

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ILONA ANDREWS

*Sweep
of the
Blade*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BIÇAĞIN SÜPÜRÜLMESİ

ILONA ANDREWS

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için size lisanslanmıştır. Bu e-kitap satılamaz, paylaşılabilir veya hediye edilemez. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bıçağın Süpürülmesi
Copyright © 2019 by Ilona Andrews
Ebook ISBN: 9781641971041

TÜM HAKLARI SAKLIDIR.

Bu çalışmanın hiçbir bölümü, önceden yazılı izin alınmaksızın, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla kullanılamaz, çoğaltılamaz veya iletilemez.
eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, yayıncıya aittir.

NYLA Yayıncılık
121 W. 27TH St, Suite 1201, NY 10001, New York.
<http://www.nyliterary.com>

İÇERİK3

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)

[Ayrıca Ilona Andrews](#)
[Yazar Hakkında](#)

SONRA.

T Sıcak rüzgâr Maud'un yüzüne kahverengi tozlar savurdu. Cildini aşındırıyor, burnunu tıkıyor ve saçlarına doluyordu. Dilinde kum tadı vardı, kir acı metalle renklenmişti ve yırtık pırtık pelerininin kapüşonunu daha sıkı çekti yüzünün etrafında.

Etrafındaki uçsuz bucaksız düzlük ufka doğru yuvarlanıyor, uzakta alçak tepelerle kesintiye uğruyordu. Orada burada bodur, dikenli bitkiler topraktan fışkırıyor, rüzgârlar tarafından kurutuluyor ve bükülüyordu. Kuzeyde, dünya fillerini küçük gösteren tüylü otçul hayvanlar, cılız bitki örtüsünü otlayarak ova boyunca ilerliyordu. Karhari'de hiçbir güzellik yoktu; ne altın tahıl tarlaları, ne ormanlar, ne de vahalar. Sadece kuru toprak, kaya ve zehirli tuz birikintileri vardı.

İleride, güneş ışıklarıyla zar zor işaretlenen kavşakta, Yol Köşkü'nün blok halindeki metal kutusu, uzun duvarları ve dar girintili pencereleri sık sık esen rüzgâr ve tozun etkisiyle çukurlaşarak çöplüğe doğru uzanıyordu. Güçlendirilmiş bir çift kapı önündeki duvarı deliyordu. Maud iğneli tüfeğini omuzladı ve kapıya yöneldi, sol elindeki kanvas çuvalı ona çarpmayacak kadar yüksekte taşıyordu.

Bacaklar. Tuval sıvı geçirmezdi ama yine de kendisine dokunmasını istemiyordu.

Kapı gıcırdadı, ikiye bölündü ve duvara doğru kaydı. Maud içeri girdi ve kapılar arkasından kapandı. Yıkanmamış bedenlerin ve klava kafeininin pis kokusu üzerine çöktü. Sarhoş vampirlerin narin parfümü.

Yüzünü buruşturdu, iğneli tüfeği omzundan çekti ve girişteki elektrikli tel kafesteki yuvaya bıraktı. Kanlı kılıcını sakladı. Dükkân sahibi sadece mermi atan silahları önemsiyordu. Müşteriler birbirlerinin kafataslarını kırmaya karar verirse, hesap ödendiği sürece umurunda değildi.

Locanın içi uzun bir dikdörtgenden oluşuyordu; sağ tarafta bir bar tezgahı, sol tarafta ise pis kabin ve masalardan oluşan bir koleksiyon vardı. Odanın sonuna doğru, spiral bir merdiven üst kata, her biri bir yatak ve bir bölmenin arkasına gizlenmiş bir banyo içeren bir kutudan biraz daha fazlası olan yedi perişan odaya çıkıyordu.

Yolculara hizmet veren Loca, hem han hem de bar olarak hizmet veriyordu. Bir tuzak gibi kavşakta durur, Karharili paralı askerlerin, konvoy muhafızlarının, akıncıların -gidecek yeri olmayan ve yerlerini bulana ya da birileri onları hayatlarının ve mallarının ağır yüklerinden kurtarana kadar sürgünler gezegeninde dolaşan kayıp ruhların- atıklarını yakalar.

Öğleyi ancak geçmişti ve Loca'nın müşterilerinin çoğu ya hava kararmadan bir sonraki mola yerine ulaşmaya çalışarak ayrılmış ya da henüz gelmemişti. Sadece birkaç vampir masalarda oturmuş, koyu klava içkilerini yudumluyordu. Maud bara doğru yürürken ona aldırış etmediler.

Yağlı gri saçları ve çukurlu zırhıyla iri bir vampir kadın olan barmen, tezgâhın arkasından ona baktı. Maud çuvalı ona uzattı. Kadın çuvalı çekip açtı ve içinden bir elin hâlâ bağlı olduğu, kana bulanmış bir karşı defilade fırlatıcısı çıkardı. Neredeyse bir Dünya hafif makineli tüfeği büyüklüğündeki fırlatıcı yüksek enerjili silahlar ateşliyordu.

Dakikada 1,200 mermi. İki saçma Lodge'un zırhlı tarafında bir delik açabilirdi. Fırlatıcının şarjörü 2,000 mermi taşıyordu. Bu kalibrede ateşli silahlar Karhari'de yasaklanmıştı. Silahın sahibi onu kaçırmak için bir servet ödemiş, bir tekkeyi yok etmiş, sonra da zamanını rastgele tekkeleri ve hanları fidye için tutarak geçirmişti.

Vampir kadın kanlı silahı kokladı. "Karşı koydu mu?"

Maud başını salladı. "Bisikletimi doğu yolunda açıkta bıraktım. Kontrol etmek için durdu. Beni hiç görmedi."

Barmen kaşlarını çatarak ona baktı. "Nereden geleceğini nasıl bildin?"

"Batı House Jerdan'ın bölgesi; kızılötesi ile devriye geziyorlar ve fırlatıcıyı onun elinden almışlardır. Güneyde dinlenmek için en yakın yer dört gün; kuzeyde ise beş gün ve o yolda sık sık konvoy trafiği oluyor. Çok riskli. Birileri onu fark edebilirdi ve eğer gidip gelmesi çok uzun sürerse bu size savunma yapmak için yeterli zamanı kazandırır. Hayır, doğuya gitti ve bir gün kamp yaptı. Akli başında hiçbir vampir fırtına mevsiminde bir geceden fazla kamp yapmaz."

Barmen başını salladı. "İyi iş çıkarıyorsun insan, hakkını vereyim." Tezgâhın arkasına uzandı, silahı yerine koydu ve ağır bir çanta çıkardı. "Su mu nakit mi?"

"İkisi de değil. Ay sonuna kadar odaya ihtiyacım var."

"Bu senin." Barmen tezgahın üzerine büyük bir fincan nane çayı koydu. "İçki müesseseden."

"Teşekkürler."

Maud kapüşonunu yüzüne iyice çekti, çayını aldı ve uzak duvarda, merdivenin yanındaki tanıdık köhne kabine doğru ilerledi. Metal koltuğa kaydı ve bileğindeki eski uzaktan terminal ünitesine dokundu. Hurda parçası göz kırptı ve hafifçe vızıldadı. Maud ona vurdu. Terminal tekrar yanıp söndü ve canlandı. Maud çekti

klavyeyi kaldırdı ve kendisinininkine bağılı diğerk tek terminale tek bir glif gönderdi.

Güvenli.

Yanıt olarak iki glif belirdi. Güvendeyim, anne.

Maud nefesini verdi ve çayını yudumladı. Ilıktı ama bedava. Terminale tekrar dokunarak zırh üzerinde bir bütünlük kontrolü yaptı. Zırhını kontrol etmenin sezgisel ve kolay olduğu, neredeyse nefes almak kadar zihinsiz olduğu zamanları hâlâ hatırlayabiliyordu. Ama bunu yapabilmesi için bir vampir evinin armasına sahip olması gerekiyordu. Kocasının siyasi entrikaları yüzünden üçü de Galaksi'nin bu kıçına sürgün edildiğinde onunkini kaybetmişti. Hayır, kaybetmemiştir, diye kendini düzeltti Maud. Kayınpederi bizzat zırhından söküp çıkardığında elinden alınmıştı.

O günün anısı onu bıçakladı ve Maud bir an için gözlerini kapattı. Kızının hayatı için kayınvalidesine yalvarmıştı. Melizard ve kendisi için artık çok geçti ama Helen o sırada sadece iki yaşındaydı ve Karhari çirkin, gaddar bir yerdi, Kutsal Anokrasi Evleri'nin öldürmeye zahmet etmedikleri çöpleri gönderdikleri vampir ruhlarının çöplüğü. Dizlerinin üzerinde yalvarmıştı ama hiçbirinin önemi yoktu. Ervan Hanesi onları kovdu. İsimleri Hanedan parşömenlerinden silinmişti. Mallarına el konuldu. Kimse onları savunmamıştı.

Helen şimdi beş yaşındaydı. Karhari'den önceki hayatlarına dair anılar o kadar uzaktı ki, Maud bazen onları hayal edip etmediğini merak ediyordu.

Kafeinle sarhoş olan bir düzine vampiri inceledi. İnsanlara dönüşen genetik tohumun yırtıcı bir türü olan vampirler, ortalama bir Homo sapiens'ten daha büyük, daha güçlü ve daha kuvvetliydi. Yedi ana gezegeni işgal etmişlerdi ve bir düzine başka gezegende kolonileri vardı; bunların hepsi birlikte üç güç tarafından yönetilen Kutsal Kozmik Anokrasi'yi oluştuyordu: Savaş Lordu'nun askeri gücü, Hiyerofant'ın dini rehberliği ve Yargıç'ın adli bilgeliği. İçinde

Anokrasi'de güç, bazıları sadece birkaç düzine üyeye sahipken, diğerlerinin sayısı yüz binlerle ifade edilen Haneklanların elindeydi.

Vampirler yıldızlararası uçuşun sırrını henüz feodal bir dönemdeyken elde etmişlerdi ve uzaya ilk gemilerini gönderdiklerinden beri toplumları çok az değişmişti. Hâlâ şatolar inşa ediyor, zırhlar giyiyor ve şövalyelik ideallerine bağlı kalıyorlardı: onur, görev, aileye ve Haneye sadakat. Şu anda Loca'da bulunan ayaktakımı için tüm bunlar uzak anılar, belirsiz ve terk edilmiş şeylerdi. Sadece zırhlarına bakmak yeterliydi.

Bir vampir şövalyesi için sentetik zırh neredeyse kutsaldı. Koyu siyah ve parlak, yepyeni durumda olan yüksek teknoloji nano iplik örgü, her şövalye için özel olarak üretilmiş ve evlerinin arması içinde sofistike bir yapay zeka ünitesiyle eşleştirilmiştir. Bir vampir şövalye zamanının çoğunu zırh içinde geçirir, zırhını sadece kamarasının mahremiyetinde çıkarırdı. Tamir etmek bir sanattı ve zırhı savaş koşullarında tutmak bir gurur kaynağıydı.

Lodge'daki vampirler hâlâ zırh giyiyorlardı - ne de olsa bir zamanlar şövalyeydiler - ama şık çizgiler ve parlak siyah yerine, giysileri kömür ve griden oluşan ezik bir karmaşaydı ve nano ipliklerin onarılamayacak kadar hasar gördüğü delikleri yamamak için başka giysilerden parçalar eklenmişti. Kendilerini tutkalla boyamış ve metal bir hurdalıkta yuvarlanmış gibi görünüyorlardı.

Kendi zırhı da artık siyah değildi ama en azından nanotellerini canlı tutmayı başarmıştı.

Locanın kapısı sürgüyle açıldı ve siyah bir pelerine sarınmış iri yarı bir vampir içeri girdi. Maud 1.90 boyuyla bir insan kadınına göre uzun sayılırdı ama vampir ondan neredeyse bir karış uzundu. Vampir kukuletasını geri çekti ve omuzlarına dökülen siyah bir saç yelesini serbest bıraktı. Bu saçlar onun zengin olduğunu ya da gezegeni terk edip suyun bol olduğu bir yere gidebileceğini gösteriyordu. Karhari'deki tek su gezegenin derinliklerinden geliyordu. Bu süre zarfında

Kısa yağmur mevsiminde su, gözenekli kayadan süzülerek yeraltı gölleri oluşturuyor ve vampirler bunu yağ gibi pompalıyordu. Tadı iğrençti ve bir kol ve bir bacağa mal oluyordu.

Maud genç kızlığından beri saç kremleri ve maskelerle saçlarını şımartmıştı. Karhari'deki ilk gecelerinde hepsini kesmişti, neredeyse bir metre uzunluğunda siyah bukleler. Bu onun gezegene yaptığı bir fedakarlıktı. Bir pansiyonun pis banyosunda yere oturmuş, kocası ve çocuğu ince bir duvarın ötesinde uyurken, saçları etrafını sarmış ve sessizce ağlamış, Helen'in geleceğinin ve kaybettikleri hayatın yasını tutmuştu.

Yeni gelen adam döndü, onu gördü ve onun standına doğru bir adım attı. Eğer adam insan olsaydı, kadın onu otuz ile kırk yaşları arasında bir yere koyardı. Erkeksi bir yüzü, kalın bir çenesi, cesur hatları vardı ama vahşileşmesini engelleyecek kadar da aristokrat bir zarafeti vardı. Sivri bir yara izi yüzünün sol tarafını kemiriyor, yanağından geçerek eskiden sol gözünün olduğu yörüngede zayıf bir şekilde parlayan biyonik hedefleme modülüne kadar uzanıyordu.

Renouard. Ugh.

Maud elini masanın altındaki kanlı kılıcının kabzasına koydu.

Renouard masaların arasındaki koridorda yürüdü. Daha uzun boylu, genç bir vampir yoluna çıktı. Renouard uzun bir süre ona baktı ve genç paralı asker oturmaya karar verdi. Renouard'ın ünü ondan önce gelmişti.

Onun kabinine kayd, tüm bankı kapladı ve onu düşündü. "Gittiğini sanıyordum, Sariv."

Bu lakaptan gerçekten nefret ediyordu. "Neden gelmedin?" "Halletmem gereken küçük bir iş vardı."

Renouard dişlerini göstererek ona baktı. Vampirler dişlerini birçok nedenle gösterirdi: gözdağı vermek, sevinçlerini ifade etmek, hayal kırıklığı içinde hırlamak. Ama bu seferki bir bakıştı. Dişlerime bak, bebeğim. Harika değil miyim?

Çayından son yudumu içti ve boş fincanını inceledi.

"Tatlı çocuk kocan kendini öldürttüğünden beri, aynı yerde bir ya da iki günden fazla kalmadın."

Melizard'a bir kan borcu vardı. Son altı ay boyunca Melizard'ın cinayetine karışan her vampirin ve onların intikam almak için peşine düşecek kadar aptal akraba ve arkadaşlarının peşine düştüğü için biriktirdiği bir borçtu bu. Son katili bir ay önce bıçaklamış ve kalbinin kanını toprağa pompalamasını izlemişti.

Ona soğuk ve düz bir bakış attı. "Hafızam oldukça iyidir. Orada olduğunuzu hatırlamıyorum. Alışkanlıklarım hakkında yorum yapmaya cüret etmeyin lordum."

Renouard sırttı. "Ahh, bir de Mareşal'in veledinin karısı var. Buranın seni boğmasını bekleyip duruyorum ama dayanıyorsun Sariv. Neden buradasın?"

Kaşlarını kaldırdı. Bunu bir cevapla onurlandırmayacaktı bile.

"Aylardır deli çocuğunuzu da yanınıza alarak çorak topraklarda ilerliyorsunuz, sonra geçen hafta kendinizi bu Köşk'e park ettiniz. Bir şey bekliyorsun. Neyi bekliyorsun?"

Esnedi.

"Anlat bana." Ses tonu tehditkâr bir nitelik kazandı.

Merdivenlerden bir tıslama sesi geldi. Maud arkasına yaslanarak merdiveni çevresel görüş alanına aldı. Helen merdivenlerde çömelmiş, yırtık pırtık kahverengi bir pelerine sarınmıştı. Kukuletası yukarıdaydı ama doğrudan onlara bakıyordu, uzun sarı saçları kukuletadan dışarı kayıyordu ve hafifçe parlayan iki yeşil gözü Renouard'a sabitlenmişti.

"İşte iblis yumurtası," dedi Renouard.

Helen ağzını açarak iki ince orak dişini gösterdi ve tekrar tısladı. Bu şekilde çömelmiş, köşeye sıkışmış küçük, hırçın bir hayvana benziyordu; dövüşmek istemeyen ama dokunmaya kalksanız elinizi dilim dilim doğrayacak vahşi bir kediye.

Onları yukarıdan duymuş olamazdı. Ya da en azından Maud duymadığını umuyordu. Yarı vampir, yarı insan bir çocuğa sahip olan Maud, tüm önyargılarından uzun zaman önce vazgeçmişti.

"Birinin seni bu kayadan indirmesini mi bekliyorsun?" Renouard'ın üst dudağı titredi ve hırlamaya başladığını belli etti. "Eğer öyleyse, boşuna bekliyorsunuz leydim. Karhari kısıtlı bir erişim mührü altında. Sadece Karhari'yi korumakla görevli bir avuç Haneye ya da hayati ticaret ortakları olarak belirlenenlere izin veriliyor. Ondan az tüccar var, hepsi de vampir ve ben her birini tanıyorum."

"Kendi sesini duymaktan senin kadar hoşlanan bir erkek bulmak gerçekten nadirdir."

"Gezegeni koruyan Evlere sizi olduğunuz yerde tutmaları için Anokrasi tarafından ödeme yapılıyor ve bir tüccardan geçiş için ödeme yapmanın hiçbir yolu yok. Sizi dışarı kaçırmamanın maliyeti çok yüksek. Kendinizi ve iblisinizi susuzluktan ölmekten kurtarmaya ancak yetecek kadar kazanıyorsunuz. Eğer bir yabancının sizi kurtarmaya gelmesini bekliyorsanız, gemileri atmosfere girdiği anda vurulacaktır."

Masanın altındaki kılıcının kabzasını okşadı.

Renouard öne doğru eğildi, masanın kendi tarafını ve onunkinin bir kısmını kapladı. "Ben senin tek şansınım. Teklifimi kabul et."

"Kendi kızımı köle pazarında satmamı istiyorsun."

"Vampir-insan melezi nadir bulunan bir şeydir. Biraz para eder. Size söz veriyorum, bir ay içinde o ve gezegen kötü bir rüya olacak."

Eğer fincanı adamın yüzüne fırlatırsa, adam ayağa fırlayacak ve kadın da sol kalçasındaki bıçağı adamın çenesinin altından ağzına sokabilecekti. Diline saplanmışken konuşmak zor.

"Eğer onu satmak istemiyorsanız, burada bırakın. O burada büyüdü. Bildiği tek yer bu cehennem çukuru. Ervan Evi'ni hatırlamıyor. Void, muhtemelen

kendi babasını unuttu. Onu burada bırakın. Bu bir iyilik olacaktır."

Aniden bir duş alma ihtiyacı hissetti ve tenine bulaşan ona ait birkaç molekülden arınmak istedi.

"Benimle gel. Galaksi boyunca yolumuzu yakacağız. Seni kara kara düşünemeyecek kadar meşgul edeceğim. Kadınlara sorunlarını unutturmakta oldukça iyiyimdir."

Ona doğru uzandı.

Masanın altından kılıcı aralarına soktu. Ucu adamın kalçasını sıyırdı.

"Ellerini kendine saklamayı en son başaramadığında neler olduğunu unutmuşa benziyorsun."

Sevecen ifadesi artık tamamen kaybolmuştu. Yüz hatlarını çirkin bir hırıltı kaplamıştı.

"Son şans, Maud. Hem de son şans."

"Yetişmen gereken bir mekik var."

"Güzel. Burada çürüyün." Ayağa kalktı. "Altı ay içinde geri döneceğim. Eğer senden geriye pazarlık edecek bir şey kaldıysa o zaman tekrar görüşebiliriz."

Maud onun uzaklaşmasını izledi.

Helen onun yanındaki kabine kaydı. "Ondan hoşlanmıyorum." "Ben de sevmiyorum, çiçeğim. Ben de. Endişelenme. O

bizi bir daha rahatsız etmeyecek."

"Anne?"

"Evet?"

Helen kapüşonunun derinliklerinden ona baktı. "Gerçekten biri bizim için gelecek mi?"

Kızının sesindeki kırılğan umut Maud'u neredeyse yıkiyordu. Evet diyebilmeyi o kadar çok istiyordu ki.

İki hafta önce, geceyi geçirmek için Lodge'da mola verdiklerinde, bir Hakem'e rastlamıştı. Tüm gezegenleri, boyutları ve binlerce türüyle galaksi, herhangi bir birleşik hükümet için çok büyüktü, ancak eski bir tarafsız organ olan Hakemlik Ofisi mahkeme olarak hizmet veriyordu. için

bir Hakemle tanışmak nadirdi. Bir insanla karşılaşmak... İki hafta öncesine kadar Maud bunun imkânsız olduğunu söylerdi.

İnsanlar pek dışarı çıkmazdı. Kozmik kaderin bir cilvesi olarak, Dünya galaksinin kavşağında yer alıyordu. Var olan tek on iki noktali warptı, bu da onu uygun bir merkez haline getiriyordu. Yıldızlararası güçler, gezegen üzerinde çekişmek yerine, nadir bir bilgelik anında, insanlığın temsilcileriyle eski bir anlaşma yaptılar. Dünya, başka bir yere giden galaktik gezginler için bir ara istasyon görevi görecekti. Gizlice geliyorlar ve çok çeşitli varlıklarla başa çıkmak için donatılmış özel hanlarda kalıyorlardı. Karşılığında gezegen tarafsız bölge olarak belirlendi. Galaktik güçlerden hiçbirisi bu gezegen üzerinde hak iddia edemezdi ve diğer akıllı yaşamın varlığı, hanlarla ilgilenen seçkin birkaç aile dışında tüm insan nüfusu için bir sır olarak kalırdı.

Gezegen dışına çıkmayı başaran birkaç nadir insan da onun gibiydi, hancıların çocuklarıydı ve hepsi de hanlarında fizik kurallarına meydan okumalarını sağlayan özel bir büyüyle işaretlenmişlerdi. Hakem farklı hissediyordu, daha önce karşılaştığı hiçbir insana benzemeyen bir güçle doluydu. Barın yanında durmuş, onun Dünya doğumlu olup olmadığını anlamaya çalışıyordu ki Hakem ona döndü ve gülümsedi. Bir an için sendeledi. Adam şok edici derecede güzeldi.

Ona Dünyalı olup olmadığını sormuş, o da Dünyalı olduğunu söylemiş ve adam da kayıtsızca ailesine bir mesaj iletmeyi teklif etmiş.

Zihni hararetle mesajı gönderebileceği birini bulmaya çalışırken donup kalmıştı. Helen'e hamileyken, erkek kardeşi Klaus ve küçük kız kardeşi Dina, ailelerinin hanının ortadan kaybolduğunu söylemek için Ervan Evi'ne gelmişlerdi. Büyüleyici koloni bir an için oradaydı ve içinde bir mikrokozmos saklıyordu, bir an sonra ise içindeki herkesi de alarak yok olmuştu. Klaus ayak işlerini hallettikten sonra eve döndüğünde

boş bir arsa. Hancılar Meclisi dahil hiç kimse hanın nerede ve nasıl ortadan kaybolduğunu bilmiyordu.

Kardeşleri cevaplar için galaksiyi araştırmaya gidiyorlardı. Onlara katılmak istedi ama hamileydi ve Melizard onun yanında kalması için yalvardı. Başka bir planın ortasında idi ve ona ihtiyacı vardı.

İki yıl sonra, tam da kocası onları Karhari'ye götürecek yola girmişken, Dina ve Klaus tekrar geldiler. Hiçbir şey bulamadılar. Klaus aramaya devam etmek istedi ama Dina'nın canına tak etmişti. Dünyaya geri dönecekti. Üçü arasında normal hayatı en çok özleyen Dina'ydı; hancı ailelerin sahip olamadığı şeyleri, hanın dışında arkadaş edinmeyi ya da liseye gitmeyi hep istemişti. Maud, ikisinin uzay limanına doğru yürüyüşünü izlerken içine dolan kötü duyguyu hâlâ hatırlıyordu. İçinden bir ses Helen'i kapıp onları takip etmesini söylüyordu. Ama Melizard'ı seviyordu ve o kalmıştı...

Şimdiye kadar Dina'nın muhtemelen normal bir işi vardı. Belki de evliydi ve kendi çocukları vardı. Klaus'un nerede olduğunu sadece evren biliyordu. Hakem'e de aynı şeyi söyledi ve Hakem ona tekrar gülümseyerek, "Ben olsam bu konuda fazla endişelenmezdim. Mesajların gitmeleri gereken yere ulaşmanın bir yolu vardır."

Maud kolyesini çıkardı, bir kâğıda Loca'nın koordinatlarıyla birlikte birkaç kelime karaladı ve ikisini de ona uzattı. Sanki bu bir sınavmış ve o da doğru cevabı vermiş gibi, bir şekilde doğru hissetmişti. Şimdi bekliyorlardı.

Ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Paralı askerlik işi iki buçuk hafta kalmalarını sağlamıştı, parasının geri kalanı iki hafta kadar daha yetecekti, sonra iş aramak zorunda kalacaktı.

Helen hâlâ ona bakıyor ve bir cevap bekliyordu.

Biri gerçekten bizim için gelecek mi?

"Evet," dedi. "Eğer teyzen ya da amcan mesajımızı alırlarsa, bizim için gelirler ve bizi

burada."

"Farklı bir yere mi?" Helen sordu.

"Evet."

"Çiçekler ve suyla mı?"

Maud boğazına düğümlenen sıcak parçayı yuttu. "Evet, çiçeğim. Hayal edebileceğin tüm güzel çiçekler ve suyla.

MAUD NANE ÇAYINI İÇTİ. ONUN YANINDA HELEN BİR ŞEYLER ATIŞTIRDI.

kuru kurabiye ve bir kitabın dijital sayfalarını çevirdi. Kâğıt inceliğinde, tek kullanımlık bir tablet olan Tuhaf ve Şaşırtıcı Gezegenler adlı kitapta farklı gezegenlerden manzaraların fotoğrafları yer alıyordu. Maud'a bir aylık su parasına mal olmuştu ama Helen kitabı bir tüccarın tezgahında bulmuş ve ona sarılmıştı, Maud da hayır diyememişti. Neredeyse bin fotoğraf vardı ve Helen artık her birini ezbere biliyordu.

Loca bu gece doluydu. Önce, her biri bir düzine vampirden oluşan iki konvoy muhafız ekibi birbiri ardına geldi; ardından, işleri ilginç hale getirmek için on dört akıncıdan oluşan bir grup geldi. İki konvoy muhafızı, tüccarlar ve yalnız gezginler Loca'nın çevresi boyunca, duvarlara yakın masaları tutmuşlardı ve akıncılara ortada, açıkta ve kuşatılmış bir parça kalmıştı. Konvoy muhafızları ve akıncılar birbirlerine bakıyordu ama şu ana kadar kimse sorun çıkaracak kadar sarhoş olmamıştı. Eğer bir arbede çıkarsa Helen'i alıp yukarı çıkacaktı.

Locanın kapısı sürgüyle açıldı ve üç yolcu içeri girdi. İlki uzun boylu ve genişti, pelerini geniş omuzlarının üzerinde, kumaş vampir zırhının üzerinde durduğunda yaptığı gibi tanıdık bir şekilde uzanıyordu. Hemen arkasındaki adam koyu renk pantolon ve rüzgârlık giymişti.

hareketleri zarif ve akıcıydı. Hareket etmiyordu, süzülüyordu. Daha doğrusu, bir saldırıyı savuşturmaya hazır bir şekilde sinsice yaklaştı.

Rüzgarlık Dünya yapımı gibi görünüyordu.

İnsan.

Kalbi hızlandı. Adam rüzgârlığının kapüşonunu geri çekti. Maud adamın yüz hatlarını inceledi: yaralı bir yüz, kızıl kahverengi saçlar, sinekkaydı traş...

İnsan nefes aldı ve bakışlarıyla odayı taradı. İrisleri ışığı yakaladı ve bir anlığına kehribar rengi bir parlıltıyla yansıttı.

Hayal kırıklığı ona çarptı. Bir insan değil. Bir kurt adam, ölü bir gezegenden gelen bir mülteci.

Yüksek pelerinli figür bara doğru yöneldi. Kurt adam da onu takip etti. Yırtık pırtık gri bir cübbe giyen üçüncü bir kişi onları takip etti. Cübbenin kesimi son derece tanıdıktı. Bir hancı cübbesine benziyordu.

Hayal görüyorsun, dedi Maud kendi kendine. Bu gri bir cübbe. Galakside bunlardan milyonlarca vardı. En basit ve en yaygın giysiydi, pelerinden sonra ikinci sıradaydı. Sonunda tüm renkler griye dönüşürdü.

Cüppeli gezgin bara oturdu. Barmen siparişi aldı ve iki fincanla geri geldi. İri yarı adam yarı dönerek odayı izledi ve Maud'un cüppeli gezgini görmesini engelledi.

Çekil, seni sersem.

Dirseğini bara yasladı. Kollarındaki zırh simsiyahtı. Sonu gelmeyen sürgünlere yeni bir kurban mı eklenmişti? Hayır, kendini bir sürgün gibi göstermiyordu. Yıllar boyunca yeni gelenleri yeterince görmüştü. İki kategoriye ayrılıyorlardı: ilki iki hafta içinde gezegene sahip olacaklarını düşünüyordu, ikincisi ise çaresiz ve kırılmıştı. Her ikisi de kendilerini sıkı tutuyor, her an gelebilecek bir saldırıya hazır bekliyorlardı. Eğer bu vampir biraz daha rahatlarsa, zırhını çıkarmaya başlayacaktı.

Birkaç dakika geçti. Akıncılar yeni gelenleri ölçüp biçtiler. Konvoydakilerden çok daha kolay bir av.

muhafız takımları. Akıncılar muhafızlarla çatışmaya girerse, diğer takım da muhtemelen olaya dahil olacaktı ama üç yabancı kimsenin umurunda değildi. Muhafızlar arkalarına yaslanıp izleyecekti.

Beklenti, düşük voltajlı bir akım gibi odanın içinde uğulduyordu.

Akıncı lideri ayağa kalktı ve rahatça geri çekilerek hücum için kendine yer açtı, elini belindeki büyük kanlı çekicin üzerine koydu. Neredeyse aynı anda, yüzünde derin bir yara izi olan en büyük akıncı ayağa kalktı ve bara doğru ilerledi.

"Yanımda kal," diye fısıldadı Maud ve Helen'in elini sıktı. Helen geri sıktı.

Devasa akıncı hedefine ulaştı ve pelerinli figürün önünde durdu. Akıncının boyu yeni gelene göre biraz uzundu ama fazla değildi. Gri ve siyahın çirkin bir karışımı olan zırhı, sanki bir araba parçalayıcısından geçmiş ve sonra bir şekilde kaslanarak doğru şekle getirilmiş gibiydi.

"Sen buralardan değilsin," diye ilan etti akıncı. Loca iyi bir gösteri beklentisiyle sessizleşti.

"Ne kadar keskin bir gözlem gücü," diye cevap verdi pelerinli adam, sesi derindi.

Eski bir ev. Saçmalık.

Aksan kusursuzdu, kültürlüydü ve hala orijinal ana dünyadan, vampir türüne hayat veren gezegenden izler taşıyordu. Odadaki herkes bunu fark etmişti. Kocasının ailesi bunu taklit etmek için ellerinden geleni yapmış, çocuklar için ses koçları tutacak kadar ileri gitmişlerdi. Maud hançerini ve kılıcını masanın altından çıkardı. İşler çirkinleşmek üzereydi.

Akıncının yüzü buruştu. "Zırhın temiz. Güzel. Burada senin gibi güzel çocuklara ne yaptığımızı biliyor musun?"

Uzun boylu vampir içini çekti. "Bir metin var mı? Buraya giren herkese bu konuşmayı yapıyor musunuz, çünkü eğer öyleyse, size önerim

konuşmayı atlarız."

Akıncı kükredi. Onun hatası.

Pelerinli adam ses kesilene kadar bekledi. "Bir meydan okuma. Meydan okumaları severim."

Akıncı kılıcını kaptı. Pelerinli adam onun çenesine bir yumruk attı. Darbe iri vampirin ayaklarını yerden kesti. Havalandı ve bir kulübenin içine düştü.

Tamam o zaman.

Akıncı ayağa fırladı ve kılıcını savurdu. Pelerinli adam darbenin altından eğildi ve yumruğunu akıncının kaburgalarına indirdi. Kalitesiz zırh kuru bir patlamayla yarıldı. Göğüs zırhının kenarı serbest kaldı. Pelerinli vampir kırık göğüs zırhını kavradı ve yukarı doğru çekti. Tüm zırh sağır edici bir çatırtıyla çöktü ve vampiri sert bir deli gömleğinin içine hapsedti.

Locadaki her vampir irkildi. Maud da öyle yaptı.

"Güzel," dedi kurt adam.

"Eğer biri zırh giyecekse, bakımını da düzgün bir şekilde yapmalıdır."

Akıncı ayağa kalkmaya çalıştı. Sol kolundaki zırh tamamen düştü, sağdaki ise uzvunu o kadar geriye büktü ki omzu yerinden çıkmış olmalıydı. Yarı yolda sendeleyerek ayağa kalkmayı başardı. Pelerinli vampir yüzüne bir yumruk attı. Akıncı yere yığıldı, yüzü kan içindeydi. Diğer vampir onu tekmeledi. Akıncı hareketsiz kaldı, açık ağzından yere salya ve kan damlıyordu.

Sıradan bir şövalye değildi. Çok fazla dövüş eğitimi almıştı. Eğer şimdi kapıya yönelirse, o ve arkadaşları yürüyerek çıkabilirdi. Vampirler güce saygı duyardı. Bunlar bile onun zaferini kabul ederdi. Eğer kalırsa.

Pelerinli adam odayı gözden geçirdi. "Başka kimse var mı?" Bunu öylesine söylememişti.

Yedi akıncı ayağa kalktı.

Kurt adam nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve belindeki kılıftan büyük bir bıçak çıkardı. Bıçak zümrüt yeşiliyle parlıyordu.

"En iyisi bu işi bitirmek." Vampir pelerinini yırttı ve bir kenara fırlattı.

Son teknoloji zırh. Krahr Hanesi arması, olabildiğince eski bir soy. Omuzdaki mühür bulanıktı, yüksek rütbeli vampirlerin resmi sıfatla hareket etmediklerinde yaptıkları bir şeydi. Çarpıcı bir yüz ve sarı saçlardan bir yele.

Oh sevgili evren. Krahr'ın yüksek rütbeli bir şövalyesi Karhari'de ne halt ediyordu? Krahr Hanesi hakkında büyük, saldırgan ve orijinal hanelerden biri olması dışında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Krahr'ın şövalyelerinden biri Ervan Hanesi'ni ziyaret etseydi, kocasının ailesi ona onurlu bir misafir gibi davranırdı. Sürgünden önce, muhtemelen onu ziyaretçilerin önüne çıkarırlar ve üç yüz yıldır kimsenin kullanmadığı bir lehçeyle eski destanlardan birini okuturlardı. Evcil insanımıza bakın, sevimli numaralar yapıyor. Bu düşünce boğazına safra getirdi. Neden bu kadar uzun süre devam etmesine izin vermişti?

Krahr şövalyesi bir adım öne çıktı ve sonunda onun arkasındaki kişiye bakabildi. Gri cübbeli figür tabureden kayarak indi. Başlık geriye düşmüş, sarı saçların çerçevelediği tanıdık bir yüz ortaya çıkmıştı.

Maud'un kollarının arkasındaki tüyler diken diken oldu. Yanıldığından korkarak tekrar baktı.

"Anne," diye fısıldadı Helen, "kim bu kadın?" Her nasılsa Maud'un dudakları kıpırdadı. "O senin teyzen."

Odanın yarısı artık ayaktaydı. Vampirler hep bir ağızdan kükreyerek meydan okudular.

Çok fazla. O aptalın kibri yüzünden, kurt adam ve kız kardeşi ona ulaşmak için en az otuz öfkeli vampirin arasından geçmek zorunda kalacaklardı. Harekete geçmek zorundaydı, yoksa asla başaramayacaklardı.

"Helen, aşağı in ve kapıya yönel."

Helen kitabını küçük sırt çantasına yerleştirdi, çantayı omuzladı ve masanın altına kaydı.

Dina'nın bakışları Maud'unkilerle birleşti. Kız kardeşi sırttı.

Maud masanın üzerine atladı ve akıncı liderine doğru koştu. Krahr şövalyesine odaklanmıştı. Hiç görmedi

onun gelişini. Ona ulaşmadan bir an önce kanlı kılıcını hazırladı. Kan kırmızısı yüksek teknoloji sıvısı içinden geçerken silah vınladı ve onu neredeyse yok edilemez hale getirdi. Akıncı lideri bu sese tepki vererek döndü ve kadın tek bir yumuşak vuruşla onun başını kesti.

Masalara kan sıçradı. Vampirler kükredi ve saldırdı.

Birinin kolunu ikiye böldü, kan kılıcı vasatın altındaki zırhı fırın folyosu gibi parçaladı, kendisini yakalamaya çalışan dişi bir vampirin uzanmış elinden döndü ve başka bir dişi akıncının suratına tekme attı.

Etrafında bir kaos vardı; vampirler bağılıyor, masalar havada uçuşuyor ve kan silahları hazırlanırken ciyak ciyak bağılıyordu. Tüm bunları adrenaline doymuş bir soğukkanlılıkla kaydediyordu. Kapıya ulaşana ya da öldürecek kimse kalmayana kadar öldürmekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Biri pelerinini tuttu ve çekiştirdi. Tasarlandığı gibi gevşedi ve Maud'a fazladan bir saniye kazandırdı. Dizlerinin üzerine çöktü, hançerini en yakındaki vampirin boğazına gömdü, gelen bir gürzden kaçınmak için masadan yuvarlandı ve kılıcıyla bir akıncının yüzünü kesti. Adam öfkeyle böğürdü ve kadın da kılıcını adamın böğrüne, zırhın tam oturmaman bölümleri arasındaki boşluğa sapladı.

Maud dönüp Helen'i kontrol etti. Kızı dört ayak üzerine düşmüş ve masaların altından sürünerek çıkışa doğru ilerliyordu. Aferin kızıma.

Dina bir şeyler haykırıyordu. Maud dönerek onu savuşturmaya ve görüş alanında tutmaya çalıştı ama akıncılar üzerine kapanarak onu bir ceset çemberinin içine hapsettiler. Çok fazla...

Akıncıların arkasından kulakları sağır eden bir kükreme koptu. Bedenler sanki samandan yapılmış gibi uçuşmaya başladı. Önündeki devasa dişi vampir yere yığıldı, parçalanmış kafatasından kan püskürdü ve Krahr şövalyesi dişlerini göstererek ringe daldı. Sağ tarafındaki akıncının beynini bir

ve solundakinin karnına vahşı bir aparkat indirdi. Hatalı zırh, ezilmiş fındık kabuklarını andıran bir sesle çatladı. Akıncı iki büklüm oldu ve Krahr sol dirseğini onun ensesine sapladı. Darbe akıncının ayaklarını yerden keserek onu yana savurdu. Bir an böğüren iki vampir vardı. Sonra sadece Krahr şövalyesi gürzünü sallıyordu.

Akıncılar bir an için şaşkınlıkla bakakaldı ve Maud bunun her bir parçasını elinden geldiğince bıçaklamak ve kesmek için kullandı. Etraflarındaki halka genişledi ve birden kendini Krahr ile sırt sırta buldu.

"Benim Bayan," o dedi içinde o derin kültürlüses. "İhtiyacınız olduğu anda daha erken gelemediğim için özür dilerim." Başka bir vampire borçlu kalmadan önce cehennem donardı. "Hayır. o Dire, benim Lordum. Lütfen. Yapma. bestir benim adıma kendin."

Düştü, döndü, bir vampirin bacaklarını altından tekmeledi ve aşağı inerken onu boğazından bıçakladı.

Gürzünü bir akıncının omzuna kemik kıran bir çıtırtıyla indirdi. "Israr ediyorum."

Neredeyse kılıcını düşürmesine neden olacak bir darbeyi savuşturdu ve hançerini akıncının kasiğine saplayarak hasarlı zırhı tamamen şans eseri deldi. "Gerek yok."

Solundaki vampire vurdu, bir diğerinden omzuna bir darbe aldı, homurdandı, savuruşunu tersine çevirdi ve yeni rakibine yıkıcı bir darbe indirdi. Vampir darbenin etkisiyle öne doğru eğildi ve Krahr yumruğunu vampirin kafasının arkasına indirdi.

"Lütfen, bu küçük saptırmaya izin verin. Ben gezegeninizde sadece bir misafirim. Uzun bir yolculuktu ve çok fazla oturdum."

Ahh. Ona üstünlük sağladı. İddiası ne kadar saçma olursa olsun, onu ev sahibi rolüne sokmuştu ve vampir misafirperverliği yasaları misafirlerin şımartılmasını gerektiriyordu.

Bekle, ben vampir değilim. Bunun ne önemi var ki?

Bir erkek vampir tekme attı. Tökezleyerek geri çekildi, Krahr'ın geniş sırtından sekti ve kendini mücadelenin içine attı.

Göz ucuyla Dina'nın çıkışa doğru ilerlediğini gördü, turuncu enerji kırbaçı sallanıyor ve yerde kıvılcımlar saçıyordu. Helen onun kollarındaydı. O ne yapıyordu? Helen'in en büyük avantajı boyu ve hızıydı. Şimdi ikisi de hareket edemiyordu.

Maud bilmediğini fark etti. Kız kardeşinin, kızının nasıl bir çocuk olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kurt adam kendini onların önüne attı ve kapıya doğru bir yol açmaya başladı.

"Lordum!" Maud seslendi. "Gidiyoruz."

Homurdandı. "Birazdan orada olacağım."

"Lordum!"

"Geri çekilmeni ben hallederim."

Dina ve Helen kapıdan sadece birkaç metre uzaktaydı. Maud kalan vampirlere saldırdı. İki hamlede eldivenin içinden geçti.

"Arland!" diye bağırdı kurt adam, sesi Loca'nın gürültüsünü kesiyordu.

Demek adı buydu. Maud omzunun üzerinden baktı ve onu kana bulanmış bir halde cesetleri biçerken gördü.

"Arland!" diye hırladı kurt adam.

Krahr döndü, onları gördü ve kapıya doğru geri geri gitmeye başladı.

Ağır metal kapılar açıldı. Dina Helen'i kucaklayarak dışarı fırladı ve kurt adam da onu takip etti. Maud kapıdan hızla geçerken, bar sahibinin küçük, gerçeküstü bir gülümsemeye ona el salladığını gördü.

İniş pistinde dar siyah bir mekik bekliyordu ve ona doğru koştular. Kapılar kayarak açıldı. Maud bir koltuğa sıçradı ve Helen'i Dina'nın kollarından aldı. Kurt adam pilot koltuğuna oturdu ve uçuş öncesi kontrolüne başladı, parmakları kontrollerin üzerinde uçuşuyordu.

Krahr neredeydi? Önümüzdeki on saniye içinde ortaya çıkmazsa, geri dönüp onu yakalayacaktı. O ve kızı için savaşmıştı. Ona bu kadarını borçluydu.

Bir ceset yumağı kapıdan dışarı yuvarlandı ve sekiz ayrı dövüşçüye dönüştü. Arland ortaya çıktı, dişlerini göstermiş, yüzü kan içindeydi. Anokrasi'nin sözde tarihi dramalarından birinden fırlamış gibiydi - yabancı bir gezegende, imkânsız ihtimallere karşı duran, öfkesini göklere kükreyen yalnız bir kahraman.

Arland kanlı gürzünü savurdu. Kan ve beyinden oluşan kanlı bir patlamayla bir kadın savaşçının kafatasını parçaladı. Krahr şövalyesi daha savuruşu bitmeden döndü, solundakini boğazından yakaladı, onu bir kez bez bebek gibi salladı ve cesedi bir kenara fırlattı. Katıksız vahşetin ve etkili hassasiyetin mükemmel karışımını izlemek çok güzeldi.

Krahr şövalyesi solundaki devasa akıncıya bir tekme atarak zırhlı bacağının tüm gücünü vampirin diz kapağına sapladı. Adam yere düştü ve Arland topuzuyla çenesine vurdu, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi, döndü ve topuzun başını sağındaki akıncının kaburgalarına batırdı. Sırtına bir çekiç indi. Arland bir sineklikle vurulmuş gibi silkindi, kendi cüssesindeki bir adama göre ayakları üzerinde çok hızlı dönerek gürzü saldırganın sağ koluna indirdi. Kol gevşedi. Vampir döndü ve koşmaya başladı. Arland gürzünü fırlattı. Topuz havada süzüldü ve vampirin küçük sırtından sekti. Zaten ezik olan ve bir dua ile bir arada duran zırh çatladı ve akıncı binanın yan tarafına uçtu, sekti ve yere düştü.

Vay canına.

Vampirler kara savaşlarında gurur duyardı; kocası en iyilerden biriydi ama bu, bu başka bir seviyeydi. Krahr Hanesi onu nereden bulmuştu ki? Onlar için ne yapıyordu?

Dina'ya döndü ve Arland'ı işaret etti. "Bu da kim?"

"Krahr Hanesi'nin Lord Mareşali," dedi Dina.

Oh tatlı galaksi, o evinin askeri lideriydi. Dina nasıl oldu da onu bu kurtarmanın içine çekmeyi başardı?

Kalan iki akıncı birlikte hücumla geçti. Mareşal kendini saldırıya hazırladı ve meydan okuyarak kükredi. Akıncılardan biri yaklaştığında sola doğru adım attı, çömeldi ve hücum eden vampire doğru alçaktan dalışa geçti. Saldırganın ağırlık merkezindeki ani kaymaya tepki verecek zamanı yoktu. İvme onu ileri taşıırken, Mareşal tek bir yumuşak hareketle onu omzunun üzerinden yukarı kaldırdı. Akıncı başının üzerine düştü. Boynu kuru bir çıtırtıyla kırıldı. Mareşal ölü vampirin çekicini aldı ve kalan son akıncının beynini onunla dağıttı.

Maud nefes almayı hatırladı.

Mareşal mekiğe doğru koştu.

Onunla antrenman yapmak harika olurdu. Kendini tutmadan her şeyini ortaya koyabilirdi.

Birkaç nefes içinde kabine atladı ve kurt adamın yanındaki koltuğa yerleşti.

Yol Köşkü'nün kapısı kayarak açıldı ve bir vampir sürüsü hırlayarak ve kükreyerek dışarı fırladı.

"Sen uçmayı biliyor musun ki kurt adam?" diye homurdandı Mareşal.

"Kemerlerinizi bağlayın." Kurt adam bir kolu çekti ve kaygan araç gökyüzüne doğru hızla yol aldı.

Yerçekimi Maud'un göğsüne oturdu. Bu gerçikti. Gidiyorlardı. Helen'a sarıldı.

"Ne oldu?" Dina sordu. "Melizard nerede? Kocan nerede?"

"Melizard öldü. Hanesine karşı bir isyana önderlik etti. Tüm unvanlarını ve mülklerini elinden aldılar ve bizi Karhari'ye gönderdiler. Sekiz ay önce yanlış bölgeden geçti ve akıncılar onu öldürdü."

Helen, "Onları geri öldürdük," dedi.

"Evet, öyle yaptık, çiçeğim." Maud ona gülümsedi ve saçlarını okşadı. "Evet, yaptık."

Bitmişti. Sonunda bitmişti.

Mareşal döndü ve ona baktı. Şok olmuş gibiydi, sanki onun varlığı bir şekilde evreninin yapısını bozmuştu ve bu ikisini tam olarak bağdaştıramıyordu. Bu bakışı daha önce de görmüştü. Vampirlerin hiçbirisi, bırakın zırhlarını giymeyi, bir insanın kılıcın hangi ucunu düşmana doğrultacağını bilmesini bile beklemiyordu. Dina ona bir şey söylemiş olmalıydı, bu yüzden bir insan bekliyordu ama onu beklemiyordu ve Dina açıkça aklını başından almıştı.

Maud onun bakışlarıyla karşılaştı. Şaşırtıcı derecede yakışıklıydı. Yüz hatları güçlü ve erkeksi, hiçbir zayıflık olmadan yontulmuştu ama ne kaba ne de acımasızdı. Derin ve yoğun bir maviye çalan düşünceli gözleri Maud'un ölçüsünü aldı, zırhına dikkat etti ve kanlı kılıcına takıldı. Tekrar yüzüne baktı ve Maud onun gözlerinde şaşkınlık ve saygı gördü, bir savaşçının akranının becerisini takdir etmesine benzer bir hayranlık.

İçinde unutulmuş ve bastırılmış bir şey kıpırdandı. "İyi dövüştünüz leydim," dedi sessizce.

"İyi dövüştünüz lordum," diye cevap verdi otomatik pilotta. "Siz ya da kızınız yaralandı mı?"

"Hayır, lordum."

"O zaman her şey yolunda."

Ona gülümsedi. Önceden de yakışıklıydı ama şimdi imkânsızdı.

Hayır, dedi kendi kendine. Hayır. Daha önce denedin, yıllarca elinden geleni yaptın ve seni ve çocuğunu bir çöp gibi attılar. Bir daha başka bir vampirle ilişki kurmayacaktı. Ne kadar savaşırsa savaşsın ya da ona baktığında gözlerine ne kadar hayranlık yansırsa yansısın, bu fikri aklından bile geçirmeyecekti.

Vampirlerle işi bitmişti.

Üç hafta sonra

ARLAND METAL MUAYENE MASASINDA ÇIRILÇIPLAK YATIYORDU. KANLI Vücudunu kabarcıklar kaplamıştı. Bazıları patlamış, asit ve çürüme kokan kirli, iğrenç kan sızmıştı. Panik Maud'un içini kemirdi ve pençeledi. Adamın ellerini tuttu. Parmakları buz gibiydi. Adam ona baktı, mavi gözleri Gözleri acıyla dolup taşıyordu. Maud'u bıçak gibi kesti.

Seni aptal. Seni aptal.

Dina'nın hanında kuşatılmışlardı. Bir uzaylı kız kardeşinden sığınacak bir yer istemişti ve kız kardeşi de, türünün tamamının dinci fanatiklerden oluşan bir gezegenin hedefi olduğunu bilerek onu yanına almıştı. Bir suikastçı klanı uzaylıyı hedef almıştı. O ve Arland onları uzak tutmaya yardım ediyor, yan yana dövüşüyor, idman yapıyor, aynı mutfakta yemek yiyor, geceleri yemek masasında rahat bir sessizlik içinde zırhlarını onarıyorlardı. Adam kadını kışkırtıyor, kadın da ona karşılık veriyor, sonra o adamı kışkırtıyor, adam da onu savuşturuyordu. Onun Helen ile oynamasını, ona değerli bir vampir çocuğu gibi davranmasını izledi. Onun ne zaman gülümsediğini fark etti. Onunla birlikte antrenman yaptı ve kendine bunların hiçbirinin önemli olmadığını söyledi. Onlar sadece aynı amaç için savaşan arkadaşlardı.

Suikastçılar bugün hana bir Dünya Katili tohumu sokmayı başardılar. Tüm gezegenleri yok etme gücüne sahip bir çiçek olan Dünya Katili, ateş ve asitten etkilenmiyordu. Enerjiden yapılmıştı, önüne koyabilecekleri her bariyeri aşıyor ve sadece saldırmak üzereyken ete bürünüyordu. Gezegende canlı hiçbir şey kalmayana ve beşi, Dina, Sean, Helen, Arland ve kendisi ilk kurbanları olana kadar öldürecek, büyüyecek ve tekrar öldürecekti.

Mutfakta donup kalmışlar, en ufak bir hareket yapmaya korkuyorlardı. Sonra Arland kanının çiçek için zehirli olduğunu açıkladı. Onun Helen'e baktığını, ona baktığını gördü ve ruhunun derinliklerinde onun

kendini onlar için feda edeceğini düşündü. Bu farkındalığın büyüklüğü onu öylesine sarsmıştı ki, dengesini kaybetmiş, düşünemez hale gelmişti.

Onun sesini hatırladı, o kadar sakindi ki içini ürpertti. "Leydi Maud, eğer ölürsem, benim için Düşmüşlerin Ayini'ni söyleyin."

Düşenlerin Ayini'ni söylemek en değer verdiğiniz kişiye düştü. Eşinize. Sevgilerinize. Her şeyiniz olan kişiye. Bu itirafı onurlandıramazdı ve ona vampirlerin dilinde cevap verdi. "Tanrıça'nın yanına gidin Lordum. Unutulmayacaksınız."

Kendini çiçeğin üzerine atmıştı. Çiçek onu soktu ve yaktı, bir yılan gibi etrafını sardı. Onu tekrar tekrar delmiş, dizlerinin üzerine çökene kadar zehirlemişti. Çığlık attı, acıdan sesi kısılmıştı, gözyaşları yüzünden akıyordu ve sonunda kökünü kavrayıp onu yırtana ve içine kendi kanını tükürene kadar onunla savaşmaya devam etti. O öldü.

Ve şimdi Arland da ölecekti.

Helen ağlayıp ölmemesi için yalvarırken onu zırhından kurtardılar, sonra da buraya, medward'a getirdiler. Çok zayıflamıştı. Parmaklarında neredeyse hiç güç kalmamıştı. Kız kardeşi onu yıkamaya devam etti, vücudundaki kirli kanı duruladı ama yaraları kanadıkça kanadı. Panzehir yoktu.

Onu kaybedemezdi. Kaybedemezdi. Sabah kalktığında onu asla göremeyeceğini düşünmek ruhunu parçalıyordu. Çığlık atmak ve öfkelenmek istiyordu ama o yüzüne bakıyordu, bakışları kırılğan bir bağ kuruyordu. Elini tuttu ve ona baktı, bu bağın kopacağından ve sonsuza dek gideceğinden korkuyordu.

Onun gözlerinde ölümü gördü, gittikçe yaklaşıyordu. Vampirler ailelerinin yanında ya da savaş alanında ölürdü. Ona yardım etmek zorundaydı. Yapmak zorundaydı.

Maud sesini nötr ve sakin bir hale getirdi. "Dina, nöbet odan var mı?"

"Hayır."

"O zaman ben de bir tane yapacağım. Mutfaktan."

Gözlerini kapadı ve Gertrude Hunt'ın büyüüne uzandı. Dina'nın hanı karşılık verdi, önce yavaş sonra daha hızlı hareket etti, zeminleri ve duvarları ayırdı, yeni bir alan oluşturdu, büyük bir küveti şekillendirdi, uygun bitkileri yetiştirdi... Bu ona huzur verecekti. Uygun ayinlerin yapılacağı ve kendisi adına dua edileceği konusunda güvence alırsa, dayanabilirdi.

Dayan, diye dua etti. Lütfen, dayan. Lütfen gitme Biz.

Gözlerini açtı ve Dina'dan duş başlığını aldı, ve onu yıkamaya devam etti.

Göğsü zar zor kalktı.

"Gitme," diye yalvardı. "Bana tutun."

Ona gülümsedi, o kadar zayıftı ki neredeyse kızın kalan azıcık kararlılığını da kıracaktı.

"Savaş onunla," dedi. Onun elini tuttu, canlılığının bir kısmını ona aktarmaya çalıştı.

"Her şey yavaşlıyor." Sesi sessizdi. Elini kaldırdı, parmakları titriyordu. Kadın avucuna doğru eğildi ve adam onun yanağını okşadı. "Zaman yok."

"Savaş onunla.

Yaşa." Gözleri

karardı.

Kapı çalındı. Bir kapı açıldı ve Caldenia ka ret Magren odaya girdi. Bir zamanlar galaktik bir tiran, şimdi Gertrude Hunt'ın tek daimi misafiri, başına konan ödülle bir cennet gezegeni satın alabilirsiniz. Elinde küçük bir kutu vardı.

Bir tedavi. Maud bunu nasıl bildiğini bilmiyordu ama her kalp atışında buna inanıyordu.

Korkusu onu felç etmişti ve Maud hissizleşti.

İğne Arland'ın derisini delip geçtiğinde ve yaralarının kanaması durduğunda bile hala umutlanamıyordu. Hanı onu taşıması için yönlendirdi, onu izledi

nöbet odasındaki nane banyosuna kaydıldı ve sonra onun yanına oturup birbiri ardına dualar fısıldadı.

Etraflarındaki han sessizdi. Dina bir yerlere gitmişti. Sean ve diğerleri mutfaktaydı ama onlar da aya gitmiş olabilirlerdi.

Yaşa, Arland. Yaşa. Beni bırakma. Helen'ı bırakma.

Sıcak, ıslak bir el ona dokundu. Maud gözlerini açtı. Ona bakıyordu, sarı saçları ıslaktı, teni hâlâ çok solgundu, ama mavi gözleri daha parlaktı ve irislerinin derinliklerinde, onu savaşa sürükleyen aynı demir iradeyi gördü.

"Leydim," dedi sessizce.

"Bunu bir daha asla yapma," diye fısıldadı. "Benimle kal," diye sordu.

"Nereye gidebilirim ki?"

Sonra gülümsedi. Gözlerini devirdi ve ayınlara geri döndü.

ALİŞTİRMA GÜRZÜ MAUD'UN BAŞININ ÜZERİNDEN ISLIK ÇALARAK GEÇTİ. MAUD YERE DÜŞTÜ.

çömeldi ve Arland'ın bacaklarını süpürmeyi amaçlayan bir tekme savurdu. Krahr Hanesi'nin Mareşali tekmeden kaçınarak sıçradı ve geri çekildi. Maud sola doğru hamle yaptı, ayağa yuvarlandı ve başka bir darbeyi savuşturmak için tam zamanında geldi.

Onu beyaz mermer zemin boyunca zorladı. Ter yüzünü ıslattı.

Etraflarında Gertrude Hunt'ın büyük balo salonu tüm ihtişamıyla parlıyordu. Tavandaki devasa aydınlatma armatürleri kapalıydı ve karanlık duvarlarda ve yüksek tavanda parıldayan nebular, değerli taşlardan oluşan takımyıldızlar gibi ışıldayan yıldız kümeleri parlıyordu. Tek aydınlık, yüksek turkuaz sütunların etrafında kıvrılan altın sarmaşıklar üzerinde açan narin cam çiçeklerden geliyordu.

Melizard'la eskiden bu şekilde dövüşürdü ama antrenman maçlarında her zaman seyirciler olurdu. Her şeyde olduğu gibi, merhum kocası da etkilemek ve hırslarını ilerletmek için bir gösteri yapıyordu. Maud bir keresinde ona bu ilgiden rahatsız olduğunu söylemiş, o da ona herkesin insan karısının yeteneklerine tanık olmasını istediğini söylemişti. Bunu Ervan Hanesi'ndeki konumunu iyileştirmenin bir yolu olarak göstermişti. Şimdi, yıllar sonra, bunun her zaman onunla ilgili olduğunu, asla kendisiyle ilgili olmadığını anladı.

Arland hiçbir zaman onu ya da kendisini seyircilerin önünde göstermezdi. Eğer biri onların yanında pratik yapmaya gelseydi, buna itiraz etmezdi. O eski bir Hanedan'ın şövalyesiydi ve nezaket onun iliklerine işlemişti. Ama asla ilgiyi davet etmezdi. Ancak pratik seansları sadece ikisine aitti, özeldi, sessizdi, sadece ikisine aitti. Ve o asla kendini tutmazdı.

Ona onu sevdiğini söylemiş. Her kelimesini hatırlıyordu. Hafızasına kazınmıştı. Katatonik kız kardeşinin oturduğu küvetin önünde durdu, onları görmeyen gözlerle izledi, ikisinin de sonunu getirebilecek bir savaşa girmek üzere olduklarını biliyordu ve ona gerçeği söyledi.

Seni ilk gördüğümde, yere değmeden önce bir mekikten fırlatılmış gibiydim. Düştüm ve yere indiğimde bunu vücudumun her hücresinde hissettim. Beni rahatsız ettin. İç huzurumu elimden aldın.

Arland ona saldırdı. Kız dans ederek uzaklaştı, adamın etrafında döndü, sırtına vurdu ve adam tekrar peşinden koşmadan uzaklaştı.

...Bana yalnızlığın ne demek olduğunu öğrettin, çünkü seni görmediğimde kendimi yalnız hissediyorum...

Arland hamlesini yaptı. Beklenmedik bir hareketti, topuza değil kılıca özgü bir hareketti. Onu hazırlıksız yakaladı. Darbeyi göğsüne aldı ve sendeleyerek geri çekildi. İlerledi ve bu zahmetinin karşılığında boynuna bir kılıç darbesi yedi.

...Beni reddedebilirsiniz, kendinizi inkar edebilirsiniz ve eğer beni kabul etmemeyi seçerseniz, kararınıza uyacağım...

Arland güzünü bıraktı ve ona doğru koştu. Ondan uzak durmalıydı ama Dina'nın hanının hayatta kalması için verdiği son savaş onu çok yormuştu. Duyguları karmakarışık, beyni düşüncelerini kontrol altına almaya çalışırken aşırı ısınıyormuş gibi hissediyordu ve Maud hâlâ çok yorgundu. Parmakları Maud'un sağ bileğini yakaladı ve onu kendine doğru çekerek sırtını göğsüne yaslayacak şekilde çevirdi. Elleri Maud'un üst kollarını çelik bir mengeneye sıkıştırdı. Onu daha önce de bu şekilde yakalamıştı ve kız bu tutuştan kurtulmanın imkânsız olduğunu deneyimlerinden biliyordu. Bacaklarını yukarı çekip ölü ağırlığıyla ona vursa bile, adam onu sadece zeminin üzerinde tutacaktı.

Bir tür kucaklaşma içinde durdular.

...Ama bil ki benim için senin gibi, senin için de benim gibi bir başkası asla olmayacak. İkimiz de tanışabilmek için yıllarca bekledik.

Onu bıraktı. Kılıcını aldı ve pratik silah rafına doğru yürüdü.

Arland onu seviyordu. Ve o da onu seviyordu. Onu Düşmüşlerin Ayini'ne davet ettiği anda anlamıştı bunu, çünkü öleceği korkusu kalbini göğsünden söküp atacakmış gibi hissediyordu. Ama sonra her şeyi mahvetti ve ona evlenme teklif etti.

Maud kılıcını ve tokasını alıştırma silahı rafına bıraktı ve hanın büyüsunü çekti. Han itaat etti, rafın altındaki zemini ayırdı ve depoya gömülmesine izin verdi, ancak sanki onun talimatlarından kafası karışmış gibi yavaşça yanıt verdi. Ailesinin hanında anında tepki vermişti. Burada ise bir kardeşin köpeğine komut vermek gibiydi. Aileden biri ve bir insan olduğu için ona itaat ediyordu ama onun kendi insanı olmadığını biliyordu.

Kalırsa zamanla daha iyi olacaktı. Ve handa kalmak dünyadaki en mantıklı şeydi. O ve Helen

burada güvende olacaktı. Dina'nın yardıma ihtiyacı vardı ve Helen bunu sevdi. Han ona Maud'a olduğundan çok daha iyi davranıyordu. Bütün hanlar çocukları hemen kabul ederdi.

Ama kızı arkadaş edinemeyeceğini anladığında ne olacaktı?

O gidince ne olacaktı?

Bu son düşünce ona ihtiyacı olan itici gücü verdi. Maud Arland'a döndü.

"Seni seviyorum," dedi ona. "Ama seninle evlenemem."

Adamın yakışıklı yüzü tamamen nötr kalmıştı ama kadın adamın gözlerindeki mutluluk parıltısını yakaladı. Anında söndü ama yine de yakaladı.

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Çünkü aşk basittir ama evlilik karmaşıktır." "Açıkla."

Kollarını göğsünde kavuşturarak onları bir kalkan gibi kullandı. "Helen'e baktığında ne görüyorsun?"

"Potansiyel."

Bunun için onu öpebilirdi ama bunun bir faydası olmazdı. "Geçmişini bilmeseydin, onun bir insan mı yoksa vampir mi olduğunu söyledin?"

"Bir vampir," dedi tereddüt etmeden.

"Dişleri yüzünden mi?"

"Yırtıcı dürtüleri yüzünden. Dişler onu bir vampir gibi gösteriyor. Cerrahi yollarla elde edilebilirler, ancak rakibin zayıflıklarını tespit etme ve onlara saldırma içgüdüğü üretilemez veya öğrenilemez. Birinde ya vardır ya da yoktur. Onda var."

Onun değerlendirmesi de bu yöndeydi. "Eğer burada, kız kardeşimin hanında kalırsam, Helen kendini araziye hapsetmek zorunda kalacak. Bir insan okuluna gidemez. Diğer çocuklar onun etrafında güvende olmaz. Onun ne olduğunu bilmezler ama farklı olduğunu anlarlar. Onu görmezden gelecekler ya da ona eziyet edecekler, o da misilleme yapacak."

Arland'ın ifadesi sertleşti. "Fikrimi söylemeye hakkım yok, ama onu hana hapsetmek

Helen için en iyi şey nedir?"

Hapsedilmiş. O böyle görüyordu. O da öyle görüyordu.

Hanın içinde, hancılar neredeyse tanrısal bir güce sahipti. Dakikalar içinde yüzlerce farklı tür için odalar inşa ettiler. Fizik kurallarını büküp binlerce ışık yılı uzaktaki gezegenlere geçitler açtılar. Galaksinin tuhaflıklarının ve harikalarının kapılarından geçtiğini gördüler.

Ancak hancıların insan dünyası küçüktü, dostları azdı ve galaksi kapılarına dayanmış olsa da, çoğu eşikten öteye nadiren adım atıyordu. Hanın dışında savunmasızdılar. Hancıların çocukları evde, insan toplumundan uzakta büyür ve büyüdüklerinde hancı ya da ad- hal, yani hancıların uygulayıcıları olurlardı. Bazen onun ve kardeşinin yaptığı gibi Dünya'yı terk ederlerdi. Neredeyse hiçbiri insan toplumuna girmedi. Büyülerini kullanmayı bir kez öğrendiklerinde, onu bir kutuya geri koymak mümkün değildi.

"Helen'i Krahr Evi'ne götürürsek ona ne olur?"

Arland kaşlarını çatı. "Kendisi gibi diğer çocuklarla birlikte kalenin etrafında çılgınca koştururdu. Nöbetçilerin onu bir sınıfa sokmaya çalıştığını görmek isterdim. Aslında, iyi para öderdim..." Kadının yüzündeki ifadeyi yakaladı. "Yani, Krahr Hanesi'nin diğer soyluları gibi iyi bir eğitim alacaktı."

"Bir keresinde bana onun verandada bir goren değil, çimenlerde bir rassa olması gerektiğini söylemiştin."

Rassa'lar vahşi pusu yırtıcılarıydı, daha küçük ve evcil olan gorenler ise köpeklerin insanlara hizmet ettiği gibi vampirlere hizmet ederdi.

Arland boğazını temizledi. "Çok açık sözlü davranmış olabilirim." "Hayır, haklıydın. Helen bir rassa ve House'da

Krahr'da diğer rassa'ların arasında olacaktı. Daha tehlikeli olabilirdi, ama orada kendi yolunu bulabilirdi.

burada asla bulamazdım. Bir de ben varım. Altı yıldır bir vampirin zırhını giyiyorum. Ben ailesinin hanını terk eden aynı insan kadın değilim. Neredeyse üç yıl önce Karhari'ye sürgün edilen kadın bile değilim. Yerimin neresi olduğunu bilmiyorum. Nereye ait olduğumu bulamadım."

"Benimle," dedi. "Sen bana aitsin. Maud, tüm bunlar evliliğimizin lehine olan argümanlar."

Başını salladı, "Biliyorum. Ve bu bir sorun. Ben onuru kırılmış bir şövalyenin dul eşiyim. Kocam kendi hanesinin mareşali olmak için öz kardeşini öldürmeye çalıştı. Ben bir insanım. Vampirlerin yabancılara nasıl davrandığını biliyorum. O hayatı yaşadım. Haneniz beni hiçbir şeyi olmayan, statüsü, onuru, amacı olmayan bir insan kadın olarak görecektir. Kimseye faydası olmayan. Yarı vampir bir çocuğu olan ve bu çocuk uğruna her şeyi yapabilecek bir kadın, buna hanelerinin gururunu baştan çıkarmak ve sonra da istediğini elde etmek için onu manipüle etmek de dahil."

Arland kaşlarını kaldırdı. "Daha önce sayısız manipülasyon girişiminden kurtuldum. Görünüşe göre bunun için fazla kalın kafalıyım. Yine de baştan çıkarılmaya açığım."

"Bunu ciddiye alacak mısın?"

"Evimin ne düşündüğü umurumda değil."

"Ama ben biliyorum. Yıllarca bir vampir Mareşal'in oğluna örnek bir eş oldum. Kimse davranışlarımda ya da kızımda hata bulamadı. Ervan Hanesi'nin yararı için çalıştım. Ziyafetlerini düzenledim, yabancı komşularıyla nasıl başa çıkacaklarını öğrettim, ritüellerini, ayinlerini, şiirlerini ezberledim... Çoğu vampir akademisyeninden daha fazla Ata Vampir lehçesi biliyorum. Yine de, kocam ihanet ettiğinde, Evi bizi bir çöp gibi attı. Başarılarımın hiçbirinin önemi yoktu. Kocamın dışında bir varlığım yoktu."

Yüzü sertleşti. "Ben Melizard değilim ve Krahr Hanesi de Ervan Hanesi değil."

Maud başını salladı. "Bunu biliyorum. Ama aramızdaki dengesizlik Melizard ile benim aramdakinden çok daha büyük. Evcil insan olmak istemiyorum, Arland. Kendime bir daha bu şekilde davranılmasına izin vermeyeceğim. Toplumunuza olan güvenim paramparça oldu. Kutsal Anokrasi'ye asla dönmeyeceğime dair kendime yemin ettim. Kendimi ve Helen'i reddedilmekten kurtarmak istedim. Muhtemelen bunu kaldırabilirim. Beni ezer ama hayatta kalırım. Ben bir yetişkinim. Helen bir çocuk. Bu ilk olduğunda, bunu tam olarak anlayamayacak kadar küçüktü ama şimdi yeterince büyük. Ona bunu yaşatamam. Bir yuva ve bir baba bulduktan sonra bunların ikinci kez elinden alınması çok adaletsiz olur. Kimsenin bizi tekrar bir kenara atmasına izin veremem. Vermeyeceğim. Ama Anokrasi'den uzak durma sözümü de tutamam, çünkü ayrılma düşüncen beni korkutuyor ve çünkü çocuğum yarı vampir. Nereden geldiğini bilmeyi hak ediyor."

"Ben Evimin yansımasıyım," dedi Arland. "Seni seviyorum. Seni olduğun gibi görüyorum, her Haneye faydalı olabilecek bir kadın. Eğer benimle gelersen, bana yakın olanlar da seni olduğun gibi görecektir ve seni sevmeye başlayacaklar. Helen'i umursamayacak tek bir kişi bile yoktur."

"Bunu büyükannesine söyle."

Arland dişlerini gösterdi. "Fırsat doğduğunda yapacağım. Evlen benimle."

"Yapamam. Ama gitmene de izin veremem. Seninle gelmek istiyorum ve bunu Helen için mi, kendim için mi, yoksa doğru şeyi yapamayacak kadar zayıf olduğum ve seninle olamayacağımı düşünmek beni çaresiz bıraktığı için mi yaptığımı bilmiyorum. Sana yalan söylemeyeceğim, Arland. Eskiden kocamı kandırırdım, çünkü bana başka seçenek bırakmadı ve bunu bir daha asla yapmayacağım. Seninle evleneceğime söz veremem. Seninle kalacağıma bile söz veremem. Evinize buna değdiğimi kanıtlamaya çalışacağıma söz verebilirim. Bu hak ettiğinden çok daha az. Sadece iki şartım var. Birincisi.

evlenmem için bana baskı yapacaksın. İki, eğer ayrılmak istersem, bana Dünya'ya geri dönmem için bir geçiş sağlayacaksın. Bizi de yanında götür ya da götürme. Karar senin."

Dümdüz önüne baktı, ona doğru bakıyor ama onu göremiyordu.

"Maud."

Onun bakışlarıyla karşılaştı.

"Ne kadar çabuk toparlanabilirsin?" diye sordu.

ŞİMDİ...

Tyıldızlar öldü, yerini zifiri karanlık aldı.

Maud onun omuzlarına sarıldı. Zırhın soğuk, hafif pürüzlü dokusu parmak uçlarında tanıdık geliyordu. Güven vericiydi. Planı bir daha asla zırh giymemektir ama son zamanlarda hayat planlarına beyzbol sopasıyla vurmuştu.

Tabandan tavana ekran sadece bir pencereyi simüle ediyordu, kabinin kendisi yok edicinin derinliklerinde saklıydı, ama karanlık yine de ona doğru esniyordu, soğuk ve zamansız. Vampirler buna Boşluk diyordu. Yıldızların arasında var olan şey. Bu onu her zaman huzursuz etmiştir.

"Öldük mü anne?"

Maud döndü. Helen birkaç adım ötede durmuş, teyzesinin Noel için aldığı yumuşak bir oyuncak ayıya sarılmıştı. Uzun sarı saçları sağ tarafa dökülmüş, uykusundan kırıışmıştı. Buradan bakıldığında neredeyse bir insan gibi görünüyordu.

"Hayır. Ölmedik. Hiperuzayda seyahat ediyoruz. Normal itiş gücüyle gitmemiz gereken yere varmamız çok zaman alır, bu yüzden uzayın dokusundaki bir kırıışıklıktan iğne gibi geçiyoruz. Gel, sana bir şey göstermek istiyorum."

Helen seke seke geldi. Maud onu kucakladı -çok hızlı büyüyordu- ve sergiye doğru tuttu.

"Burası Boşluk. Babamın sana Boşluk hakkında ne anlattığını hatırlıyor musun?"

"Ruhların gittiği yer."

"Bu doğru. Bir vampir öldüğünde, ruhunun Cennet'e mi yoksa Hiçlik'in boş düzlüklerine mi gideceğine karar verilmeden önce Boşluk'tan geçmesi gerekir."

"Bundan hoşlanmıyorum," diye fısıldadı Helen ve başını Maud'un omzuna yasladı.

Maud neredeyse mırıldanıyordu. Helen'in hâlâ bir bebek gibi davrandığı bu anlar artık giderek daha nadir görülüyordu. Yakında büyüüp gidecekti ama şimdilik Maud onu hâlâ kucağına alabiliyor ve kokusunu duyabiliyordu. Helen bir süre daha onun olacaktı.

"Korkmayın. Bakmak zorundasın, yoksa en iyi kısmı kaçırsın."

Helen döndü. Birlikte durup karanlığa baktılar.

Ekranın ortasında küçük bir kıvılcım parladı. Parlak ışık noktası uzay gemisine doğru hızla ilerledi, ışıltılı bir çiçek gibi açıldı, döndü, yaprakları galaksinin tüm ihtişamıyla boyanarak genişledi ve genişledi.

Helen bakakaldı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, ekranın ışıltısı yüzünde yolaşyordu.

Göz kamaştırıcı evren onları yuttu. Gemi karanlığın son parçalarını da yırtarak normal uzaya çıktı. Önlerinde, sıcak sarı bir yıldızın yörüngesinde dönen güzel bir gezegen asılı duruyordu; yeşil ve mavi bir mücevher, hafifçe parlayan atmosferin turkuaz perdesine sarılmıştı. Daesyn. Dünya değildi ama onun daha güzel kız kardeşi olabilirdi. Gezegenin etrafında iki uydu dönüyordu; biri büyük ve mor, yüzeye daha yakın, diğeri turuncu renkli, daha küçük ve uzaktaydı. Günbatımları muhteşem olmalıydı.

"Burası Lord Arland'ın yaşadığı gezegen mi?"

"Evet, çiçeğim." Maud Helen'i yere bıraktı.
"Giyinmelisin."

Helen, kulübesinden salınmış bir tavşan gibi koşarak uzaklaştı.

Turkuaz gezegen ekrandan Maud'a baktı. Krahr Hanesi'nin ana dünyası.

Bu çılgıncaydı. Belgelenebilir.

Eğer sadece mantıkla hareket ettiyse, buraya hiç gelmemeliydi.

Helen'i buraya hiç getirmemeliydi.

Gezegen ekranında büyüdü.

Maud omuzlarına sarıldı. Çekip gitmek ve kız kardeşinin hanında kalmak çok daha akıllıca olurdu. Yıllarca mükemmel bir vampir olmaya çalıştıktan sonra insan olmayı yeniden öğrenmek.

Handa aşık olmak basitti. Her gün hayatları için savaşıyorlardı. Bu durum küçük şeylere çok az yer bırakıyordu ama sıradan hayatta bu küçük şeyler çoğu zaman ilişkileri paramparça edecek kadar önemli hale geliyordu. Vampir siyasetine balıklama atlamak akıllıca değildi, özellikle de Krahr Hanesi siyasetine. Melizard bu gemiye sahip olmak için kolunu bile kesebilirdi ama Arland ona hiçbir maliyeti yokmuş gibi gemiyi ileri geri sürüyordu. Eşik çok daha yüksekti.

Melizard'la evlendiğinde kabul görmeyi, ikinci bir aile olmayı ve güven duymayı ummuştı. Bunların hiçbirini bulamadı. Şimdi... Şimdi sadece Krahr Hanesi'nin buna değip değmeyeceğini öğrenmek istiyordu. Artık yerleşmeye razı değildi. Onları kendi aileleri olarak kabul edeceklerdi ya da zahmet etmelerine gerek kalmayacaktı.

Gezegenin kıvrımının arkasından bir küre kaydı. Bir uydunun alışıl gelmiş çukurlu görüntüsüne sahip değildi. Gözlerini kısarak baktı.

Ne oluyor be?

Maud kolunu çimdikledi. Küre hâlâ oradaydı. Etrafına üç halka sarılmış, biri diğerinin üzerine kıvrılıyordu, her biri sivri uçlardan oluşan bir kafes örgüsüyle kılınan metal bir çekirdekten oluşuyordu. Buradan bakıldığında halkalar narin, neredeyse ruhani görünüyordu. Ekрана dokundu ve halkaları yakınlaştırdı.

Çiviler değil. Toplar.

Krahr Hanesi mobil bir savaş istasyonu inşa etmişti. Zihni, bu kadar çok ateş gücünün tek bir yerde toplanmasını kabullenmeyi reddediyordu.

Sevgili evren, bu şey ne kadara mal oldu? Arland, kız kardeşinin yardımları sayesinde evlerinin iyi durumda olduğundan bahsetmişti ama bu, bu ölçeğin dışındaydı.

Maud'un parmakları zırhının üzerindeki boş armaya gitti. Bu arma zırhın işlevlerini kontrol ediyor ve ona Kutsal Anokrasi'ye giriş ve sınırları içinde zgr bir ajan, bir paralı asker olarak çalışma izni veriyordu. Daesyn'de kapana kısılmayacaktı. Kendi kendine, işler kötü giderse her zaman Helen'i alıp Dina'nın hanına geri dönebileceğini söyledi. Arland'a bir geçit sağlayacağına dair söz verdirmişti ama Dina hana yapılan saldırı sırasında topladıkları silahların satışından elde edilen geliri paylaşmak konusunda ısrar etmişti. Geri dönmek için kolayca bir geçiş satın alabilirdi.

"Anne?" Helen sordu. "Henüz varmadık mı?" "Neredeyse, ieğim."

Döndü. Helen galaktik arşı Baha-char'dan aldıkları kıyafeti giymişti. Siyah tayt, kıpkırmızı bir gömlek üzerine siyah tunik. Tam kanlı bir vampir gibi görünüyordu. Ama sadece yarı kanlıydı. Diğer vampirler bunu unutmamasına izin vermeyecekti. En azından her birini yenip boyun eğdirene kadar.

"Buraya gel." Maud çömeldi ve Helen'in kemerini düzelterek kızının minik belini sıktı. Yatağın yanındaki rafta bekleyen küçük kutuya uzandı ve açtı. İçinde on in uzunluğunda ve bir in genişliğinde siyah bir metal şerit vardı. Maud onu çıkardı ve Helen'in sol bileğine yerleştirdi. Metalin içinde küçük kırmızı ışıklar parladı. şerit Helen'in bileğinin etrafında kıvrıldı, bir bilezik haline geldi ve büzülerek derisine yapıştı. Yüzeyinde ince dikdörtgenler oluştu.

"Nasıl kullanıldığını hatırlıyor musun?" Maud sordu. Helen başını salladı.

"Göster bana."

Helen parmağıyla ortadaki dikdörtgene dokundu. Geminin planını gösteren yarı saydam bir ekran bileğinin bir santim üzerinde canlandı.

"Anneni ara."

Maud'un kendi ünitesi canlandı ve üzerinde Helen'in görüntüsü olan kendi ekranını dışarı fırlattı.

"Güzel."

Haberci birimi, Kutsal Anokrasi'nin akıllı telefon versiyonu olarak hizmet veriyordu. Güçlü bir işlemciyle donatılmış olan bu cihaz arama yapıyor, hedefini takip ediyor, haritalar sunuyor, hayati belirtileri izliyor, programları takip ediyor ve kişinin hayatını kolaylaştırmak için düzinelerce küçük görevi basitleştiriyordu. Yetişkinlerde zırhla arayüz oluşturuyordu ama Helen çocuk versiyonunu giyyordu. Bir ebeveyn dışında kimse tarafından çıkarılamaz ya da kapatılamazdı.

Geçtiğimiz beş yıl boyunca Helen'i hayatta tutmak Maud'un varlığının temelini oluşturmuştu. Gezegene iniş yaptıklarında, Helen'in kendi başına kalması gereken zamanlar olacaktı. Bunu düşünmek Maud'un dişlerini geriyordu. Haberci endişesini ortadan kaldırmadı ama köreltti ve şu anda alabileceği her türlü yardımı alacaktı.

"Her şey hazır mı?" Maud sordu.

"Her şey hazır," dedi Helen. "Oyuncak ayımı getirebilir miyim?" "Her şeyimizi getireceğiz."

O kadar az eşyaları vardı ki, toparlanmaları uzun sürmedi. Beş dakika sonra Maud çantayı omzuna attı, kulübeye ve ekrana son bir kez baktı ve Helen'i elinden tuttu. Yaklaştıklarında kapı kayarak açıldı. Maud omuzlarını dikleştirip başını kaldırdı ve kapıdan içeri adım attılar.

Oyunlar başlasın. O hazırды.

UZAY MÜRETTEBATININ BİR SÖZÜ VARDI: "HACIM UCUZDUR; KÜTLE

pahalı." Hava ve sürtünmenin bir faktör olmadığı uzayda, bir şeyin ne kadar büyük olduğu önemli değildi, sadece ne kadar ağır olduğu önemliydi. Bir kilo maddeyi doğru hıza çıkarmak için belli bir miktar yakıt, sonra da yavaşlatmak için kabaca eşit miktarda yakıt gerekiyordu.

Krahr Hanesi bu sözü almış ve onunla koşmuştu. Geminin varış güvertesi, en iyi Kutsal Anokrasi geleneğindeki bir kalenin avlusuna benziyordu. Kare şeklinde gri taşlar zemini kaplıyor ve yüksek duvarları kaplıyordu. Krahr Hanesi'nin üzerinde kılıç dişli yırtıcının siyah profilinin bulunduğu uzun kızıl sancakları sahte pencerelerin arasında uzanıyordu. Atmosferik sirkülatörlerin hafif esintisi kumaşı karıştırıyor ve sancaklardaki birkaç Krahr buna karşılık olarak hırlıyor gibiydi.

Odanın ortasında bir vala ağacı siyah dallarını yayıyordu. Sağlam gövdesi ve bölünerek geniş bir taç oluşturan dallarıyla vala, Maud'a ıhlamur ağacını hatırlatıyordu ama ıhlamur ağaçlarının yumuşak yeşilinden farklı olarak valanın yaprakları canlı bir kırmızıydı. Geminin kan kırmızısı kalbi, başlangıç dünyasından bir kalıntıydı ve vampirler için kutsaldı. Vampir toplumunda vala ağacının tanıklık etmediği hiçbir büyük ritüel gerçekleşmezdi.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi, iki ayak genişliğinde bir akarsu, pürüzsüz dere yatağından kıvrıla kıvrıla geçerek güverteyi aşıyor, ağacın etrafında mükemmel bir daire çiziyor ve köklerin altında kayboluyordu. Maud bunun daha sonra geri dönüştürülecek olan su kaynağının bir parçası olup olmadığını anlayabilirdi ama içinde parlak, ışıltılı balıklar vardı. Akarsu bir dekorasyon görevi görüyordu, başka bir şey değil. Bu lüks insanın aklını başından alıyordu.

Maud, geminin manevra yapması gerekiyorsa, bunu kapatmanın bir yolu olmalı, diye düşündü. Aksi takdirde ellerinde bir karmaşa olacaktı. Sıfır yerçekiminde emniyetsiz sudan daha eğlenceli bir şey olamazdı.

"Yapabilir miyim?" Helen fısıldadı. "Evet," dedi Maud ona.

Helen küçük topukları parlayarak ağaca doğru koştu.

Maud yavaşça onu takip etti. Daha önce evliyken de bunun gibi taşların üzerinden sayısız kez geçmişti. Eğer izin verirse, hafızası onların soluk grisini sıcak traverten bejine; kıpkırmızı sancakları Carolina mavisine ve geminin karanlık tavanını turuncu renkli bir gökyüzüne dönüştürebilirdi.

Vala ağacının önünde durdu. Her vampir gezegeninde onlardan vardı. Eğer iklim onları destekleyemiyorsa, vampirler sadece onları dikmek için seralar inşa ederdi. Bir vala ağacı klanın kalbiydi, ailenin çekirdeğiydi, kutsal bir yerdi. Vala ağacının çiçekleri onun gelin tacını süslemişti. Ervan Hanesi Mareşali'nin ikinci oğlunun gelinine yakışan büyük bir onurdu bu.

Sıcak bir acı göğsünü sıkıştırdı. Geçmişte kaldı, dedi kendi kendine. Bitti ve bitti. Bırak gitsin.

Dikkatli ayak sesleri arkadan yaklaşıyor, ona sinsice yaklaşmaya çalışıyordu. Gülümsemesini gizledi.

"Selamlar, Lord Soren."

Ayak sesleri durdu, sonra yeniden başladı ve Lord Soren onun yanında durdu. Vampirler tıpkı kaleleri gibi yaşlanır, sanki zaman onları güçlendirmiş gibi daha da büyür ve sağlamlaşırlardı. Lord Soren orta yaşlı bir vampir için mükemmel bir örnekti: omuzları geniş, kırılmış bir kaplan gibi kaslı, koyu kahverengi saçlardan oluşan muhteşem bir yelesi ve her ikisi de griyle dokunmuş kısa ama kalın bir sakalı vardı. Şövalye Çavuş rütbesini ve Krahr Hanesi'nin küçük yuvarlak armasını simgeleyen kırmızı işaretlerle süslü gece yarısı siyahı zırhı, Lord Soren gibi orada burada birkaç yara izi taşıyordu

Kendisi. Savaşta geçen hayatın bir kanıtı. İnsansı bir tanka benziyordu.

Aynı zamanda Arland'ın amcasıydı. Kendisini sevmesi için çok çalışmıştı. Lord Soren karmaşık biri değildi. Dünya görüşü üç şeye dayanıyordu: onur, gelenek ve aile. Hayatını üçünü de korumaya adanmıştı ve bunlar asla çatışmazdı. Ona olumlu bakıyordu ama iyi niyetinin tam olarak nereye kadar uzandığını görecekti.

Çantasını bırakmış ve parmaklarını dereye daldırmakta olan Helen'i düşündü. "Çocuk suyu çok seviyor."

"Karhari'de çok az su var lordum." Karhari'de kilometrelerce uzanan kuru, sert topraktan başka bir şey yoktu ve oraya gönderilenleri de sertleşip kuruyana kadar kurutuyordu.

"Bu onun için yeni bir deneyim."

"Öyle."

Rahat bir sessizlik içinde onu izlediler.

"Bize katılman çok iyi oldu," dedi.

Onun haklı olduğunu umuyordu.

"Belki de sizin varlığınızla yeğenim galaksinin öbür ucuna başka bir aptalca işe koşmadan önce beş dakikadan fazla yerinde kalır."

Varış güvertesi gezegene gitmek için bekleyen insanlarla yavaş yavaş doluyordu.

Eğer yaparsa, onunla kaçarım. "Anladığım kadarıyla Leydi Ilemine ikamet ediyor?"

"Öyle."

Er ya da geç Arland'ın annesiyle tanışmak zorunda kalacaktı.

Hoş bir buluşma olmazdı.

"Yeğenim size neden onu almak için hana gelmek zorunda kaldığımı söyledi mi?" Lord Soren sordu.

"Hayır."

"Serak Hanesi hakkında ne biliyorsun?"

Hafızasını yokladı. "Büyük Hanelerden biri. Gezegenlerinin çoğunu kontrol ediyorlar.

doğru hatırlıyorum. Asla bir Savaş Lordu çıkaramadılar ama son beş yüzyılda iki kez buna yaklaştılar. Yedi Yıldız Savaşı'nda yenilgiye uğradıktan sonra etkileri azaldı, ancak hala zorlular. Ayrıca kaybettiklerini geri kazanmaya açlar ve bu da onları tehlikeli kılıyor."

Lord Soren başıyla onayladı. "Peki ya ezeli düşmanları?"

Bir saniye sürdü. "Kozor Hanesi. Biraz daha küçük bir ev ama çok daha saldırgan. Serak sistemindeki ikinci yaşanabilir gezegeni kontrol ediyorlar."

"Ölenlerin kemiklerini gömmeye karar vermişler," dedi.

İlginç. "İttifak mı?" "Bir düğün."

Maud gözlerini kırptırdı. "Öyle olsa bile mi?"

"Evet. Serak Başrahibinin oğlu Kozor Başpapazının kızıyla evlenecek. Törenin gerçekleştirilebileceği tarafsız bir yere ihtiyaçları var."

"Doğal olarak." Kılıç sırtı bir düğündü. Kimse kimseye güvenmiyordu ve herkes bir pusu bekliyordu. "Krahr Hanesi onlara böyle bir sığınak önerdi mi?"

"Makul bir şekilde reddetmek mümkün değildi," dedi Lord Soren. "Çeyreğe hükmediyoruz ve Serak bizden sadece bir hiperuzay sıçraması uzakta. Düğün sekiz gün sonra. Arland'ın hazırlıklara yardımcı olmak için gezegende olması daha uygun olurdu, ancak başka bir işle meşgul olduğu için, düğün konuklarıyla aynı zamanda varmış olacağız."

"Beni düzeltin ama Serak sistemine bundan daha yakın, vampirlerin kontrolünde olan başka bir yıldız sistemi yok mu?"

"Var."

Bu düğünde bir terslik vardı. "İnsan bu kadar güvensiz iki Hanenin neden birbirlerine bağlanmak istediğini merak ediyor."

"Sözde çatışmalarını sona erdirmek ve bir anlaşma yapmak için."

"Eğer en mutlu günlerinde bile bir araya gelemezlerse ve tarafsız bir yere ve onları denetleyecek bir ev sahibine ihtiyaç duyarlarsa, ittifakları baştan mahkumdur. Evliliğin devam edebilmesi için her iki Hanenin de istekli olması gerekir."

Lord Soren onu inceledi.

"Ne kadar büyük bir düğün partisi bekliyorsunuz lordum?"

"Her iki taraftan yüz misafir." "Ve silahlı mı gelecekler?"

"Yapacaklar."

Krahr Hanesi on binlerce asker çıkarabilirdi. Ne kadar seçkin olursa olsun, iki yüz vampir bir tehdit oluşturmamalıydı. Öyleyse bu onu neden birdenbire huzursuz etmişti?

Uzak duvardaki kapı kayarak açıldı ve Arland içeri girdi. Sarı saçlarıyla çerçevelenmiş yakışıklı yüzünü gördü.

Mavi gözleri onu buldu. Sırıttı. Kalbi küt küt atmaya başladı.

Lanet olsun.

Arland onlara doğru yaklaştı ve yürüyüşe geçti. İri, yırtıcı bir kedi gibi kasıtlı ve yumuşak bir şekilde hareket ediyordu, belindeki kanlı gürz rütbesini hatırlatıyordu. En tepedeki yer için savaşmış ve kazanmıştı. Krahr'ın tüm ordusu ona sorgusuz sualsiz itaat ediyordu. Annesi de Hanedan'ın başı, Başrahip'ti.

Arland bir vampir lordunda olması gereken her şeyin mükemmel bir örneği idi. Zeki, güçlü, korkusuz ve sadık. Vampir şövalyeliğinin bir örneği idi. Maud'un onun amcasının gururu ve neşesi olduğunu anlaması tam iki saniyesini aldı. Muhtemelen annesinin de gurur ve neşe kaynağıydı. Annesi de bir hiçti.

"Lord Soren," diye mırıldandı Maud. "Leydi Ilemine bu hazırlıklar yüzünden strese girmiş olmalı. Belki de Lord Arland'ın teklifinden bahsetmemek daha akıllıca olur." Ve bunu reddetmesinden.

"Aynı fikirdeyim," dedi Şövalye Çavuş. Kadın küçük bir rahatlama nefesi verdi.

"Ne yazık ki yeğenim annesine haber verme görevini çoktan üstlendi."

Ne dedin? Sesini sakın tuttu. "Öyle mi yaptı?"

"Ah evet," dedi Lord Soren, yüzü az önce limon ısırmış gibi görünüyordu. "Biz gezegenden ayrılmadan iki gün önce acil durum sıçrama dronuyla bir mesaj göndererek, bir gelin getireceğini ve yeterli konaklama yerlerinin hazırlandığından emin olmak istediğini bildirdi."

Lanet olsun, Arland. "Onun rızasını almamış mı?"

"Hayır. Sanırım ev halkına kendilerini 'prezentabl' hale getirmelerini emretti."

Çünkü annesi bunu asla rahatsız edici bulmazdı. Küçük bir an için gözlerini kapattı.

"Sonra ikinci bir mesaj göndererek onu reddettiğinizi ama yine de ona katılacağınızı belirtti."

Arland hızlanmıştı. Sanki karanlık bir odadaki tek ışıkmış gibi ona bakıyordu.

"Annesi cevap verdi mi?" "Evet."

Maud kendini çelikleştirdi. "Ne dedi?"

"Sadece beş kelime," dedi Lord Soren. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Harika. Sadece harika.

Soren uzandı ve beceriksizce onun kolunu okşadı. "Daha kötüsü de olabilirdi."

Nasıl olduğunu bir türlü anlayamadı.

Arland onlara ulaştı. "Leydi Maud."

Sesi kadının içinde yumuşak bir gümbürtüye yol açtı. Bundan nefret ediyordu. Bu bir zayıflıktı ama bunu nasıl telafi edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Bağışıklığı olmasını diliyordu.

"Lord Arland."

Lord Soren ihtiyatlı bir şekilde geri çekildi ve çağırma kapısının kemerine doğru yürüdü. Helen, Lord Soren'in

balık ve su ve çantasını getirdi. Arland ellerini uzattı ama Helen onun yanında kaldı.

"Sarılmak yok mu?" diye sordu.

"Annem kibar olmanı söyledi."

Maud, "Uyulması gereken bazı görünüşler var lordum," dedi.

"Görünüşe hiçbir zaman fazla önem vermedim," dedi. Gözleri yumuşak ve sıcaktı. Davetkârdı.

Kafasını muayene ettirmesi gerekiyordu.

"Ne yazık ki bazılarımız umursamayacak durumda değiliz."

Bu çağırma kapı döndü Kıpırmızı.Lordum.

Soren ışığa doğru adım attı ve gözden kayboldu.

"Leydim." Arland eliyle kapıyı işaret etti.

Adam çantasına uzandı ama kadın onu omuzlayarak yoldan çekti. Kapıya doğru yürüdüler.

"Seni rahatsız eden ne?" diye sordu sessizce.

"Annene söylemişsin."

"Tabii ki söyledim. Sen saklayacağım utanç verici bir sır değilsin."

"Hayır, ben Krahr Hanesi'nin en sevilen oğlunu geri çevirme cüretini gösteren gözden düşmüş bir sürgünüm."

Bunu düşündü. "En sevilen değil. Kuzenim benden çok daha sevimli. O iki yaşında ve saçları kıvrıkcık."

"Lord Arland..."

Gözleri mizahla parlıyordu. "Her zaman bunu düzeltebilir ve evet diyebilirsiniz."

"Hayır."

Helen onlara bakıyordu. Maud onların çağırma kapısının önünde durduklarını ve tartıştıklarını fark etti.

"Bunu hatırlıyor musun?" Arland Helen'e sordu.

Helen başını salladı ve kapıya baktı. "Midemi bulandırıyor."

"Elimi tutmak ister misin?" Maud sordu.

"Bunu bir kaleye hücum eder gibi hızlıca yapmalıyız."
Arland uzandı, Helen'i omzuna aldı ve kapıdan içeri daldı.

"Arland!" diye bağırdı.

O gitmişti. Varış güvertesinde tek başınaydı ve Arland'ın mürettebatının yarısı ona ağzı açık bakıyordu. Dişlerini sıktı ve kızıl parıltının içine doğru yürüdü.

T Çağırma kapısının kırmızı ışıltısı Maud'un arkasında söndü. Baş dönmesiyle savaşarak gözlerini kırptırdı ve yürüdü.

diğer gelenleri engellemek için otomatik pilotta ondan uzaklaşıyor.

Sağ tarafta, yaklaşık yirmi beş metre ötede, Arland üç vampirle konuşmak için durdu. Helen'i omuzlarından indirmişti -teşekkür ederim evren- ve Helen uzay limanına bakakalmıştı.

Maud da etrafına bakındı ve durup baktı. Dikdörtgen şeklindeki mağara gibi bir odada duruyordu. Gün ışığı, yirmi metre yukarıdaki gri taş duvarlara oyulmuş uzun, dar dikdörtgen pencerelerden içeri doluyordu. Yavaşça döndü, her şeyi kavramaya çalışıyordu.

Solunda, başka bir yolcuyu uzay limanına bırakmak üzere olan çağırma kapısı parlıyordu. Sağında küçük gemiler, sık savaşçılar ve birkaç hafif sivil gemi yere tünemişti ve onların ötesinde mavi gökyüzüyle dolu devasa hangar kapıları ardına kadar açık duruyordu. Hangar kapılarının üzerindeki taş kabartmada hırlayan bir krahır tasvir edilmişti. Geniş kafası ayı ile kaplan arası bir şey olan devasa yırtıcı, ziyaretçilere doğru kükrüyordu; ağzı açıktı ve kılıç dişleri ölümcül bir vaatte bulunuyordu. Krahır'ın sol tarafındaki ince bir çatlak, çenesinden bir parça taş kürkü koparmıştı. Kimse tamir etmemişti.

Aklına geldi. Krahr Hanesi eski bir haneydi.

Melizard'ın Hanesi, Ervan Hanesi, çok daha gençti. Noceen sadece iki yüz yıl önce kolonileşmiş, yumuşak bir iklime sahip, müreffeh bir gezegendi ve Ervan Hanesi çoğunlukla şans eseri önde gelen vampir klanlarından biri olarak ortaya çıkmıştı. İlk yerleşimci dalgasıyla birlikte gelmişlerdi ve sahiplendikleri topraklar zengin maden yatakları içeriyordu. Servetleri onlara silah, ekipman ve altyapı satın almıştı. Noceen'deki her şey en yüksek kalitede, modern ve gösterişliydi, özellikle de geleneksel vampir taşının bir kaplama olduğu ve ahşabın yapay olarak yıpratıldığı uzay limanı. İlk gördüğünde oldukça görkemli olduğunu düşünmüştü. Ama bu... Bu gerçek bir şeydi.

Tüm vampir uzay limanları birer kaleydi. Yörüngeye tahliye için izin vermek için kolayca savunulur, çağrı kapısı yoluyla bir tehdit gelmesi durumunda kolayca kontrol altına alınırdı. Krahr Hanesi'nin uzay limanı yüzlerce yıl önce inşa edilmişti. Ayaklarının altındaki yıpranmış taşlar, üstündeki zamanla kararmış devasa ahşap kirişler, kalın taş duvarlar, hepsi yaşlılık yayıyordu. Bu bir kaleydi, kalelerin bir amacı olduğu zamanlarda yükselmişti. Burada ve orada modernleşme kendini gösteriyordu ama dokunuşu ince ve hafifti: şeffaf plastik çelikten yükseltilmiş pencereler, duvarların yükseklerindeki sensörler ve patlamaya dayanıklı devasa hangar kapıları. Ancak kalenin kendisi ezici bir kadimlik hissi uyandırıyor. Ziyaretçilerle tek kelime etmeden konuşuyordu.

Bunu biz inşa ettik. Yüzyıllar boyunca dayandı. Sayısız neslimiz onun eşiğinden geçti ve hala ona sahibiz, çünkü kimse onu bizden alacak kadar güçlü değil.

Parayla ilgili değildi. Bu bir güç gösterisiydi, sert ve acımasız. Özellikle de gelenek ve ailenin her şey demek olduğu bir vampirden saygı talep ediyordu. Huşu uyandırıyor ve bunu hak ediyordu.

Aklını o kadar kaçırmıştı ki, komik bile değildi.

Arland ona doğru yürüdü, Helen de yanındaydı.

"Leydim."

Kırılmış, resmi kelimeler. Alıştığı o kolay aşinalık artık yoktu. O da bunu bekliyordu.

"Lordum."

"Özür dilemek zorundayım. Acil olarak ilgilenmem gereken bir konu var." Ona doğru eğildi. "Hiçbir yere gitme. On dakika içinde döneceğim."

"Nasıl isterseniz lordum."

"Ciddiyim," dedi. "On dakika."

Onun ortadan kaybolacağından gerçekten endişe ediyor gibiydi. "Helen ve ben seni bekleyeceğiz."

Başını salladı ve yürüdü. Üç vampir şövalye onun arkasına düştü.

Sağ tarafta iki vampir kadın bakışlarıyla onu takip ediyordu. İkisi de Kozor Hanesi'nin armasını taşıyan, mavi üzerine boynuzlu bir canavar olan zırhlar giymişti. Biri zayıf ve uzun boyluydu, kestane rengi saçları özenli örgülerle çerçevelenmişti. Diğeri daha kıvrımlıydı, zırhı daha süslüydü ve mısır ipeğinden sarı yelesini serbest bırakmıştı. Saçları parlak dalgalar halinde poposuna kadar uzanıyordu ve başını savuruşuna bakılırsa bununla gurur duyuyordu.

İlginç. "Mekikleri görmek ister misiniz?" "Evet,"

dedi Helen.

"Hadi gidip onlara bakalım."

Parlak mekiklere ve iki vampir kadına doğru yaklaştılar. Helen zarif, saf beyaz savaş uçağına bakmaya gitti ve Maud iki kadını görüş alanının en ucunda tutarak onu izledi.

"...iştahınızı doyurmanın zamanı değil," dedi uzun boylu kadın.

Maud'un implantı sessiz kaldı ama yine de anladı. Ata Vampirce. Düzinelerce bölgesel lehçesi ve varyasyonu olan eski bir dildi. Pek çok vampir bunu zar zor anlayabiliyordu, özellikle de

farklı bir dünyadan gelen bir vampir tarafından konuşuluyordu. Konuşma implantları bu lehçeyi yorumlamakta başarısız oluyordu ve yabancılar bu lehçeyi konuşmuyordu ama o bir yabancı değildi. Büyük destanların birçoğu Ataların Vampir dilinde yazılmıştı ve bunları orijinal lehçesinde okumak Ervan Hanesi üyeleri için bir gurur kaynağıydı. Melizard'a en iyi eş olabilmek için çok çabalamıştı. On iki ana lehçeyi akıcı bir şekilde konuşabiliyor ve diğerlerini de idare edecek kadar anlayabiliyordu. Bu özel lehçe tuhaftı, Üçüncü Gezegen Kıyıları'nın bir koluydu. Sesli harfleri sağa sola karıştırıyorlardı ama konsantre olursa bunu başarabilirdi.

Sarışın, "Kabul etmelisin ki çok iyi bir örnek," dedi.

"İnsan oyuncağıyla meşgul. **Ş u r a d a k i** de o."

"Oyuncaklar kırılabilir," dedi sarışın.

Ne zaman denemek istersen.

"Çok güzel bir çocuk," dedi sarışın. "Bir yarım," diye alay etti esmer.

"Yine de sevimli küçük bir melez. Sence onun mu?"

"Hayır. Kadın isimsiz bir evden sürgün edilmiş. Sınırdan gelen sonradan görme zenginlerden biri. Mareşallerinin oğluyla evliydi. O da hanesine ihanet etti."

"İlginç." Sarışın kelimeyi uzattı. "Görünüşe göre Arland onu Karhari'de bulmuş."

"Mareşal etrafta dolaşıyor." Sarışın gülümsedi. "Onunla oynamama izin vermelisin. Kaybetmek gerçekten utanç verici-"

"Sessiz ol," diye tersledi kestane rengi. "Peki," diye iç geçirdi sarışın.

"Ciddiyim. Diline dikkat et, Seveline. Boşboğazlığınla mahvedemeyeceğin kadar çok insan senin için çok fazla iş yaptı. Meclisimizin geleceği buna bağlı."

"İyi' dedim." Seveline'in sesi daha da keskinleşti.

Kısa süreli bir sigorta. Bunu daha sonra kullanabilir.

Helen bir sonraki mekiğe doğru ilerledi ve Maud iki kadının yanından geçti.

"Benim Bayan," ve sarışın dedi
içinde Ortak Vampirik. "Size ve güzel
kızınıza iyi günler."

Maud başını tarafsız bir şekilde birkaç santim eğdi.
"Selamlar leydim."

"Ben Kozor Hanesi'nden Seveline. Bu da arkadaşım Leydi
Onda, o da Kozor Hanesi'nden."

Ona armaları tanımlayamayan bir aptalmış gibi
davrandılar. Mükemmel.

"Onur duydum," dedi Maud.

İki kadın dişlerinin en uç kısımlarını göstererek
gülümsediler.

"Krahr Hanesi'nin misafirperverliğinin tadını ilk kez mi
çıkarıyorsunuz?" Onda sordu.

"Evet."

"Sizi bir ziyafet bekliyor," dedi Seveline. "Şenlikleri
dillere destandır. Yerleştikten sonra beni bul. Çok iyi
arkadaş olacağımızı görüyorum."

"Gerçekten de öyle," dedi Onda.

İki yüzlü sürtükler.

"Elimden geleni yapacağım," diye söz verdi Maud.

Arland yüzünde acımasız bir ifadeyle ona doğru
yürüyordu.

"Affınıza sığınmak zorundayım," dedi Maud. "Mareşal
benim varlığımı istiyor."

"Sizi tutmaya cüret edemeyiz," dedi Onda.

"Nezaketin ötesindesin. Haydi, çiçeğim."

Maud Helen'in elinden tuttu ve Arland'a doğru yola
koyuldu. Yarı yolda karşılaştılar.

"Özür dilerim," diye

mırıldandı. "Sorun mu
var?"

"Rahatsızlık. Yola çıkmaya hazır mısınız?"

"Evet."

Onu altı kişilik küçük gümüş bir mekiğe götürdü.

"Sizinle kişisel aracınızda mı uçacağım?" "Evet,"
dedi.

"Bu akıllıca mı?"

"Bilge olmayı umursamadığım konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Onun kişisel mekiğiyle uçmak, iniş noktasında incelemeye karşılaşıacağı anlamına geliyordu ama aynı zamanda Arland'la mahremiyet içinde konuşabileceği anlamına da geliyordu.

Maud Helen'i yumuşak mavi koltuğa oturttu ve Arland'ın yanındaki yolcu koltuğuna atladı. Kontrollere dokundu ve mekik hangarın içinden gökyüzüne doğru süzüldü.

ARLAND MÜKEMMEL BİR PILOTTU. KALKIŞ O KADAR İYİYDİ Kİ pürüzsüz, hızlanmayı zar zor hissetti. Otomatik pilotla uğraşmadı.

Manzara altlarında yuvarlanıyordu, sık bir orman büyümesi, büyük ağaçlar eski dallarını güneşe doğru uzatıyordu. Bir an sonra yoğun örtü aniden ortadan kalktı. Mesa'yı aşmışlardı. Çok aşağıda, yemyeşil bir otlak uzanıyor, turkuaz ormanlar damlayan beyaz mesa adalarıyla bir deniz gibi ufka doğru yuvarlanıyordu. Geniş bir nehir, herhangi bir baraj tarafından sınırlandırılmadan içinden geçiyordu.

"Daesyn'den hoşlanıyor musun?"

Arland sordu. "Çok güzel," dedi kız dürüstçe. "Burası evin," dedi Arland. Eviniz olabilir, diye ekledi bakışları. Bunun için çok erken.

Adam dümdüz önüne bakıyordu, yüzü sakindi ve kadın kendini adamın çenesinin sert çizgisine bakarken buldu. Parmaklarını onun üzerinde gezdirdiğini hayal etti...

Kes şunu, dedi kendi kendine.

"Kozor ve Serak'ın baltaları gömmeye karar vermeleri size de garip gelmiyor mu lordum?"

"İttifaklar her zaman bozulur ve kurulur," dedi. Sesinde coşku yoktu. O da bundan hoşlanmamıştı. Onun

içgüdüleri onu nadiren yanıltırdı, ama onay almak güzeldi.

"Doğru. Ancak çoğu Ev bu tür eski rekabetleri sağlıklı olarak görüyor."

"Öyle mi?" dedi.

"Öyle. Çatışmalar güçlerini keskin tutar. Güçlü ve yetenekli olanlar ortaya çıkar, zayıflar ayıklanır ve kahramanlık için bolca fırsat ve görev ve onur hakkında bolca homurdanma olur."

Arland dişlerini göstererek gülümsedi. "Ve konuşmalar. Konuşmaları unutmayın."

"Onların kan davası nesiller öncesine dayanıyor. Her iki tarafta da ölümler ve haksızlığa uğrayanlar var. Bunu bir kenara bırakmaları için karşılıklı bazı avantajlar olmalı. Böyle bir avantajın farkında mısınız?"

"Hayır."

"O zaman ortak bir düşman olmalı."

Arland iç çekti.

Kaşlarını ona doğru kaldırdı.

"Gerekçeniz sağlam," dedi. "Buna karşı çıkmıyorum. Bir ay önce, bu evlilik talebinin tartışıldığı bir strateji oturumunda hemen hemen aynı şeyi söyledim."

"Ve?"

"Ve bana bu talebi reddetmenin zarif bir yolu olmadığı söylendi. Çeyrekte baskın olan Ev biziz. Bize yalan söylendiğine dair hiçbir belirti yok ve bunu inkâr etmek için de hiçbir mazeretimiz yok. Savaşta değiliz ve Evimiz şu anda eşi benzeri görülmemiş bir refahın tadını çıkarıyor. Eğer onları inkar etseydik, soru işaretleri olurdu."

"Krahr Hanesi, sadece iki yüz düğün misafirinin topraklarına girmesine izin vermekten korkacak kadar uysal mı?"

Başını salladı.

Bir düğüne ev sahipliği yapmak pahalıydı. Geleneklere göre bunun karşılığında bir şeyler sunulması gerekiyordu.

"Onların

Teklif mi?"

"Ticaret gemileri için güvenli liman."

"Krahr Hanesi ticaret filosunu koruyamıyor mu?"

Yüzünü buruşturdu. "Serak sistemini çevreleyen sektör korsanlarla dolu. Hem Kozor hem de Serak yüzyılın büyük bir bölümünde onlarla savaşıyor. O sistemin yakınında, Anokrasi uzayının hemen dışında dört noktalı bir warp var."

Dört noktalı warplar nadirdi. Bu, bir geminin Anokrasi uzayına hiperuzay ve seçin herhangi bir . ve diğer uç varış noktası vardı, bu da uzayın bu kısmının önemli bir nakliye arteri olarak hizmet ettiği anlamına geliyordu. Çok noktalı bir warp, bir güneş sistemini özel kılan şeydir. Dünya bilinen tek on iki noktalı

varoluştaki warp noktası.

"Donanmamız ticaret filolarımızı korumak için fazlasıyla yeterli," diye devam etti Arland. "Korsanlar serbest çalışanların, kurye gemilerinin, keşif ve araştırma ekiplerinin, aile madencilerinin ve kurtarıcılarının peşinde."

"Bir savaş gemisi tarafından eşlik edilmeyi gerektirmeyecek kadar küçük olan her şey."

"Aynen öyle. Bu küçük gemilerin mürettebatı Krahr Hanesi ve komşu hanelerin üyelerinden oluşuyor. Bu süregelen çetrefilli bir mesele. Birkaç kez korsan filosunun peşine düştük. Sadece dağıldılar. Bir ya da iki gemilerinin peşine düşüyoruz ve bu arada geri kalanlar ortadan kayboluyor. Kozor ve Serak konum avantajına ve onlarla savaşma deneyimine sahipler. Küçük gemilerimiz için koruma önerdiler, biz de kabul ettik."

Ona iki Kozor kadınından bahsetmek mi, bahsetmemek mi?

Eğer Melizard olsaydı, elinde daha somut bir şey olana kadar kendini tutardı.

Bu her şeyi çözdü. "Uzay limanında bir konuşmaya kulak misafiri oldum. Kozor Hanesi'nin iki şövalyesi, Onda ve Seveline."

"İlginç bir şey var mı?" diye sordu.

"Seveline seni bir sığır etiymişsin gibi değerlendirdi. Ona göre sen, gezintiye çıkarmaktan çekinmeyeceği birinci sınıf bir örneksin."

Ona sırtıttı. Korkunç bir gülümsemesi vardı. Onu aynı anda hem yırtıcı hem de biraz çocuksu gösteriyordu. Bu kombinasyon yıkıcıydı.

"Bana yardımcı dediler," dedi Helen arka koltuktan.

Yüzündeki gülümseme sanki sarsılmış gibi k a y b o l d u .
"Sen bir yarı insan değilsin," diye hırladı Arland. "Sen hem vampir hem de insansın. İkisi de ve bütün, yarı yarıya değil."

Maud onu öpebilirdi. Bunun yerine yüzüne soğuk bir ifade yerleştirdi. "Seveline, Onda'ya seninle oynamasına izin verilmesi gerektiğini, çünkü kaybetmenin utanç verici olacağını söyledi."

"Neyi kaybetmek için?"

"Bilmiyorum, çünkü Onda boğazına sarıldı ve onu susturdu. Ona göre, Seveline'in mahvolması için çok fazla insan çok çalıştı."

Arland'ın gözleri kısıldı. "Bundan hoşlanmadım."

Maud koltuğunda arkasına yaslandı. "Ben de... Daha sonra Seveline beni işaret ederek hoş beş etmeyi ihmal etmedi. Hızlı arkadaş olacağımıza inanıyor."

Arland ona hesapçı bir bakış attı. "Belki de yapmalısın."

Keşke. Yüzünü buruşturdu. "Yapamam. Onun 'arkadaşı' olabilmem için zayıf ve cahil gibi davranmam gerekir. Annen seni uzay limanında karşılamaya gelmedi. Hoşnut değil."

"Annem muhtemelen düğünü ayarlamakla çok meşguldür."

Kadın homurdandı. "Belki de lordum, teklifinizi geri çeviren rezil bir insan için evini şık bir hale getirme talimatınız onu ölümcül bir şekilde aşağılamıştır."

"Annem asla hakarete uğramaz. Bunun için fazla ağırbaşlı ve zariftir. Bir azizin sabrına sahiptir."

"Leydi Ilemine," dedi Maud hafızasından, "Ruhamin'in Katili, Kutsal Anokrasi'nin Yüce Yırtıcısı, Ert'in Kan Kaybedicisi..."

"Dediğim gibi, alınmayacak kadar ağırbaşlı. Biri ona hakaret etmeye cüret ederse, onu öldürür ve beni öldürmeyecektir. Ben onun tek oğluyum. En fazla rahatsız olur, belki biraz sinirlenir."

Maud iç çekti. "Ama ben onun oğlu değilim."

"Sana zarar vermeyecek." Sanki yemin ediyormuş gibi söyledi. Sanki kendini onunla tüm tehlikelerin arasına koyacakmış gibi.

Bunu duymanın ne kadar sarhoş edici olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kelimeler ucuzdur, diye hatırlattı kendine. Onlara çok fazla anlam yüklemek tehlikeli bir alışkanlıktı ve bunu göze alamazdı. "Annen beni test edecek. Evinizdeki diğerlerini de beni sınamaları için cesaretlendirecek. Aynı anda hem zayıfmış gibi davranıp hem de annenin sınavını geçemem."

"Haklı bir nokta," diye itiraf etti.

"Belki de Seveline'a dikkat etmelisin. Sadece onu cesaretlendirecek kadar. Onun tipi kendini üstün hissetmekten hoşlanır. Senin ilgini çektiğini bildiği halde benim arkadaşımış gibi davranmaktan özel bir zevk alacaktır."

Arland ona döndü, mavi gözleri berrak ve sertti. "Size evlenme teklif ettim leydim. Eğer size hissettiğim bağlılıktan başka bir şeyle davranırsam, Hanedanım sizi azledecektir."

O haklıydı.

Sessizlik çöktü. Gemi eski ağaçlarla dolu bir başka mesa üzerinde hızla ilerliyordu. Uzakta, hâlâ birkaç mil ötede, devasa ağaçların arasından bir kale yükseldi, devasa ve soluk gri, o kadar sağlam ve görkemli ki, sanki dağın kemiklerinden çıkmış gibi görünüyordu.

"Kendimi sana adadım," dedi Arland sessizce.

"Lütfen yapma." Kelimeler, üzerinde düşünmeye fırsat bulamadan ağzından çıkıverdi. Sanki adam bir yaranın üzerindeki bandajı tutup koparmış ve yarayı yeniden açmış gibi, kendini çiğ hissediyordu.

Benim neyim var böyle?

"Bekleyeceğim," dedi.

"Asla hazır olamayabilirim."

"Siz durmamı söyleyene kadar bekleyeceğim. Hiçbir beklentim yok leydim. Eğer giderseniz, tek yapmanız gereken ihtiyaç duyduğunuzda beni aramak, ben de orada olacağım."

Sesindeki bir şey ona sonsuza dek bekleyeceğini söylüyordu.

Kaleye ulaştılar. Krahr Hanesi'nin atalarından kalma evi tüm beklentilere meydan okuyordu. Onu yürüyüş yolları, korkuluklar, kalın duvarlar ve avlulardan oluşan bir labirentin içine sarılmış kare kulelerden oluşan bir orman karşıladı. Eğer buradan kaçmak zorunda kalsaydı, asla bir çıkış yolu bulamazdı.

Arland'ın elleri kontrollerin üzerinde uçtu. Mekik yumuşak bir şekilde döndü ve bodur bir kulenin tepesindeki küçük bir iniş pistine indi. Sol taraftaki daha yüksek kuleden çıkan insanlar yaya geçidinden aceleyle geçiyorlardı. Çok kötü bir déjà vu duygusu yaşadı. Melizard eve döndüğünde, hizmetkârlar da aynı bu şekilde aceleyle mekiğe koşarlardı.

Bir an için boğuluyormuş gibi hissetti. "Krahr Hanesi'ne hoş geldiniz leydim," dedi Arland.

Geleceğini anılarına kaptırmayacaktı. Böyle bir şey olmayacaktı. Ona döndü ve vampir gülümsemesini takındı, parlak ve keskin. "Teşekkür ederim lordum."

A Mekikten çıkar çıkmaz, adı Şövalye Ruin olan koyu kumral saçlı genç bir vampir şövalye Arland'a bağlandı ve bir şeyler sayıklamaya başladı gelen onun Tablet. Arland'ın yüz aldı üzerinde ve Ya bir gün içinde beşinci kez düşman hattına saldırmak ya da vergilerini ödemek üzere olan bir adamın taş gibi ifadesi. Yanında Ruin olduğu halde korkuluk boyunca ağır kapıya doğru yürüdü. Maud, Helen'in elini tutup onu takip etti ve diğer dört hizmetkâr, biri Helen'in yanında, üçü de Arkada. O olabilir pratik olarak hissetmek onların bakar sırtını bıçaklıyor.

Devam edin. Bir göz at.

Öğleden sonra güneşi Maud'un tenini ısıttı. Sıcaklığın seksenlerin ortalarında bir yerlerde olduğunu tahmin ediyordu ve esinti düpedüz hoştu. Parapetlerin dokulu çıkıntılarından birine tırmanmak, zırhını çıkarmak ve birkaç saat güneşlenmek için çocuksu bir istek duydu.

Ruin, Arland'ın cevap vermesi için belli aralıklarla duraklayarak sorular sormaya devam etti.

"Üçüncü Alay, Şapel Salonunu yenilemek için mimarlık loncalarıyla görüşmelere başlamak için izin istiyor."

"Kabul edildi."

"Dördüncü Alay'ın ikinci ve üçüncü bölükleri, birlikler arası bir anlaşmazlığı şampiyon savaşı yoluyla çözmek için izin istiyor."

"Reddedildi. Rekabetlerimizi diğer Hanelerden gelen düğün konuklarının önünde sergilemeyiz. Bu anlaşmazlığın tam metnini bir saat içinde tabletimde görmek istiyorum."

"Şövalye Derit İkinci Alay'dan naklini talep ediyor."

"Hangi gerekçeyle?"

"Komutanı şövalye ile uzlaşmaz farklılıklar."

"Şövalye Derit'e isteğini reddettiğimi ve Komutan Karat ile olan ilişkisinin doğasını yanlış anladığını bildirin. Onlar evli değil. Bu eşitler arasında bir ortaklık değil. Komutan Karat 'Şunu yap' diyor, Şövalye Derit de yapıyor, çünkü şövalyeler böyle yapar. Bu karmaşık bir düzenleme değil ve eğer anlamakta daha fazla zorluk çekiyorsa, kanlı gürzünü asmalı ve hassas doğasına daha uygun başka bir meslek aramalı. Belki de çiçek aranjmanı uygun olur."

Maud gülümsemesini gizledi.

Yaklaştıklarında oymalı kapılar açıldı. İçlerinden geçip gölgeli salona girdiler. Buradaki hava daha serindi. Uzun pencerelerden salona dar ışık huzmeleri yayılıyor, taş zemine altın rengi dikkörtgenler çiziyordu. Gölge, ışık, gölge, ışık... Bu ona Ervan Kalesi'nin kuzey kanadını hatırlattı. Sürgünden önceki son birkaç hafta boyunca, her an sırtına bir hançer saplanacağı beklentisiyle o salonda yürümüştü.

Yanındaki erkek hizmetli ona ürkmüş bir bakış attı.

Maud yürüyüşünü değiştirdiğini fark etti. Şimdi süzülüyordu, bir hayalet gibi sessizdi, her adımı hafif ve pürüzsüzdü. Yanındaki Helen umutsuzca onu taklit etmeye çalıştı ama bacakları çok kısaydı ve iki adımda süzülüp üçüncü adımda öne doğru sıçradı.

Koridor, iki koridorun Y şeklinde kesişmesiyle sona erdi. Arland elini kaldırdı. "Yeter."

Bu kumral saçlı Şövalye kenetlenmiş onun ağız bir kelimeyi ikiye bölerek kapattı.

"Dağılabilirsiniz."

Dört hizmetli ve Ruin 180 derece dönerek geldikleri yöne doğru aceleyle geri gittiler.

Arland elini sallayarak onu sağ koridorda ilerlemeye davet etti. "Leydim."

"Lordum."

Sağa döndü ve koridorun sonundaki bir kapıya doğru yan yana yürüdüler. Yaklaştıklarında kapı yana kaydı.

"Kamaranız," dedi Arland.

Maud içeri baktı ve donakaldı. Önünde geniş bir yatak odası süiti uzanıyordu. Karşı duvardaki büyük kemerli pencere duvarların gerçek kalınlığını ele veriyordu; tam bir metre kalınlığında masif taş. İlk esintide paramparça olacakmış gibi görünen narin cam süsler duvarlardan sarkıyor, hafif bir ışıkla parlıyordu.

En solda, dört vampir yetişkinin rahatça yatabileceği büyüklükte, ustaca düzenlenmiş bir yığın yastık ve yumuşak kırmızı bir yorganla donatılmış devasa bir yatak bekliyordu. Bacakları ağaç köklerine oyulmuştu, yatak başlığı bir ağaç gövdesiydi ve ağacın oyulmuş dalları da gölgeliği oluşturuyordu. Zemini boydan boya kaplayan bir halıda, kırmızı, bordo ve beyazın bir düzine tonunda, timsah benzeri devasa bir sürüngen olan murr ile savaşıyor gibi bir vampir şövalyenin resmi özenle resmedilmişti. Yatağın ötesinde bir kapı ardına kadar açık duruyordu ve ona devasa bir taş küvetin bulunduğu banyoyu gösteriyordu. Onun yanında ağır ve sade başka bir kapı, birinin onu açmasını bekliyordu.

Sağ tarafında, içine girebileceği kadar yüksek bir şöminede ateş yakılmıştı ama yanmıyordu. Önünde, alçak bir masanın etrafına bir dizi sandalye dizilmişti. Krahr Hanesi'nin büyük bir bayrağı rüzgârda dalgalanıyordu.

Pencerenin yanındaki duvara asılmıştı, böylece biri en büyük sandalyeye oturursa, afiş fon görevi görecek. Maud gözlerini kısarak sandalyeye baktı. Sırtına küçük bir arma oyulmuştu, iki stilize diş.

Güzel bir odaydı, sadeliği içinde zarif ve zamansızdı, her çizgisi ve her açısı işlev ve estetiğin mükemmel bir karışımıydı. Bir hafta boyunca uğraşsa, Dina'nın hanında kendisi için daha iyi bir oda yapamazdı.

"Hayır."

"Odalar hoşunuza gitmedi mi?" Arland sordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından.

"Sana odanı gösteriyorum."

"Burası bir şerifin eşinin odası."

Arland odaya baktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Onu yumruklama isteğine karşı koydu. "Evet, sanırım öyle. Üzerinde Mareşal amblemi olan bir sandalyenin arkasında Krahr Hanesi'nin bayrağı var."

Arland gözlerini kırıştırdı ve çenesini ovuşturdu. "Demek öyle. Ne kadar tuhaf."

"Lord Marshal."

"Leydi Maud'um?"

"Ben senin karın değilim. Nişanlın bile değilim." "Seni nereye koymamı istersin?"

"Burada olmaz."

"Benimle evlenmesini istediğim ve 'belki' diye cevap veren bir kadına uygun bir oda bilmiyorum."

"Ben öyle demedim."

"Dedin ki, 'Arland, üzgünüm, seninle şu anda evlenemem. Karar vermek için zamana ihtiyacım var.'"

Aynen alıntı yaptım.

"Hatırladığının doğru olduğuna sizi temin ederim. Sözleriniz hafızama kazındı. Yanlış mı yorumladım?"

Ağzını açtı. Adam onu yakalamıştı. "Hayır." Bu bir belki idi.

"Annemin odası dışında, kaledeki en güvenli yer burası. Kapı senin habercine kilitli. Bu odayı sana tahsis ederek, Evimdeki herkese açık bir sinyal gönderiyorum. Seni nişanım olarak görüyor ve ona göre muamele görmeni bekliyorum."

"Bu hak ettiğim bir onur değil."

"Son baktığımda Krahr Hanesi'nin Mareşali bendim," dedi, sesi nazikti. "Misafirlerime şeref payesi vermek benim ayrıcalığımdır."

Ve ona vampir misafirperverliğinin en temel kuralını çiğnediğini hatırlattı: Ev sahibinin Evi'nin yasalarına uymak. Mareşal tarafından kendisine verilen odaları reddetmek ölümcül bir suç olurdu. Onun bakış açısına göre, ona başka bir oda da tahsis edilemezdi. Eğer onu misafir odalarına gönderirse, bu bir kovulma gibi görünecektir. İşte beni reddeden kadın, onu buraya ben getirdim ve şimdi onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum... Bu onu kötü gösteriyordu. Kadını da kötü gösterdi. Bu senaryoda kazanan yoktu.

"Bu odaları başka bir kadının almasını mı tercih edersiniz?"

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

"Hayır." "Pekâlâ o zaman."

"Bu işleri daha da zorlaştıracak," dedi.

"Bu meydan okuma için uygun değil misin?"

Ona ters ters baktı.

Arland sırtı ve ona bir anahtar uzattı. Gerçek bir anahtardı; ağır, metal ve soğuk. "Banyonun yanındaki kapı benim odama giden bir geçide açılıyor. Orada ikinci bir kapı var. Onu açık bırakmıştım. Sadece bir anahtar var leydim ve o da sizde. Eğer beni özel olarak görmek isterseniz, tek yapmanız gereken kapının kilidini açmak ve geçitten aşağı yürümek." Başını eğdi. "Leydim."

Kendini, o lanet anahtarla adamın kafasına vururken hayal etti.

"Teşekkür ederim lordum," dedi. Kelimelere en yoğun vampirin bile fark edemeyeceği kadar çelik yüklemişti.

"Rahatınıza bakın," dedi ve koridora geri döndü.

Helen odaya girdi, çantasını bıraktı, koşmaya başladı ve yatağın üzerine sıçradı. Minik kollarını sallayarak dimdik zıpladı.

"Wheeee!"

Vay be. Bu doğru sayılırdı. Dina'nın Arland'ın öfkeli bir gergedanın inceliğine sahip olduğunu söylediğini hatırlıyordu. Kız kardeşi onu hiç tanımıyordu. O da tanımıyordu. Bu yüzden ona belki demişti.

Maud odaya girdi, elektronik kilidin zar zor duyulan tıkırtısını dinledi ve ağır metal çubuğu yerine kaydırarak kendini Mareşal'in odasına hapsetti.

Bu meydan okuma için uygun değildi. Bu müthiş bir ziyaret olacaktı. Her halükârda, eşyalarını yerleştirme ve yerleşme zamanı gelmişti.

Maud kapıya bir metre kalmıştı ki kapı çalındı. Belki de Arland bir şey unutmuştu... Kapının kilidini açtı. Koridorda dışı bir vampir şövalye duruyordu. Geniş omuzlu, sağlam yapılı, parlak çikolata kahvesi saçlarıyla tam bir zırh giymişti. Koyu renk gözleri Maud'a dikilmişti ve Maud bir an içinde kendini tartılmış, ölçülmüş ve yargılanmış hissetti.

"Benim adım Alvina, Leydi Renadra, Soren'in kızı," dedi. "Bana Karat diyebilirsin. Bu benim savaş adım. Ben Arland'ın kuzeniyim. En sevdiği kuzeni. Ve sen de onun teklifini reddeden insan servet avcısısın. Bence konuşmalıyız."

MAUD KAPI ARALIĞINA YASLANDI VE TIRNAKLARINI INCELEDİ.

"Servet avcısı olsaydım, onunla çoktan evlenir ve buraya onun karısı olarak gelirdim. Ne sizin ne de ev halkının bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmazdı."

Leydi Karat gözlerini kıstı. "Kuzenimin tasmaını elinde tuttuğundan, emirlerini yerine getirmeye hazır olduğundan o kadar emin görünüyorsun ki."

"Bu evrende kadın ya da erkek hiç kimse Arland'a tasma takamaz."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Beni aydınlatacağınızdan hiç şüphem yok."

"Sanırım kahramanlık yapmak istedi. Seni kızınla birlikte sefalet içinde yaşayan bir sürgün olarak buldu ve seni kurtarmaya karar verdi. Sen onun asil içgüdülerini avladın, onu manipüle ettin ve şimdi de onunla oynuyorsun. Krahr Hanesi Mareşali'nin aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi senin için yanıp tutuşması gururuna dokunuyor."

Ve bu tam da beklediği gibi bir karşılamaydı. "Ferahlatıcı, Leydi Karat."

"Ne?"

"Dürüstlüğün. Kendimi arkamdan mırıldanılan hakaretlere ve çirkin bakışlara hazırlamıştım. Belki de Evinizin yüzüme karşı alaylarını kusacak kadar öfke biriktirmesi birkaç gün sürer diye düşünmüştüm ama gezegendeki ilk saatimde her şeyi ortaya döktünüz. Yolculuktan sonra yüzümü yıkamaya bile fırsat bulamadım. Gerçekten de soyunuz için bir övünç kaynağısınız."

Leydi Karat'ın kara gözleri parladı. O anda dikkat çekici bir şekilde babasına benziyordu. "Az önce bana zavallı bir ev sahibi mi dedin ve aileme hakaret mi ettin?"

Maud ona dar bir gülümseme verdi. "Belli ki öyle." "Ve şimdi de bana aptal diyorsun."

"Hayır. Sadece yavaş zekâlı. Bu konuda bir şey yapacak mısın, yoksa bavulları boşaltmaya başlayabilir miyim?"

Leydi Karat uzun bir süre ona baktı ve sırtıttı. "Babam haklıymış. Senden hoşlanıyorum."

Görünüşe göre, bu bir testti ve o da geçmişti. Vampirler ve oyunları. Hiçbir şey basit değildi. Maud içini çekti ve kenara çekildi. "İçeri gel."

Karat odaya girdi ve Helen'i yatakta gördü. "Sevimli çocuk."

Helen yataktan sıçrayıp havada taklalar atarak yastıkların üzerine düştü. "Annemi öldürmeye mi çalışacaksın?"

"Hayır," dedi Karat ona.

"Güzel." Helen zıplamaya devam etti.

"Senin rastgele yabancılar tarafından öldürülmeni mi bekliyor?" Karat sordu.

"Karhari'de işler böyleydi." Karat Helen'e baktı.

Helen ona melek gibi bir gülümseme verdi.

"Eğer denersem bana saldırır, değil mi? Odanın öbür ucuna atlamak için yeterince zıplıyor."

Maud başını salladı.

Karat parmaklarını Helen'e doğru salladı.

"Neden bu kadar çok ismin var?" Helen sordu.

"Alvina resmi olarak verilen isim," diye açıkladı Maud. "Özel akşam yemekleri gibi resmi durumlarda ya da ailesiyle başı derde girdiğinde kullanılır. Renadra ise unvan adı. Sorumlu olduğu tüm insanlar ve topraklar anlamına geliyor ve hükümet işlevleri sırasında insanlar yasaları oylarken kullanılıyor. Karat onun şövalye adı, savaşta kazandığı ve tercih ettiği isim."

Karat burnunu Helen'a doğru kırıstırdı. "Arkadaşlarım bana Karat der. Sen de bana Karat diyebilirsin. Şimdilik."

"Bana Helen diyebilirsin," dedi Helen ona. "Tanıştığımıza memnun oldum, Leydi Helen."

Biri odayı ziyaret ettiğinde içecek ikram etmek adettendi. Nereye koymuş olabilirler? Ah. Duvardaki belli belirsiz bir çizgi bir nişe işaret ediyordu. Karat'a kasıtlı olarak sırtını dönerek oraya doğru adım attı ve parmaklarını çatlak boyunca gezdirdi. Duvarın kare bir bölümü öne doğru kaydı,

düğümler halinde bükülmüş küçük kurutulmuş et parçaları ve büyük bir mavi şarap şişesiyle dolu bir kaseyi taşıyan bir raf ortaya çıktı. Köpüklü kristalden kesilmiş lale şeklindeki altı ağır bardak şarabın yanında bekliyordu.

Maud şarabı ve iki kadehi aldı ve birini Karat'a uzattı. Soren'in kızı en yakındaki büyük boy sandalyeye oturdu. Maud şarap şişesinin yuvarlak tıpasını çevirerek mührü kırdı, ikisine de birer kadeh doldurdu ve başka bir sandalyeye oturdu.

Karat şarabı yudumladı. "Babam benden size yardımcı olmamı istedi. Bu eşleşmeye yatırım yaptı. Ne söyledin ya da ne yaptın bilmiyorum ama o huysuz ihtiyar seni öve öve bitiremiyor."

"Kuzeninizin sözleriyle, Lord Soren'in 'kırlaşmış dış görünüşü nazik bir kalbi gizler'."

Karat kıkırdadı. "Elbette öyle. Sıcaklık ve güneş ışığıyla dolup taşıyor."

Maud kadehindeki şarapla oynadı.

"Bana güvenip güvenmeyeceğini mi merak ediyorsun?" Karat sordu. "Evet."

"Sizin için basitleştireceğim: başka seçeneğiniz yok. Tek başına da yapabilirsin ama bu çok daha zor olur. Evimiz eski ve karmaşıktır."

"Neden bana yardım ediyorsun? Ne de olsa Arland'ı manipüle ettim ve onun kahramanlık içgüdülerini avladım."

Karat bardağındaki ışıltılı mavi sıvıyı döndürerek kristalin masanın üzerine telkari bir ışık saçmasını sağladı. "Arland incelikten yoksun ve etkilenmesi kolay biri gibi görünüyor. Aslında hiç de öyle değil."

"Bu imajı çok dikkatli bir şekilde geliştiriyor." Karat başını salladı. "Fark ettiniz mi?"

"Evet. Bana şair olmadığını, basit bir asker olduğunu söyledi ve ardından Kan ve Onur'dan fırlamış gibi görünen bir aşk ilanı yaptı." Aslında, herhangi bir vampir destanına dahil edilebilirdi. Zarif ve güzeldi ve her kelimesini ezberlemişti.

Karat kaşlarını kaldırdı. "Okuyorsun."

"Okuyorum."

"Oh iyi. Sorunuza cevap vermek gerekirse, sizden daha iyi insanlar kuzenimi manipüle etmeye çalıştı ve başarısız oldu. Daha önce hiç kimseye evlenme teklif etmedi. Cilveleşmeleri oldu ama ciddi bir şey değildi. Eğer sana evlenme teklif ettiyse, seni seviyor olmalı. Ve sen de ona karşı bir şeyler hissediyor olmalısın, çünkü buraya onun teklifini kabul etmiş olsaydın sana sağlanacak korumadan yoksun olarak geldin. Şu anda onun gelini değilsin. Nişanlı değilsin. Bir hiçsin. Saf olmadığını ve geleneklerimizi bildiğini görebiliyorum. Nasıl karşılanacağını biliyordun ama yine de geldin. Burada ikinizin çözmesi gereken bir şey var ve bölgemizden kovulursanız ya da öldürülürseniz bunu yapamazsınız. Arland'ın mutlu olmasını istiyorum."

"Bu kadar mı?"

Karat başını salladı. "Evet, eğer evlenirse babam evlenmemi ve 'yaşlılığını aydınlatacak' bir sürü torun sahibi olmamı hatırlatmak yerine çocuk konusunda başının etini yemeye başlayacak. Bu konudaki ilerlememle ilgili endişeli sorularına bir ara vermesi çok hoş olurdu."

"O kadar kötü, ha?" Maud sordu.

Karat'ın yüzünden bir yenilgi gölgesi geçti. "Hiçbir fikrin yok. Bir anlaşmamız var mı?"

Maud şarabını içti. Soren'in kızına güvenebilirdi ya da tek başına devam edebilirdi. Odasına gelip samimi yardım tekliflerinde bulunacak ve ilk fırsatta onu gururla sırtından bıçaklayacak pek çok şövalye tanımişti. Sonrasında da kendi zekâlarıyla övünürlerdi.

Karat onlardan biri gibi görünmüyordu. Maud'un içgüdüleri ona güvenebileceğini söylüyordu. İçgüdüleri onu daha önce hiç yanıltmamıştı.

"Evet, Leydi Karat. Bir anlaşmamız var."

Karat daha dik oturdu. "Güzel. Burada neyle çalıştığınızı bilmek istiyorum. House ile durumunuz nedir?"

Ervan?"

"Melizard Ervan ile evliydim." "Evet, babam söyledi. Marshal'ın oğlu mu?"

"İkinci oğlum." Bu ilk kelimeye çok fazla anlam yüklemişti.

Karat kadehiyle oynadı. "Ervan Hanesi genç bir hanedir. Bazı genç Haneler, artık bir anlam ifade etmese bile eski geleneklere bağlı kalarak aşırı telafi etme eğilimindedir. Yetenekleri ne olursa olsun, varislerin her zaman savaşçı olduğu zamanlar."

"Kocam mükemmel bir savaşçıydı. Kişisel savaşta eşi benzeri yoktu. Ama ağabeyi kadar iyi bir komutan değildi. Melizard oyun oynamayı severdi. Ağabeyi sevmezdi. Ervan şövalyeleri kocam yerine ona güvendi."

Askerler Melizard'da son ana kadar göremedikleri bir şey sezmişlerdi. Onlara değer vermiyordu. Onlar zafere ulaşmak için bir araçtı ve başarısı kutlandığında süs olarak kullanılacaklardı.

"Kayınbiraderim Marshal pozisyonu için yetiştirildi ve kocam da Maven olacaktı" dedi.

Evler için müzakereleri uzmanlar yürütürdü. Elçi ve anlaşma yapıcı olarak görev yaparlardı. Bu pozisyon Melizard'ı rahatlıkla meşgul ederdi ve Ervan'ın ticaret anlaşmaları düşünüldüğünde, onu ve planlarını sık sık Ev'den uzaklaştırırdı.

Karat, "Mavilere saygı duyulur ve onlardan korkulur," dedi. "Mareşal olmak istiyordu."

Söyleyebileceği daha çok şey vardı. Melizard'ın gece öfkeleri hakkında, kafese kapatılmış bir kaplan gibi odalarının içinde bir ileri bir geri dolaşıp ailesi hakkında, yetenekleri tanınmazken kardeşine her şeyin verildiği hakkında atıp tuttuğu zamanlar hakkında. Planlar, dilekçeler ve ikisinden daha iyi olduğunu kanıtlamak için yaptığı sonsuz planlar hakkında. Anne ve babasının odasına girip

Kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış, dayak yemiş bir köpek gibi geri dönmek için Mareşal olmayı talep etti. Çok daha fazlası.

"Kocam en küçük oğuldu. Hayranlık duyulur, bebek gibi bakılır ve şımartılırdı. En çok istediği şey dışında hiçbir şeyden mahrum bırakılmadı. Mareşal olmak. Hayır," diye düzeltti Maud, "Mareşal olmak. Bu unvanın ona verilmesini."

"O ne yaptı?" Karat sordu.

Maud Helen'e baktı ve sesini alçalttı. "Kardeşini öldürmeye çalıştı."

Karat şarabını yudumladı. "Kişisel dövüş, rakip kardeşler arasındaki şikayetleri çözmenin mükemmel kabul edilebilir bir yoludur."

Keşke. Maud sandalyesinde arkasına yaslandı. "Kişisel bir şey değildi."

"Ne?"

"Kocam kardeşi için bir pusu kurdu."

Karat gözlerini kırıştırdı. "Anlamıyorum. Kocanızın daha iyi bir savaşçı olduğunu söylemişsiniz."

"Eşime ayrıca kardeşinin Mareşal olacağı ve bu yükselişi sabote etmeye yönelik herhangi bir girişimin ailesi ve Meclisi tarafından kabul edilemez olacağı kesin bir dille söylendi. Eğer kardeşine meydan okursa, bunun ailesini ve Hanedan liderliğini öfkeli edeceğini biliyordu. Bu yüzden, bir grup şövalyesini, bir ayak işinden dönmekte olan kardeşine saldırmaya ikna etti. Bu arada, o ve ben kuzeninin evindeki bir kutlamaya katıldık. Kuzeninin büyük oğluna şövalyelik verilmişti. Kutlama sırasında kocam bir kadınla açıktan açığa flört etmeye başladı. Olay çıkaracağımı ummuş olmalı. Onun yerine ben ayrıldım ama bu kadarı yeterliydi. Herkes varlığımızı ve çıkışımızı fark etmişti. Mazeretini oluşturuyordu."

Karat şarabını unutmuştu. "Bu son derece onursuzca."

"O gece bana tüm bunları açıkladığında ben de ona böyle söyledim."

"Gerekçesi neydi?"

Maud iç çekti. "Bunu bizim için yaptı, benim ve çocuğumuz için. Bu şekilde daha güvende olacaktık ve Helen'in geleceği güvence altına alınacaktı."

"Ona inandın mı?"

Bu konuda konuşmak, altında yeni bir deri oluşmaya fırsat bulamadan bir kabuğu koparmak gibi acı veriyordu. "Hayır. Bir parçam bunu çok istedi. Onu seviyordum. O benim kocam ve çocuğumun babasıydı. Ama o zaman bile hepimizin onun hırsına hizmet ettiğimizi fark etmiştim. O zaman bunun her şeyin sonu olacağı konusunda onu uyarmıştım."

"Öyle miydi?"

Maud başını salladı. "Evet. Kardeşi kurtuldu. Saldırganlardan biri de yaşadı. Sorguya çekildi. O gece bizim için geldiler. Karhari'ye sürüldük. Üçümüz de."

Karat'ın ifadesi keskinleşti. "Kim bir çocuğu sürgüne gönderir ki? Özellikle de Karhari'ye. Orası çorak bir arazi. Galaksinin anüsü."

"Soyadını korumak için yanıp tutuşan biri." Maud bardağını masanın üzerine koydu. "Söylediğiniz gibi, Ervan Hanesi genç. Yaş ve tarihle birlikte gelen saygınlık için çaresizler."

"Bu para birimini tahrif edemezsiniz. Nesillerle satın alınmalıdır."

"Denediler. Ellerinden gelse bu kale için seni öldüreceklerdi. Her şey tam olması gerektiği gibi olmalıydı. Her gelenek takip edildi. Her detayın uygunluğu incelendi. Görünüşler korundu. Aşırı telafi ettiler. Geleneklere kim uymaz biliyor musunuz? Bir insan ve kızı."

Karat, "O Ervan Hanesi'nin bir çocuğu," dedi. "Babası ne yaparsa yapsın ona karşı sorumlulukları vardı."

"Onlar bu şekilde görmediler. Dünya'da bir deyiş vardır: üç kere ıskalarsan atılırsın. Ben birinci, Helen ikinci ve kayınbiraderime yönelik suikast girişimi de üçüncü darbe oldu. Bunu dizlerimin üzerinde kızımın hayatı için yalvarırken fark ettim."

Karat yüzünü buruşturdu.

"Bizden kurtulmak istediler, hepimizden. Bizi listeden çıkardılar ve Karhari'ye attılar. Sanki hiç var olmamışız gibiydi."

"Karhari'de ne oldu?" Karat sordu.

"Gezegen kocamın ruhunu yiyip bitirdi. Onu delirtti. Sonunda yanlış insanlara ihanet etti ve onlar da onu öldürdü."

Karat ona baktı.

Maud şarabını bitirdi. "Buraya neden geldiğinizi biliyorum. Evinize ne tür bir yük getirdiğimizi bilmek istediniz. Ervan Hanesi'yle hiçbir bağıımız yok. Biz onlara yabancıyız. Karhari'ye olan kan borcumuzu ödedik. Kocamın katilleri öldü. Hayatta olan hiç kimse benim ya da kızımın hayatı üzerinde hak iddia edemez. Kimsenin borcu yok. Ne borç ne de müttefik getirdik. Biz görüldüğümüz gibiyiz."

"Oh, bundan şüpheliyim," dedi Karat. "Görüldüğünüzden çok daha fazlasısınız."

Hiçbir fikrin yok. "Sorularınızı cevapladım mı leydim?"

"Evet."

"O zaman sıra bende. Leydi Ilemine ne kadar kızgın?"

"Kuduz bir krahır ne kadar kızıdır?" Karat iç çekerek sandalyesinin arkasına yaslandı. "Arland burada olduğu zaman çok zeki. Neredeyse hiç burada değil. Önce Dünya'ya ve Dünya kadınlarına karşı bir hayranlık geliştirdi. Üvey kardeşi bir kadınla evli olan bir kuzenimiz olduğunu size söyledi mi?"

"Kız kardeşim bahsetmişti."

"Gezegenin diğer tarafında yaşıyorlar. Böcekleri inceleyen bir tür bilim insanı."

"Böcekbilimci mi?"

"Evet, o. Geçen gün kendi kızının doğum gününe geç kaldı çünkü daha önce kimsenin görmediği yeni bir böcek bulmuştu. Böcekler ne işe yarar ki? Ne yiyecek ne de evcil hayvan. Ben olsam ezerdim. İçlerinden birinin ne zaman zehirli çıkacağını asla bilemezsiniz."

Vampirlerin dünya görüşü, üç cümleye indirgenmiş: Eğer yiyecek ya da evcil hayvan değilse, öldürün, çünkü zehirli olabilir.

"Siyasete karışmaz, savaşla ilgilenmez ve onunla beş dakika konuşursanız gözleriniz dolar, ama güzel bir kadın ve Hierophant onu seviyor, Tanrı onu korusun."

Maud gülümsemesini gizledi.

"Sonra Arland ortadan kaybolmaya başladı. "Arland nerede?" "Dünya'da bir handa maceraya atılıyor. Her şey Dünya'da. Barış anlaşması mı? Dünya. En sevdiği kuzenine eşsiz bir hediye almak için alışverişe mi gidiyor? Dünya."

"Sana ne aldı?" Maud sordu.

"Kahve. Mükemmel kalitede, ama ne zaman 10 kiloya ihtiyacım olacak ki? Tüm alayı kükreyerek sarhoş etmeye yeter. Sonrasında bildiğimiz tek şey, Dünya'da birilerinin yardımına ihtiyacı olduğu için düğün hazırlıklarına katılmadığıdır. Çünkü evinin ihtiyacı açıkça Fisur'un böbrekleridir. Karhari'ye gidiyor ve sonra zırhlı bir kulübeden çıkarken, eski püskü zırhlar içindeki vampirler ona yapışmışken ve bir dönem dizisindeki kahraman gibi kükrerken çekilmiş bir görüntü var."

Maud kendini kaybetti ve güldü.

"Anlamıyorsunuz." Karat ellerini salladı. "Lanet şey her yerdeydi. Tek başına yedi vampirin beynini dağıttı. Karhari Haneleri kıyameti koparıyor, on iki kuşak ötedeki akrabalarımız kaydı bize gönderiyor, müttefiklerimiz Mareşalimizin neden geri kalmış bir gezegende bir kavgaya karıştığını ve onu oraya bir tür gizli saldırı planı olarak gönderip göndermediğimizi, gönderdiysek bunu neden onlara söylemediğimizi soruyor ve galaksinin yarısı onun iyi bir damızlık olduğuna karar verdiği için evlenme teklifleri almaya devam ediyoruz. İzlediklerinde babamın ve teyzemin yüzlerini gördüm. Doğada bulunmayan bir renge dönüştüler. Hiç komik değil!"

Maud gülmesini engellemeye çalıştı ama bu bir seli zapt etmeye çalışmak gibiydi. Kendi kendine, sinirlerim bozuldu, dedi.

"Devam et." Karat gözlerini devirdi. "Her şeyi ortaya dök. Bizi iki hafta boyunca tüm Anokrasi'nin odak noktası yapmakla kalmadı, sonra da tatile ihtiyacı olduğu için geri dönmeyi reddetti. Bu bombayı evimize attı ve tatile çıktı! Sonra da bir mesaj gönderdi: Eve insan bir gelinle dönüyorum. Bekle, hayır dedi ama yine de onu getiriyorum. Kaleyi hazırlayın!"

Maud gülmemek için kahramanca bir çaba gösterdi.

"Teyzemin kafası patlayacak sandım. Gerçekten öyle düşündüm.

Yani hayır, sıcak bir karşılama görmeyeceksiniz."

"Sorun değil," diye idare etti Maud. "Ben de beklemiyordum."

"Bunun sizin hatanız olmadığının farkındayım ama teyzem sizi her fırsatta test edecek. Hoşnut olmadığını açıkça belli etti ve biz sürü hayvanlarıyız."

"Lider hırladığında herkes yardıma koşar." "Özünde, evet." Karat ona ekşi bir gülümseme verdi. "Ben ama babam beni açık fikirli olmaya ikna etti. Aslında artık senden hoşlanıyorum, bu yüzden durumum biraz karışık. Bu çetin bir mücadele olacak." Vampir kadın öne doğru eğildi. "Bunu yapmak istiyor musun? Yani, gerçekten istiyor musun?"

"Evet. Buradayım. Geldim."

Karat iç çekti. "Ben de bundan korkuyordum. İlk adım akşam yemeği. Bu akşam, yaklaşık üç saat sonra düzenlenecek."

"Zırh giymek mi?"

"Zırhını giy," diye onayladı Karat. "Kendine çeki düzen vermek için biraz vaktin var, gerçi senin durumunda bir şey yapacak kadar saçın yok. Neden kısa saç?"

Bunun eski hayatının sonundaki bir dönem olduğunu ve Helen'i hayatta tutmak için evrene verdiği rüşveti açıklamak çok karmaşık olacaktı, bu yüzden kız kardeşine söylediği şeyin aynısını söyledi. "Karhari'de çok az su vardı. Temiz tutmak çok zordu."

"Çok kötü," dedi Karat. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?" "Çocuklara ne olacak?" Maud sordu.

"Helen diğer çocuklarla birlikte kalabilir ya da burada sizin odanızda kalabilir."

"Helen?" Maud seslendi. "Büyüklerin yemeğine gitmem gerekiyor ve sen gelemezsin, çiçeğim. Diğer çocuklarla mı oynamak istersin yoksa burada tek başına mı kalmak istersin?"

"Oynamak istiyorum," dedi Helen.

Maud yutkunarak iç geçirdi. Helen er ya da geç vampir toplumuna entegre olmak zorunda kalacaktı. Maud orada olmayı ummuştı. Varlığının her zerresiyle yolu yumuşatmak, kötü bir şey olmadığından emin olmak, yardım etmek istemişti ama yapamadı. Kızının gitmesine izin vermek zorundaydı. Helen'in bazı dersleri kendi başına öğrenmesi gerekiyordu.

"Çok iyi," dedi.

"Ya kendim gelirim ya da yemekten yarım saat önce birini gönderirim," dedi Karat. "Arland'ın size eşlik etmek isteyeceğini tahmin ediyorum ama teyzemi tanıyorsam, onun yerine hayati bir işle meşgul olmasını sağlayacaktır."

Ve bu tam da onun beklediği şeydi. "Ben idare ederim," dedi Maud.

Karat gözlerini kıstı. "Sanırım öyle olacak. Yemeğe kadar seni göremezsem, iyi şanslar."

TKapı yediye on beş kala çaldı.
Maud açtı. Kapının girişinde bir hizmetçi duruyordu. Gençti, yirmi yaşlarındaydı, uzun kahverengi saçları düzgün bir şelale şeklinde toplanmış ve ince düğümlü zincirlerden oluşan özenli bir saç filesiyle sabitlenmişti. Kan renginde bir tören giysisi vücudunu sarıyordu, bedeni dar kesilmişti, kolları bilekten kavrıyordu ve uzun eteği yanlardan uyluğa kadar yırtmaçlıydı. Yırtmaçlar siyah, dar pantolonunun bir anlık görüntüsünü ele veriyordu. Vampirler nadiren tenlerini gösterirlerdi.

Eteğin önü ve arkası zarif kıvrımlarla neredeyse yere kadar iniyordu, tıpkı bir Ortaçağ tabardının sanatçı yorumu gibi. Maud bu kıyafetin tamamen törensel olduğunu düşündü. İnsan ya da vampir, akli başında hiçbir şövalye bacaklarının arasına dolanan uzun bir kumaş parçasıyla dolaşmazdı ama vampir modasına uygundu ya da en azından Maud'un hatırladığına göre öyleydi.

Hizmetli ona hızlıca bir göz attı, bakışları Maud'un boş armalı simsiyah zırhına takıldı. "Şimdi gidiyoruz."

Bu kabalığın sınırındaydı. Belli ki haberler Krahr Hanesi'ne yayılmıştı. Yeni gelen insan gözden düşmüştü. Vampirler tahmin edilebilir bir gruptu. Bir zamanlar bu öngörülebilirlik onu rahatlatıyordu.

"Gel Helen," diye seslendi Maud.

Helen geldi. Beyaz taytının üzerine gümüş bir kuşakla tutturulmuş mavi bir tunik giymişti. Küçük kahverengi botlar ayaklarını sarıyordu. Maud saçlarını taramış ve alışlagelmiş vampir yelesi haline getirmişti. O kadar sevimli görünüyordu ki, Maud Dina için birkaç fotoğraf çekti.

Hizmetli Helen'i gördü ve gülümsedi. "Bu taraftan gelin."

Görevliyi uzun bir koridordan geçerek yuvarlak bir odaya, oradan da başka bir koridora ve bir kapıya kadar takip ettiler. Yaklaştıklarında kapı kayarak açıldı ve başka bir kuleye uzanan dar bir taş geçide açıldı. Hava değişmişti, karanlık ve öfkeli gökyüzü kaleye ve ötesindeki platoya yağmur yağdırıyordu ve şeffaf bir çatı geçidi havanın öfkesinden koruyordu. Yerden yüz metre yukarıda asılı duran bir fırtınanın içinde yürümek gibiydi. Helen'in parmaklarındaki tutuşu sıkılaştı. Maud ona gülümsedi ve yürümeye devam etti.

Diğer kule ileride, çok daha geniş ve büyük bir yapı olarak belirdi.

"Kale kaç yaşında?" Maud sordu.

Hizmetli durakladı. Maud gülümsemesini gizledi. Melez bir insan olarak cevap vermeye değmeyeceği açıktı ama misafirperverlik kuralları misafirlerle etkileşime girerken nezaket gösterilmesini gerektiriyordu.

Kibarlık kazandı. "Kalenin çekirdeği yirmi üç asırlık. Nesiller boyunca onu genişlettik."

Yılın yetersizliği.

İkinci kuleye ulaştılar. Karanlık kapı açıldı ve başka bir koridora girdiler. Buradaki duvarların taşı daha pürüzsüz, daha yeniydi ve daha büyük bir hassasiyetle kesilmişti. Işıklar, yumuşak altın küreler, ustaca demetler halinde yirmi metrelik tavandan sarkıyor, koridoru altın bir ışıltıyla yıkıyordu. Krahr Hanesi'nin kan kırmızısı sancakları duvarları boydan boya kaplıyordu. En uçta, çift kapı duruyordu

ziyafet salonunu görebilmek için ardına kadar açıldı. Konuşma sesleri havada süzülüyordu.

Hizmetli sola döndü ve açık bir kapının önünde durdu. Girişte tam zırhlı bir çift şövalye bekliyordu, biri erkek diğeri kadın, ikisi de orta yaşlı ve omuzları kalındı. Keskin bir kırmızı dilim, tek bir pençenin yırtılması gibi hanelerinin armalarını işaretliyordu. Nöbetçiler, izinsiz girişlere karşı özel olarak eğitilmiş şövalyeler. İkisi de silahlıydı. Arkalarında çocuk kahkahaları çınliyordu.

Hizmetli, "Çocuk burada kalıyor," dedi.

Maud, Helen'in yanına çömeldi. "Yakında döneceğim, tamam mı?" "Tamam," dedi Helen sessizce.

"Diğer çocuklarla oynayacaksınız. Sadece alıştırma kuralları." "Tamam," dedi Helen.

"Bana tekrar et lütfen."

"Sadece alıştırma kuralları, anne."

"Aferin kızıma." Maud kızının alnından öptü ve doğruldu.

Erkek şövalye kenara çekildi ve Helen odaya girdi. Maud onun gidişini izledi.

"Kızınız güvende olacak," dedi kadın şövalye ona. "Çocukların bakıcıları onları yakından izliyor. Diğer çocukların ona zarar vermesine izin vermezler."

Endişelendiğim o değil. Maud başını salladı ve hizmetkârı ziyafet salonuna kadar takip etti.

ZİYAFET SALONU BÜYÜK KARE BİR ODAYI KAPLIYORDU. BÜYÜK Yıllar önce sağlam ahşaptan oyulmuş dikdörtgen masalar odayı dolduruyordu ve her birinde on konuk oturuyordu. Salonun ortasında, Krahr Hanesi'nin sancağını taşıyan metal bir direk ile işaretlenmiş ev sahibi masası duruyordu. Konuklar önem sırasına göre oturtulmuştu; yüksek olan

ev sahibi masaya daha yakındı. Hizmetçiler ileri geri kayıyordu.

"Sen şuraya otur," diye duvara en yakın masayı işaret etti hizmetli. Bir grup tachi oraya dizilmişti. "Böceklerle birlikte."

Ev sahibinin masasından ne kadar uzakta oturuyor olursa olsun, bir misafiri masasına kadar götürmek adettendi. Bu kadarı yeterliydi.

"Onlar böcek değil," dedi Maud. "Onlar takiyonal. Sıcakkanlıdırlar ve merkezi bir beyinleri vardır. Canlı doğum yaparlar, yavrularını emzirirler ve kollarının keskin kenarları bir vampirin kafasını tek bir hamleyle omuzlarından ayırabilir. Bunu hatırlamanız iyi olur."

Hizmetli ağzı açık bir şekilde ona baktı. Maud masaya doğru yürüdü. Tachi'ler onun yaklaşımını görmezden geliyor gibi görünüyordlardı ama dış iskeletleri bulanık, mavimsi bir gri olarak kaldı. Dinlenmekte olan tachi'lerin rengi koyulaşüyor, benekli desenleri ortaya çıkıyordu. Bu bir güven işaretiydi ve genellikle bir yakınlık vaadiydi.

Eğer tachi ayakta durabilseydi, ondan biraz daha uzun, yaklaşık iki metre boyunda olurdu. Siluetleri belli belirsiz insana benziyordu: iki bacak, iki kol, neredeyse parçalı zırhlarla kaplı bir insan göğsü yerine geçebilecek zarif bir göğüs kafesi, çok dar bir bel ve bir kafa. Benzerlikler burada sona eriyordu. Sırtları geriye doğru kıvrılıyor, kalın dış iskelet plakaları kanatlarını gizliyordu. Kolları insanlar ve vampirlerdeki gibi yanlardan değil, hafifçe öne doğru vücutla birleşiyordu. Boyunları uzundu ve yuvarlak kafaları, her birinde bir çift parlayan göz için yarıklar bulunan üç kitin segment tarafından korunuyordu.

İnsan konforu için çok fazla geriye doğru kıvrılan inciklere sahip iki ana bacakları ve leğen kemiğinden geriye doğru uzanan iki kısa körelmiş uzantıları - sahte bacaklar - vardı. Körelmiş bacakların iki eklemi ve çok sınırlı bir hareket alanı vardı, ancak bir tachi oturduğunda, oturağı kavrayarak onları yerlerine sabitler ve bu da onlara büyük ölçüde yardımcı olurdu

uzay uçuşlarında ve hava savaşlarında. Bir tachi baş aşağı olduğu kadar dik olarak da rahattı.

Maud bakışlarıyla masayı taradı. Toplamda dokuz tachi. Ortadaki kadın hafifçe parlayan bir sıvıyla dolu kristal bir bilezik takıyordu. İçinde soluk yeşil benekler yüzüyor, tachi her hareket ettiğinde değişiyordu. Bir kraliyet mensubu. Diğerleri korumaydı, muhtemelen seçkin savaşçılar.

Ev sahibi masasından bu kadar uzakta oturmamaları gerekirdi. Buradan göremiyordu bile. Bu bir hakaretti ve tachi'ler bu tür hakaretlere karşı hassastı. Vampirler biraz yabancı düşmanıydı, özellikle de memelilere benzemeyen uzaylılara karşı, bu yüzden tachi'lerin burada bulunmasına izin verilmesi önemli bir şeyin söz konusu olduğu anlamına geliyordu. Bir ittifak, bir ticaret anlaşması. Şimdi tehlikede olan değerli bir şey. Bu taktiksel bir gaftı. Bundan Arland'a bahsetmek zorunda kalacaktı.

Arland neredeydi? Onunla oturmasını beklemiyordu. -bu Kutsal Anokrasi'nin tüm geleneklerine karşı gelmek olurdu- ama en azından uğrayabilirdi. Sadece gerçekten orada olduğunu görmek için.

Tachi, kraliyet ailesinin tam karşısında sadece bir koltuğu boş bırakmıştı. Maud iki korumanın arasında oturacak, diğer dördü de onu izleyecekti. Maud başını eğdi ve oturdu.

"Selamlar."

"Selamlar," diye cevap verdi kraliyet mensubu, yüzünün alt kısmı bir ağız yarığını ortaya çıkaracak şekilde yükseldi.

On tabak temizdi. Vampir pişirme kaplarına, küçük dört uçlu çatallara dokunulmamıştı. Kimse yemek yememişti. Oturur oturmaz nedenini anladı. Masanın üzerindeki iki büyük kâsede salata vardı.

Onlara salata ikram ettiler. Maud neredeyse kendini tokatlıyordu.

Diğer türler arasında görevdeyken tachi et tüketmekten kaçınırdı, yani en azından Krahr Hanesi bu konuda haklıydı. Ama tachi'lerin yemek sunumunda titiz oldukları bilinir. Yiyecek kadar bir sanattı da.

Her malzemenin bir yeri vardı. Hiçbir şey dokunamazdı. Vampirler onlara salata servis etti. Sosla sıırılsıklam. Ugh.

Annem bunu görse mosmor olurdu. Orro, Dina'nın aşçısı, muhtemelen cinayet işlerdi.

Tachi asla bir şey söylemezdi. Sadece orada oturur ve sessizce öfkelenirlerdi. Eğer kraliyet mensubu hiç yemek yemeden masadan kalkarsa, Krahr Hanesi her türlü işbirliği umuduna veda edebilirdi.

Maud en yakındaki servis görevlisine döndü. "Bana ekmek, bal, çeşitli meyveler, büyük bir tabak ve keskin bir bıçak getir."

Sunucu tereddüt etti.

Sesi buz gibi çıkıyordu. "Ben Krahr Hanesi'nin misafiri değil miyim?"

Sunucu ona dişlerini gösterdi. "Halledilecek hanımefendi."

Tachi onu sakın bir ilgiyle izledi. Kimse konuşmadı.

Servis görevlisi elinde büyük bir tahta kesme tahtası ve taze pişmiş bir somun ekmekle geldi. İkinci bir servis elemanı onun önüne büyük bir kase meyve ve camdan yapılmış kayık benzeri bir bal kabı koydu. İki garson da onun arkasında durdu. Tabağı getirmemişlerdi. Önemli değil.

Maud ekmeğin kabuğunu dilimledi ve yuvarlak somunu kare şeklinde düzeltti. En azından bıçak keskindi. Vampirler için endişelenmeye gerek olmayan tek şey buydu.

Tachi izlemeye devam etti.

Ekmeği tam olarak yarım inçlik küpler halinde kesti, beş tanesini bir araya getirerek tabağa yerleştirdi, biri ortada, dördü köşelerde olmak üzere bir kare oluşturdular. Balı aldı ve ekmek kehribar rengi sıvıyı emene kadar her küpün üzerine yavaşça birkaç damla damlattı.

Masanın kenarındaki tachi hafifçe eğildi.

Maud mavi kora meyvesini kaseden aldı, ince kabuğunu soydu ve meyveyi dikkatlice eşit yuvarlak dilimler halinde kesti. Sekiz dilim kesmeyi başardı, yedisi mükemmel bir şekilde eşitti ve

Biri biraz daha kalın. Yedi dilimi küplerin etrafına yerleştirdi. Sekizinci dilim biraz fazla kalındı. Bunu düşündü.

Tachi de onunla birlikte düşündü.

Üzölmektense güvende olmak daha iyidir. Başka bir koraya uzandı.

Solundaki tachi duyulabilir bir rahatlama sesi çıkardı ve sonra utanarak ağzını kapattı.

Koradan sonra kırmızı armudu, ardından kalın sarı tatlı ot saplarını keserek tabağında yavaşça bir mandala deseni oluşturdu. Kih meyveleri onu takip etti, koyu turuncu mükemmel küçük küreler. Meyveleri dikkatlice dizdi ve tabağa son bir kez baktı. Hiçbir şey olması gerektiği kadar mükemmel değildi ama elindekilerle yapabileceğinin en iyisi buydu.

Maud ayağa kalktı, tabağı kaldırdı ve kraliyet ailesine bir selamla sundu.

"Güneşin ve havanın hanımı, yemeğimi sizinle paylaşmak benim için büyük bir onurdur. Alçakgönüllüdür, ama kalpten özgürce verilir."

Masa tamamen sessizliğe gömüldü. Kraliçe parlayan altı gözüyle ona baktı.

Dış iskeletinde renk patlaması oldu, soluk nötr gri, sabah gökyüzünün daha derin masmavi rengine dönüştü. Uzun zarif kolunu uzattı ve tabağı aldı.

"Teklifinizi kabul ediyorum."

Maud sessizce nefes verdi ve oturdu. Masanın etrafındaki renk hafifçe koyulaştı. Artık mavi, yeşil ve morun tonlarını ayırt edebiliyordu.

Arkasındaki iki vampir sunucu neredeyse koşar adımlarla uzaklaştı.

Bir sonraki meyveye uzandı ve onu soymaya başladı.

Kraliçe, bala bulanmış bir küp ekmeği pençeleriyle mızrakladı ve ağzına attı. "Benim adım Dil'ki. Senin adın ne?"

"Maud, majesteleri."

Dil'ki pençelerini şaklattı. "Tch-tch-tch. Çok yüksek sesle değil. Vampirler bilmiyor. Nereden öğrendin bizim

gümrük?"

"Ailem Dünya'da hancı."

Dil'ki'nin segmentlerinde daha derin bir mavi çiçek açtı. Masanın etrafındaki tachi'ler yer değiştirdi, pozları daha az sertleşti.

"Ne kadar hoş. Akitçe biliyor musun?"

Babamın üstün bir konuşma implantı konusundaki ısrarı için evrene şükürler olsun. "Anlıyorum."

Maud daha az karmaşık başka bir mandala hazırladı ve sağındaki tachi'ye verdi.

"Akitçe konuşacağız," dedi Dil'ki, lehçeye geçerek. "Beni anlıyor musunuz Leydi Maud?"

"Biliyorum," dedi Maud.

"Evet." Kraliçe yaklaştı ve ağzına bir dut attı. "Söylesene, burada, bu barbarların arasında ne işin var?"

"İçlerinden biri bana evlenme teklif etti."

"Hayır," diye soluk soluğa bağırdı sağdaki yeşil tachi. "Yapmamalısın."

"Doğru düzgün oturak bile yapamıyorlar," dedi bir başka yeşil tachi. "Bazıları birleştirilerek bank haline getirilmiş."

"Buraya gelmek için çok cesur olmalısınız," dedi mor bir tachi soldan.

"Evet mi dedin?" Dil'ki sordu.

"Bunu düşüneneğimi söyledim."

Vampir sunucular, hassas dilimlenmiş meyve ve küp küp doğranmış ekmek tabaklarıyla geldiler. Tachi sessizliğe gömüldü. Yemekler masaya kondu ve sunucular geri çekildi.

"Kendinize hizmet edebilirsiniz," dedi Dil'ki. "Zavallı Maud hepimizi doyurmak zorunda kalırsa bütün gece burada kalırız."

Tachi'ler çene kemiklerini ağızlarının içinde saklatarak kıkırdadılar. Maud'un içinden içgüdüsel bir alarm geçti. Ensesindeki tüm tüyler diken diken oldu.

Pençeler tabaklara uzandı, her biri kendi tabağına kendi küçük meyve şaheserini yerleştirdi.

"Hangisi sana sordu?" Dil'ki sordu.

Maud boynunu büktü. Eğer Arland bir yerlerdeyse, ev sahibi masasında olmalıydı ama onu gerçekten göremiyordu. "Büyük sarışın olan. Leydi Ilemine'nin oğlu."

Dil'ki eğildi ve diğer tachi sanki koreografisini yapmışlar gibi onun hareketini yansıttı.

"Bana her şeyi anlat," dedi Dil'ki.

Maud ağzını açtı ve Seveline'in yanında iki erkek vampirle ona doğru yürüdüğünü gördü.

"Düşman mı?" Dil'ki tahmin etti.

"Henüz bilmiyorum," dedi Maud. Kas hafızasıyla sandalyesini masadan hafifçe geriye ittiğini fark etti. Bir düşman yaklaşırken, ayağa kalkmanın size bir saniyenin çok değerli bir kısmına mal olmadığından emin olmak için para dedi. "Sanırım yle olabilir."

Tachi açık griye döndü.

"İşte buradasın!" Seveline ona sırtıttı. "Ben de seni nereye sakladıklarınızı merak ediyordum."

Doğru düzgün hitap yok. Bir hakaret. Özel olarak arkadaş olsalardı sorun olmazdı ama ne arkadaş ne de yalnızdılar.

Maud yüzüne bir glmsemi yerleştirdi. "Leydi Seveline."

"Aramak zorunda kalmayı bekliyordum ama bu masada mı? Gerçekten mi?" Bir hakaret daha. Gerçekten eğleniyordu.

"Ve görüyorum ki size et getirmeyi unutmuşlar. Gerçekten sizin otçul olduğunuzu mu düşünüyorlar? İnsanlar otçul mudur, Leydi Maud? Sadece küçük dişleriniz yüzünden soruyorum."

nc bir hakaret. Seveline'in sağındaki siyah saçlı vampir hızlıca gülümsedi. Kendine engel olamadı.

Sağındaki bir tachi ona doğru eğildi ve Akitçe mırıldandı. "Onu ldrmemi ister misin? Bu gece sessizce yapabilirim. Asla anlamazlar."

Oh, kahretsin. İhtiyacı olan son şey yıldızlararası bir olaya neden olmaktı.

Seveline kaşlarını hafifçe çattı. Bire on, Seveline'in implantı Akit'i tanı mıyordu. Bu bir i

tachi dili. Ama Maud İngilizce cevap verirse, onun cevabını tercüme edecekti. Maud boğazını temizledi.

"Khia teki-teki, re to kha. Kerchi sia chee." Hayır, teşekkür ederim. O bir bilgi kaynağı.

Argh, onu parçalamıştı. İnsan ağzının çıkaramayacağı sesler vardı.

Tachi'ler onaylarcasına çenelerini tekrar şaklattılar.

Dil'ki Akitçe, "Bu çok, çok iyiydi," dedi. "İyi denemeydi."

"Bir sorun mu var?" Seveline sordu.

"Hiç de değil," diye gülümsedi Maud. "Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

"Aslına bakarsanız, var." Seveline gülümsedi. "Yanımdaki lordlar, insanlarla sevişmenin özellikle vampirleri cezbeden benzersiz bir yönü olup olmadığını merak ediyorlardı. Bunu çok etkili bir şekilde kullandığınız için sormak için mükemmel bir kişi olacağınızı düşündüm."

Ayağa kalkmak için çeyrek saniye, masaya zıplamak için bir çeyrek saniye daha, çatalını Seveline'in boynuna saplayıp nefes borusunu delmek için yarım saniye. Boynundan kanlı bir çatal çıkarken çok güzel görünecekti.

Maud gülümsedi ve durdu. Şölen salonunun kapısında bir nöbetçi duruyordu. Gümüş kuşaklı mavi bir tunik giymiş küçük bir figür onun yanında duruyordu. Kocaman siyah bir gözün başlangıcı Helen'in sağ yanağını kıpkırmızı yapmıştı.

"Lütfen bana müsaade edin." Ayağa fırladı ve aceleyle masaların arasından kızının yanına gitti.

Helen ona baktı, yüzü buruşmuştu. Ağlamamaya çalışıyordu.

"Ne oldu?" Maud sordu.

Yaşlı bir erkek vampir olan nöbetçi ona gülümsedi. "Kreşte kişisel meydan okumalar yasaktır. Leydi Helen yaptıklarının sonuçları hakkında uyarıldı ama o meydan okumaya devam etmeyi seçti."

"Bana yalancı dedi," diye dişlerinin arasından sıktı Helen.

Korku Maud'u ezdi. Bir şekilde dudaklarını hareket ettirdi. "Diğer çocuk hayatta mı?"

"Evet." Yaşlı vampir daha parlak gülümsedi. "Kırık kolu bugünkü olayların güzel bir hatırlatıcısı olacak. Ne yazık ki Leydi Helen artık aramızdan ayrılmak zorunda. Yargılamadaki başarısızlığının kefareтини ödemek için yarın kreşe rapor verecek. Onu odasına götüreyim mi?"

"Hayır," dedi Maud. "Ben yaparım."

"Peki ya akşam yemeğiniz,
Leydi Maud?" "Karnımı
doyurdum."

Maud kızının elinden tuttu ve koridorda yürüyerek ziyafet salonundan uzaklaştı.

KRAHR HANESİ'NİN KALESİNİN UZUN KORIDORU ISSIZDI.

Maud'un arkasında ziyafet salonunun gürültüsü azalıyor, her adımda biraz daha uzaklaşıyordu. Helen onun yanında yürüyordu, yüzü asıktı.

"Ne oldu?" Maud usulca sordu.

"Bana nereden geldiğimi sordular, ben de onlara odamı nasıl yaptığımı anlattım ve Dina Teyze bana balık getireceğini söyledi. Bu çocuk, eğer düşünürsen evlerin hareket edemeyeceğini söyledi. Yalan söylediğimi söyledi."

Tabii ki biliyordu. "Sonra ne oldu?"

"Sonra çıldırdım." Helen dişleriyle dudağını ısırды. "Ve geri al dedim. O da bana aptal ve yalancı olduğumu söyledi. Sonra da bana parmağını salladı."

"Ne yaptı?"

Helen işaret parmağını uzattığı elini havada ters bir U çizerek salladı ve "Yalancı-yalancı-yalancı" diye şarkı söyledi.

"Sonra ne oldu?"

"O zaman işaret etmenin kötü olduğunu, çünkü düşmanınızın nereye baktığınızı bilmesini sağladığını söyledim."

Karhari'den aldığı dersler aklından çıkmamıştı. Helen oradan ne kadar uzak kalırsa kalsın, çorak topraklar onun ruhuna işlemişti ve Maud'un bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Ve onun düşmanı olacak kadar iyi olmadığını söyledi. Ben de 'Sana öyle bir yumruk atarım ki dişlerini yutarsın solucan' dedim."

Maud bir iniltiyi gizledi. "Bunu nereden duydun?" "Lord Arland."

Oh güzel. "Sonra ne oldu?"

"Sonra korkunç yaşlı şövalye geldi ve bana çocuğa meydan okursam yırtıcı yastıklar olacağını söyledi."

"Yankılar."

"Evet. Ben de çocuğa benimle dövüşürse ödül alıp almayacağını sordum, şövalye de evet dedi, ben de sorun olmayacağını söyledim."

Maud burnunun kenarını ovuşturdu.

"Ve sonra şövalye çocuğa yardım isteyip istemediğini sordu ve çocuk istemediğini söyledi ve şövalye 'devam et' dedi ve sonra çocuk bana yumruk attı ve kolunu tuttum. Bacaklarımla." Helen yerde yuvarlandı ve bacaklarını birbirine kilitledi. "Teslim ol dedim ama hiçbir şey söylemedi, sadece bağırdı, ben de kırdım. Kırmamı istemediyse teslim ol demeliydi."

Maud yüzünü biraz daha ovuşturdu.

Helen yerden ona baktı, kocaman yeşil gözleri yüzündeydi. "O başlattı."

Ve bitirdi.

"Yanılmadın," dedi Maud. "Ama akıllıca davranmadın."

Helen yere baktı.

"Yalancı olmadığını biliyordun."

"Evet."

"Peki vampir çocuğun ne söylediği neden bu kadar önemliydi?" "Bilmiyorum," diye mırıldandı Helen.

Maud onun yanına çömeldi. "Düşmanlarla her zaman savaşta karşılaşmazsınız. Bazen onlarla barış sırasında karşılaşılırsınız. Onlar

hatta arkadaşınızmış gibi davranabilirler. Bazıları ne yapabileceğinizi görmek için sizi kışkırtmaya çalışacaktır. Zayıflıklarınızı anlayana kadar beklemeyi ve onları izlemeyi öğrenmelisiniz. Çocuk sizin zayıf olduğunuzu düşündü. Zayıf olduğunuzu düşünmeye devam etmesine izin verseydiniz, bunu daha sonra kullanabilirdiniz. Sana sürpriz hakkında ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Savaşları kazanır," dedi Helen.

"Artık çocuk senin güçlü olduğunu biliyor," dedi Maud. "Gücünü göstermen yanlış değildi. Ama gelecekte dikkatli düşünmeli ve insanların gerçek gücünü bilmesini isteyip istemediğine karar vermelisin."

"Tamam," dedi Helen sessizce.

"Hadi gel." Maud kızına elini uzattı. Helen onun parmaklarını kavradı ve ayağa kalktı. Koridordaki yürüyüşlerine devam ettiler.

"Anne?"

"Evet?"

"Vampirler bizim düşmanımız mı?"

Bu belirlenecek bir şeydi. "Biz de bunu anlamaya çalışıyoruz."

"Ne zaman tekrar Dina Teyze ile yaşamaya gideceğiz?"

Harika bir soru. Ben burada ne yapıyorum ki?

İlk seferinde vampirlerin arkadan bıçaklamaları boğazına kadar gelmişti. Karhari'ye indikleri anda kendi kendine bu işin bittiğine dair söz vermişti ve bu sözü tepede yatarken, Karhari tozunu solurken, kan kılıcının parlayışını ve Melizard'ın kafasının yere düşüşünü izlerken; katillerinin izini sürerken; barınak ve su için pazarlık yaparken, başarısız olursa Helen'in öleceğini bilerek defalarca tekrarlamıştı. Bu onun mantrası oldu. Bir daha asla. Yine de buradaydı.

Arland eline geçen ilk fırsatta onu terk etmişti.

Ne bekliyordunuz? Gelip elinizden tutmasını ve sizi ev sahibi masasına oturtmasını mı bekliyordunuz?

Evet. Cevap evetti. Maud bunu beklemiyordu ama istiyordu.

Aptal.

Bu oldu aptal için umut için bir şey o olmazdı. Buraya gelmek aptalcaydı.

"Anne?" Helen sordu.

Hemen eve gidebilirler. Dina'ya geri dönebilirler. Helen asla bir insan okuluna gidemeyecek ya da insan çocuklarıyla oynayamayacaktı, çünkü dişlerini saklamanın bir yolu yoktu ama üçü de, Klaus, Maud ve Dina, handa evde eğitim görmüştü ve hiçbiri kötü sonuçlanmamıştı.

Kimsenin onları küçümsemeyeceği ya da suratlarına yumruk atmayacağı evlerine gidebilirlerdi. Melizard'dan önceki çocukluğunun o tanıdık tuhaf evine. Karhari'den önce.

Ama onca yolu gelmişlerdi. Helen'i buraya sürüklemişti çünkü Arland, Maud'un umduğundan daha derin bir şey için umut vermişti. Bir yanı savaştan pes ettiği için isyan ediyordu. Ama bu savaşıma değer bir mücadele miydi?

Bir gün daha yapacağım. Bir gün daha. Yarının sonunda her şey bok gibi olursa, işim biter.

"Önce burada yapmamız gereken bazı şeyler var."

"Dina Teyze'nin evini sevdim," dedi Helen. "Odamı seviyorum."

Kısa boylu bir figür köşeyi döndü ve tüylü patileri üzerinde dik bir şekilde yürüyerek onlara doğru geliyordu. Vaşak kulaklarını saymazsak boyu sadece üç buçuk metreydi. Bir vizon ya da tilki kürkü gibi dolgun ve uzun olan kürkü kum rengindeydi ve üzerinde küçük mavi rozetler vardı. Yüzü kedi ve tilkinin karışımıydı; uzun bir ağız ve ışık onları doğru yakaladığında hafifçe parlayan büyük zümrüt yeşili gözleri vardı. Siyah işlemelerle süslü, soluk pembe renkli, şeffaf bir önlük giymişti. Sol kulağında iki ince altın halka parlıyordu.

"Bir kedici," diye fısıldadı Helen.

Ha! Evren bir ders anı sağladı. "Hayır, çiçeğim. Bu bir lees. Gücünü saklaman konusunda sana ne demiştim hatırlıyor musun? Lösler güçlerini gizlerler. Sevimli görünürler ama tehlikelidirler ve çok kurnazdırlar."

Aynı zamanda mükemmel suikastçılardı ve düşmanlarını anında zehirleyebilirlerdi, ama bu onun birkaç yıl sonra vereceği bir dersti.

"Küçük önlüğünü görüyor musun? O bir Tüccar klanından. İşaretler hangisi olduğunu söylüyor. Bu Nuan Klanı'ndan. Sana büyükbabam ve büyükannemin hancı olduğunu söylemişim, hatırlıyor musun? Nuan Klanı'ndan bir şeyler satın alırlardı ve bazen beni de yanlarında götürürlerdi. Büyükbaban bana, mecbur kalmadıkça asla bir lees ile pazarlık yapmamamı söylemişti. Haklıydı da."

Helen daha iyi görebilmek için boynunu büktü. "Baha-char'da mı?"

"Evet, çiçeğim. Ve ne zaman ziyaret etsem, büyük tüccar Nuan Cee bana şeker verirdi. Gelmiş geçmiş en iyi şekerdi ve satılık değildi. Bana şeker verirdi çünkü beni severdi ama aynı zamanda ailemle iyi bir anlaşma yapmak isterdi. Çocuğunuzu mutlu eden biriyle pazarlık yapmak zordur."

Löslere ulaştılar. Küçük tilki onlara baktı.

"Selamlar," dedi Maud.

"Selamlar," diye cevap verdi tilki.

Maud, "Lütfen Saygıdeğer Nuan Cee'ye saygılarımızı iletin," dedi.

"Klanımızı biliyor musun?" diye sordu tilki.

"Ailemiz Nuan Klanı ile iş yaptı. Annem ve babam hancıydı. Kız kardeşim Dina'yı tanıyor olabilirsin. O da bir hancıdır."

Küçük tilki dondu

kaldı. Maud gerildi.

"Dina mı? Dina'yı tanıyoruz!"

Küçük tilki tüm minik dişlerini göstererek sırtıttı ve zıpladı içinde yer, Zıplama gibi a
balon dolu ile

Heyecan. "Biliyoruz Dina! Sen de gel. Şimdi benimle gel. İki kez çıkarılan amcam çok mutlu olacak. Gel, gel!"

"Biz-"

Tilki Helen'i elinden yakaladı. "Şimdi benimle gel!" Koridordan aşağı koştu ve Helen de onunla birlikte koştu.

Tam da ihtiyaçları olan şey. Maud peşlerinden koştu. Önce sağa, sonra sola, sonra tekrar sağa döndüler ve tilki Helen'i de yanına alarak kapı aralığına atladı. Maud içeri daldı ve kayarak durdu.

Pastel renklerdeki tüller vampir duvarlarının taşlarını örtüyordu. Yumuşak, lüks halılar soğuk zemini gizliyordu. Soluk ahşaptan oyulmuş ve Louis XIV'ün kıskançlıktan yeşile döneceği kadar süslü pelüş mobilyalar, küçük masaların yanında oturma imkânı sunuyordu. Masaların üzerinde meyve, tatlı ve baharatlı kurutulmuş et parçaları sunan cam ve metal kaseler duruyordu. Bir düzine lees sohbet ediyor, bir şeyler atıştırıyor ve oyunlar oynuyordu. Hepsinin ortasında, altı ayak genişliğinde, üç ayak kalınlığına kadar doldurulmuş bir yer yastığının üzerinde Nuan Cee oturuyordu. Gümüş mavisî kürkü sırtında koyulaşiyor, altın rozetlerle benekleniyor, göğsünde ve karnında beyaza dönüşüyordu. Nuan Klanı'nın mühürleriyle işlenmiş, ruhani gümüş ipekten güzel bir önlük ve her biri ceviz büyüklüğünde safirlerden oluşan bir kolye takmıştı.

Bir tüccarın dükkânına adım atmak gibiydi. Maud neredeyse kendini çimdikliyordu.

Küçük kız Helen'i de yanına alarak odaya koştu. "Dina'nın kız kardeşi! Ve onun yavrusu!"

Helen dondu kaldı.

Nuan Cee şaşkınlıkla pençelerini kaldırdı. "Matilda!"

Onu hatırlamıştı.

Anılar sel gibi geri geldi. Galaktik çarşı milyonlarca sesle uğuldarken, galaksinin dört bir yanından gelen alışverişçilerin akımı içinde Baha-char'ın güneşli sokaklarında annem ve babamla birlikte yürümek. Çölün ortasında serin bir vaha olan Nuan Cee'nin dükkanına ulaşmak

Sıcak ve Nuan Cee'nin pazarlık yapan ve kıkırdayan sesini duymak. Ağzında ruj şekerinin tadı. Birdenbire yeniden on iki yaşındaydı. Maud neredeyse ağlayacaktı.

Farkına bile varmadan hareket etmeye başladı.

Nuan Cee yastığını itti ve Maud'a doğru üç adım attı. Maud bu onuru zar zor fark etti. Ona ulaştı ve sarıldılar.

"İşte buradasın Matilda," dedi Tüccar. Her nasılsa sesini bulmuştu. "Evet."

Ayrıldılar.

"Peki bu kim?" Nuan Cee turkuaz gözlerini araladı. "Bu benim kızım, Helen."

Lösler toplu bir çığlık attı. "O çok tatlı!"

"Saçına bak!"

"Şu küçük botlara bak!"

Helen, aşırı hevesli küçük bir köpek sürüsü tarafından karşılanan bir kedi gibi hafifçe korkmuş görünerek lees kasırgasında durdu.

"Ben Nuan Nana," diye duyurdu onları bulan lees. "Benimle gelin. En iyi tatlılar bizde."

Lös Helen'i en yakın masaya sürükleyip burnunun dibine bir tabak şeker atarken Maud gülümsemesini gizledi.

"Kız kardeşini gördün mü?" Nuan Cee sordu.

"Evet. Büyümüş."

"Ve bir hancı!" Nuan Cee ellerini kaldırdı. "Kimin aklına gelirdi ki?"

Maud güldü. Ya gülecekti ya da ağlayacaktı.

"Burada ne yapıyorsun?" Nuan Cee sordu.

"Karışık bir durum."

"Gel, gel." Onu yastığının yanındaki divana götürdü.

Birisi ona bir bardak tatlı şarap getirdi. Bir başkası da bir tabak ru şekeri getirdi. Bir tanesini yedi, dilinde eriyen tadın tadını çıkardı; tatlı, hafif ekşi ama çok ferahlatıcıydı; sanki tüm ağzı şarkı söylüyordu.

"Bana her şeyi anlat," dedi Nuan Cee.

TBana her şeyi anlat.

Seni zeki, zeki lees. Maud arkasına yaslandı ve güldü.

Nuan Klanı onu izledi. Nedense bu onu daha da çok güldürdü. Homurdanana kadar güldü.

"Komik bir şey mi söyledim?" Nuan Cee sordu.

Maud kıkırdamalarını kontrol altına almayı başararak birkaç kelime söyleyebildi. "Nuan Nana o koridorda beni ne kadar bekledi?"

Oda aniden sessizleşti.

"Yani, yemeğin başından beri olmalı, çünkü benim ne zaman sinirlenip hışımınla çıkıp gideceğimi bilmenize imkân yoktu. Kapıdan girdiğimden beri bir Baha- char Tüccarı'nın, seçkin bir konuğun neden yemekte olmadığını merak ediyordum. Bu çok iyi yapılmış, Saygıdeğer Nuan Cee. Yastıklar, örtüler, hatta şekerler. Burada yapayalnızım, yabancı bir ülkede bir yabancıyım ve siz tüm çocukluk anılarımı canlandırıyor sunuz. Ne kadar zekice, manipülatif bir tuzak. Tüm sırlarımı dökmeye hazırım."

Tüccar bir an için sadece ona baktı. Sonra Nuan Cee pençe ellerini kaldırdı ve dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. "Hepsini kazanamazsın."

Etraflarındaki lees kıkırdadı.

"Her zamanki gibi acımasısısın," dedi
Maud. "Beni pohpohluyorsun Matilda,"
dedi Nuan Cee.

"Burada aktif sinyal bozucular var mı?" diye sordu.

"Lütfen." Nuan Cee sol elini salladı. "Elbette var. Sesi engelliyoruz ama onlara görüntü akışını veriyoruz. Onlara bir şeyler vermek zorundayız yoksa bizi dışarı atacaklar."

İzleniyorlardı ama duyulmuyorlardı. Tam da beklediği gibi. "Ziyafet salonunu dinlediniz mi?" Maud sordu.

Nuan Cee başını iki yana salladı, sonra sırtıttı. "Evet."

Maud kıkırdadı ve ağzına bir parça şeker daha attı.

"Yine de beni suçlayamazsınız," dedi Nuan Cee.
"Mareşal üzerinde büyük bir nfuzunuz var."

"Ben o kadar ileri gitmezdim."

"Oh lütfen. Arland sana sırılsıklam aşık."

"Aşık mı?"

"Evet. Bu kelimeyi doğru kullandım. Eğer bir ateş nehri olsaydı ve siz de nehrin diğer tarafında olsaydınız, size ulaşmak için o gülünç zırhını çıkarır ve alevler arasında yzerdi."

Maud güldü. "nce tachi, sonra sen. Bu gerçekten neyle ilgili?"

"Tachi'nin ilişkinizi bildiğinden şüpheliyim. Onlar akademisyen," dedi Nuan Cee. "Bu, öğrendiklerinde üzerinize atlamayacakları anlamına gelmiyor."

"Bu neyle ilgili?"

"İş." Nuan Cee keskin dişlerle dolu ağzını açtı. "Ve büyük miktarda para."

"Dinliyorum."

Uzandı, yan masadan uzun bir bardak pembe sıvı aldı ve yudumladı. "Savaş istasyonunu gördün mü?"

"Yaptım."

"Savaş istasyonu her şeyi değiştirdi. Burası artık bu çeyrekte uzayın en güvenli bölgesi. Burada kesişen pek çok ticaret yolu var ya da güvenli bir sığınak olması koşuluyla olabilir. Bir uzay gemisinin yörüngede yakıt yakma endişesi olmadan kolayca yanaşabileceği bir yer. Bir ticaret ve ticaret yeri."

Maud'un kafasında bir ışık yandı. "Krahr Hanesi'nin bir uzay istasyonu inşa etmesini istiyorsunuz."

"Evet. Ve bunun için onlara para vermeye çalışıyorum."

"Vampir bölgesinde diğer türlere erişim sağlayan bir uzay istasyonu mu? Kutsal Anokrasi'nin sistemine yanaşan düzinelerce yabancı gemi? Bu daha önce hiç yapılmadı."

Maud pembe şarabını yudumladı. Tadı karpuz, çilek ve tatlı üzümelerin bir araya gelmesine benziyordu.

Nuan Cee inledi. "Uzayda yaşayan bir tür nasıl bu kadar dar görüşlü olabilir? Savaş istasyonunu çoktan inşa ettiler. Sistemin tamamını koruyabilecek bu pahalı şeyi yaptılar. Orada duruyor ve onlara paraya mal oluyor. Ben herkes için büyük kâr getirecek bir şey öneriyorum. Çeyreğin hiçbir yerinde vampir olmayan türler için bir kenetlenme istasyonu yok."

"Hatırladığım kadarıyla, başkent yıldız sistemi yakınlarındaki diplomatik uzay istasyonu hariç, Kutsal Anokrasi toprakları içinde herhangi bir yer."

"Aynen öyle. Bir liman tesisi için çaresiz düzinelerce tür. Olgunlaşmış meyve gibi orada asılı duruyorlar. Krahr Hanesi'nden tek istediğim ağacın altında durmaları, ağızlarını açmaları ve ödülün içlerine düşmesine izin vermeleri. Savaş istasyonunun maliyetini iki yıl içinde telafi edebilirler."

O haklıydı. Uzay istasyonu Krahr Hanesi'ne bir servet kazandıracaktı.

Nuan Cee gerçek bir sıkıntıyla inledi. "Anlamıyorum. Para kazanmak istemiyorlar mı?"

"Tachi bu yüzden mi burada?"

"Evet. On-Toru'da arkeolojik bir kazıları var. Yollarından yüzlerce ışık yılı uzağa seyahat etmek zorundalar.

vampir uzayında dolaşarak oraya ulaşabilirler. Burada kurulacak bir uzay istasyonu onlara o koloniye neredeyse doğrudan ulaşma imkânı sağlayacaktır. En yüksek fiyatları ödemeye hazırlar."

Maud arkasına yaslandı. Vampirleri "vampirler tarafından vampirler için" zihniyetinden kurtarmak neredeyse imkânsızdı.

"Vampirleri tanıyorsun," dedi Nuan Cee. "Ve Mareşal üzerinde nüfuzunuz var."

"Dediğim gibi, nüfuzum o kadar uzağa gitmiyor. Dina bana sizin ve Krahr Hanesi'nin Nexus'ta hepinizi zengin eden bir anlaşmaya vardığınızı söyledi. Krahr için doğal müttefik siz olmalısınız. Tüm ortak geçmişinize rağmen size direniyorlarsa, söyleyeceğim hiçbir şeyin önemi olmaz. Ben burada bir hiçim."

"Sen Matilda Demille'sin."

Aile ismi hafızasına kazındı. Annem bunu nasıl yapacaktı?

"Savunmaya ne kadar takıntılı olduklarını fark ettiniz mi?" diye sordu. "Bir tür olarak vampirler zırhın içinde, dışında olduğundan daha fazla zaman geçirirler. Örneğin bu kaleyi ele alalım. Daha küçük bir yapı yeterli olurdu, ama işte burada, inanılmaz kalın duvarları ve ezici bir gücün saldırısını durdurmaya yetecek kadar savunması olan devasa bir kale. Kalenin altına inmedim ama bahse girerim ki altımızda, yörüngesel bir bombardımana dayanabilecek kadar derin, dağın içine oyulmuş bir tünel ağı vardır. Böyle bir saldırının gerçekleşme ihtimali tamamen sıfır. Filolarını gördün. Arland'ın destroyeri tek başına küçük bir donanmayı durdurabilir. Sistem zaten olabildiğince korunaklı, yine de üstüne bir savaş istasyonu inşa ettiler. Onlardan yabancıların uzaylarına girmesine izin vermelerini istiyorsunuz, sadece birkaç güvenilir müttefikin değil, birçok farklı yabancı. Onları doğalarına karşı gelmeye zorluyorsunuz."

"Onları en çılgın hayallerinin ötesinde zengin yapmayı teklif ediyorum."

"Umurlarında değil. Mesele para değil." Maud kadehindeki şarabı döndürdü ve bir yudum daha aldı. "Mesele Mukama."

"Mukama hakkında bir şeyler duymuştum," dedi Nuan Cee, yüzü düşünceli bir ifadeyle. "Ama bir vampirden hiç duymamıştım. Sen neredeyse bir vampirsin."

Maud gülümsedi. "Size Mukama'yı anlatmamı ister misiniz?"

"Evet. Anlamadığım bir parça eksik." "Pekâlâ. Bronwyn Yasası'na kadar uzanıyor." Bronwyn'in Galaksinin çok az evrensel yasası vardı ama Bronwyn Yasası'nın doğruluğu defalarca kanıtlanmış, o kadar sık tekrarlanmıştı ki artık kolayca kabul ediliyordu.

Nuan Cee, "Bir tür yıldızlararası uzay uçuşuyla tanıştığında, teknolojik olarak ilerleyecek ancak sosyal olarak ilerleyemeyecektir" dedi.

Maud başını salladı. "Evet. Bireysel yaşam standartları büyük ölçüde gelişebilir, teknolojik ilerlemeleri devam eder, ancak sosyal yapıları çoğunlukla aynı kalır. Yıldızlar arasında seyahat edebilme yeteneği, toplumsal değişime yol açtığı bilinen bazı baskı faktörlerini ortadan kaldırır. Bir kez yıldızlararası uzay uçuşuna başladığınızda, nüfus yoğunluğu artık bir sorun olmaktan çıkar. Coğrafi sınırlamalar ortadan kalkar. Doğal kaynaklar için rekabet, en azından ilk aşamalarda, büyük ölçüde ortadan kalkar. Toplum içindeki farklı gruplar artık bir arada yaşamayı öğrenmek zorunda değildir; birbirlerinden kolayca uzaklaşabilirler."

Nuan Cee başını salladı.

"Toplumsal değişim zordur, çünkü bir toplum bireylerden oluşur. Bu bireyler söz konusu sosyal yapıda nasıl başarılı olacaklarını öğrenirler ve hayatta kalmalarını tehdit ettiği için değişime direnirler. Bir değişimi gerçekten uygulamak için, toplumu, rotalarını değiştirmedikleri sürece bir bütün olarak hayatta kalmalarının şüpheli olduğuna ikna etmek gerekir. Yıldızlararası uçuş bu hayatta kalma faktörlerinin çoğunu ortadan kaldırdığı için, söz konusu toplum genellikle olduğu gibi kalır

yıldızlar arasında seyahat etme yeteneğine sahip olmaktır. Eğer avcı-toplayıcıysalar, öyle kalırlar. Eğer bir cumhuriyet iseler, cumhuriyet olarak kalırlar ve bu böyle devam eder."

"Evet, bu bilinen bir gerçek," dedi Nuan Cee.

"Mukama, Kutsal Anokrasi'yi vampirler feodal bir dönemdeyken işgal etti. O dönemde vampir toplumu, savaşçı aristokrasi tarafından yönetilen güçlü klanlardan oluşuyordu ve güçlü bir dinle birbirlerine bağlıydılar. Mukama'lar teknolojik olarak kendilerinden çok geride olan vampirlerin kolay lokma olduğunu düşünmüş olmalılar. Mukama hakkında ne biliyorsun?"

"Fazla değil," dedi Nuan Cee. "Onlar gizli bir türdü ve bu çatışma uzun zaman önce yaşandı."

"Onlar yırtıcı bir türdü," dedi Maud. "Gezegeni istemiyorlardı. Vampirlerin kendilerini, özellikle de çocukları istiyorlardı. Yetişkinleri işgücü olarak, çocukları ise besin kaynağı olarak kullanıyorlardı. Mukama çocukları yumuşak ve lezzetli buluyordu."

Nuan Cee yüzünü buruşturdu.

"Vampirler kalelerine çekildiler. Şatoları enkaza çevirmek içerideki tüm güzel etleri yok edecekti, bu yüzden Mukama kara saldırısı yapmak zorunda kaldı. Mukama'nın dar ve kapalı alanlarda pek başarılı olamadığı keşfedildi. Onlar havada yaşayan bir türdü. Yukarıdan avlanırlardı. Ayrıca Mukama'nın toplu sersemletme silahlarının zırhlı bir vampire karşı işe yaramadığı da anlaşıldı. Uzun bir savaş oldu."

"Ne kadar sürecek?" Nuan Cee sordu.

"Neredeyse yirmi yıl. Bir noktada, çatışmanın yaklaşık sekizinci yılında, ana Mukama filosu vampir gezegenine gönderilen yörünge filosuyla teması kaybetti. Önceki angajmanlarını tamamlamaları bir on yıl kadar daha sürdü. Sonunda kendilerini toparladılar ve ne olduğunu öğrenmeye gittiler. Oraya vardıklarında, yörünge filosunu tam da olması gereken yerde, sistemde buldular. Gemiler sağlamdı ve vampirlerle doluydu."

Maud şarabını kadehinde döndürdü ve gülümsedi. "Hiç kimse bir Mukama ile tanışmadı."

"Hayır," diye itiraf etti Nuan Cee.

"Ama işte buradayız, kendi dünyalarının temiz havasının tadını çıkarıyoruz."

Nuan Cee irkildi.

"Krahr Hanesi orijinal büyük hanelerden biriydi," dedi Maud ona. "Daesyn gezegeninin havasını bir daha hiçbir Mukama'nın solumamasını sağlamak için onlara emanet edilmişti."

Boş bardağını masanın üzerine koydu. Biraz süzüntü aktı ve yeniden doldurdu.

"Bu hikayeye başladığımızda size istikrarlı bir toplumun değişime dirençli olduğunu söylemiştim. Kutsal Anokrasi istikrarlıdır, Saygıdeğer Nuan Cee. Onlar kazandı. Neden değişsinler ki? Yaşam tarzları binlerce yıldır işlerine yarıyor. Kale inşa etmeyi ya da zırh giymeyi asla bırakmadılar; bunlar sadece onları daha güçlü yaptı. İnançlarını asla terk etmediler, çünkü bu onları en karanlık anlarında ayakta tuttu. Çocuklarına değer verirler, onları en büyük hazineleri gibi korurlar ve onlara küçük yaştan itibaren savaşmayı öğretirler, çünkü tarih onlara çocukların hem değerli hem de savunmasız olduğunu öğretmiştir. Çocuklar olmadan, Kutsal Anokrasi'nin geleceği yoktur. Hepsinden önemlisi, vampirler yabancılara güvenmezler. Yıldızların ötesinden onlara hiç iyi bir şey gelmedi. Siz binlerce yıllık atalete karşı savaşan bir yabancısınız. Büyük bir sürüye doğru uçan ve onun yönünü değiştirmeye çalışan tek bir garip kuşsunuz. Aradığınız türden bir değişim ancak içeriden, derin saygı duyulan, toplumunda kök salmış birinden gelebilir. Ne senin ne de benim böyle bir nüfuzumuz var. Ama Arland'ı bir daha gördüğümde onunla konuşacağım. Eğer onu görürsem."

"Oh, onu göreceksin," dedi Nuan Cee. "Şu anda koridordan aşağıya geliyor."

Maud derin bir nefes aldı.

Bir an sonra, elinde büyük gri bir çanta taşıyan Arland kapı aralığında belirdi. Onu gördü. "Leydim."

Helen Arland'a el salladı. Arland odaya doğru bir adım attı, ama asalaklar etrafını sararak onu koridora doğru ittiler.

"Onu yalnız bıraktın!"

"İnsanlar ona kötü davranıyordu." "O üzgündü!"

Maud, Nuan Cee'ye baktı. O da ona gülümsedi.

Arland yüzünde acı dolu bir ifadeyle ona baktı ve kollarını sahte bir teslimiyetle kaldırdı.

"Sanırım nerede olduğunu öğrenmeliyim." İçini çekti.

"İstediğin zaman beni görmeye gel Matilda," dedi Nuan Cee.

Gerçek adını yıllardır duymamıştı. Sadece ailesi ona böyle seslenirdi ve o da nadir anlarda.

"Yapacağım," diye söz verdi ve bunda ciddiye.

MAUD BASAMAKLI ARACILIĞIYLA VE KAPIİÇİNE
VE KORIDOR.

Arkasından kapı sürgüyle kapandı, lees ve onların öfkeli çılgınlıkları kesildi.

Arland Helen'e baktı. Gözleri karardı. "Kim?" "Resmi bir meydan okumaydı," dedi Maud.

Helen ona, "Yırtık minderler alıyorum," dedi.

Arland Maud'a döndü.

"Leydi Helen kreşte birine meydan okudu, kavga etmemesi konusunda uyarıldı ve yine de yaptı. Şimdi bunun yansımaları olacak."

"Kazandın mı?" Arland sordu. Helen başını salladı.

"O zaman her şey yolunda. Eğer hayatınız boyunca herhangi bir tepkiyi hak edecek bir şey yapmazsanız, zaferi asla tadamazsınız."

Helen sırtıttı.

"Bu çok iyi bir ebeveynlik, Lord Marshal." Maud ses tonuna bir uzay kruvazörünü batıracak kadar alaycılık yükledi.

"Deniyorum," dedi Arland.

Üçü birbirine baktı. Garip.

"Sizinle odanıza kadar yürüyebilir miyim?" diye sordu.

"Yapabilirsin." Ya öyle yapacaktı ya da koridorda durmaya devam edecekti.

Kale içinden kapalı köprüye doğru yürüdüler, Helen ileri geri koşuyordu, bazen önde, bazen arkada. Fırtına hâlâ şiddetliydi ve tepelerinde çakan yeşil şimşekler karanlık gökyüzünü yırtıyordu.

"Özür dilerim," dedi

Arland. "Ne için lordum?"

"Yemek sırasında orada olmadığım için. Niyetim bu değildi."

"Korumanıza ya da yardımınıza ihtiyacım yok lordum. Ben bir tutsak değilim. Buradayım çünkü burada olmayı ben seçtim. Tek başıma başaramayacağımı hissetseydim çoktan gitmiş olurdu."

Köprüyü geçip kuleye girdiler ve odanın sonunda durdular; burada iki koridor birbirinden ayrılıyordu; biri onun odasına, diğeri de kendi odasına gidiyordu.

"Benim korumama ihtiyacınız olmadığını biliyorum leydim. İhtiyacınız olduğunu düşünseydim, bu daveti yapmazdım. Kurtaracak bir bakire aramıyorum. Bir ortak arıyorum."

Gözlerini ona dikti.

Onu görmezden geldi ve devam etti. "Ancak niyetim size yemeğe kadar eşlik etmek ve yemeği sizinle birlikte geçirmektir. Görevlerim beni alıkoyduğu ve sizi evimin ziyafet salonunda hoş karşılayamadığım için üzgünüm. Lütfen en derin özürlerimi kabul edin leydim."

Biraz daha kibarlaşsalar, sadece konuşarak bile kan dökeceklerdi.

"Özür dilemeye gerek yok lordum. İyi vakit geçirdim. Misafirperverliğini tecrübe edecek kadar şanslıyım."

Krahr Hanesi'ne ilk
elden." Bekledi.

"Eklemek istediğiniz bir şey yok mu, Lord Marshal?"

"Akıllı bir adam ne zaman susması gerektiğini bilir," dedi. "Benim bir annem ve bir kadın kuzenim var. Bu ses tonunu bilirim. Şimdi söyleyeceğim her şey yanlış olacaktır. Alçakgönüllülükle sürülmeyi ya da affedilmeyi bekleyeceğim."

"Alçakgönüllülükle mi?"

"Evet."

"Lordum, bu kelimenin anlamını bilmenize şaşırdım."

Ona baktı. O da karşılık verdi. Bakışları kılıç gibi kesişti.

"Dövüşecek misin?" Helen küçük bir sesle sordu.

Tanrı aşkına... "Kutunun içinde ne var?" Maud sordu.

"Akşam yemeği," dedi. "Ben yemedim ve anladığım kadarıyla sen de yemedin. Bana katılır mısın?"

Tüm kızgınlığıyla odasına gitmeyi düşündü ama bu çocukça olurdu. Ayrıca açlıktan ölüyordu.

"Evet," dedi Maud.

Arland ona sırtıttı. Neredeyse kendini korumak için elini kaldıracaktı.

"Sadece bir akşam yemeği," dedi.

"Sadece bir akşam yemeği," dedi. "Ayrıca, Ruhların Karindeşeni Olasard'ın Destanı'nı izleyicime indirdim. Animasyonlu."

Aklına geldi. Helen daha önce hiç çizgi film izlememişti. Sonra sözleri daha da derinleşti. "Hmm, yeraltı mezarlarında bir bölüm var..."

"Hayır, onu çıkarmışlar. Çocuklar için yapılmış."

"Oh iyi."

Arland'ın odasının kapısı onunkinin aynısıydı, ağır, güçlendirilmiş ve eskiydi. Kapı kayarak açıldı ve adam kenara çekilerek onu içeri davet etti. Kadın kapı aralığından geçerek

Banyoya ve balkona açılan kapılarla tamamlanan süitinin ayna görüntüsü. Yine de kimse iki mekânı birbirine karıştırmazdı. Odaları kişisel dokunuşlardan yoksundu ama buranın Arland'a ait olduğu açıktı.

Köşede küçük bir alla ağacı büyüyordu, dalları beyaz çiçeklerle doluydu. Sağlığı yerindeydi, yani biri onu suluyordu. Büyük yatağın yanındaki masanın üzerinde bir yığın gerçek kâğıt kitap bekliyordu. Dünya'dan popüler bir gençlik romanının kopyasını gördü ve gülmek için dudağını ısırды. Orada burada çeşitli biblolar duruyordu; vampir yapımı olmayan uzun, kötü bir hançer; şekilsiz bir metal parçası; muhtemelen Dina'nın hanında kalan yaratıklardan biri olan Wing tarafından özenle oyulmuş küçük bir ahşap heykelcik. Eğer gözlerini iyice kısarsa, kendisine benziyordu...

Arland elini bir duvarın önünde salladı. Duvar yarıldı ve bir çamaşır dolabı ortaya çıktı. Birkaç büyük yer yastığı aldı ve halının üzerine attı. Ardından tüylü bir battaniye geldi.

"Görüntüleyici," diye emretti.

Yukarıdan bir ekran kayarak karşı duvarı kapladı.

"Olasard Destanı."

Ekranda, özenle hazırlanmış bir zırh giymiş, bir elinde kanlı bir kılıç, diğerinde kesik bir kafa tutan, hareketli bir vampir şövalye belirdi. Kılıcını kaldırdı ve kükredi.

Helen'in gözleri kocaman oldu. "Bir kitap gibi! Ama hareket ediyor."

"Durun," dedi Arland. "Helen, sana erişim izni verdim. Duraklatmasını, geri sarmasını ve ileri sarmasını söyleyebilirsin."

Yastıklara ve sonra tekrar ekrana baktı. "Oyuncak ayıma ihtiyacım var!"

"Gidip onu alalım," dedi Maud. "Hemen döneceğiz."

Birkaç dakika sonra Helen ve ayıcığı yastıkların üzerine yerleştiler. Geri döndüklerinde Arland taşıdığı kutuyu açmıştı. Antrikot biftek, tutması kolay olsun diye kaburgaları hâlâ takılıydı. Yarım düzine vampir mezesi.

yemekler, ince dilimlenmiş etler, kızarmış sebzeler, küçük minik turtalar... Sadece kokusu bile Maud'un ağzını sulandırıyordu.

Arland bir yığın tabak çıkardı. Helen kendi tabağını doldurdu, yastıkların üzerine uzandı ve filmine başladı.

Maud tabağını hazırladı, Arland'ın yatağına bir yastık dayadı ve yere oturdu. Arland da kendi yemeğiyle onun yanına oturdu. Kolları neredeyse birbirine değiyordu.

Maud yemeğe saldırdı. İlk beş dakika boyunca kimse konuşmadı. Sonunda açlığını bastırarak kadar yedi.

"Neredeydin?" diye sordu sessizce.

"Bir aptalla uğraşıyorum. Karat'ın şövalyelerinden biri emirlerimi doğrudan ihlal ederek ona meydan okudu."

Demek Karat bu yüzden yemekte değildi. "Nasıl geçti?" Arland omuz silkti. "Tekrar yürüyecek. Bir gün."

Ona gülümsedi.

"Mareşal olarak bununla başa çıkmak zorundaydım. Uğraşmak derken, o saçma sapan kavgayı izlemek ve sonra da ona yaptırım uygulamak zorunda kaldım."

"Tepkiyi hak edecek hiçbir şey yapmayan bir adam asla zaferi tadamaz," dedi yüzünü ekşitmeden.

"Bu aptal, projektörler ve gözlemci desteği olan bir bottan bile çıkamaz. İnanın bana, zafer onun geleceğinde değil."

Ekranda devasa bir yaratık Olasard'a saldırıyor, o da kahramanca havaya zıplayarak neredeyse kendisi kadar büyük bir kılıç sallıyordu. Helen oyuncak ayıyı kendine doğru çekti ve bifteğinden bir ısırık daha aldı.

Maud, "Kılıcını biraz abarttı," diye mırıldandı. "Böylesi daha dramatik," dedi Arland.

Maud bunu sevdiğini şaşkınlıkla fark etti. Onunla birlikte yerde oturup Helen'i izlemek hoşuna gidiyordu. Neredeyse bir gece yarısı pijama partisi gibi hissetti. Rahattı.

Güvenli.

Kendini güvende hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Dina'nın hanında geçirdiği zaman vardı ama Gertrude Hunt saldırıya uğramıştı.

Bunu onun odasında da yapabilirlerdi, sadece o ve Helen, ama aynı şey olmazdı. Arland'dı. Arland ona kendini güvende hissettiriyordu.

Alarm onun duyularını tırmalıyordu. Gardını düşürmek ölmek demektir. Ne yapıyorum ben?

"Bir sorun mu var?" diye sordu sessizce.

Endişe onu eyerledi ve dörtmala uzaklaştı. Bu çok saçmaydı. Basit bir rahatlama eylemi ona o kadar yabancıydı ki, tehlikede olduğunu düşünerek zihni sarsıldı.

Maud yalan söylemek için ağzını açtı.

Hayır. Yapmayacağına dair kendine söz verdi.

"Bu çok tuhaf," dedi Maud. "Güvende olmak tuhaf bir şey."

Arland arkasına uzandı, yataktan bir battaniye çekti ve kadının üzerine örttü. "Gececek," dedi sessizce. "Biraz daha ye. Yemek yardımcı olacaktır."

Tabağını aldı. İçgüdüleri odadan çıkması için ona bağıırıyordu. Bunun yerine ona yaklaştı. Artık birbirlerine dokunuyorlardı.

İri bedenini yatağa yasladı, rahat ve sakindi. Maud bir ısırık daha aldı.

"Tachi'ler ayrılmanın eşiğindeydi," dedi. "Onlara salata ikram ettiniz."

"Onlar vejetaryen."

"Eti severler. Sadece düşman bölgesinde yemezler."

"O zaman biz düşman mıyız?" diye sordu, sesi sakin ve ölçülüydü.

Bir ısırık daha aldı ve ona yarım santim daha yaklaştı. "Karar vermeye çalışıyorlar. Yemeklerinde desenleri seviyorlar. Ne kadar ayrıntılı olursa o kadar iyi. Senin Maven nerede?"

"Öldü," dedi. "Tam da önemli bir düğünde bando taşıyıcısı olmaya hazırlanırken öldürüldü. Adı Olinia'ydı. Benim en küçük teyzemdi."

"Özür dilerim," dedi.

"Suikastçısı öldü. Ona ihanet eden kişi de öldü. Leydi Dina ile bu şekilde tanıştım."

Ekranda, Olasard tek bir vuruşta kötü vampirlerin üç kafasını kopardı. Helen antrikot kemiğini sallayarak onu taklit etti.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Maud sordu. "Elbette."

"Neden odanızda Alacakaranlık'ın bir kopyası var?"

Arland tamamen hareketsiz kaldı. "Um."

"Lord Marshal?" diye sordu küçük bir gülümsemeyle.

"I aranıyor için Biliyorum nasıl kadınlar itibaren Dünya vampirleri görmek."

"Neden?"

Durakladı, belli ki kelimelerini dikkatle seçiyordu. "Kız kardeşiniz büyüleyici bir kadın."

"Kız kardeşimden etkilendiğin için özür dilemene gerek yok," dedi ona. "O inanılmaz biri."

"Öyle. Utanarak itiraf etmeliyim ki, Leydi Dina'nın iyi niteliklerinden daha fazlası olabilirdi. Belli bir rekabet de rol oynamış olabilir."

"Sean Evans," diye tahmin etti Maud.

"O zamanlar kurtadamlardan hoşlanmadığıma karar vermiştim," dedi Arland. "Henüz fikrimi değiştirmedim. Korkunç yaratıklar."

Kadın tabağını karıştırırken birlikte rahat bir sessizlik içinde oturdular. Adam haklıydı. Yemek yardımcı oluyordu. Elbette, endişesini gidermek için yemeğe bel bağlarsa, yakında yeni bir zırh almak zorunda kalacaktı.

"Buraya pek yabancı gelmez," dedi Arland. "Kuzenimin üvey kardeşinin karısı Kacey, gördüğüm ilk insandı. Ergenlik çağındayken hepimiz ondan etkilenirdik. O farklıydı. Hanı ziyaret ettiğimde, daha önce hiç

daha önce Leydi Dina gibi biriyle tanışmamıştım. Kadınsı, gizemle sarmalanmış ama yine de kendi alanını sıkı sıkıya kontrol eden biri."

"Hancıların gizemi," diye mırıldandı Maud. "Evet. Bazen çok farklı biriyle karşılaşmak altında yatan gerçek kişi. Bir insanın kim olduğundan çok neyi temsil ettiği insanı büyülüyor."

"Mmmm." Bununla nereye varmaya çalışıyordu?

Sesi samimi ve emindi. "Söylemeye çalıştığım şey, seni görüyorum. Vampir ya da insan olsaydın da seni severdim, çünkü sen busun. Beni büyülemek için bir hana ya da bir süpürgeye ihtiyacın yok. Tek yapman gereken bana doğru bakmak ve tüm dikkatimi üzerine çekeceksin."

Göğsünde bir şey çırpınıyordu. Karhari ve evliliğinden öncesinden kalan bir şey.

Başını eğdi ve ona dar bir gülümseme verdi. "Ya bir kurt adam olsaydım?"

Düşünüyormuş gibi yaparak havayı içine çekti. "Seni hâlâ sevebilirim."

Sessizce güldü ve başını onun omzuna yasladı.

T Kapı zili çaldı.

Maud yatakta doğruldu, bir anda uyandı ve şaşkın bir an için zihniyle kapıyı açmaya çalıştı. Sonra gerçekler kafasına dank etti: Dina'nın hanına geri dönmemişti. Krahr Hanesi'nin şatosundaki odasındaydı.

Küçük ve zayıf olduğunu, ailesinin hanının bahçesinde canını kurtarmak için koştuğunu hayal etmişti. Bir şey onu kovalıyordu, kocaman ve korkunç bir şey. Ne olduğunu görmeye çalıştı ama tek hatırlayabildiği dişleriydi. Helen kadar uzun, devasa dişler.

Kapı tekrar çaldı.

Maud başını sallayarak kâbusun son parçalarını da zihninden temizlemeye çalıştı. Dün Arland'ın odasında çok uzun süre kalmıştı. Helen uyuduktan çok sonra uzay istasyonu hakkında konuşmaya başlamışlardı.

"Zaman?" diye sordu yumuşak eşofmanlarını çekerken.

Şöminenin üzerindeki duvarda kırmızı rakamlar parlıyordu. 9:30. Daesyn'in otuz saatlik bir döngüsü vardı; her saat elli dakika, her dakika elli andı. Saat erkendi. Dünya saatiyle sabah 6:30 civarı.

Kapı bir kez daha çaldı.

"Açın."

Kapı yana kaydı ve Karat siyah zırhıyla içeri girdi. En iyi askeri kıyafeti de değildi. Askeri bir set

hasar gördüğünde, genellikle savaştayken ya da kısa bir süre sonra onarılırdı. Sentetik zırhı onarmak sessiz bir ortam, çok zaman ve sağlam bir el gerektiriyordu. Savaş koşullarında bu üçü de sıklıkla yetersiz kalırdı, bu yüzden savaş zırhlarında yara izleri ve kusurlar görülürdü. Karat'ın giydiği siyah set şimdi bir nanit ocağından yeni çıkmış gibi görünüyordu. Aldığı hasar her ne ise iz bırakmadan onarılmıştı.

Karat en yakın sandalyeye çöktü. "Kuzenim nasıldı?"

Maud ona göz kırptı.

"Gecenin çoğunu onun odasında geçirdin."

"Beni gözetliyorsun."

"Tabii ki seni gözetliyoruz. Helen ile odanıza geri döndüğünüzü biliyoruz. Ayrıca odasındaki akım kullanımının gece yarısından sonraya kadar yüksek olduğunu da biliyoruz, bu onun için alışılmadık bir durum, bu nedenle çocuğunuzu bıraktığınızı ve özel geçitten geri döndüğünüzü düşündük. Umarım her şey yolunda gitmiştir?"

Vampir kuzenler. "Zırh üzerinde kaldı." "Ne?

Neden?"

"İlişkimizin o aşamasına gelmedik." Karat ona baktı. "Hiç yaptınız mı?"

"Hayır."

"Bu çok saçma. Birbirinize uygun olduğunuzu nereden biliyorsunuz? Bunu doğrulamadan sana nasıl evlenme teklif edebilir?"

"Ona sormanız gerekir," diye homurdandı Maud.

"O kadar zaman onun odasında ne yapıyordunuz?"

"Helen film izledi. Konuştuk. Çok tatlıydı."

"Yani, çocuğu yanına aldın... Bekle." Karat durakladı. "Az önce kuzenimin tatlı olduğunu mu söyledin? Arland Krahr? Bloodmace? Kemik Kırıcı? Nexus'un Yağmacısı? O Arland mı?"

"Evet. Çok tatlıydı ve tecavüz yoktu." Dün gece ona bakışından, onun bir erkek olduğundan hiç şüphesi yoktu.

istedi. O da istiyordu ama bir şey onu engelliyordu. Dizginlenmiş bir at gibiydi. Ne zaman bunu düşünse, bir şey dizginleri çekiştiriyor ve onu durduruyordu. Karat arkasına yaslandı ve güldü. "Bu hiç onun tarzı değil. Zavallı, zavallı Arland. Çok uzağa gitti."

Maud içini çekti. "Sorun kuzenin değil. Sorun benim. Bana zaman veriyor."

Karat ayıldı. "Evet, tabii ki."

"Buraya gelip beni u y a n d ı r m a n ı n bir anlamı var mı?"

"Evet." Karat'ın yüzündeki tüm neşe kayboldu. "Leydi Ilemine bu sabah Bayanlar Komünalinde bulunmanızı rica ediyor."

Düşündüm. Maud omuzlarını dikleştirdi. Geleceğini biliyordu ve işte buradaydı. Kaçış yoktu.

"Alıştırma zırhınız var mı?" Karat sordu.

"Her zamanki takımımı giyeceğim."

"Muhtemelen en iyisi bu. İhtiyacın olacak. Hazırlanmak için yaklaşık yirmi dakikanız var. Helen'i de almamız gerekecek. Onun doğum görevi var."

"Giyinelim," dedi Maud.

"İŞTE BAŞLIYORUZ." KARAT BÜYÜK BİR BINANIN KAPISINDA DURDU. Oda. Helen'i ziyafet salonuna getiren yaşlı nöbetçi kapıda bekliyordu. Kapının ardında çocuklar yerde oynuyordu.

Nöbetçinin mavi gözleri gizli bir mizahla hafifçe parladı. "Leydi Helen."

Leydi Helen küçük omuzlarını dikleştirdi. "Tepkiler için buradayım."

"Gerçekten." Yaşlı vampir küçük bir fırça ve mavi jelle dolu bir tüp çıkardı. "Zemine biraz jel sıkacaksın ve tüm kirler temizlenene kadar fırçanla ovacaksın."

kaldırıldı. Zeminin on taş karesini temizleyeceksiniz. Göreviniz tamamlanana kadar burada kalacaksınız."

Helen küçük fırçayı ve tüpü aldı, başını dik tuttu ve içeri girdi.

Maud onun arkasında, elinde aynı fırçayla yerde yatan bir başka figür gördü, sol kolu plastikast içindeydi. Vampir adaleti merhamet tanımıyordu.

"O iyi olacak," dedi Karat ona. "Gel."

Koridorda on metre ilerleyerek geniş ve açık kapılara ulaştılar. Kapıların ardında, süs ağaçlarıyla çevrili, altın sarısı güneş ışığıyla aydınlanan turkuaz renkli çimenlik bir alan uzanıyordu. Çimenliği üç metrelik taş bir duvar çevreliyordu, belli ki bir korkuluğun parçasıydı. Duvarın ötesinde, boş hava boyunca kuleler ve kale duvarları yükseliyordu. Orta seviyedeki bir kulenin tepesindeydiler.

Vampir kadınlar çimlerin üzerinde alıştırma silahlarıyla dövüştüler. Birkaç kişi daha dövüşü izliyordu. Yan tarafta içeceklerle dolu bir masa duruyordu. Tipik bir Kadınlar Topluluğu. Bir saat kadar birbirlerini döverler, sonra da içip dedikodu yaparlardı. Maud dışlanmadan önce Komünlerden oldukça hoşlanıyordu. Kendini bir kez kanıtladıktan sonra, herkesle hasret gidermek için güzel bir yoldu. Bugün pek hoş olmayacaktı. Bugün onu köpeklerin önüne atacaklardı ve ondan yaltaklanıp boyun eğmesini bekliyorlardı. Bu bir sınavdı, geçmesi gereken bir sınav.

Gelenekler, her iki cinsiyetin de birbirlerinin Komünallerinden uzak durmasını gerektiriyordu. O tek başınaydı.

Karat alıştırma silahlarının bulunduğu rafın yanında durdu.

"Bunu güzel ve kolay bir şekilde yapacağız," dedi nefesinin altında. "Sen ve ben dövüşeceğiz, sonra biraz meyveli içki içip geri döneceğiz. Merak etme."

Onun hakkında pek bir şey düşünmediler.

Maud ilk kılıcı denedi. Çok ağırdı. Çok uzun. Çok kısa. Yanlış ağırlıktaydı. Polimer silahlar en ince ayrıntısına kadar benzerlerine benziyordu ama zırhı kesemiyorlardı. Asıl tehlike bir tanesiyle vurulmaktı. Zırha rağmen yetenekli bir itme iç yaralanmaya da neden olabilirdi.

Alıştırma silahlarıyla yapılan vuruşlar kırmızı bir iz bırakırdı ve bu iz zamanla ya da temizlendikçe kaybolurdu. Bu, skor tutmanın kolay bir yoluydu ve pek çok Komün, kırmızı izlerin ve gerçek bir silah kullanılmış olsaydı yaranın ölümcül olup olmayacağının uzun uzun incelenmesiyle sonuçlanırdı. Alıştırma kılıçlarının kenarları tam olarak keskin değildi ama bir tanesiyle kan akıtabilirdiniz. Bunu daha önce de yapmıştı, sadece üç gün önce, Arland'la onun destroyerinde tartıştıklarında. Mareşal toka kavramından çok etkilenmişti ve birbirlerini kesmek için üç saat harcamışlardı.

İşte orada. Kendi kılıcına benzer bir kılıç buldu. Karat daha uzun, daha ağır bir kılıç seçti, sonra Maud'un seçimine baktı

ve daha kısa bir bıçak seçtim. Gerçekten, şimdi.

Karat çimlerin üzerinde bir noktaya doğru yürüdü ve kılıcını e l i n e aldı. "Merak etmeyin."

Maud kendini konumlandırdı. "Burada diğer Hanelerden hiç vampir görmüyorum."

"Bu bir Krahr meselesi."

"Davet edildiğim için çok gururlandım."

Karat kılıcını savurdu ve kasten yavaş bir hamle yaptı.

Maud ona baktı. "Bunu bir savuşturmayla onurlandırmayacağım."

Karat doğruldu ve tısladı, "Sana yardım etmeye çalışıyorum."

Kızıl saçlı bir vampir yeşil gözleri alev alev yanarak onlara doğru yürüdü.

"Bize doğru yürüyen bir vampir var ve bizi ezmek üzereymiş gibi görünüyor."

Karat omzunun üzerinden baktı. "Faron'un çışı."

"Buraya senin için mi yoksa benim için mi geldi?"

"Sen." Karat vampirin yoluna çıktı. "Leydi Konstana. Rahatsız ediyorsunuz."

"Leydi Maud!" Konstana kılıcını Maud'a doğrulttu. "Senin melez çocuğun oğlumun kolunu kırdı."

Oh. Bu.

"Acaba bunu nasıl yaptığını bana gösterme nezaketinde bulunur musunuz?" Konstana dişlerini gösterdi.

Etraflarındaki diğer insanlar dövüşmeyi bırakıp kenara çekilerek alanı boşalttılar. Artık bir seyircileri vardı.

"Konstana," diye homurdandı Karat nefesinin altından. "O bir insan ve bir misafir."

"Nasıl isterseniz," dedi Maud.

"Kenara çekil, Karat," diye bağırdı Konstana.

Karat'ın yüzünde bir kas gerildi. "Bana emir vermeye cüret etme."

"Alvina," dedi bir kadın sesi.

Karat donakaldı.

Sağ taraflarında, Karat'ın arkasında, bir ağaçlığın altında dört yaşlı vampir kadın duruyordu. Konuşan kadın uzun boyluydu, geniş omuzları ve beline kadar inen sarı saçları vardı. Sade pratik zırhı vücudunu sarıyordu. Gri gözleri soğuktu. Maud onlara baktı ve buz gördü.

Leydi Ilemına, "Bırakın da misafirimiz Komünal'den payını alsın," dedi.

Karat yoldan çekildi.

Maud kendine yer açmak için birkaç adım daha sağa doğru yürüdü.

"Kollarını kırıdıktan sonra benden özür dileyeceksin," dedi Konstana. "Değerli vaktimi aldığın için."

Maud'dan yaklaşık iki santim daha uzun, muhtemelen otuz beş kilo kadar daha ağırdı ve kılıcını tutuş şekli Güney tekniğine işaret ediyordu, bu da kesik saldırıları tercih edeceği anlamına geliyordu. Sağdan mı soldan mı, işte soru buydu. Soldan vurmak daha iyi olurdu. Daha güçlü bir saldırıydı.

Maud kılıcını kaldırıp ucunu kontrol etti. "Krahr Hanesi'nin boş tehditlerle vakit kaybetmek gibi bir alışkanlığı mı var?"

Konstana saldırdı, soldan sağa doğru keserek göğsünü yarmayı hedefledi. İyi bir kesikti, hızlı ve ölümcüldü. Maud savuşturdu, saldırının gücünün kılıcından kaymasına izin verdi, kadının bileğini bir saniyeliğine yakaladı, kolunu mükemmel pozisyona çekti, bıraktı, kendi kılıcını Konstana'nın önkolunun altına soktu ve kılıç kolunu Konstana'nın üzerine yuvarlayarak vampirin kılıcını koltuk altına hapsetti. Her şey o kadar hızlı oldu ki Konstana'nın tepki verme şansı yoktu. Kendi saldırısının yeniden yönlendirilmiş momentumu onu döndürdü ve tek dizinin üzerine çöktü, Maud'un sağ eli Konstana'nın bileğindeydi, sol eli ise dirseğine dayanmış, kilitlenmişti.

"Bana kızımın bunu nasıl yaptığını sordunuz," dedi Maud. "Aynen böyle yaptı."

Dirseğine vurdu. Eklemin etrafındaki kılıf yırtılırken dirsek kapsülü büyük bir çatırtıyla patladı. Konstana ağladı

Dışarı. Etraflarındaki kadınlar irkildi ve emme sesleri çıkardı.

"Aynen ona öğrettiğim gibi." Maud onu bıraktı ve uzaklaştı.

Vampir kadın ayağa kalkmaya çalıştı, kolu işe yaramaz haldeydi ve sol eliyle kılıcı yerden aldı.

"İyi dövüştünüz Leydi Konstana," dedi Maud.

Vampir kadın çenesini açtı. "İyi dövüştünüz, Leydi Maud."

"Pekala," dedi Leydi Ilemına. "Bu oldukça heyecan vericiydi. Kendimi biraz egzersize ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Leydi Maud, belki bana izin verirsiniz?"

Saçmalık, saçmalık, saçmalık. Maud eğildi. "Büyük onur duyduğum." "Elbette onur duyarsınız." Leydi Ilemine öne doğru yürüdü.

En az 1.80 boyunda. İki yüz kiloya yakın. Bir tankın yaklaşmasını izlemek gibi.

Düşünceler Maud'un içinden geçiyordu, çok hızlı koşuyordu. Dövüşten geri çekilmenin bir yolu yoktu. Dövüşü bırakmak da bir seçenek değildi. Üzerlerinde çok fazla göz vardı ve Ilemine bunu kesinlikle bir hakaret olarak görecekti. Dövüşü kazanmak da bir seçenek değildi, mümkün olsa bile, ki değildi. Arland'ın annesini küçük düşüremezdi. Kendisinin aşağılanması izin veremezdi. Bu, kabul edilme şansını yok ederdi ve dün gecedan sonra Arland'ı her zamankinden daha çok istiyordu.

Ne yapmalıyım? Bununla nasıl başa çıkabilirim?

Arland'ın annesi Krah Hanesi'nin Önderi'ydı ve oraya en iyi lider olduğu için gelmişti. Vampirler önden liderlik ederdi. Bu ve adının arkasındaki iki sayfalık unvan listesi, onun üstün bir savaşçı olacağı anlamına geliyordu. Gücü ezici olacaktı.

Maud ısınmak için kılıcı bir kez daha denedi. İyi eğitimliydi ama saf güç yarışında, özellikle de onlarca yıllık tecrübeye sahip bir vampir şövalyeye karşı kaybedecekti. Sürprizlere ve kirli taktiklere güveniyordu ama Konstana sağ olsun, kedi çantadan çıkmıştı ve açık çimenlik pusu için hiçbir fırsat sunmuyordu, bu da onun köşesinde sadece iki şey kaldığı anlamına geliyordu: hız ve dayanıklılık.

Ondan daha uzun süre dayanmalıyım. Bu benim tek şansım. Ondan daha uzun süre dayanmak ve dövüşten zarafetle çıkmak.

Ilemine kılıcının ağzını çimlere paralel tutarak yana döndü, elini kaldırdı ve parmaklarıyla işaret etti.

Oh harika.

Maud ayaklarının üzerinde durarak hamle yaptı. Ilemine savuşturdu ve yukarıdan vurdu. Maud dönerek kıl payı bıçaktan kurtuldu ve Ilemine'nin göğsüne bir darbe indirdi. Bıçağın ucu

Bıçak zırhı sıyrarak herkesin görebileceği parlak kırmızı bir çizgi çizdi.

"İlk kan!" Karat duyurdu. Hay aksi.

Leydi Ilemina güldü. Saf bir tehdidin sesiydi. Maud donakaldı.

Sende bu var. Bunu yapabilirsin. Arland son altı yıldır Mareşal ve Nexus onun ilk büyük komutanlığı, bu da Ilemina'nın kılıcını gerçekten kirletmek zorunda kalmasının üzerinden altı yıl geçtiği anlamına geliyor.

Arland'ın annesi saldırdı. Kılıcı inanılmaz bir hızla yere indi. Maud kaçtı. Karşı hamle yapmaya fırsat bulamadan Ilemina tersine döndü. Güzel bir hamleydi ama Maud'un hayranlıkla izleyecek zamanı yoktu. Tekrar kaçtı ve Ilemina'nın etrafında dans etti.

Vur, kaç, vur, kaç.

Saldırı. Maud kılıcını eğerek savuşturdu ve gücün çoğunu aşağı doğru yönlendirdi. Kinetik yumruk kolundan omzuna kadar yankılandı. Ow.

Doğrudan bir darbe kemiklerini kırabilirdi. Maud bundan emindi. Ilemina tekrar hamle yaptı ve omzunu Maud'un.

Gidecek bir yer yoktu. Maud'un kendini toparlayacak zamanı bile olmamıştı. Çarpmanın etkisiyle ayakları yerden kesildi. Uçtu, bacaklarını döndürdü ve Ilemina'nın kılıcından kaçmak için tam zamanında ayağa kalktı.

Arland'ın annesi onu kovaladı. Kaç, kaç, kaç.

Maud darbelerin arasından sıyrıldı ve Ilemina'nın göğsünde çapraz bir kesik açtı. Kılıcın ucu Arland'ın annesinin boynuna saplandı. Bir damla kan kabardı.

Olamaz.

Ilemina suçladı.

Darbeler savuşturulamayacak kadar hızlı geldi. Bıçak Maud'un kaburgalarına saplandı. Yanı acıdan çatladı, keskin değil donuktu; zırh dayanıyordu. Ilemina tekrar vurdu.

Yüzündeki tüm itidal ifadesi kaybolmuştu. Maud'a tek bir kararlılıkla saldırdı.

Ilemina'nın bıçağı geniş bir yatay kavis çizdi. Maud geriye doğru eğildi, o kadar ki neredeyse yere düşecekti. Ensesindeki tüm tüyler diken diken olmuştu. Eğer kılıç korunmasız kafatasına isabet ederse, ölmüş olacaktı.

Bu artık bir antrenman dövüşü değil.

Ilemina'nın darbesi sol kolunu yakaladı. Acı Maud'un içine işledi.

Hayatta kalmak zorundaydı. Helen'ı terk edemezdi.

Dayan bebeğim. Annen ölmeyecek.

Hayatları tehlikede olduğunda onu her zaman boğan aynı keskin sıcaklık Maud'u yuttu. İleri atıldı. Ilemina'nın kılıcı ıslık çalarak yanından geçti. Maud tutuşunu tersine çevirdi ve ağır kabzayı Ilemina'nın boğazına sapladı.

Arland'ın annesi gargara yapar gibi bir ses çıkardı ve Maud'a elinin tersiyle vurdu. Yumruk Maud'u döndürdü.

Kendi kanının keskin tadı Maud'un dilini ıslattı. Döndü ve Ilemina'nın

Ilemina.

Alan boyunca çarpıştılar, kestiler, vurdular, hırladılar, bıçaklardan oluşan bir kasırgaya dönüştüler. İnsanlar yollarından çekilmeye çalışıyordu. İçecek masalarından biri Maud'un arkasında belirdi. Üzerine atladı ve Arland'ın annesine cam bir sürahi fırlattı. Ilemina'nın onu kılıcıyla savuşturması bir saniyesini aldı. Maud kılıcı kenara sıçrayıp atılmak ve mesafeyi açmak için kullandı.

Arland'ın annesi bir makine gibi yorulmak bilmeden ona saldırıyordu. Bir vuruş daha. Bir tane daha.

Dünya hafifçe bulanıklaştı. Maud silkindi ve Ilemina'nın yan tarafında işe yaramaz kırmızı bir yara daha açtı. Ilemina onu geri itti. Maud tökezleyerek bir hamleden son anda kurtuldu.

Daha fazla dayanamıyorum. Buna bir son vermeliyim yoksa o beni bitirecek.

Ilemina dikey bir kesik attı ve onu bir diğeri takip etti. Maud bir saniye içinde düzeni fark etti. Arland'ın annesi bıçağını tekrar tersine çevirdi. Dans ederek uzaklaşmak yerine,

Maud yere düştü, ellerini yere koydu ve Ilemına'nın sol dizine tekme attı. Diz kapağı çatladı.

Ilemına hırladı ve yaralı bacağıyla ona tekme attı. Yüce evren, acı hissediyor muydu ki? Maud botun geldiğini gördü, kıvrıldı, onu aldı ve bacaklarını Ilemına'nın etrafına sararak onu yere düşürmeye çalıştı.

Arland'ın annesi kükredi, eğildi ve Maud'un kolundan tutarak onu yukarı sürükledi. Bir vaşak tarafından kaldırılmak gibiydi. Maud kılıcını düşürdü.

Ilemına onu ayağa kaldırdı ve Maud iki eliyle Ilemına'nın kulaklarına vurdu. Ilemına çığlık attı ve onu vahşi bir kediymiş gibi fırlatıp attı. Maud koşarak alıştırma rafına gitti ve bir kılıç kaptı. Çok ağırdı ama seçici olmak için zaman yoktu.

Arland'ın annesi, gözlerini Maud'a dikmiş, durdurulamaz bir şekilde tarlada tepiniyordu. Maud dişlerini gösterdi.

Helen aralarına daldı, sırtı Maud'a dönüktü, hançerlerini tutuyordu ve Ilemına'nın yoluna doğru hırladı.

"Hayır!" Maud çığlık attı. Leydi Ilemına durdu.

Maud neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktı.

Ilemına'nın gözlerine mantıklı düşünceler geri döndü. "Aman Tanrım," dedi.

Helen hançerini kaldırdı. "Anneme zarar verme yoksa seni öldürürüm."

"Sorun yok, çiçeğim," diye idare etti Maud. "Sadece alıştırma yapıyorduk."

Ilemına güldü. "Bu çok sevimli. Gerek yok küçüğüm. Teslim oluyorum. Annen ve ben işimizi bitirdik ve sen çok korkutucusun."

Yukarı baktı ve Maud onun gözlerini okudu. Ilemına çok ileri gittiklerini biliyordu. Kavga sona ermişti.

"Bu Leydi Ilemına," dedi Maud. "Lord Arland'ın annesi. Ona her türlü nezaketi göstermeliyiz."

Helen hançerlerini indirdi, bacaklarını birleştirdi ve dizlerini eski bir vampir yayıyla bükte.

Ilemina güldü. "Aman Tanrım."

Helen doğruldu.

"Bunlar senin hançerlerin mi?" Ilemina sordu. "Evet."

"Keskinler mi?"

"Evet."

"Bir kurabiyeyi ikiye bölecek kadar keskin olduklarını düşünüyor musunuz?"

Helen durakladı. "Evet."

"Gel bana göster."

Helen Maud'a döndü.

"Evet," dedi Maud. "Kibar ol."

Ilemina Helen'e elini uzattı. Helen hançerlerini bir kenara bıraktı, Arland'ın annesinin elini tuttu ve onunla birlikte uzaklaştı. "Ne tür kurabiyeler..."

Maud yere yığıldı. Karat aniden oradaydı ve onu tutuyordu. Maud kustu, kan tükürdü ve elinin tersiyle dudaklarını sildi.

İnsanlar ona bakıyordu.

"Her şey acıyor," diye mırıldandı.

"Hadi canım," dedi Karat. "Kendine bir bak."

Maud yere baktı. Zırhında kesikler ve yarıklar vardı, o kadar çoktu ki artık siyah değildi. Kan kırmızısıydı. Alanın öbür ucunda, Ilemina Helen'e bir kurabiye uzattı. Onun zırhı da kıpkırmızıydı.

Karat Maud'u yavaşça çimlerin üzerine indirdi. "Doktor geliyor. Sen burada otur ve biraz dinlen."

Konstana sahra tıbbi ünitesiyle görüş alanına girdi. "İşte."

"Beni zehirleyecek misin?"

"Kapa çeneni ve ağrı kesiciyi al." Konstana üniteyi havaya kaldırdı. Maud onu boynuna bastırdı. Bir bıçak darbesi ve ardından vücuduna dolan serin bir akıntı acıyı dindirdi.

"İç şunu." Karat cam bir sürahiyi kızın burnuna dayadı. Nane likörü. Tabii ki. Maud yutkundu.

"Dövüşmeyi hangi cehennemde öğrendin?" Konstana sordu.

"Ailemin otelinde."

"İnsanlar böyle dövüşmez."

"Beni öldürmesine izin veremezdim," dedi Maud. "Helen'ı terk edemezdim."

Karat ona baktı.

Konstana, Karat'a "Kendine ait bir evin olduğunda anlayacaksın," dedi.

Maud sırtını taş a yasladı. Kazanmamıştı. Ama kaybetmedi de. Gün iyiye gidiyordu.

HER ADIM ACITIYORDU. MAUD KORIDORDA YÜRÜDÜ.

Karat'ın yanında gezindiğinin farkında olarak irkilmemek için.

Sağlık görevlisi geldi ve hemen üç kaburga kemiğinin çatladığını doğruladı. Bir sedye önerdi. O sedyeye binip götürölmek az önce uğruna savaştığı her şeyi geri alacaktı. İlemina ile dövüşmüştü. Kaybetmemişti. Dövüşten yardım almadan çıkarken görölmesi gerekiyordu.

Leydi İlemina'nın çekilmesi için bir çeyrek saat daha geçmesi gerekti ve yaşlı nöbetçi hâlâ temizlenmesi gereken Helen'ı almaya gelmişti. Maud kendi iradesiyle bunu başarmıştı ama yürümek çok acıtiyordu ve iradesi hızla zayıflıyordu.

Orta yaşlı iki kadın yanlarından geçerken onun kırmızı zırhına baktı. Bir sürü insan koridordan geçmek ya da yürümek için bir bahane bulmuştu. İlemina ile yaptığı maçın haberi yayılmıştı. Muhtemelen filme çekmişlerdir, diye düşündü Maud. Şiddet söz konusu olduğunda vampirler her şeyi filme alırdı.

Bileğindeki habercinin sesi duyuldu. Ona baktı ve haberci göz hareketini takip ederek bileğinin üzerine bir holoscreen yansıttı. Ekran parladı ve Arland'ın yüzüne odaklandı. Muhteşem bir parıltının başlangıcı

Sol gözünün etrafı şişmişti. Sağ yanağında uzun, yırtık bir kesik vardı. Gözleri parlıyordu. Dişlerini gösterdi. Onun yüzündeki bu ifadeyi daha önce de görmüştü ve hemen tanıdı. Savaş öfkesi.

"İyi misin?" diye hırladı. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet."

Karat onun bileğini tuttu ve Maud'un ekrana bakabilmesi için kolunu kaldırdı.

"Sakin buraya gelmeye cüret etme," diye tısladı. "Kendi gücüyle yürüyor ve bir izleyicimiz var. Sana ne oldu böyle?"

"Otubar," diye hırladı Arland.

Ne?

Karat yemin etti.

Maud onun kolunu geri çekti. "Annenin eşiyle kavga mı ettin?"

"Çok iyi bir antrenman yaptık," dedi Arland. "Annemle konuşmam biter bitmez seni bulacağım."

"Aptalca bir şey söyleme," diye bağırdı Karat ama ekran karardı. Karat gözlerini devirdi. "Evimizde neler oluyor?"

Bir dönüş daha yaptılar ve bir dizi lazer, iğne ve kesinlikle işkence aletleri olması gereken metal ve plastik kollarla çevrili tıbbi ekipman ve kavisli karyolalarla dolu bir odaya girdiler. Kapı arkalarından tıslayarak kapandı. Oda yana doğru sürünmeye çalıştı. Karat onun kolunu tuttu ve onu sabitledi.

Koyu gri tenli, zayıf bir erkek vampir olan sıhhiyecî, yüzünü örten uzun siyah saçlarını geriye doğru atarak onu işaret etti. "Zırhını çıkar."

Maud tereddüt etti. Zırh bir korumaydı. Düşman bölgesinde, yaşamı ve ölümü belirlerdi. Onu çıkarmak onu savunmasız hale getirecekti ve zaten yeterince savunmasız hissediyordu.

Sağlık görevlisi, "İki saat içinde buradan yürüyerek mi çıkmak istersiniz yoksa taşınmak mı istersiniz?" diye sordu.

Dışarı çıkarılmayı göze alamazdı.

Maud tepesine vurdu. Zırh dikişleri boyunca yarıldı ve Maud'un üzerinden sıyrılarak onu zırh altı tulumuyla bıraktı. Güçlendirilmiş dış kabuğun aniden yok olması onu şaşırtmıştı. Zemin ona doğru koştu, esnedi, tehlikeli bir şekilde yaklaştı. Güçlü eller onu yakaladı ve sağlık görevlisi onu bir karyolaya taşıdı. Bir neşter parladı ve ardından zıplama giysisi sağ tarafından ayrıldı. Karyolanın kolları vızıldadı ve sanki yatak aniden canlanan yüksek teknolojili bir örümcekmiş gibi onun üzerinde gezindi. Onu destekleyen minder yükseldi, kıvrıldı ve onu yarı oturur pozisyona getirdi. Mekanik kollardan birinden çıkan yeşil bir ışık, sıcak bir telaşla morarmış kaburgalarının üzerinde dans etti.

"Ne kadar kötü?" Karat sordu.

Doktor Maud'un gözlerine baktı. "İyi olacaksın. Eğer bana zamanında ulaşırsan, neredeyse her şeyi iyileştirebilirim. Aptallığın dışında. O konuda tek başınasın."

"Ne ima ediyorsun?" Karat talep etti.

Doktor, "İlemina ile karşı karşıya gelmek aptalcaydı," dedi.

Karat bakışlarıyla onu sabitledi. Sıhhiyeci habercisini kaydırdı. Önlerinde devasa bir holografik ekran parladı. Ekranda İlemina, Maud'u çimlerin üzerinde tekmeliyordu. Kaburgalarına değen ayağın anısı Maud'un içini parçaladı. İrkildi.

"Aptal," dedi sağlık görevlisi.

Maud yatağa doğru sarktı. Yastık onu kucakladı ve hırpalanmış bedenini nazikçe tuttu. Yatağın sol üst kolu küçük bir iğneyle ön koluna battı. Yatıştırıcı bir serinlik içine doldu.

Açıklanamayan bir nedenden ötürü babasını özlüyordu. Onu korkmuş, yalnız bir çocuğun çaresiz yoğunluğuyla özlüyordu. Onun yürümesi için her şeyini verebilirdi.

kapıdan. Gözlerinin arkasında ısı toplandı. Ağlamak üzereydi.

Bir yatıştırıcı olduğunu fark etti. Doktor ona ağrı kesici kokteyliyle birlikte bir ruh hali dengeleyici ya da hafif bir gevşetici vermiş olmalıydı. Bu muhtemelen vampirler için standart bir uygulamaydı. Acıları geçtiğinde, çoğu artık iyi olduklarına karar verecek ve muhtemelen tıbbi ekipmanı dramatik bir şekilde tekmeleyip kurtulmaya ve savaşı bitirmek için kapıyı kırmaya çalışacaktı.

Gerard Demille onun biyolojik ebeveyni değildi ama tanıdığı tek babaydı. Kılıç kullanmayı bilmenin ölümle yaşam arasındaki fark anlamına geldiği bir zamandan geliyordu. Onunki modern kılıç dövüşünü bir spor ya da sanat biçimi olarak değil, acımasızca etkili bir beceri, hayatta kalmanın bir yolu olarak görüyordu. Altı yaşındayken onun kılıcını eline almış ve savurmuştu. Birkaç dakika boyunca onu izlemiş, yaptığı işi bırakmış, ayağa kalkmış ve ona ilk kılıç dersini vermişti. Ondan sonra dersler her gün devam etmiş ve kız onu yendiğinde, ona ders vermesi için bazıları insan olan, bazıları olmayan başkalarını tutmuş.

Maud iç çekti. Annem her zaman bunun sihrinin, kendine özgü gücünün bir parçası olduğunu düşünürdü. Bu yüzden annem Maud'un ergenlik döneminin çoğunu kapıya bir ad-hal gelecek diye endişelenerek geçirmişti.

Ad-hal, Hancılar Meclisi'nin uygulayıcıları olarak görev yapardı. Hancılar hanlarına bağlıken, hanın arazisinde neredeyse sınırsız güce sahipken ve bunun dışında neredeyse hiçbir şey yapamazken, ad-hal'ın büyüleri içlerinden geliyordu. Meclis'e hizmet ediyorlardı. Dünya'nın koruma statüsünü garanti altına alan anlaşmayı koruyarak, suçluları araştırır, yakalar ve cezalandırırlardı. Bir ad-hal görmek asla iyi bir şey değildi. Birini en son birkaç gün önce, kız kardeşinin hanı için yapılan savaşa girip alandaki tüm savaşçıları felç ettiğinde görmüştü.

Benim de sonum böyle olabilirdi.

Bir zamanlar ad-hal olmak o kadar da kötü görünmüyordu. Galaksideki her tür ve gelenek hakkında Klaus'un ansiklopedik bilgisine sahip değildi. Hancı standartlarına göre bile olağanüstü biriydi. Dina'nın yeşil parmağına da sahip değildi. Kız kardeşi bahçeye bir süpürge sopası dikebilirdi ve gelecek yaz güzel elmalar verirdi. Maud'un sahip olduğu tek şey insanları okuma yeteneği ve doğuştan gelen bir şiddet anlayışı ve bunun dereceleri ve kullanımlarıydı. Bir rakiple karşılaştığı saniyeler içinde onu nasıl kışkırtacağını ya da sakinleştireceğini ve onu durdurmak, sakat bırakmak ya da öldürmek için ne kadar güç kullanması gerektiğini tam olarak bilirdi. İnsan ya da hayvan, Maud onun ölçüsünü alabilir ve istediği sonuca ulaşmasını sağlayabilirdi. Onu vampir politikalarında bu kadar iyi yapan da buydu.

Her zaman Klaus'un hanı miras alacağını ve her zaman normal bir hayat yaşamak isteyen Dina'nın bir yerlerde bahçıvan ya da botanikçi olacağını, Maud'un ise bir ad-hal olacağını düşünmüştü. Annelik ve evlilik onun radarında yoktu.

Artık anne babası kayıptı, Klaus kaybolmuştu, Dina bir hancıydı ve Maud müstakbel kayınvalidesinden dayak yedikten sonra bir vampir hastane yatağında yatıyordu.

Kapı çaldı. Şimdi
ne oldu?

Sağlık görevlisi solundaki ekrana baktı. "Kâtip kapının dışında," dedi sıhhiye. "Onu kabul etmek ister misiniz?"

Kâtipler vampir tarihçeleri tutarlardı. Her soyağacı tuhaflığı, her zafer ve yenilgi, yanlış ya da doğru giden her plan, hepsini kaydederlerdi. Ama o Krahr Hanesi'nin bir parçası değildi. Onu görmek istemesi için hiçbir neden yoktu.

Geciktirmek hiçbir işe yaramayacaktı ve toplantıyı reddetmek de akıllıca olmayacaktı. Kâtip isterse görüşmeye zorlayacak kadar güce sahipti ve zaten çok az müttefiki vardı. Onu yabancılaştırmak için bir neden yoktu.

Maud gevşeticinin sisiyle mücadele etti. "Evet."

Kapı tıslayarak açıldı ve Kâtip içeri girdi. Uzun boylu, geniş omuzlu, kestane kahverengisi saçlarıyla Arland'dan yaşlıydı ama çok da büyük sayılmazdı. Uzun, zeki bir yüzü vardı ve kalın kaşlarının altındaki soluk yeşil gözleri keskindi.

"Leydi Maud," dedi. "Benim adım Lord Erast."

"Bu onuru neye borçluyuz?" Karat sordu.

"Görünüşe göre Leydi Maud ve ben yanlış bir başlangıç yaptık," dedi Kâtip.

"Bu imkânsız lordum," dedi Maud. "Biz tanışmadık."

"Kesinlikle. Bir insan olarak geleneklerimizden muaf olacağınızı düşünmüştüm." Erast ekranda oynatılan kayda başıyla onay verdi. "Yanılmışım. Senin hakkında tam olarak hiçbir şey bilmiyoruz, bu da resmi törenlerde işleri zorlaştırıyor."

Parmaklarını tepesinde gezdirdi. "Bu oturum şimdi kaydediliyor. Ömür boyu öldürme sayınız nedir?"

"Bilmiyorum."

Erast'ın gözleri büyüdü. "Bilmiyorum da ne demek?"

"Takip etmedim."

"Siz bir Mareşal'in oğlunun eşiydiniz. Kişisel kayıt tutmanın önemi size anlatılmadı mı?"

Maud iç çekti. "Ervan Hanesi'nde geçirdiğim üç yıl boyunca büyük bir çatışma yaşamadım. Birkaç kişisel çatışma yaşadım ama hiçbirini ölümle sonuçlanmadı. Daha sonra, Karhari'de, önemli görünmedi."

"Herhangi bir unvanınız var mıydı?"

Karat sordu. "Maud the Eloquent."

Karat ve Erast birbirlerine baktılar.

Maud, "Ervan Hanesi eski destanların bilgisine büyük önem verirdi," diye açıkladı.

"Bunu kullanabilir mi?" Karat sordu.

Erast burun kemiğini sıktı. "Teknik olarak hayır. Onu kayıtlarından sildiler, bu yüzden Ervan Hanesi'ndeyken kazanılan tüm unvanlar veya onurlar kaybedildi. Bunlar öznedir, başkaları tarafından belirli eylemleri vurgulamak için bir kişiye verilir. Öldürme sayısı farklıdır çünkü bir can almak reddedilemez bir gerçektir."

"Peki ya Sürgün Maud?" Karat sordu. "Onunla bir şeyler yapabilir miyiz?"

Erast kaşlarını çatı. "Leydim, dürüstçe cevap verin. Sürgünden önce hayatınızdaki en önemli görev neydi?"

"Helen ile ilgileniyorum."

"Peki ya Karhari?"

"Helen'la ilgileniyorum."

"Peki ya şimdi?"

"Helen."

"Ervan Hanesi'nden intikam almak mı istiyorsun?"

"Birkaçını yumruklamaktan çekinmezdim ama hayır. Kocama kızgındım ve onu uzun zaman önce gömdüm."

Erast içini çekti. "Sürgün işe yaramaz. Böyle bir unvan yeniden doğuş unsurunu ima eder. Leydi Maud sürgün edilme eyleminin dünya görüşünü etkilemesine izin vermedi. Karhari'ye gönderilmesinin sonucu olarak kişiliğinde sismik bir değişim olmadı."

İki vampir ona baktı. Erast'ın yüzündeki hayal kırıklığı neredeyse komikti.

"Karhari'de bana bir şey söylediler." "Neydi o?"

"Sariv Maud."

"Bu ne anlama geliyor?" Karat sordu.

"Karhari'de atıklardan gelen bir yaz rüzgârı vardır. Nasıl oluştuğunu kimse bilmiyor ama aniden ortaya çıkıyor ve yerel yabancı otlardan dikenli sporlar topluyor. Sariv'in nefesini içinize çektiğinizde, sporlar ciğerlerinize girer ve sizi içeriden keser. Bu fırtınadan kaçış yoktur. Eğer koruyucu giysileriniz olmadan yakalanırsanız

seni öldürmek. Bana öyle dediler çünkü kocamın katillerine olan kan borcumu ödedim."

Erast canlandı. "Buna dair bir kanıtınız var mı leydim?"

"Armamı bana verir misin?"

Erast onun göğüs zırhını aldı. Kırmızı karmaşası karşısında gözleri büyüdü. Ona uzattı ve o da armayı çıkardı. Arland onu verir vermez tüm kayıtlarını ona aktarmıştı.

"Melizard'ın Ölümü olarak etiketlenmiş tüm dosyaları kronolojik sırayla oynatın" dedi.

Arma kırmızı renkte yanıyor, duvara yansıtılıyordu. Kaydın her karesini ezbere biliyordu. Aylarca kafasının içinde oynadı. Tozlu bir tepeden müstahkem bir kasabanın görüntüsü. Melizard'ı sokakta sürükleyen bir kalabalık, yüzleri öfke ve neşeyle buruşmuş, kudurmuş. Melizard'a sırayla yumruk atarlarken Melizard'ın kanlı yüzü, vuran kollar ve bacaklardan oluşan çemberin içinde tökezlemesi. Onlar onu tekmelerken o yerde sürünüyordu. En yakın evden sürükledikleri taş bank. Yükselen bir baltanın parıltısı. Melizard'ın kafası onlar onu keserken yuvarlanıyor. Yanmış vücudundan yükselen yağlı duman. Melizard'ın mızrağa geçirilmiş başı kapıların üzerinde yükseliyor, boş ve ölü gözleri uzaklara bakıyor.

Odayı bir sessizlik kapladı.

Bir ışık halkası kalabalığın içindeki bir yüzü seçti ve yakınlaştırdı. Yüzünde bir yara izi olan iri, siyah saçlı bir erkek vampir. Bir başlık belirdi. Gyr Hanesi'nden Rumbolt.

Kayıt yüzüne yakınlaştı, karanlıklaştı, sonra parlak gün ışığına dönüştü, omzuna takılı bir kamera tarafından çekildi. Rumbolt'un öfkeyle çarpılmış yüzü, kanlı güzünü ona doğru savururken. Bir, iki, üç darbe, hepsi ıslık çalarak geçip gitti. Kendi bıçağı, hızlı ve kesin bir şekilde boğazına saplanıyor ve boynunda ikinci bir kanlı ağız açıyordu. Rumbolt önce dizlerinin üzerine çöktü, sonra da yüzü toprağa gömüldü, kanı tozun üzerine döküldü. Bıçağı

Boynunu bir kez daha kesip kafasını tozlu sokakta tekmeleyerek sert toprakta yuvarlanıp sekmesine neden oldu.

Kayıt göz kırptı ve Maud yüzüne bir taşla vururken Rumbolt'a benzeyen bir kadın ona baktı. Bir başlık belirdi. Gyr Hanesi'nden Erline.

"Kız kardeşi," diye açıkladı. "İlk başta akrabalar peşimden geldi ama ilk birkaç cinayetten sonra durdular."

Melizard'ı kavrayan kalabalığın dondurulmuş karesi tekrar parladı. Işık çemberi yeni bir yüzü seçti; gri saçlı, çılgık atan, dişlerini göstermiş bir kadın. Başlıkta Gri Kirlin yazıyordu.

Kayıt yakınlaştı, karardı ve sonra ağır yaralı zırhlı bir vampir ona doğru geliyordu, boynu ve yüzü tam bir kask tarafından gizlenmişti.

"Bu antika bir uzay birimi mi?" Karat sordu.

"Evet. Onun içinde savaşmayı tercih ederdi. Bu onu yavaşlatıyordu ama zırh o kadar kalındı ki kan silahları onu delip geçemiyordu."

Kayıtta Maud, Kirlin'in kılıç darbelerinden kaçıyor ve kendini kadına doğru itiyordu. Kirlin'in kolu havaya kalktı, ardından Maud darbeyi aldıktan sonra savrulurken kayıt sarsıldı ve sallandı. Kirlin kılıcını kaldırdı, saldırmak üzereydi. Boynunda küçük bir kıvrım nokta parladı. Göz kırptı ve Kirlin'in boğazı bir kan fışkırmasıyla patlayarak kafasını da beraberinde götürdü.

"Madencilik ücreti." Maud gülümsedi.

Kalabalığın görüntüsü tekrar belirdi ve yeni bir hedef seçti. Yakınlaştırma, karanlık, sonra zayıf bir vampir Maud'un güzünün vahşi savuruşlarından tepeye doğru geri çekiliyor, düşüşe gittikçe yaklaşıyordu. Maud ona vurmaya devam etti, sesi her darbede yankılanan gırtlaktan bir hırıltıydı. Neredeyse zeminin dışına çıktığının farkında olarak kendini yere bıraktı ve kılıcıyla ona saldırdı. Kadın güzünü bıraktı, kılıcın yolundan döndü ve ona tekme attı. Bu bir ön tekme idi, yukarı değil, aşağı doğru, neredeyse bir tepinme idi. Vücudunun tüm gücünü bu tekme vermişti. Topukları adamın

Vampirin önde gelen dizi. Adamın bacağı tutmadı ve dengesini sağlamak için yere düştü. Kadın onun yüzüne yumruk attı ve omzunu göğsüne çarptı. Adam uçurumdan aşağı yuvarlandı. Kadın eğildi ve kamera adamın vücudunu aşağıdaki dikenlere saplanmış halde yakaladı. Kayıt göz kırptı ve ikinci bir ceset ilkinde katıldı. Sonra bir üçüncüsü. Ve bir dördüncü.

"Üç erkek kardeşi vardı," diye açıkladı. "Sürekli peşimden geliyorlardı, ben de onlara benimle dövüşmeye kalkarlarsa kardeşlerinin öldüğü yerde öleceklerini söyledim ve beni uçuruma kadar takip ettiler. Her seferinde işe yaradı. Çivileri çoktan hazırlamıştım. Onları boşa harcamak utanç verici görünüyordu."

Erast, Karat ve sağlık görevlisi ona ikinci bir kafası çıkmış gibi bakıyorlardı.

Bir sonraki hedef ekranda belirdi, saçlarına aklar düşmüş yaşlı bir vampirdi.

"Bu benim değil," diye yüzünü buruşturdu. "Bu benim en büyük başarısızlığım."

Kayıt yakınlaştırıldı. Yerde yatıyordu, nefesi keskin acı dolu soluklarla çıkıyordu. Kameraya kan sıçramıştı. Vampir birkaç metre ötede duruyordu, zırhı kesiklerle doluydu. Helen'i saçlarından kavradı. Helen onun elinden sallanıyor, çığlık atıyordu, tiz çığlığı o kadar keskindi ki. Maud bu çığlığı her duyduğunda kalbi parçalanıyormuş gibi hissediyordu.

"Senin yavrunu yakaladım, sürtük! Boğazını keseceğim ve sen de izleyeceksin," diye kükredi vampir.

Helen'i ayağa kaldırdı. Helen onun pençesinde dönerek iki hançerini çıkardı ve vampirin yüzüne sapladı.

Onu yere düşürdü. Maud yerden fırladı, kılıcını vampirin göğüs zırhındaki bir kesiğe sapladı ve büküldü. Zırh çatladı, büzüldü ve vampirin üzerine kilitlenerek onu felç etti. Vampir yere yığıldı ve Helen çığlıklar atarak açıkta kalan boynunu tekrar tekrar bıçakladı.

"Bu onun," dedi Maud.

O kadar sessizdi ki, kendi nefesini bile duyabiliyordu. "Orada kaç kişi var?" Erast sordu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Hiç saymadım." "O zaman belki de öyle yapmalıyız," dedi.

"Mama?"

Maud gözlerini açtı. Biri Helen'in yeşil, diğeri altın sarısı kahverengi iki çift göz ona bakıyordu.

Uyuyakalmış olmalı. Düşman bölgesinde. Alarm, kimyasal bir sarsıntıyla içinden geçti. Anında uyandı.

Soluk duvarlar ona doğru koşuyordu; kalede şimdiye kadar gördüğü, antik taş yerine steril bir polimerden yapılmış tek odaydı. Hâlâ tıp koğuşundaydı. Doktor ilaçlarına hafif bir yatıştırıcı eklemiş olmalıydı. Savaştan yorgun düşmüş ve hızlı bir şekilde iyileşen vücudundaki ek gerginlikle birleşince, ilaçlar onu bayıltmıştı. Ne kadar uyuduğundan emin değildi ama kaburgalarındaki keskin ağrı geçmişti. Yorgunluk onu yumuşak bir deli gömleği gibi sarmıştı. Kafası bulanıktı.

"Anne?"

"Evet, çiçeğim?"

"Bu Ymanie."

Ymanie iri yuvarlak gözlerini kırptırdı ve küçük bir el salladı. Helen'in yaşlarındaydı ama biraz daha uzun boylu ve iri yapılydı, koyu kahverengi saçları ve koyu gri teni vardı.

Maud'un ağzı kurumuştı ama hareket ettirdi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Leydi Ymanie."

"Onun da tepkileri vardı," dedi Helen.

Leydi Ymanie "Evet," diye onayladı.

"Onların bir yeri var," dedi Helen. "Büyük bir ağaç var ve bir kulenin üzerinde ve tepesine çıkmak için tırmanman gerekiyor ve sonra bir şey var ve kolu tutuyorsun ve vınn diye gidiyorsun."

Ne?

"Helen tekrarladı. "İpten aşağı." "Zipline'dan mı bahsediyorsun?"

"Evet!" Ymanie ve Helen aynı anda söylediler.

"İznim olmadan gitmeme izin vermiyorlar," diye ekledi Helen. "Lütfen gidebilir miyim?"

"Leydi Ymanie de gidiyor mu?"

İki kız da başını salladı.

Helen bir arkadaş edinmişti ve oynamaya gitmek istiyordu. "Tabii. İzniniz var."

"Teşekkür ederim!"

İki kız koşarak uzaklaştı.

Maud minderi itti ve yavaşça doğrulup oturdu. Sağlık görevlisi konsolun yanındaki yerinden başını kaldırıp baktı.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgunum ama kaburgalarım artık ağrımıyor."

"İyi. Kaburgaların yarın sabaha kadar tamamen iyileşmiş olacak. İç organlarınızdaki hasar hafifti, ancak biraz onarım da gerekiyordu, bu nedenle önümüzdeki on iki saat boyunca kendinize iyi davranın. Bugün yorucu bir aktivite yok. Dövüş yok, eğitim yok, seks yok. Güzel ve doyurucu bir yemek, erkenden yatmak ve tam bir gece uykusu. Vücut ağrılarını azaltmak için ıslanabilirsiniz, ancak herhangi bir uyarıcı, ilaç veya takviye almayın. Eğer aptalca bir şey yaparsan ve yarından önce bana tekrar gelersen, o kadar nazik olmayacağım. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

"Evet."

"Güzel. Zırhını giymene yardım edeceğim."

Beş dakika sonra Maud kulenin arka tarafına doğru yürüdü. D n köprüyü hava koşullarından koruyan şeffaf kalkan artık yoktu. Dünyayı güneş ı ı ı kaplamı tı ve rüzgâr saçlarını karı tırıyordu. Öğleden sonraydı. Günün büyük bir kısmını uyuyarak ge irmı tı. Son birkaç saat içinde neler olduğunu kim bilebilirdi ki? Mantık, bu konuda endi elenmesi ve öğrenmek için bazı adımlar atması gerektiğini söylüyordu ama kendini çok halsiz hissediyordu.

Delici bir  ı lık onu etrafına savurdu. Yüzlerce metre yukarıda, minik bir beden neredeyse görünmez bir halattan a a ıya, iki kule arasındaki açıklıktan son hızla fırladı. Maud'un kalbi g  s nden fırlamaya çalıştı. Korkuluklara doğru sarktı.

 ocuk kulelerden oluşan bir ormanın arkasında gözden kayboldu.

Bu konuda bir şey yapmak için artık çok geçti. Habercisine dokundu. Helen'in yaşam belirtileri, kalp atı ının yükselmesi dışında normaldi. Kızının vampir zipline'ından sa  çıkmasını ummak zorundaydı.

Maud'un kendini ta  duvardan çekip yürümeye ba laması tam otuz saniye sürdü. Eğer handa olsalardı, kız kardeşinin Maud ile kendi odası arasındaki mesafeyi yapay bir şekilde uzatarak hiç bitmeyen bir yürüyüş haline getirdiğine yemin edebilirdi. Ama Krahr Hanesi'ndeydiler, o yüzden yürümeye devam etmek zorundaydı. Eninde sonunda oraya varacaktı.

Sonunda süitinin kapısı Maud'un önünde belirdi. El salladı ve kapı açıldı. Do ruca banyoya girdi. Altı vampiri rahatça ıslatabilecek büyüklükte kare bir küvet odanın ortasında duruyordu, rafta bir düzine farklı  i e ve kutu onun seçimini bekliyordu.

"105 Fahrenheit derecede su, a ız kenarından altı in  y ksekl  e kadar doldurun"

K vetin kenarı boyunca jetler açıldı ve su fi kırdı.  i eleri sıraladı. Nane, nane, daha fazla nane.   te. Sakinle tirici karışım. Kokusu ona lavantayı hatırlattı.

Küvete birkaç avuç toz ve kurutulmuş bitki attı, zırhını, zırhını ve iç çamaşırını çıkardı ve suya girdi; kendini bir rafa yerleştirerek boynuna kadar suya daldı. Sıcak su etrafında dönüyordu.

Su. Harika sıcak su. İsteddiği tüm su.

Saçlarını yeniden uzatabilir ve sonra da mevcut tüm şampuanlarla yıkayabilirdi.

Yakalayamadan ağzından küçük bir ses kaçtı ve Maud bunun bir kıkırdama mı yoksa hıçkırık mı olduğundan emin olamadı.

Tam gözlerini kapatacağı ki, lavabonun kenarında duran küçük şeffaf küreyi gördü. Helen'la birlikte bu sabah banyodan çıktıklarında orada değildi.

Maud küvetten çıktı ve lavaboya doğru yürüdü. Küre ancak çeyrek santim genişliğindeydi. Dünya'da olsa küçük bir cam bilye ya da başıboş bir boncuk olarak geçerdi.

Yüksek depolamalı bir veri çekirdeği, muhtemelen onun için şifrelenmiş.

Birisi ona bir hediye bırakmış.

Onu aldı, öne doğru eğildi ve aynaya üfledi. Tüccar klanlarının glifleriyle yazılmış soluk kelimeler belirdi.

Büyük Nuan Cee'den övgülerle.

Lees. Tabii ki. Ve çok da şık. Ona küçük bir mesaj. İstedığımız zaman kamarana girebiliriz.

Babam her zaman mayayla uğraşmanın ateşle hokkabazlık yapmaya benzediğini söylerdi. Ne zaman yanacağınızı asla bilemezsiniz.

Maud küvete geri döndü ve veri çekirdeğini parmaklarının arasında yuvarlayarak rafa oturdu. Bakmak mı, bakmamak mı? Şu anda kötü bir haber alabileceğinden emin değildi. Ama eğer kötü bir haberse, ne kadar erken öğrenirse o kadar iyiydi. Maud boncuğu küvetin kenarına koydu.

"Erişim," diye fısıldadı.

Boncuğun içinde bir ışık parladı, gümüş parıltı onu sardı. Işık yeni bir yöne doğru fırladı. Açık bir pencere

uzun tül perdelerle çerçevenlenmiş. Bunu her kim çekiyorsa, hemen dışında asılı olmalıydı. Lees'i tanırıysam, muhtemelen baş aşağı duruyorlardı.

Kayıt pencereden yakınlaştıırıldı. Leydi Ilemına bir kanepeye uzanmıştı.

Ha!

Arland'ın annesi zırhını çıkarmış ve uzun mavi bir tunik giymişti. Kolları çıplaktı ve şişmiş kırmızı lekelerle kaplıydı. Maud gülümsedi. Ilemına'yı sandığından daha fazla uğraştırmıştı. Kâbus gibi bir robotik örümceğe benzeyen taşınabilir bir sağlık ünitesi en büyük çürüklere yeşil ışık tutuyordu. Ilemına yüzünü buruşturdu.

Odası çok güzeldi. Mobilyalar yumuşaktı, krem rengi bir ahşaptan oyulmuştu ve turkuaza çalan koyu mavi döşemelerle kaplanmıştı. İki kristal vazodan çiçekler damlıyordu. Zarif, düzenli, sade, huzurlu ve şaşırtıcı derecede kadınsı bir yerdi.

Uzak duvardaki kapı kayarak açıldı ve Arland içeri girdi, yüzü hırpalanmış, gözleri alev alev yanıyor, çıplak elleriyle bir şeyler koparmak için sabırsızlanıyormuş gibi görünüyordu.

"Merhaba anne," diye hırladı.

Ilemına iç çekti. "Yeterince uzun sürdü."

Arland kocaman omuzlarını silkti. "Gözaltına alındım."

"Kim tarafından?"

"Lord Consort."

Ilemına kaşlarını kaldırdı.

"Communal'da bana yaklaştı," dedi Arland. "Biraz konuştuk."

"Ne tür kelimeler?"

"Bana 'Annemi üzüyorsun' dedi. Ona bu konuda bir şey yapmayı planlayıp planlamadığını sordum ve işte buradayız."

"Otubar hayatta mı?" Ilemına sesi düz bir şekilde sordu.

"Evet. Gerçi omzunu yerinden çıkardım. Akşama kadar tamamen iyileşeceğini umuyorum."

"Keşke bir anlaşmaya varabilseniz," dedi Ilemına.

"Birbirimizi gayet iyi anlıyoruz anne. Senin güvende ve mutlu olduğundan emin olmak dışında hiçbir şey umurunda değil. Ancak benim böyle keyifli bir lüksüm yok. Evimizin istikrarı, birliklerimizin hazırlığı ve bağlılığı ve itibarımız konusunda endişelenmek zorundayım. Normalde Otubar ve ben birbirimizle iyi geçinmeye çalışırız, çünkü bu işleri kolaylaştırır. Ancak ben Mareşalim ve onun beni bir çocukmuşum gibi suçlamasına izin vermeyeceğim. Özellikle de şahitlerin önünde. Bu işe başladığında bunun tek bir şekilde sonlanacağını biliyordu."

"O biliyor," dedi Ilemına. Tıbbi robot bacağına doğru ilerledi ve Ilemına yüzünü buruşturdu. "Kendini tutuyor."

"Belki bir dahaki sefere soruşturmasını özel olarak yürütecek kadar kendini tutabilir ve kelimeleri kullanabilir, böylece tüm Meclis'in önünde üvey babamın kolunu kırmak zorunda kalmam!"

"Bana sesini yükseltme," diye tersledi Ilemına.

"Bu planlı mıydı anne?"

"Evet, Arland, kocamın kolunu kırmanı planlamıştım."

"Siz ikiniz beni ve nişanlımı dövmek için komplo mu kurdunuz?"

"O senin nişanlın değil. Seni geri çevirdi."

Birbirlerine ters ters baktılar.

"Şunu söyleyeyim," dedi Ilemına. "O kolay lokma değil."

"Ona saldırırken ne düşünüyordun anne? Planın neydi?"

"Plan falan yoktu." Ilemına iç çekti. "Sen benim tek oğlumsun. Senin için sadece en iyisini istiyorum. Seni güçlü bir Hanedanla evlenmiş görmek istedim. Sana layık biriyle. Soy ve mirası olan biriyle. Seninle birlikte Katedral'e yürüyecek ve tüm Hanedan'ın hayranlık duyacağı biriyle."

"Anlıyorum." Arland kaşlarını çattı. "Peki bu parlak tabloda benim mutluluğum hiç dikkate alındı mı?"

"Tabii ki! Senin mutlu olmanı istiyorum! Bunu en çok senin için istiyorum. Biriyle evlenmenle başa çıkabilirdim ama bir insanla, Arland? Bir insan! Ve o seninle evlenmek bile istemiyor! Senin kim olduğunu anlamıyor mu? Hayattaki konumunu doğru düzgün açıklamadın mı? Başarılarını? Bu ne cüret!"

Su burnuna değdi. Maud saklanmak için suyun derinliklerine battığını fark etti ve kendini yakaladı.

"Kim olduğumu çok iyi biliyor anne. Benimle evlenmek istiyor. Beni seviyor."

"O zaman neden seni geri çevirdi?"

Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Karmaşık bir durum." "Aydınlat beni."

"Hayır. Bu benimle onun arasında."

"Birini bulman için yıllarca bekledim. Şimdiye kadar torunlara dalmış olmalıydım. Ama sen gittin, Dünya'ya, Karhari'ye, Hierophant'a koşturup durdun. Ve bu kadınla geri dönüyorsun. Utanç içinde sürgün edilmiş bir kadın! Sanki o bu onura layıkmış gibi, Evimizi onun için hazırlamamı isteme cüretini gösteriyorsun. Benimle konuşmuyorsun. Amcanla ya da kuzeninle konuşmuyorsun. Kimseyle konuşmuyorsun."

"Soren Amca'yla uzun uzun konuştum," dedi Arland. "O da onayladı."

"Ne?" Ilemine sarsıldı ve tıbbi robot onaylamaz bir şekilde çığlık attı. "Neden?"

"Çünkü o benim amcam ve ona danıştım." "Hayır, aptal çocuk. O neden onaylıyor?"

"Ona sormanız gerekir."

Ilemine başını salladı. "İkiniz de aklınızı kaçırmışsınız. Bu kadını buraya siz getirdiniz. Kendini tanıtmadı. Onun hakkında benimle konuşmadınız bile. Benim fikrimi almadınız."

"Ve bunun için sevdiğim kadını öldürmeye mi karar verdin?"

Maud suyun içinde titredti. Beni sevdiğini söyledi. Bir an için suyun içinde parladı ve sonra gerçeklik araya girdi,

ve elini yüzüne kapattı. Neyim ben, on iki mi?

"Onu öldürmeye çalışmıyordum. Hayal kırıklığına uğramıştım. Ve o oradaydı, sanki ne yapacağını biliyormuş gibi zırh giyiyordu."

"Öyle," dedi Arland.

"Artık bunu biliyorum." Ilemına elini salladı. "Çok ileri gitti. Kabul ediyorum."

"Eğer bu gerçek bir kavga olsaydı, ölmüş olurdun."

Ilemına güldü, Maud'un ensesindeki tüyleri diken diken eden alçak bir kurt sesiydi bu. "Çok fazla varsayımda bulunuyorsun."

Arland gülümsedi. "Seninle bir düelloda karşılaşacağını sanıyorsun. Karşılaşmazdı. Bir gün bir yere gidersiniz, hiçbir şeyden şüphelenmeden araçtan inersiniz ve o da kılıcıyla orada olur. İlk vuruşta kafanı uçurmazsa, ona yeterince yaklaşıp kadar kazanmana izin verir, yüzüne zehirli gaz tükürür, sonra seni ezip geçer ve kimse farkına varmadan ortadan kaybolurdu."

"Demek o bir suikastçı," dedi Ilemına.

"Hayır. O, üç yaşında bir çocuk ve yılan bir kocayla Karhari'ye terk edilmiş bir kadın. O bir hayatta kalan. Eğlence ya da zafer için savaşıyor. Tehdidi ortadan kaldırmak için savaşıyor. Kılıcını her çektiğinde, bu ölüm kalım meselesi. Her şeyini veriyor, çünkü çocuğunun hayatı tehlikede. Herkesten çok senin anlayacağını düşündüm."

Ilemına sessizliğe gömüldü. "Şunu söyleyebilirim ki, onunla antrenman yapmak aydınlatıcı bir deneyimdi."

"Öyle."

"Ve çocuk çok sevimli." Ilemına gülümsedi. "Hançerler çok tatlıydı."

Arland, "Onun o hançerlerle adam öldürdüğünü gördüm," dedi. "Bebek, Helen?"

Başını salladı. "Savaşın ortasında bir Draziri suikastçısının boğazını kesti. Bunu doğru şekilde yaptı, anne."

Ilemına şok olmuş bir şekilde geri çekildi.

Maud başını suyun altına eğdi ve daha iyi bir anne olmayı diledi. Helen öldürmeyi bilmemeliydi.

Suyun altında oturmak bu gerçeği değiştirmeyecekti ama bunu kızından geri almak için her şeyini verebilirdi.

Yüzeye çıktı.

"Ama neden?" Ilemına sordu.

"Karhari," dedi. Haklıydı. Yapılması gereken tek açıklama buydu.

"Ne tür bir Ev bir çocuğu sürgüne gönderir?" Ilemına homurdandı. "Bizim aşağıladığımız türden bir Ev."

Ilemına iç çekti. "Onu gerçekten seviyor musun?" "Evet."

"Ama emin misin, Arland? Onun seni mutlu edeceğinden emin misin?"

"Evet, anne. Ona bir şans ver. En azından onu reddetmeden önce kiminle uğraştığınızı öğrenin."

"Peki ya onu reddedersem? Bu birlikteliği reddedersem?" "Onunla gideceğim," dedi.

Maud raftan düştü ve sıçrayarak tekrar rafa tırmandı.

"Arland, buna cüret edemezsin!"

"Babamla birlikte çekip gittiniz. Benim de aynısını yapmamam için bir neden göremiyorum."

Ağzını açtı, kapattı ve tekrar açtı. "Sen Marshal'sın."

"Sen de öyleydin. Benim yerime bir başkasını koymanız gerekecek."

"Ya seni reddederse?"

"Onun isteklerine saygı duyacağım."

Ilemına ellerini havaya kaldırdı. "Bu bir şantaj, Arland."

"Hayır, bu bir sınır. Senin onayına gerek yok anne. Ama bunu istiyorum. Onun da isteyeceğini biliyorum. Size çok saygı duyuyor. O bir hancı kızı. Engin bir bilgi ve anlayışa sahip. Ev için büyük bir değer olacaktır."

Ilemina elini kaldırdı. "Ona bir şans vereceğim. Ama sadece bir şans, Arland. Kendi kararımı kendim vereceğim. Eğer tökezlerse, seni herhangi bir şekilde tehlikeye atarsa..."

Arland başını eğdi. "Teşekkür ederim, anne."

Kayıt kayboldu.

Maud küvete yaslandı. Onunla birlikte gidecekti.

Böyle bir fedakarlık istemezdi. Buna hakkı yoktu. Onu istiyorsa -gerçekten istiyorsa- tökezlemediğinden emin olmalıydı.

TKapı çaldı. Arland. Nihayet. Konuşacakları şeyler vardı. Açılışı "Lees'ler

Anneni gözetliyorsun ve işte onunla yaptığın konuşmanın kaydı." Genelde vampirlerle, özelde de Arland'la daha önceki deneyimleri bir işe yarayacaksa, Arland'ın aklını başına getirmesi ve onu Nuan Cee ile tüylü klanını kaleden kovmak gibi sert bir şey yapmamaya ikna etmesi en az yirmi dakikasını alırdı.

Maud saati kontrol etti. Banyodan sonra, bağlantılı habercileri aracılığıyla Helen'in izini bulmuştu. Helen ve Ymanie mutfak personelinden tatlı aşırılmışlar ve kulelerden birinin balkonunda yiyorlardı. Helen daha fazla zaman için yalvarmış ve Maud ona bir saat daha vermişti. Bu yirmi dakika önceydi. Arland'la özel bir konuşma yapmak için bolca zaman kalmıştı.

Maud kapının önünde durdu ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Kafasında her şey aynı hizaya gelmeyi reddediyordu. "Aşk" ve "terk etmek" gibi kelimeler vızıldıyor, her şeyi bulandırıyor. Kendine gel.

Kapı tekrar çaldı, sonra tekrar. Arland değil.

"Misafiri göster," dedi.

Kapının üzerinde Karat'ı gösteren bir ekran açıldı. Vampir şövalye ayağını yere vurdu, kolları

geçti.

Şimdi ne

olacak?

"Kabul et."

Kapı kayarak açıldı ve Karat hışımına içeri girdi.

"Ne oldu?" Maud sordu.

"Acil haberlerim var."

"Başka bir tür getirip getirmediğinizi merak etmeye başladım."

Dikkatli bir vuruş odanın içinde yankılandı. Yan kapıdan, onun odasını Arland'inkine bağlayan geçitten geliyordu. Maud odayı geçti ve kapıyı açtı. Arland içeri adım attı. Doktora da uğramış olmalıydı, çünkü yüzündeki morluklar neredeyse hiç kalmamıştı.

"Leydi Maud."

"Lord Marshal."

Karat'ı gördü. Arland'ın gözlerinde bir şey kırıldı. Bu onun sabrı olabilirdi.

"Neden buradasın?" diye hırladı. "Neden hep buradasın? Senin başka görevin yok mu kuzen?"

Evet, kesinlikle onun sabrı.

Karat'ın gözleri kısıldı. "Özür dilerim, niyetinizi boşa mı çıkardım? Garip bir aşk açıklaması mı yapacaktınız? Belki de bunu bestelediğiniz bir soneyle takip edecektiniz?"

Arland'ın ifadesi buz gibi oldu. "Nişanlımla yaptığım konuşmaların mahiyeti sizi ilgilendirmez."

"Sizin konumunuzdaki bir adamın, bir kadın akrabasının nişanlısı olmayan eşini korumaya çalışmasına minnettar olacağı düşünülebilir."

"Benim konumumdaki bir adam biraz mahremiyet için minnettar olurdu!"

"Öldüğünüzde mahremiyetiniz olabilir!"

Birbirlerine ters ters baktılar.

Haklısın. Bu işin sonunun nereye varacağını bilecek kadar çok kardeş kavgası yaşamıştı.

"Leydim!" Maud dedi ki.

"Ne?" Karat hırladı.

"Acil haberler mi?" Maud sordu.

"Devam edin," dedi Arland. "Bunu ne kadar çabuk duyarsak, o kadar çabuk gidebilirsiniz."

Karat, Arland'a bakarak, "Buraya nişanlı olmayan eşinize," dedi, "gelinin onu Fener Nöbeti'ne davet ettiğini söylemeye geldim."

Arland yemin etti.

"Ne zaman?" Maud sordu.

"Otuz dakika içinde ayrılıyoruz."

Arland yine küfretti. Maud, bütün bu durumun onu rahatsız ettiğine karar verdi.

"Buzlu ovalarda ondan ne istiyorlar?" Arland sordu.

"Bilmiyorum," dedi Karat. "Gitmek zorundasın Maud. Eğer reddedersen..."

"Bu bir hakaret olacak. Biliyorum. Düğünümde Fener Nöbeti vardı."

Efsane ve aşktan doğan kadim bir düğün ritüeliydi. Bin yıl önce, bir vampir şövalye yıldızlararası istilacılara karşı savaşa gitmişti. Savaşta sakatlanan nişanlısı geride kalmak zorunda kalmıştı. Yaralı olmasına rağmen her hafta dağın tepesindeki kutsal vala ağacına uzun bir yolculuk yapıyor ve dallarına yeni bir fener asarak nişanlısının eve dönmesi için dua ediyordu. Nişanlısı yıllar sonra zafer kazanmış bir şekilde döndüğünde, mekiğinin penceresinden vala ağacını görmüş. Sevgilisinin bağlılığının bir sembolü olan fenerlerle parlıyordu.

Kimse çiftin adını hatırlamıyordu ama sayısız vampir gelin, tercihen bir dağ patikasında, vahşi doğada bir yere özenle dikilmiş bir vala ağacına doğru yolculuk yapıyordu. Onlara gelin partisinden genç kadınlar eşlik ederdi. Yolculuk yaya olarak yapılmak zorundaydı. Zırh yok. Silah yok. Erkek yok.

"Onu bundan kurtarabilir misin?" Arland sordu.

"Onu özellikle ismiyle sordular. Doğrudan gelinden geldi." Karat yüzünü buruşturdu. "Gelin ağacı patikanın beş mil yukarısında. Arazi dik ve patika dar, bir uçurumun kenarında. Yolun yarısını tek sıra halinde yürüyeceğiz. Yürüme sıramız gelin tarafından önceden belirlendi. Maud, Onda ve Seveline arasında yürüyecek. Ben üç kadın önde olacağım. Eğer bir şey olursa, haberim bile olmayacak."

"Sence onu yoldan çıkarabilirler mi?" Arland'ın gözleri parladı.

"Onlardan bunu beklemezdim." "Ne amaçla?"

Karat kollarını salladı. "Seni kızdırmak için. Düğünü altüst etmek için. Onların eğlencesi için çünkü onlar kötü kaltaklar."

Maud boğazını temizledi. İki vampir ona baktı.

"İyi olacağım," dedi. "Beni öldürmek zordur. Daha iyi insanlar denedi ve başarısız oldu. Ayrıca, beni öldürmeleri pek olası değil. Ben onur konuğuyum. Ölürsem, Arland yasımı tutmak için düğünden çekilir ve ona karşı özel bir ilgileri var."

Karat, "Bu bana zayıf geliyor," dedi.

"Zırhsız halim onlardan daha iyi. Güçlendiriciye ihtiyacım olacak," dedi Maud. Ağaca kadar beş mil yürümek ve beş mil geri dönmek kesinlikle "yorucu aktivite" sayılırdı. Normal şartlar altında uykusunda bile yürüyebilirdi ama vücudunun son birkaç saat içinde yaşadıklarını düşünürsek yardıma ihtiyacı olacaktı.

"Sorun değil."

Arland dişlerini kilitledi. Çenesinin köşelerindeki kaslar göze çarpıyordu. Bu hoşuna gitmişti.

"Düşünceleriniz için bir peni, Lord Marshal?"

Çenesini çözdü. "Bu durumu düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yok," dedi, sesi o kadar sakindi ki neredeyse ürkütücüydü. "Daveti reddetmek büyük bir hakarettir. "Bu daveti reddetmek

kabul edilebilir tek mazeret fiziksel yetersizlik olacaktır. Onlara yaralandığınızı söyleseydik, sorular sorulacaktı. Birincisi, nasıl yaralandın? Krahr Evi neden bir insan misafirinin zarar görmesine izin versin ki? Ve eğer yaralanmanızın gerçek sebebini açıklarsam, hayatınızın tehlikede olması durumunda sahip olabileceğiniz tek avantaj olan sürpriz unsurunu ortadan kaldırmış olurum."

Adam o kadar sinirli görünüyordu ki, Maud onu iğnelemek zorunda kaldı. "Tek avantajı bu değil," dedi Maud ona. "Bir de benim seksi insan cazibem var."

Karat kahkahalara boğuldu.

Arland uzun bir süre gözlerini kapadı ve sonra buz gibi bir bakışla onu süzdü. "Bunu ciddiye almanız için size yalvarıyorum."

"Stratejik bir kalça yuvarlanmasının etkisini asla küçümsemeyin." Bununla nereye varmaya çalışıyordu ki? Sanki duramıyor gibiydi. "Eminim gelin partisindeki bazı hanımlar uygun şekilde motive edilirse ilgilerini çekecektir. Başım derde girerse, dudağımı baştan çıkarıcı bir şekilde ısıtır ve saçımı savururum..."

"Maud!" diye bağırdı.

"Gitmem gerektiğini biliyorsun," dedi ona. "Bir şeyler planlıyorlar ve benim hem çok aptal hem de tehdit oluşturmamaya kadar zayıf olduğumu düşünüyorlar. Benim bir bilgi kaynağı olacağıma güveniyorlar."

"Bir mekiği hazırda bekleteceğim," dedi Arland. "Eğer bir şey olursa..."

"Yardım için sizi arayacağım. Bu arada Helen'e göz kulak olursanız içim rahat eder."

"Yapacağım," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi ona.

Karat, "Bir insan Fener Nöbeti'nde yürümeye giderken, kuzenim Mareşal bebek bakıcılığı yapmak için evde kalıyor," dedi. "Neden hiç aşık olmadığımı şimdi anlıyorum. Bu saçmalık için fazla aklı başındayım."

DİK PATIKA DAĞIN YAMACI BOYUNCA TIRMANIYORDU, ancak bir ayak genişliğindeydi. Maud elindeki ince asayı kavrayışını değiştirdi. Asanın çatal ucundan sarkan fener sallanıyor, turuncu alevler yarı saydam camın arkasında dans ediyordu. Sağında dağ yükseliyordu; gri kayalar yağmurdan yara bere içinde kalmış, yeşil ve turkuaz bitki örtüsüyle lekelenmişti. Solda, çok aşağıdaki kayalara ve ağaçlara doğru baş döndürücü bir düşüş, korkunç bir ölümünden önce birkaç saniyelik dehşet vaat ediyordu. Dünya'da olsa yolun alt kısmında ziyaretçileri dikkatli olmaları konusunda uyaran korkuluklar ve işaretler olurdu. Vampirler buna aldırmazdı. Eğer içlerinden biri patikadan düşecek kadar aptalsa, ölümünü doğal seleksiyon olarak kabul ederlerdi.

Maud'un önünde, her biri bir asa üzerinde fener taşıyan bir kadın alayı yürüyordu. Onları başka kadınlar izledi. Yol boyunca uzanmışlardı, toplamda yirmi kadın, birbirinin aynısı beyaz giysiler içinde, başları geniş kukuletalarla gizlenmişti. Gelinin asasından çıkan çanların hafif tıngırtısı esintide süzülüyordu. Görünmez böcekler yarıklarda vızıldıyor, Maud'a Dina'nın bahçesindeki, ailelerinin artık var olmayan hanlarındaki ağustos böceklerini hatırlatıyordu. Hava tuhaf çiçekler ve güçlü otlar kokuyordu.

Maud yürümeye devam etti, vücudu alışılmadık derecede hafifti ve sanki çok fazla kahve içmiş gibi hafifçe gergindi. Atlama isteğiyle savaşmak zorunda kaldı. Karat'ın ona getirdiği güçlendirici mucizeler yaratmıştı. Bu heyecanlı haliyle en az dört, belki de beş saat geçirecek ve sonra yere yığılacaktı. Bir saatten daha uzun bir süredir yürüyorlardı. Ağaç patikanın yaklaşık beş mil yukarısında olduğuna göre, yaklaşıyor olmalıydılar. Yürüyüşü bitirmek ve dağdan inmek için bolca zamanları vardı.

Maud gözlerini önünde duran Onda'nın sırtına dikti. Şimdiye kadar bir hamle yapmalarını bekliyordu. Nöbet sırasında alçak sesle konuşmaya izin veriliyordu ama şu ana kadar onunla konuşmak için hiçbir hamlede bulunmamışlardı.

Sanki bir işaretmiş gibi, Seveline arkasından boğazını temizledi, Ataların Vampir dilindeki sözcükler yumuşaktı, ancak fısıltı halindeydi. "Onu bu yolun dışına itebiliriz."

Maud yürümeye devam etti. Eğer Seveline onu iterse, fazla seçeneği yoktu.

Ahead Onda içini çekti. "Peki bunu nasıl açıklayacağız?"

"Beceriksiz insan düştü."

"Hayır."

"Kaza gibi görünmesini sağlayabilirim."

"Seveline, kendini eğlendirmek için başka bir yol bul. Onun yasını tutmak için düğünden çekilmesi riskini göze alamayız."

Düşündüm. Maud gülümsemesini gizledi. Arland'a bir şey için ihtiyaçları vardı. Soru şuydu, ne için?

"Bu lanet ağaç ne kadar uzakta?" Seveline Vampir dilinde mırıldandı.

"Seveline," diye tısladı Onda. "Saygılı ol. Kavaline senin kuzenin."

"İkinci kuzenim," diye mırıldandı Seveline.

Bu bir kıs kıs gülmeyi gerektirdi. Maud hafif bir öksürük sesi çıkardı.

"Düğününüz için bir Fener Ayini düzenlediniz mi, Leydi Maud?" Seveline sordu.

Tehlikeli bölge. Sadece Fener Nöbeti'ne değil, Çiçek Ağıtı'na, Katedral Orucu'na ve Ervan'ın bulabildiği diğer tüm arkaik ritüellere de sahipti. Tüm bunları kabul etmek onu daha az bilgisiz gösterecekti ki Maud bunu göze alamazdı.

Maud sesini samimi ve biraz da hüzünlü çıkarmaya çalışarak, "Dürüst olmak gerekirse, neredeyse hiçbirini hatırlamıyorum," dedi. "İnsan düğünlerinden çok farklıydı. Bir noktada her şeyin izini kaybettim ve her şey bulanıklaştı."

"Tipik bir düğüne benziyor," dedi Onda.

"Bir süre evlenmeyi düşünmüyorum," diye açıkladı Seveline.

"Kim seninle evlenecek kadar aptal olabilir ki?" Onda mırıldandı.

"Bana çok kötü davranıyor," diye sızlandı Seveline.

Maud yine kıs kıs gülererek karşılık verdi. Onun yararına bir gösteri yapıyorlardı. Hayal kırıklığına uğramaktan nefret ederdi.

"Lord Marshal ile evlenecek misin?" Seveline sordu.

"Karmaşık bir durum," dedi Maud.

"Bence bunu yapmayın," dedi Seveline. "Özgür yaşa."

"Düşünmesi gereken bir çocuğu var," dedi Onda. "Lord Marshal çocuğun geleceği konusunda herhangi bir güvence verdi mi?"

Kesinlikle balık avlıyorlardı, ama ne için? "Herhangi bir resmi anlaşma yapmadık."

Onda'nın sesi ona doğru süzüldü. "Ama Lord Arland Mareşal olduğunu biliyor ve Krahr saldırgan bir Hanedan. Savaşı severler. Hayatının sık sık tehlikede olduğunu kabul etmiş olmalı."

"Onda haklı," diye ekledi Seveline. "Bir acil durum planına sahip olmamak sorumsuzluk olur. Erkekler genellikle öyledir, ama eş ve çocuklar söz konusu olduğunda değil."

Neyin peşindeydiler? "Tehlikelerin farkındayım," dedi Maud, üzüntüsünü belli etmeden.

"Ama tabii ki öylesiniz," dedi Onda. "Dul kalmışsın."

"Kocalar her zaman uzun ömürlü olmaz," dedi Seveline.

Onda, sesinde hafif bir öfke titreşerek, "Geçmişinize bakınca, Mareşal'in sizi rahatlatmak için en azından bazı düzenlemeler yapmadığına inanamıyorum," dedi.

"Bir şeyler yapmış olmalı," diye ekledi Seveline.

"Birinden bahsetti mi?" Onda sordu. "Acil bir durumda sana ve kızına bakabilecek birinden? Bu asil sorumluluğu kabul edecek biri?"

Ona bir şimşek gibi çarptı. Mareşal'in peşindeydiler. Tabii ya.

Bir Mareşal olarak Arland, Krahr Hanesi'nin silahlı kuvvetlerinin tamamını yönetiyordu. Her savaşçıya, her savaş hayvanına, her askeri araca, ister iki kişilik bir kara koşucusu ister bir uzay destroyeri olsun, komuta ederdi. Eğer savaşabiliyorsa ve Krahr Hanesi'ne aitse, Arland'a hesap verirdi. Kodlar, şifreler ve komut dizileri onun elindeydi. Eğer Arland etkisiz hale gelirse, Krahr Hanesi'nin ordusu kendini başıboş bulurdu. Bunu önlemek için, bir Mareşal'e sahip olacak kadar büyük her vampir Hanesi'nin, Arland'a güç ve erişim sağlayan her şeyin bir kopyasına sahip olan gizli bir ikinci komutanı olan bir Alt-Mareşal'i de vardı. Herhangi bir şey olursa, Mareşal Yardımcısı devreye girer, güç transferi sorunsuz bir şekilde gerçekleşir ve Krahr Hanesi tehdit geçip yeni bir Mareşal atanana kadar savaşmaya devam ederdi. O zamana kadar Mareşal Yardımcısı, Arland'ın eşinin ve çocuklarının güvenliğini sağlama yükümlülüğü de dahil olmak üzere tüm sorumluluklarını üstlenecekti.

Mareşal Yardımcısı'nın kimliği çok sıkı korunan bir sırdı. Yabancılar asla açıklanmazdı. Herhangi biri olabilirdi, Karat, Soren, Ilemine, onun eşi. Maud'a bu bilgi emanet edilmiş olsaydı, başka bir Hanedan'ın bunu öğrenmesine izin vermek ihanet olurdu.

Gerçekten de onun tam bir aptal olduğunu düşünüyorlardı.

"Lord Arland kimseden bahsetmedi," dedi. "Ama haklısın, bu endişe verici. Ona soracağım."

"Yapmalısın," dedi Onda. "Sadece içinizin rahat etmesi için."

Seveline Ata Vampiri dilinde, "Tamamen işe yaramaz," diye mırıldandı. "Bırak da ona çelme takayım."

"Hayır."

"Yol boyunca çılgık atardı. Komik olurdu." "Yine de ondan bir şeyler öğrenebiliriz."

Patika genişledi ve dağı takip ederek döndü. Önlerinde devasa bir geçit açıldı, dibindeki ağaçlar o kadar aşağıdaydı ki, boş havanın genişliği hafif bir

mavi bir ton. Vadinin diğer tarafını, tırmandıkları uçurumun kardeşi olan bir başka uçurum oluşturunuyordu. Sanki kaotik bir dev dikkatsizce bir yığın taş çubuğu boşluğa fırlatmış gibi, dar taş kemerler ve esinti yolları iki uçurum arasındaki boşlukları kapatıyordu. Taş oluşumlar birbirinin üzerinden geçiyor, bazıları mesafeyi uzatıyor, bazıları aniden bitiyor, hiçbir şeye dönüşmeden parçalanıyor ve vadiyi bir labirente dönüştürüyordu. Tamamen doğal görünüyordular, sanki zaman ve hava canlı kayayı yontmuş gibiydi, ama yerleştirilmeleri çok kasıtlıydı. Hiçbir jeolojik fenomen böyle ince çapraz köprüler üretmezdi. Bunları biri yapmış olmalıydı ama nasıl, hiçbir fikri yoktu.

Sağ tarafta, dar bir taş çıkıntısının tepesinde bir vala ağacı dallarını yayıyordu. Eski ve büyüktü, kalın kökleri taşın etrafını sarıyor ve sanki geçide meydan okurcasına dağın derinliklerine gömülüyordu. İki uçurum arasında batan güneş akşam gökyüzünü sarıya, güle, lavantaya ve nihayet yükseklerde güzel bir mora boyuyordu. Bu fonda valanın kırmızı yaprakları adeta parlıyordu.

Manzara Maud'un nefesini kesti. Durdu. Diğer kadınlar da durdu.

"İşte," diye bir kadın sesi çınladı ileriden. "Mukama Tüneği."

Başka bir şey söylemeye gerek yoktu. Bir zamanlar, kadim düşmanlar evlerini buraya yapmıştı. Şimdi ise kutsal vala ağacı uçuruma hükmediyordu.

Alay yeniden başladı. Maud, Onda'nın arkasından baktı. Mareşalin kimliğini öğrenmek istiyorlardı. Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Mümkün olduğunca çabuk Arland'ı uyarması gerekiyordu.

Arkasındaki Seveline'in acı verici bir şekilde farkındaydı. Seveline'in yerinde olsa Maud kendini uçurumdan aşağı atardı. Arland'ı uyarmak için ona bir şey söyleme ihtimali her zaman vardı.

Dünya keskin bir dönüş yaptı. Maud ayak parmaklarının ucunda ilerledi, her sesi yakalamak için gerindi, herhangi bir hareket belirtisine karşı tetikteydi.

Gelin neredeyse ağaca varmak üzereydi.

Maud Seveline'in hamlesini görmemişti, göremezdi de ama hissetmişti. Kulakları bir ayağın taşa hafifçe sürtünmesini yakaladı, gözleri görüş alanının en ucunda bir hareketin ipucunu gördü ve çorak arazinin bilediği içgüdüleri onu yoldan çekti. Sırtını uçuşuma yasladı. Seveline tökezleyerek onu geçti ve Maud vampir kadının kolunu yakaladı.

Şok Seveline'in yüzünü tokatladı. Bir itişte Seveline ölümüne yuvarlanacaktı.

Maud gözlerini olabildiğince açtı. "Aman Tanrım! Burada dikkatli olmalısınız leydim. Kenarın nasıl parçalandığını görüyor musunuz? Bu yüzden duvarın yanında yürüyorum."

Seveline gözlerini kırptırdı.

"Seveline!" Onda tısladı. "Bizi utandırırıyorsun."

Maud Seveline'in kolunu bıraktı. Vampir kadın kaşlarını çattı.

Maud yürümeye devam etti. Çok fazla şey anlatmış olabilirdi ama bundan kaçış yoktu. Artık güvendeydi. Bir kez tökezleyip yoldan çıkması bir kaza olabilirdi. İki kez tökezlemek Maud'un hayatına kasten kastetmek olarak görülebilirdi. Dürtü kontrolü zayıf olan Seveline bile bunu anlamıştı.

Yine de Maud'un en iyi savunması, en azından şimdilik, tehdit oluşturmeyen biri olarak görülmekti.

Kasten tökezledi, kendini uçuşumun kenarında yakaladı ve yürümeye devam etti. İşte orada. Sakar insan neredeyse düşüyordu. Telaşa gerek yok. Her şey görüldüğü gibi.

Gelin ileride vala ağacının köprüsüne ulaştı ve ciddiyetle ağacın kavisli uzunluğu boyunca devasa gövdesine doğru yürüdü.

Kadınlar köprünün önündeki çıkıntıya dizildiler, burada yol lüks bir şekilde on metreye kadar genişledi ve başladılar

eski bir şiirin sözlerini alçak sesle söylemeye başladı. Maud onları ezbere biliyordu. Hafızası şimdiki zamanın üzerine başka bir zaman ve mekânın görüntüsünü bindirmişti. Başka bir vala ağacı, elinde bir fener, sesi yumuşak ve ciddiye, şiir okuyordu ve o zamanlar her kelimesine inanıyordu:

Gece çöktü, gökyüzü açıldı, Kadim
yıldızların merhameti yok,
Boşlukta ve soğuk karanlıkta,
ışığımı bul ve umudumu hisset.

Asla yalnız kalmayacaksınız,
asla unutulmayacaksınız,
Zaman beni asla
bocalatmayacak, Işığımı bul ve
umudumu hisset.

Seni sonsuza dek bekleyeceğim,
Yolunu kaybetmeyeceksin,
sevgilim, Işığımı bul ve umudumu
hisset, Ve sevgim sana eve kadar
rehberlik edecek.

Bazen en güçlü sevgi bile yeterli olmazdı.

Gelin fenerini kaldırdı ve bir ağaç dalına astı. Fener hafifçe sallandı. Gelin bir kenarda durmuş, elini ağacın koyu renkli kabuğuna dayamıştı. Kadınlar teker teker ilerleyerek kendi fenerlerini dallara astılar ve sonra köprüden geri dönerek çıkıntıya doğru yürüdüler.

Bir uçağın sesi vadinin dinginliğini yırttı. Pırıl pırıl metalden yapılmış, hançer gibi dar, kaygan bir avcı uçağı gökyüzünden ölü bir düşüşle alçaldı. Son anda pilot havalandı. Avcı uçağı vadiden son sürat geçti, kemerlerden oluşan labirentin içinden bir iğne gibi geçti, o kadar yakından vızıldadı ki

vala ağacı titredi. Gelinin cübbesi rüzgârdan dalgalandı.
Maud'un nefesi kesildi.

Kavaline asasını geri çekilen gemiye doğru salladı.
"Tellis, seni aptal!"

Avcı batmakta olan güneşe doğru süzüldü.

Seveline arkasına yaslandı ve güldü.

"I değişti benim akıl!" Kavaline
homurdandı. "Ben onunla evlenmiyorum!"

"Damat mıydı o?" Maud sordu. Onda
gülümseyerek, "Evet," dedi.

"Bu pervasızlığın da ötesindeydi," diye mırıldandı Maud.

"Tehlike yoktu," diye elini salladı Seveline. "Tellis
olağanüstü bir pilottur."

"Öyle," diye onayladı Onda. "Küçük bir saldırı gemisinde
üç binden fazla saat geçirmiş."

Seveline kıkırdadı. "Acele etmeliyiz. İkinci bir geçiş için
geri gelirse Kavaline patlayabilir. Sıra sizde Leydi Maud."

Maud köprüye çıktı ve fenerini ağaca götürdü.

W Kortej patikadan aşağı indiğinde Maud köprünün kenarında kendisini bekleyen iki figür gördü Şatonun st katlarına çıkıyordu. İkiisi de sarışındı. İri yapılı ve zırhıyla daha da irileşmiş olan ilki, avluyu aşağıdan koruyan taş parmaklığa yaslanmıştı. Ufak tefek olan ikincisi ise bacak bacak üstüne atmış, söz konusu taş parmaklığın üzerinde oturuyordu.

Maud hızlanma isteğiyle savaştı. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, önündeki kadınlar patikadan çıkana kadar hiçbir yere gitmiyordu.

"Ne kadar sevimli," diye mırıldandı Seveline arkasında, sesi mide bulandırıcı derecede sakarindi.

Dönüp diğer kadının ağzına yumruk atmamak için Maud'un tüm kontrolünü kullanması gerekti. Seveline bir tehditti ve çorak topraklar ona tehditleri tam bir tehlikeye dönüşme şansı bulamadan ortadan kaldırmayı öğretmişti. Etrafında dönmek, Seveline'i yoldan çıkarmak, geri dönmek, bir kolunu Onda'nın boğazına dolamak ve bayılıp nefes borusunu ezene kadar onu boğmak... Maud kendini salladı. Kızartacak daha büyük balıkları vardı.

nndeki kadınlar sola, köprüye doğru yönelirken Maud sağa döndü ve kendisini bekleyen iki kişiye doğru ilerledi.

Helen'in yüzünde uzun kahverengi bir leke belirdi. Daha yakından incelendiğinde, bu lekenin yapışkan olduğu, küçük ağaç kabuğu parçalarıyla süslü olduğu ve hafif çam reçinesi koktuğu görüldü. Maud bakışlarını yavaşça Arland'a kaydırıldı. Benzer bir dizi leke onun zırhını da boyamıştı.

"Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

"Hayır," dedi Arland ve Helen aynı sesle. Maud yüzlerindeki ifadeyi karşılaştırdı. Tıpatıp aynıydı. Sevgili evren, neredeyse onun çocuğu olabilirdi.

Arland'ın sarı yelesinin telleri arasından yeşil bir şey göründü. Maud uzandı, onu kopardı ve üç yaprağı hâlâ bağlı olan bir dal çıkardı. Dalı ikisinin arasında tuttu.

Arland metanetle onu fark etmeyi reddetti.

Doğru. Küçük dalın düşmesine izin verdi. "Diğerleri bizi izliyor mu?"

"Mhm." Arland'ın yüzü rahatlamıştı.

"Biraz bilgiye ihtiyacım var," diye mırıldandı. "Kozor ve Serak hakkında."

"Ne tür bilgiler?" Arland sesini alçaltarak sordu.

"Rütbe ve güç yapısı." "Acil mi?"

"Olabilir."

Arland ona kolunu uzattı. Kadın parmaklarını Arland'ın dirseğine dayadı ve birlikte köprüye doğru yürüdüler, son gelin grubunun da önlerinden gitmesine izin verdiler.

Köprüyü yavaşça geçtiler, Helen önlerinde yürüyordu.

"Nereye gidiyoruz?" Maud sordu.

"Sevgili amcamı görmeye. Onu çok özledim." Maud gülümsemesini gizledi.

Son cüppeli kadın en yakın kuleye girerek gözden kayboldu. Onu takip ettiler ama kadınların sola gittiği yerde onlar sağa gittiler. Koridorun kıvrımı onları giden gelin grubunun görüşünden gizler gizlemez, hem o hem de Arland sanki bunu planlamışlar gibi hızlandılar. Helen onları yakalamak için koştu.

kalktı. Arland eğildi, Helen'i kucağına aldı ve taşıdı, Helen de sanki her gün yaptığı bir şeymiş gibi ona izin verdi.

Üç kat yukarı çıkan bir asansöre bindiler, bir geçitten geçtiler, sonra bir başkasına, bir hava füzesi tarafından vurulabilecek kadar sağlam bir patlama kapısıyla emniyete alınmış sağlam, neredeyse kare bir kuleye gelene kadar. Arland'ın yaklaşmasıyla kapı açıldı ve Maud onu içeriye kadar takip etti, bir başka, son derece kısa koridordan geçerek büyük bir odaya vardılar.

Ona yirmi farklı oda gösterecekler ve hangisinin Soren'in odası olduğunu sorsalar, hemen burayı seçerdi. Şato kadar eski görünen kalın bir halı zemini yumuşatıyordu. Krahr Hanesi'nin sancakları ve antika kitaplıklar arasındaki gri taş duvarları tuhaf hayvanların kafatasları ve gizemli silahlar süslüyordu. Kitaplıklar gerçek ahşaptan yapılmıştı ve onlarca yıllık savaşı ve tehlikeli arayışları anlatan çeşitli nesneler ve ganimetlerle doluydu: tuhaf silahlar, haritalar, kayalar, her şekil ve boyutta veri çekirdekleri, kesilmemiş mücevherler, bir otrokar tılsım kemeri

-Kören ya bir Otrokar şamanıyla arkadaş olmuş ya da bir tanesini öldürmüştü ve Kutsal Anokrasi ile Umut Kıran Horde'un tarihini bildiğinden ikincisi çok daha muhtemeldi. Bir düzine galaktik ülkeden gelen paralar, hançerler, kurutulmuş bitkiler, prangalar, birkaç Dünya kitabı, altın Hanzi logogramlarını yanlış okumadıysa bunlardan biri muhtemelen Sun Tzu'nun Savaş Sanatı ve içinde pırıl pırıl bir kar tanesi olan büyük mavi bir top şeklinde bir Noel süsü tuhaf koleksiyonu tamamlıyordu. Burada ve orada yastıklı sandalyeler ve birkaç kanepeler oturma imkanı sunuyordu. Odanın ortasında büyük bir masa duruyordu, o kadar büyük ve ağırdı ki Maud, Arland'ın onu tek başına kaldıracabileceğinden şüpheliydi. Masanın arkasında, aynı derecede sağlam bir sandalyede Lord Soren oturmuş, okuyucusundaki bir belgeyi dikkatle inceliyordu.

Oda Veteran Vampir Şövalye diye bağıırıyordu. O kadar klasikti ki, acıttı.

Kapı kayarak kapandı. Lord Soren başını kaldırdı ve kara gözleriyle üçüne de baktı. Kaşlarını çatı

Arland'a baktı, Maud'a başını salladı, Helen'e gülümsedi ve yeğenine kaşlarını çatarak bakmaya devam etti.

"Ne?" Arland sordu.

"Kolunu kırmak zorunda mıydın?"

Arland boğazının derinliklerinden hırlamaya benzeyen bir ses çıkardı.

Lord Soren iç çekti. "Bu ziyaretten duyduğum memnuniyeti neye borçluyum?"

Maud, "Serak Hanesi'nin yapısını anlamam gerekiyor," dedi.

Lord Soren başını salladı ve parmaklarını masasının üzerinde gezdirdi. Maud'un sağ tarafındaki tavandan dev bir ekran kaydı ve çizgilerle birbirine bağlanmış iki isim piramidi gösterdi. Soldakinde Serak, diğerinde Kozor yazıyordu.

"Kiminle ilgileniyorsunuz?" Lord Soren sordu.

"Tellis Serak," dedi kadın.

Helen kanepelerden birine süründü, büyük mavi yastığın üzerine kıvrıldı ve esnedi.

"Ah. Gösterişli damat." Soren parmaklarını şıklattı ve Tellis'in adı piramidin tepesine yakın bir yerde gümüş renginde parladı. "Babası Başrahip, annesi ise Strateji."

"Mareşal kim?" diye sordu.

Sol taraftaki sütunda başka bir isim parladı. "Hudra. O sadece ismen Mareşal."

"Neden?" Arland sordu.

"Benden elli yıl önde," dedi Soren. "Zamanında çok güçlüydü ama zaman azılı bir düşmandır ve her zaman kazanır."

İlginç. "Tellis'i Mareşal olması için mi yetiştiriyorlar?" Maud sordu.

"O en bariz seçim," dedi Soren. "Mareşalliğe yükselmesi, ailenin Meclis üzerindeki hakimiyetini pekiştirecektir. Onu çocukluğundan beri hazırlıyorlar. Hiçbir şekilde hazır olduğundan değil. Çok genç, çok pervasız. Bu gece mükemmel bir örnek. Ne tür bir aptal

sırf gelini uçurumun üzerinde dururken onun saçlarını okşayabilmek için mi uçuş izni aldı?"

Tabii ki. Eğer Arland gelinini dövüşçünün içinde vızıldatmış olsaydı, o da atılğan olurdu. Ama söz konusu olan Serak'ın soyu olduğu için Tellis pervasızdı. "Yanılıyorsam düzeltin ama Mareşal adaylarının askeri eğitimlerinin çok yönlü olması gerekir, değil mi?"

"Gerçekten de öyle," dedi Soren. "Liderlik etmek üzere eğitilirler. Emirlerindeki insanları tanımak için Meclis ordusunun her bir koluyla belirli bir süre geçirirler, ancak eğitimlerinin büyük bir kısmı bu güçlerin etkili bir şekilde konuşlandırılması ve askeri strateji üzerine odaklanır."

"Bir Marshal'ın genellikle bir uzmanlık alanı vardır," diye ekledi Arland.

"Evet," diye onayladı Soren. "Genellikle savaşın hangi yönü öngörülebilir gelecekte Saray için en büyük tehdidi oluşturuyorsa ona odaklanırlar."

Maud Arland'a döndü. "Seninki ne?"

"Kara muharebesi," dedi Arland.

Soren, "Arland bizi Nexus'taki savaşa götürmek üzere eğitildi," dedi. "Önümüzdeki birkaç on yıl boyunca bu çatışmaya birkaç kez karışacağımızı tahmin ediyorduk, ancak kız kardeşin sayesinde bu artık bir endişe kaynağı değil."

Tam da düşündüğü gibiydi. "Mareşal'in başka uğraşları olması ne kadar olası?"

Arland'ın kalın sarı kaşları kalktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Zamanınızın çoğunu Ev için hayati olmayan bir şeye ayırmak isteseydiniz, bunu yapabilir miydiniz? Örneğin, atış yapmaktan hoşlanıyorsanız, zamanınızın önemli bir bölümünü atış talimi yaparak geçirebilir misiniz?"

"Hobilerime ve boş uğraşlarıma ayıracak zamanım olur muydu?" Arland kaşlarını çattı, düşünüyormuş gibi yaptı. "Bir düşüneyim. İki hafta! Son altı yılda iki hafta izin aldım ve amcam sanki asi bir kuzuymuşum gibi beni almaya geldi. Çünkü büyük Krahr Hanedanı

benim sürekli gözetimim olmadan dayanamaz. İşim, hobim, boş zamanım, 'kendime' ayırdığım zaman, tüm zamanım Krahr Hanesi şövalyeliğinin iyi bilenmiş makinesinin ürettiği bitmek bilmeyen sıradan ve yine de hayatı tehdit eden görevler dizisiyle ilgilenmekten ibaret. On yaşımdan beri kendime ayıracak bir anım bile olmadı."

Lord Soren ayağa kalktı, en yakındaki sandalyenin arkasından küçük bir battaniye aldı, Arland'a doğru yürüdü ve bir başlık gibi yeğeninin başına örttü.

Tamam. Daha önce böyle bir şeyle karşılaşmamıştı.

"Bana bir yas kefeni veriyor," dedi Arland ve battaniyeyi başından çekti. "Cenazelerde yas tutanların giydiği gibi."

"Böylece gençliğinizin trajik kaybına ağıt yakabilirsiniz," dedi Soren.

Arland battaniyeyi, yastığın üzerinde uyuyakalmış olan Helen'in üzerine örttü. "Sorunuza cevap vermek gerekirse leydim, hayır. Bir Mareşal'in görevleri dışında kayda değer bir uğraş için zamanı yoktur."

Maud, "Serak'lı Tellis küçük bir saldırı gemisinde üç bin saatten fazla zaman geçirdi," dedi.

İki adam da sessizliğe gömüldü.

Yıllar önce, küçük saldırı gemilerinden oluşan filoların devasa destroyerlerin üzerinde döndüğü bir bilim kurgu destanı izlemişti. Uzay savaşının gerçekliği bu romantik düşünceyi, ortalama bir savaş gemisinin tek tek avcılardan oluşan filoyu buharlaştırması kadar hızlı buharlaştırmıştı. Savaşçılar bir şekilde kalkanları aşmayı başarsalar bile, verecekleri hasar önemsiz olacaktı. Bu bir uçak gemisine sandal filosuyla saldırmaya çalışmak gibi bir şey olurdu. Cephanelerini harcayabilirler, ikmal yapabilirler, tekrar harcayabilirler ve yine de başkent gemisi devre dışı bırakılamaz.

Maud, "Anladığım kadarıyla küçük saldırı gemileri sadece tek bir şey için kullanılıyor," dedi.

"Gemiye çıkıyoruz," dedi Arland, sesinde sessiz bir hırıltı vardı. "Bir gemi teslim olduğunda, savaşçılar gemiye binen mürettebatı

geminin sorumluluğunu al ve yükünü emniyete al."

"Uçuş akrobasisini açıklıyor," dedi Soren, yüzü asık bir şekilde.

Maud Arland'a baktı.

Arland, "Savaşta sonra genellikle bir enkaz alanı olur," dedi. "Eskiden eskort olan parçalar her yöne uçar. Pilotun manevra kabiliyeti yüksek bir gemiye ve hızlı ellere ihtiyacı vardır."

"Serak Hanesi'nin korsanlara binmesi için herhangi bir sebep var mı?" Maud sordu. Soru söylerken bile kulağa saçma geliyordu ama dile getirilmesi gerekiyordu.

"Hayır," dedi Lord Soren.

"Korsan gemileri camdan toplardır," dedi Arland. "Maksimum hasar verecek ve gerektiğinde hızla dağılacak şekilde modifiye edilmişlerdir. Çoğu umut ve dualarla bir arada tutuluyor. Gemilerin hiçbir değeri yok, mürettebatın ise daha da az. Gemiye çıkmak için zaman ya da kaynak harcamazdım. Onları basitçe yok ederdim."

"Peki, kiminle uçuyor?" diye sordu.

Sessizlik hüküm sürüyordu. Üçü de aynı şeyi düşünüyordu. Serak sistemi civarında iki tür gemi vardı: korsanlar ve tüccarlar. Ve eğer Tellis korsanlara binmiyorsa...

Soren, "Bu ağır bir suçlama," dedi. "Elimizde kanıt yok. Yanılıyor bile olabiliriz."

Maud, "Oldukça net duydum," dedi.

Soren elini kaldırdı. "Buna itirazım yok. Ama tüm gerçeklere sahip değiliz. Belki de Tellis şımartılmıştır ve Serak'ın etrafında asteroitlerden kaçarak uçmayı seviyordur."

"Üç bin saat mi?" Arland sordu. "Daha garip şeyler de oldu."

"Doğrulama almanın bir yolu olabilir," dedi Maud. "Bu sistemin ötesine ulaşabilecek, izi sürülemeyen bir bağlantıya ihtiyacım olacak."

Arland, Soren'in masasına doğru yürüdü ve avucunu masanın yüzeyine koydu. Masanın üzerinde kırmızı bir ışık yuvarlandı. Ekran

göz kırptı ve üzerinde Krahr Hanesi'nin kan kırmızısı sembolü belirdi. Maud gözlerini kırptırdı. Arland az önce tüm iletişim düğümünü ele geçirmişti. Bir Mareşal'in gücü sergileniyordu.

Arland uzun bir sayı dizisi okudu. Ekran karardı ve göz kırparak nötr bir griye dönüştü.

"Ne yaptın?" diye sordu.

"Sinyali Lees'in kruvazöründen sektirmişler," dedi. "İletişim kaynaklarını şifreliyorlar, böylece takip edilemiyorlar. Şifreleme sistemlerine otostop çekiyorum. Çağrının alıcısı izini sürmeye çalışırsa, sinyal galaksideki rastgele noktalardan sıçramış gibi görünecek."

Vay canına. "Etkileyici."

Arland omuz silkti. "Nuan Cee eline geçen her fırsatta bizi gözetliyor. Ben sadece teraziye dengeliyorum."

Birden cüppesinin iç cebinde saklı olan veri küresinin farkına vardı.

"Kimi aramak istersiniz leydim?" Arland sordu.

"Diğer hayatımdan biri." Maud yürüdü ve Helen'den uzaktaki iki kanepeden diğerine oturdu. "Sessiz kalmanız ve ekranın dışında kalmanız en iyisi olabilir."

Soren yüzünü buruşturdu ama masasından kalkmadı. Arland parmaklarını masanın kumandalarında gezdirerek ekranı ona doğru çevirdi. Duvarda ikinci bir ekran belirdi, görüntünün kopyasını, tek yönlü bir yayını gösteriyordu. Onun gördüklerini görebileceklerdi ama diğer kişi için görünmez olacaklardı. Bu da gayet iyiydi. İsteddiği son şey herkesi birbiriyle tanıştırmaktı.

"İki kargo gemisinin ismine ihtiyacım var," dedi. "Biri sizin Ev'den, diğeri Serak'tan."

İsimler onun habercisinde belirdi.

Maud uzun bir dizi çekti. Hiç yapacağını düşündüğü bir arama değildi.

Oturduğu yerden hem vampirleri hem de ekranı mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Bu berbat olurdu.

Ekran boş kaldı. Bekledi.

Uzun bir dakika geçti.

Ekran canlandı. Bir uzay gemisinin köprüsü görüntüye geldi. Renouard kaptan koltuğuna yayılmıştı. Arland'dan yaklaşık bir buçuk on yıl daha yaşlı görünüyordu, uzun siyah saçları sırtından ve omuzlarından armasız simsiyah zırhına dökülüyordu, yırtık bir yara izi yüzünün sol tarafını kemiriyordu. Yıkık gözündeki biyonik hedefleme modülü ona odaklanmıştı. Bu mesafeden, parlayan gümüş tozuyla dolu görünüyordu.

Renouard ona baktı. Tanıdık bir endişe ürpertisi onu sardı. Ugh.

"Sariv," dedi. Eğer karanlık ormanlarda kurtlar konuşabilseydi, sesleri onunki gibi çıkardı. "Karhari'nin nazik çiçeği. Demek sonunda dışarı çıkmayı başardın."

Arland gözlerini kıstı.

"Senin sayende değil."

"Sana bir teklifte bulundum."

Evet, onu kabul edecek bir anne hayatta değildi. "Bana kızımın köle pazarında iyi para edeceğini söylemiştin."

"Şaka yapıyordum. Çoğunlukla. Duyduğuma göre kendine güzel bir Mareşal bulmuşsun."

Güzel çocuk Mareşal bir anda sinirlenmekten öfkelenmeye başladı.

"Söylenenlere göre, henüz anlaşmayı imzalamayı başaramamışsınız." Renouard öne doğru eğildi. "Bunu senin için yapmıyor mu? Ona biraz ders verebilirim."

Arland'ın yüzü taş gibi sertleşti.

"Kasıklarındaki yara izinin ikiz istediğini görüyorum," dedi ona. Adam dişlerini gösterdi ve güldü.

"Bir işim var," dedi.

"Can kulağıyla dinliyorum."

"İki gemiden kargo alınmasını istiyorum. Aşağıdaki koordinatlarda kadrandan geçecekler." Kadranın Serak sistemi yakınındaki bölümünü etiketledi ve ona gönderdi. "Büyük bir hacim değil, iki sandık

İlk gemiden bir, ikincisinden bir, üç metreküpten az ve yaklaşık yüz yirmi kilo ağırlığında."

"Bu değerli kargoyu kim taşıyor?"

"İlk gemi Gümüş Talon."

Renouard ekranını kontrol etti. "Krahr Hanesi. Demek söylentiler doğruymuş. Marshal'ı oynuyorsun. İçinde olduğunu hep biliyordum." Anladığından emin olmak için göz kırptı.

Ugh. "Bu yapılabilir mi, yapılamaz mı?"

"Yapılabilir," dedi. "Doğru fiyat karşılığında. Ben yapmayacağım ama aracı olacağım. Kasalarda ne var?"

"Bu önemli değil."

Gülümsedi. "İkinci gemi mi?"

"Valiant Charger."

"Hayır."

Bu kez ekranı kontrol etme zahmetine bile girmemişti.

"Bu bir mavna," dedi. "Bunu gözlerinle yapabilirsin Kapalı."

"Size söyledim, orası benim bölgem değil ve bağlantım o geminin peşinden gitmeyecek."

"Başka birini bul."

"Başka kimse yok. Bu oyun alanı bir tekeldir." "Anlaşma iptal," dedi. "Başka birini bulacağım."

Ekranı karartarak bağlantıyı kesti ve Arland ile Soren'e baktı.

Arland, "Serak Hanesi o çeyrekte korsanlık yapıyor," dedi. "Bağımsız korsanlar bir yıldız sistemini tekellerine almak için çok parçalı ve çok zayıflar. Elbette kendi tüccarlarına korsanlık yapmazlar."

"Ve Kozor da bu işin içinde," diye ekledi amcası. "Her iki Hanenin de tek başına korsanlık yapmak ve diğerini uzak tutmak için yeterli kaynağı yok. Eşit durumdalar. Hâlâ savaşıyor olsalardı ve Kozor ya da Serak filolarının bir kısmını korsanlığa ayırsaydı, diğeri saldırı fırsatını değerlendirirdi."

Arland, "Ne kadar zaman önce bir ittifak kurduklarını merak ediyorum," dedi.

"En az on yıl," dedi Soren. "Son ciddi savaşlarını o zaman yaptılar. Siyasi toplantılarda diğer Hanelerin önünde birbirlerini kötülerler ve zaman zaman küçük çatışmalar yaşarlar ama birbirlerinin burunlarını kanatacak kadar ciddi bir şey olmaz."

"Birleşik filoları burnumuzu kanatmak şöyle dursun, burnumuza yaklaşmaya bile yetmez," diye homurdandı Arland.

"Peki neden Krahr Evi?" Maud sordu. "Daha küçük bir eve gitmek daha mantıklı olmaz mıydı?"

"Onlar korsan," dedi Soren, "ve biz de en zengin ödülüz."

Arland, "Kendilerini korsan ve müttefik olarak ifşa edeceklerse, en büyük faydayı elde etmek istiyorlar," dedi.

"Nasıl?" Maud sordu. "Sadece iki yüz tane onları."

"Bilmiyorum," dedi Arland. "Ama öğreneceğim."

"Bu oynadıkları eğlenceli bir oyun." Soren keskin dişlerini gösterdi. "Bu meydan okumayı memnuniyetle karşılıyorum."

DIŞLER. KOŞMAK. ÇOK HIZLI KOŞUYOR. ARKASINDAKİ BÜYÜK ÇİRKİN ŞEKİL

Onu. Ayak sesleri.

Babası yoluna çıktı, hancı cübbesi simsiyahtı, gözleri ve elindeki süpürge turkuaz bir ateşle parlıyordu.

Dişler. Hemen arkasında.

Maud gözlerini açtı. Başka bir kabus, aynı kabus, karışık ve tuhaf, sanki bir rüyadan çok bir anı gibiydi.

Burası beni deli ediyor.

Helen'i kontrol etmek için

döndü. Kızının yatağı boştu.

Panik onu bıçakladı. Maud hızla doğruldu ve balkona açılan açık kapıyı gördü. Güneş ışığı soluk ışıkların arasından süzülüyordu.

Tül perdeler yere parlak dikdörtgenler çiziyordu. Perdeler rüzgârın etkisiyle aralanırken Maud taş parmaklığın üzerinde oturan küçük bir figür gördü.

Maud sandalyeden bir bornoz aldı, üzerine geçirdi ve balkona doğru yürüdü. Balkon, en geniş yerinde otuz ayak olmak üzere, odalarının tamamı boyunca uzanıyordu. Sağ tarafta, duvardan çıkıntı yapan bir çeşme vardı; çiçek sapı şeklindeki ve çan çiçeklerini andıran beş narin çiçeği vardı. Yaklaşık bir ayak genişliğinde insan yapımı bir dere çeşmenin kurnasından uzanıyor, balkonun çevresi boyunca yumuşak kıvrımlarla kıvrılıyor ve duvarın içinde kayboluyordu. Hem dere hem de çeşme kurumuştur. Sessiz bir sohbe davet eden birkaç bank yerleştirilmişti. Balkon bitkiler için yalvarıyordu. Onlar olmadan neredeyse çorak görünüyordu.

Maud kurumuş dereyi geçti ve Helen'in yanındaki balkonun taş duvarına yaslandı. Çok aşağıda, esinti yolları, kuleler ve nihayet ağaçlar tarafından gizlenen yer ona doğru esniyordu. Normal bir anne kızını parmaklıklardan çekerdi ama ikisinde de normal olan hiçbir şey yoktu.

Helen bir yerlerde bir sopa bulmuştu ve onunla taş duvarı dürtüyordu. Bir şey onu rahatsız ediyordu. Maud bekledi. Küçükken hep böyle otururdu, somurtkan ve yalnız. Eninde sonunda annem onu bulurdu. Annem hiç karışmazdı. Sadece Maud'un sorunları nihayet içinden dökülene kadar yanında beklerdi.

Maud bir süre orada öylece durdu, kendisini çekiştiren ağrı ve sızıların zihinsel bir kataloğunu çıkardı. Göğüs kafesi ağrıyordu. Bu beklenen bir şeydi. Dünyü yatakta geçirmeliydi, bir dağa tırmanıp onu patikadan atmaya çalışan vampir şövalyelerden kaçarak değil. Güçlendirici vücudunu daha da zorlamış ve bedelini ödetmişti. On iki saatten fazla kaya gibi uyumuştur. Güneş zirveye doğru yol alıyordu. Yakında öğle yemeği vakti olacaktı.

Kahvaltayı kaçırmış olmalı. Muhtemelen habercisinde mesajlar vardı. Onları kontrol edecekti ama henüz değil.

Esinti cübbesini karıştırdı. Maud omuzlarını dikleştirdi ve örümcek ağı inceliğindeki kumaşın teninin üzerindeki lüks yumuşaklığını hissetti.

Dün gece Renouard'ı görmek tanıdık paranoyayı yeniden canlandırmıştı. Düşük seviyeli bir sızı, görmezden gelemeyeceğiniz kadar kanayan bir yara gibi içinde uğuldayıp durmuştu. Bir süre onunla savaştı, ama sonunda her zaman olduğu gibi kazandı ve kendini mazur gördü, Helen'i kanepeden aldı ve onu odalarına taşıdı, katı kapıların arkasına sığınmak için acil bir ihtiyaç duydu.

Arland onun buna ihtiyacı olduğunu hissetmiş gibiydi ve Helen'i ondan almayı teklif etmedi. Onun yerine rahat bir sessizlik içinde odasına doğru yürüdüler.

Helen'in ağırlığını göğsünde ve omzunda hissetmek ve saçlarının tanıdık kokusu onu biraz rahatlatmıştı. Helen güvendeydi. İkisi de güvendeydi.

Kapısına vardığında Maud içeri girdi ve Helen'i dikkatlice yatağına yatırdı. Kızının hançerlerini yanına koydu, onu yatırdı ve doğruldu. Kapıyı açık bırakmıştı ve Arland eşikte bekliyordu.

Dün gece arkasını döndüğünde onu kapının girişinde, yarı gölgeler içinde, uzun boylu, geniş omuzlu, zırhı ışığı yutmuş bir halde dururken gördü. Saçları yüzüne dökülmüştü, yontulmuş çenesinin çizgileri bu zemine karşı sertti ve iki ayın ışığı gözlerini yakaladığında mavi yeşil parlıyordu. Adam kadının nefesini kesmişti. Kadim bir savaşçıya benziyordu, bir şekilde bir efsaneden çıkıp onun odasına girmiş gezgin bir şövalyeye, ama gerçektir, etten kemikten ve gözlerine baktığında, yüzeyin hemen altında kaynayan bir sıcaklık gördü.

Bir erkeğin kendisine böyle bakmasının nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Melizard'ın bile unuttuğundan emin değildi.

olmalı. Vücudundaki her sinir dikkat kesildi. Nefesi kesildi. Tek yapmak istediği, o anda tek düşünebildiği, aradaki mesafeyi kapatmak, uzanmak ve onu öpmekti. Onu tatmak istiyordu. Zırhını bırakmak, onun zırhını bıraktığını görmek ve ona dokunmak istiyordu, vücut vücuda, ten tene. Şimdi bile, hatırladıkça kalp atışları hızlanıyordu.

Helen uyuyakalmıştı. Arland'ın odası sadece kısa bir koridor ötedeydi.

Bir adım. Tek bir kelime. Tüm gereken buydu. Küçük bir işaret, arzusun en zayıf ifadesi.

İstiyordu. Hem de ne çok istedi. Bunun yerine orada bir heykel gibi durdu, sanki donmuştu. Ona iyi geceler diledi ve o da sadece başını salladı.

Gitmişti.

Kapı kayarak kapandı.

Gitmesine izin verdi. Elinden kayıp gitmesine izin verdi ve sonra zırhını çıkardı, sinirlendi ve yatağa tırmandı. Güçlendirici onu yarım saat daha ayakta tuttu ve yorganın üzerine uzandı, kendine kızdı, ne olduğunu anlamaya çalıştı ve başarısız oldu.

Yakınlaşmayla ilgili hiçbir sorunu olmamıştı. Melizard onun ilki değildi ve evliliklerinde yaşadıkları sorunlar ne olursa olsun, seks onlardan biri değildi. Bedenler aşkta ve savaşta kendi dillerini konuşurlardı ve bu dil Maud'un doğuştan anladığı bir dildi. Kör bir kadın bile dün gece Arland'ı okuyabilirdi ve Maud kendine ne istediğini bilmediğini söylerse yalan söylemiş olurdu.

Neyim var benim?

"Ben melez miyim?"

Helen'in sorusu onu hazırlıksız yakaladı. Maud zihinsel vites değiştirmeye çalışarak gözlerini kırptırdı.

"Eğer öyleysem sorun değil," dedi Helen. "Sadece bilmek istiyorum." "Biri sana böyle mi seslendi?"

Helen cevap vermedi. Cevap vermek zorunda değildi. "O kelimeyi kullandılar mı?"

"Bana erhissa derlerdi."

Maud'un elleri taş duvarda kıvrıldı. Helen bu kelimeyi habercisine girmiş olmalıydı ve çeviri yazılımı en yakın eşdeğerini çıkardı: melez. Ona böyle diyorlardı, o pislikler. O anda bunu söyleyenin canını yakabilirdi ve yetişkin ya da çocuk olması umurunda bile değildi.

Maud öfkesini iradesiyle kavradı ve sesinin sakin ve ölçülü çıkacağından emin olana kadar onu bükte. Açıklamak zorundaydı. Gerçeği saklamak ikisine de iyi gelmeyecekti.

"Buna dokun." Bornozunun kolunu uzattı. Helen parmaklarını pürüzsüz kumaşın üzerinde gezdirdi.

"Vampirler özel bir yaratık, garip görünümlü bir tür yılan üretirler. Yılanlar uzun ipek iplikler salgılar ve bunlardan yuva yaparlar. Vampirler bu yuvaları toplar ve kumaş haline getirir. İki ana türü vardır: kahissa, bunun gibi çok ince, hafif kumaşlar yapar ve ohissa, sıcak ve dayanıklı olan daha güçlü kumaşlar yapar. Her ikisi de kullanışlıdır. Bazen kahissa ve ohissa üreyerek üçüncü bir yılan türü olan erhissa'yı oluştururlar. Erhissa yuva yapmaz. Zehirlidirler ve ısırırlar."

Helen irkildi.

"Vampirler için erhissa'nın bir amacı yoktur," dedi Maud. "Ama erhissa dünyanın vampirlerin etrafında dönmediğini bilir. Vampirlerin ne düşündüğü umurunda değil. Sadece kendi işini yapmaya devam eder."

"Yani ben bir melezim."

"Dünyada insanlar bir köpeğin cinsini bilmedikleri zaman bu kelimeyi kullanırlar. Sen kim olduğunu biliyorsun. Sen Helen'sın."

Helen yere baktı ve çubuğunu taşın üzerinde sürükledi, çenesi gerilmişti.

"Her birimiz bir insandan ya da bir vampirden daha fazlasıyız. Sadece bir tane sen varsın. Bazı insanlar bunun farkındadır, bazıları ise bunu görmeyi reddeder."

"Neden?"

Maud içini çekti. "Çünkü bazı insanların katı zihinleri vardır. Her şeyin açıkça etiketlenmesinden hoşlanırlar. Tanıştıkları herkes için bir kutuları vardır. Vampirler için bir kutu, lees için bir kutu, insanlar için bir kutu. Biri onların kutularına sığmadığında paniğe kapılırlar."

"Ama neden?"

"Tam olarak bilmiyorum çiçeğim. Bence bunun nedeni özgüven eksikliği. Dünyalarının kurallarını çözdüklerini düşünüyorlar ve bir şey bu kuralların dışına çıktığında bu onları korkutuyor."

"Yani, ben korkutucu muyum?"

"O insanlara mı? Evet, öyle. Uydurdukları kurallar artık geçerli değilse, nasıl davranacaklarını bilemezler ve bu da hayatta kalmalarının şüpheli olduğunu hissetmelerine neden olur. Yeni bir duruma uyum sağlamak ve yeni bir kurallar dizisi bulmak yerine, bazıları dünyayı eskisi gibi tutmak için ölümüne savaşacak. Fort Kur'da yaşadığımız zamanı hatırlıyor musun? Kapının üstünde ne yazıyordu?"

Helen, "Uyum sağla ya da öl," dedi.

"Değişimi durdurmak mümkün değil," dedi Maud. "Bu yaşamın doğasında var. Uyum sağlamayı reddedenler eninde sonunda yok olacaklar. Ama bunu yapmadan önce, çirkinleşecekler. Sizden nefret bile edebilirler."

Helen yukarı baktı. Gözleri parladı. "Ben de onlardan nefret edeceğim!" "Nefret çok güçlü bir araçtır. Onu boşa harcamayın. İnsanlar

Ne olduğunuzdan dolayı sizden hoşlanmayanlar, sizi tanıdıklarında fikirlerini değiştirebilirler. Ancak bazı insanlar kim olduğunuz için sizden nefret edecektir. Eğer kendilerine karşı dürüst olsalardı, sizden hoşlanmadıklarını itiraf ederlerdi çünkü sizinle ilgili bir şey onları aşağılık hissettiriyor. Daha iyi bir dövüşçü olduğunuzu, daha zeki olduğunuzu, daha güzel olduğunuzu ya da kendilerine gitmesi gerektiğini düşündükleri ilgiyi sizin çektiğinizi düşünebilirler. Bu insanlar gerçekten tehlikelidir. Elleri bir fırsat geçerse, size ve sevdiklerinize zarar verirler. Nefretinizi bu insanlar için saklayın. Önce onlara asla zarar vermeyin, ama eğer

Seni ya da arkadaşlarını incitirlerse, sen de onlara daha sert karşılık vermelisin. Anladın mı?"

Helen başını salladı.

"Dina Teyze'nin oteline geri dönmek ister misin?" Helen'in omuzları çöktü. "Bazen."

Maud kızına yaklaştı ve ona sarıldı. "İstediğimiz zaman gidebiliriz. Burada kalmak zorunda değiliz."

"Ama bazen burayı seviyorum," dedi Helen omzuna doğru. "Ymanie'yi seviyorum. Dina Teyze'nin otelinde Ymanie yok."

"Hayır, değil."

Dina'nın hanına geri dönerlerse Helen'in evde eğitim görmesi gerekecekti. Maud kızının hayata bakış açısını değiştirebilse bile, dişlerini, gücünü ya da geceleri gözlerinin ışığı yakalayışını gizlemenin bir yolu yoktu. Handa büyümek ilginç ve eğlenceliydi ama yalnız olduğu anlar da vardı. Üçü de, Klaus, Maud ve Dina, bununla kendi yöntemleriyle başa çıkmışlardı. Klaus her fırsatta handan ayrılıyordu. O ve en iyi arkadaşı ve başka bir hancının oğlu olan Michael, Baha-char'a, Kio-kio'ya ve hanlardan herhangi birinden ulaşabilecekleri her yere gezilere gittiler. Maud kitaplara gömülmüş, babalarıyla ve sonra da çeşitli öğretmenlerle dövüş sanatları çalışarak çok fazla zaman geçirmişti. Dina ise sadece insanmış gibi davranmaya ve arkadaş bulmak için devlet okuluna gitmeye çalıştığı dönemlerden geçiyordu. Yalanlar üzerine kurulan arkadaşlıklar asla uzun sürmedi.

Maud Helen'e daha sıkı sarıldı. Mükemmel seçenekler yoktu.

Bunu düzeltmek istiyordu. Eğer sihirli bir değnek sallayıp kızının iyiliği için galaksiyi düzene sokabilseydi, bunu gözünü kırpmadan yapardı.

"Burası ya da han olmak zorunda değil," dedi. "Başka bir yerde yaşamayı deneyebiliriz. Baha-char'da bir dükkân açabiliriz. Bir gemi alıp galaksiyi dolaşabiliriz."

Helen'in habercisi cıvıladı. Parmağıyla onu dürttü. "Ymanie 12. Kulede yavru kuşlar olduğunu söylüyor."

Maud iç çekti. Sonuçta Helen sadece beş yaşındaydı. "Gidip yavru kuşları görmek ister misin?"

"Evet!" Helen duvardan balkona atladı.

"Devam et. Kahramanlık yok, Helen. Kuşlara dokunmak yok, tehlikeli yüksek yerlere tırmanmak yok ve hayır-"

"Evet, anne!"

Maud ağzını kapattı ve kızının içeri ve kapıya doğru koşmasını izledi.

Şu anda yavru kuşlar Helen'in tüm sorunlarını çözüyordu. Ama sonsuza kadar beş yaşında kalmayacaktı.

Ben ne yapacağım? Burada doğru olan şey nedir?

O anda, Maud ona anne diyebilmek için hayatının on yılını verebilirdi.

İçeri girdi. Habercisi parladı. Harika. On dakika önce yüksek öncelikli bir mesaj. En azından çok uzun süre orada durmamış.

Maud ekrana dokundu. Leydi Ilemine'nin yüzü belirdi.

"Leydi Maud," dedi Arland'ın annesi. "Bana katılır mısınız?
öğle yemeği."

Lady Ilemine öğle yemeğini Küçük Bahçe'de yemeye karar vermişti. Küçük, diye karar verdi Maud. taş yol, göreceli bir terimdi.

Küçük Bahçe, dağın canlı kayalarından fırlayan küçük bir mesa üzerinde yaklaşık dört dönümlük bir alanı kaplıyordu. Arazide bunun gibi pek çok mesa vardı ve kale bunların etrafında büyüyerek onları yapısına dahil etti. Bazıları kuleleri destekliyor, diğerleri ise hizmet alanları veya diğer parklar için yer sağlıyordu. Habercisi ona, hayali bir şekilde Büyük Bahçe olarak adlandırılan, küçük bahçenin neredeyse iki katı büyüklüğünde daha büyük bir bahçe olduğunu bildirdi; ayrıca Yüksek Bahçe, Alçak Bahçe, Gümüş Bahçe, Nehir Bahçesi... Bundan sonra okumayı bıraktı.

Vampirler doğayı severdi ama Dünya'da bahçe, özenle ekilmiş, düzenlenmiş, planlanmış ve genellikle gezegenin dört bir yanından çeşitli bitkiler sunan bir alan anlamına gelirken, vampir bahçesi temelde korunmuş bir vahşi doğa parçasıydı. Özenle bakılan, budanan, yönetilen ve çok sevilen bir vahşi doğaydı ama içindeki her bitki o bölgenin yerlisiydi. Vampir bahçıvanlar fazladan çiçekler eker, pitoresk çalıları ve yerli otları teşvik ederdi ama çiçekleri bir kıtadan diğerine nakletmek asla akıllarına gelmezdi. Eğer bir Çin kelebek çalısı görürlerse

Bir İngiliz bahçesinde, yerli çançiçeklerinin arasında olsaydı, yabancı ot diye söküp atarlardı.

Bunun istisnası vala ağacıydı. Kutsal Anokrasi onları kolonileştirdiği her gezegene getirdi.

Maud'un etrafındaki bahçe, bu biyozonun sunduğu en iyi şeyleri sergiliyordu. Dar turkuaz yapraklı ve soluk kabuklu uzun ağaçlar yolun her iki yanında yükseliyordu. Kökleri kısmen açıktaydı ve sanki biri selvi ağaçlarını alıp makrome yapmaya karar vermiş gibi birbirine düğümlenmişti. Köklerin altında narin lavanta ve mavi çiçekler kümeler halinde açmış, her biri beş taç yapraklı ve uzun stamenlerden oluşan bir sprej. Çiçekler hafifçe parlıyor, yaprakları sedef parlaklığıyla ışıltıyordu. Yaprakları daha parlak yeşile çalan fırfırlı zümrüt rengi bir çalı, köklerin etrafında toplanmıştı. Ağaçların arasında, gölgelikten daha fazla güneşin girdiği yerlerde başka çiçekler açıyordu. Uzun saplar, ağzına kadar beyaz organlarla dolu gül rengi şampanya flütlerine benzeyen dar çiçekleri destekliyordu. Kafası büyüklüğündeki yarı saydam çiçekler, doku inceliğindeki taç yapraklarını yayıyordu; her bir taç yaprağı, ortasından geçen ve çiçeğin parlayan altın renkli merkezinde buluşan parlak kırmızı bir damarla işaretlenmiş soluk bir maviydi. Sarı dallarıyla titreyen uzun başaklar, komşularının yapraklarına ışıltılı polenler damlatıyordu. Hava baharat ve tatlı parfüm kokuyordu.

Dina burada bir gün geçirirdi.

Yol büyük bir çemberle son buluyordu. Bir dere halka şeklinde akarak yolun ortasını yuvarlak bir adaya bölüyordu. Çemberin içinde tek bir vala ağacı yetişiyordu; binlerce yıllık devlerden biri değil, daha yeni dikilmiş, gövdesi ancak bir metre genişliğindeydi. Kan kırmızısı yapraklar taşıyan koyu renkli dallarını derenin suyuna ve biri boş, diğeri zırhlı Leydi Ilemine'nin oturduğu iki sandalyeli küçük taş masanın üzerine yayıyordu.

İşte gidiyoruz. Maud taş köprüden geçti. Yaşlı kadın ona baktı.

"Demek sonunda başardın. Mükemmel."

Maud selam verdi ve yerine oturdu. Önüne bir tabak konmuştu bile. Büyük bir tabakta kızarmış yiyecekler, etler ve küçük şişlere dizilmiş meyveler vardı. Parmak yiyecekler. Uzun bir cam sürahide yeşil şarap sunuluyordu.

Ilemina sandalyesinde arkasına yaslanmış, yan oturmuş, uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine atmış, sol kolunu masaya dayamıştı. Yakından bakıldığında, Arland'la aralarındaki benzerlik açıkça görülebiliyordu. Aynı saçlar, aynı mavi gözlerdeki kararlı bakış, aynı inatçı çene açısı. Bir krahır ile öğle yemeği.

"Yolda yürürken yüzün düşünceli görünüyordu," dedi Ilemina.

Ne kadar söylemeli? "Kız kardeşimi düşünüyordum." "Ah?"

"Üçümüz, erkek kardeşim, kız kardeşim ve ben, ailemizin hanında büyürken, her birimiz genel işlerimizin yanı sıra hanın belirli bir alanından sorumluyduk. Dina'nınki bahçelerdi. Burayı çok sevecektir."

"Seninki neydi?"

"Ahır."

"Hiç tahmin edemezdim. Bineğınız ya da evcil hayvanınız yok." "Karhari'de evcil hayvanlar için pek fırsat yoktu."

"Peki ya ondan önce?" Ilemina sordu.

Bazı sınırlar koyması gerekiyordu. "O geçmişte kaldı."

"Kardeşim bana bulgularınızdan bahsetti." Ilemina sürahiyi aldı ve bardaklarını doldurdu.

Maud kadehi dudaklarına götürdü ve şaraptan küçük bir yudum aldı. Yaşlı kadın onu dikkatle izliyordu.

"Kozor ve Serak'ın korsanlarla işbirliği yaptığından şüpheleniyorduk ama korsanlığa tenezzül etmeleri çok basit."

"Bu duyulmamış bir şey değil," diye belirtti Maud ve dilini ısırılmış olmayı diledi.

"Haklısınız. Ama Kutsal Anokrasi Evleri savaş ilanı olmadan birbirlerini asla avlamazlar." Ilemina şarabından bir yudum aldı. "Bu ağır bir suçlama. Kanıta ihtiyacım var."

"Anlıyorum," dedi Maud.

Şaraplarını yudumladılar. Maud'un içindeki baskı her geçen saniye artıyordu.

"Beni buraya Kozor hakkında konuşmak için çağırmadınız," dedi Maud. "Sessizlik konusunda pek iyi değilsin," dedi Ilemına.

"Üzerinde çalışılacak bir şey."

Maud uzandı, küçük sarı meyvelerden bir şiş aldı ve bir tanesini ağzına attı.

"Oğluma karşı niyetiniz nedir?" Ilemına sordu.

Maud soruyu düşündü. Niyeti neydi? Dürüstlükte karar kıldı. "Bilmiyorum."

"Bilinecek ne var ki?" Ilemına bakışlarıyla onu sabitledi.

"Ona karşı hislerin var. Onu Boşluk boyunca takip ettin. Onun da sana karşı hisleri var. Seni buraya o getirdi. Neyi bekliyorsun?"

"O kadar basit değil."

"Ama öyle. İkiniz de yetişkinsiniz. Yüzünüzü korumayı unuttuğunuzda ona nasıl baktığınızı görüyorum."

Ne?

"Sana evlenme teklif etti. Sen hayır dedin. Neyi bekliyorsun? Ne istiyorsun? Zenginlik mi? Güç mü? Onunla evlenirsen ikisine de sahip olursun."

Maud'un servet avcısı olduğunu düşünüyordu. Tanıdık bir huzursuzluk, ayağının altındaki bir çapak gibi ona battı. "Hayatımı kazanmak için Arland'a ihtiyacım yok. Ben bir hancının kızıyım. Düzinelerce dil biliyorum, savaş için eğitildim ve herhangi bir ticaret merkezinde evimdeyim. İstedğim zaman kız kardeşimin hanına dönebilirim."

Yapabilirdi. Dina'nın hanının Baha-char'a, galaktik pazara erişimi olduğu göz önüne alındığında, eğer iş almak isterse, bol miktarda iş olacaktı ve ücret de harika olacaktı.

Ilemına'nın gözlerinde küçük bir zafer ışığı parladı. "Ve işte buradasın. Kendini bir vampir evinde insan olmanın ve boş bir arma taşımanın aşağılanmasına maruz bırakıyorsun."

Maud neredeyse dilini ısıracaktı.

"Belli ki güçlü bir bağ sizi uzayın öbür ucuna çekmiş."

Maud hiçbir şey söylemedi.

"Oğlumu seviyor musun?" Ilemına sordu.

"Evet." Cevap şaşırtıcı bir kolaylıkla geldi.

Ilemına ona baktı. "O zaman bu konuda bir şeyler yap."

Maud ağzını açtı ve tıklayarak kapattı.

"Bu, basit bir çözümü olan bir sorun.

Bunu büyötmeye gerek yok."

Muhteşem. Belki de kayınvalidesi duygularını kıpırdayan zehirli bir yılan topuna benzetti.

Maud sessizce, "Sadece ben değilim," dedi.

Ilemına öne doğru eğildi. "Gerçekten çocuğunun Dünya'da daha iyi olacağını mı düşünüyorsun? O öldürdü, Maud. Dişleri var. Gördüğüm en vampir çocuk o. Onunla çok şey yapabiliriz. İnsanlar hiçbir şey yapamaz. Hayatının geri kalanında onu saklamak zorunda kalacaksın. Bunu kızına yapabilir misin?"

"Benden ne istiyorsun?" Maud homurdandı.

"Bu işin özüne inmek istiyorum. Aptal numarası yapmayı bırak ve bana seni neyin engellediğini söyle, çünkü oğlum perişan halde ve ben ikinizin birbirinizle dans etmenizi izlemekten bıktım."

"Üç gündür gezegendeyim!"

"Üç gün yeter de artar bile. Ne istiyorsun, Hancı Maud?"

"Helen'in mutlu olmasını istiyorum."

Ilemına içini çekti ve şarabını içti. "Ben büyürken ailemin bana hiç faydası yoktu. Evleri bir savaş eviydi. Her zaman savaştıkları ya da savaşmaya hazırlandıkları bir savaş vardı. İşe yarayacak kadar büyüyene kadar beni fark etmediler. Kendimi sonuna kadar zorladım, mükemmelleştim, her eylem için gönüllü oldum, sadece dikkatlerinin bir kırıntısını almak için. Müstakbel kocamla tanıştığımda, evlerinin Mareşaliydim. Arland'ın babasıyla bir saatten az bir süre konuştum ve eğer beni kabul ederse onunla birlikte gideceğimi biliyordum.

sordu. Hayatımda ilk defa biri beni olduğum gibi gördü."

Kelimeler derinlere gömüldü. Arland'a tam olarak kim olduğunu göstermişti ve Arland bu yüzden ona hayranlık duymuştu.

Ilemina gülümsedi. "Onu terk ettim ve sonra mutluluğu bulduğum için beni cezalandırmaya çalıştıklarında ailemin evine karşı bir savaş verdim. Bu onların bencilliklerinin son noktasıydı. Bu yüzden kızım doğduğunda, annem gibi olmayacağıma yemin ettim. Dikkatimi çocuğuma verdim. Hayatının her alanına dahil oldum. Onu besledim, destekledim, cesaretlendirdim. Onu eğittim. Kocam da öyle. Bazıları eşim ve benim kızımız uğruna kendi birlikteliğimizi ihmal ettiğimizi söyleyebilir ve haksız da sayılmazlar."

Ilemina durakladı ve parmağıyla bardağının kenarını yokladı. "Kızım yirmi iki yaşındayken bir şövalyeyle tanıştı ve ona aşık oldu. Bir damattan isteyebileceğim her şeye sahipti. Kalbim yine de kırıldı ama ona engel olmak istemedim. Onunla evlendi. Galaksinin öbür ucunda yaşıyor ve yılda bir ya da iki kez ziyarete geliyor. O gittiğinde Arland on yaşındaydı. Onu zar zor tanıyor. Neredeyse hiç görmediğim torunlarım var."

Maud ne söyleyeceğini bilemediği için sessiz kaldı.

"Çocuklar terk eder," dedi Ilemina ona. "Anneliğin en büyük trajedisi, eğer her şeyi doğru yapmışsanız, onları güven ve bağımsızlık içinde yetiştirmişseniz, sizi bırakıp gitmeleridir. Olması gerektiği gibi. Bir gün Helen gidecek."

Endişe Maud'u delip geçti. Saklamaya çalışarak yutkundu.

"Onu tutmaya ve zapt etmeye çalışırsanız, telafisi mümkün olmayan bir günah işlemiş olursunuz. Gençlerimizi engellememeliyiz. Onların dişlerini kesmemeliyiz. Bir gün sadece sen olacaksın Maud."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Maud. Bunu düşünmek acı veriyordu. "O gün geldiğinde kendini nerede görüyorsun?"

Ilemina sordu.

Nerede olmak istediğini biliyordu ama oraya ulaşmak çok karmaşıktı.

"Tekrar soruyorum. Korktuğunuz şey nedir? Bizi vampirleştirmeye mi çalışıyorsun? Bu nafile. Yapacağın hiçbir şey doğum koşullarını değiştirmeyecek ve eğer oğlum bir vampir olmak isteseydi, onu sevmek için can atan kadim soylara sahip gerçek bir kadın kalabalığına sahip olurdu. İnsan olmaktan utanıyor musun? Türünden nefret mi ediyorsun?"

Maud başını kaldırdı. "Vampirmişim gibi davranmak gibi bir arzum yok."

"O halde nedir?" Ilemine sesini yükseltti.

Maud'un içinde bir şey ince bir cam çubuğun kırılması gibi kırıldı.

"Ervan Evi beni bir kenara attı. Kızımı da eski bir paçavra gibi attılar. Kocam dışında onlar için hiçbir değerimiz yoktu. Aralarında yaşadığımız onca zaman, Ev'e hizmet etmek için yaptığım onca şey, kurduğum onca dostluk, hiçbirinin önemi yoktu. Bizi tutmak için savaşmadılar. Bizden kurtulmak istediler."

Kelimeler, onları sakladığı gizli bir yerden dökülmeye devam etti ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onları durduramadı. "Bir yalan yaşadım. Bu riski tekrar göze alamam. Almayacağım da. Arland'ın dışarıdan gelen ve zorlukla tolere edilen biriyle evlenmesini istemiyorum. Hanesi tarafından değer verilen biriyle evlenmesini istiyorum. Vazgeçilmez biriyle. Bu evliliğin Krahr Hanesi için bir nimet olarak görülmesini istiyorum. Arland dışında hiçbirinize güvenmiyorum. Bana asla sırt çevirmeyeceğinizden emin olmak istiyorum. Kızımın burada oğlunuz sayesinde değil, benim sayemde ve nihayetinde kendisi sayesinde bir yeri olacak."

Çok fazla şey söylemişti. Bu da nereden çıktı? Kelimeler ağzından çıkana kadar istediği şeyin bu olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Aralarında sessizlik vardı. Hafif bir esinti vala ağacını karıştırdı.

Ilemina kaşlarını kaldırdı ve şarabından bir yudum aldı.
"Şimdi de bu mu? Bunu anlıyorum."

MAUD ÖFKEYLE KÖPRÜYÜ GEÇTİ. O IZIN VERMİŞTİ

Ilemina'yı kızdırdı. Bu stratejik bir hataydı. Rakibinizi anlamak bir çatışmada sahip olabileceğiniz en önemli avantajdı. Sayılar, güçler ve şans önemliydi ama rakibinizin nasıl düşündüğünü bilerseniz, stratejisini tahmin edebilir ve hazırlık yapabilirsiniz.

Arland'ın annesine onu manipüle etmesi için yeterli koz vermişti. Aptalca. Çok aptalca.

Ruhunu lanet olası bir vampire açarken aklından ne geçiyordu?

Stangiva'nın önünde diz çöküp Helen'in hayatı için yalvardığı anı, sıcak ve keskin bir şekilde onu bıçakladı. O kaltağı eline geçirebilseydi, eski kayınvalidesinin boynunu kırardı. Yıllarını Melizard'ın, annesinin ve tüm Ev'in iyiliği için kendini mükemmel bir vampir eşine dönüştürmeye çalışarak geçirmişti. Her yönden istisnai olmak için kendini bir simit gibi büktü, hepsi de ziyaretçilerin önünde "Bakın biz ne kadar örnek bir Eviz. Bir insanı aldık ve onu bir vampire dönüştürdük. Eski destanları okuyuşunu dinleyin. Sizin eğlenceniz için performansını izleyin."

Ve o, o dizgini isteyerek takan ve arabayı ileriye doğru sürükleyen aptaldı. Ne için? Aşk için mi?

Kendi kendine güldü ve sesi keskin ve kırılgan çıktı.

Aşk. Nasıl bu kadar genç ve aptal olabilir?

Ugh. İçinden öfke akıyordu. Maud umutsuzca bir şeyleri yumruklamak istedi.

Keskin bir çıtırtı sesi dönmesine neden oldu. T şeklinde bir kavşağa gelmişti. Sağında, ilkinden mükemmel bir dik açıyla ayrılan başka bir köprü vardı. Köprünün sonu başka bir bahçe platosuna açılıyordu. Ağaçlar ve çalılar görüşünü engelliyordu ama Maud az önce ne duyduğundan kesinlikle emindi. Köşeye sıkışmış bir lees'in tiz, kısa havlaması.

Döndü ve koşarak köprüden bahçeye indi. Nuan Cee'nin Klanı Krahr'ın davetli misafirleriydi. Krahr'ın gözetimindeyken onlara hiçbir zarar gelemezdi.

İleriden sesler geliyordu. Sesleri tam olarak çıkaramıyordu ama tonlamaları yeterince iyi duyuyordu: erkek, vampir, kibirli. Virajı döndü. Önündeki düz patika, ortasında küçük bir çeşme bulunan yuvarlak bir meydana açılıyordu. Meydanda, patikadan girişe en yakın yerde, küçük, mavi kürklü bir lees ve bir tachi duruyordu. Lees ayak parmaklarının ucundaydı, kaçmaya hazırdı. Tachi o kadar griye dönmüştü ki doymamış gibi görünüyordu. Karşılarında dört erkek vampir duruyordu. İki hafifçe öne eğilmişti, üçüncüsü kan çekicinin kabzasını okşuyordu ve dördüncüsü kollarını göğsünde kavuşturmuştu, lider olduğu belliydi. Düşün davetlileri hakkındaki dosyaları inceliyordu ve onu tanımakta zorlanmadı. Lord Suykon, damadın kardeşi. İri yarı, kızıl saçlı ve agresif.

Şiddetlenmek üzereydiler. Tachi misilleme yapacak ve Tachi ile Krahr Hanesi arasındaki ilişkiler kana bulanacaktı. Bunu durdurmak için hiçbir yetkisi yoktu. O sadece başka bir misafirdi. Eğer saldırıya uğrarsa, tachi olaya müdahale edecekti. Bundan emindi. Kraliçelerine yemek servis etmişti ve ona iyilikle bakıyorlardı. Tachi, ortak bir tehdide karşı ona yardım etmekten onur duyardı.

Şiddetten ve gecikmeden kaçınmak zorundaydı. Bu neredeyse imkânsızdı. O bir insandı ve vampirin gözünde Arland'a aitti ama hiçbir statüsü yoktu. Eğer bir şey varsa, onun varlığı sadece kışkırtabilirdi.

Maud armasına dokundu. Bir iletişim cihazının ince sapı zırhından kayarak ikiye ayrıldı. Dallardan biri kulağına, diğeri ağzına uzandı. Arma beyaz bir ışıkla titreşerek kameranin aktif olduğunu haber verdi.

"Arland?"

Hafif bir duraklama oldu, sonra cevap verdi. "İşte."

"Beslememe gir."

Küçük bir duraklama daha oldu. Suykon bir şey söyledi. Yanındaki vampir güldü. Maud hızlandı.

Lees çığlık attı, sesindeki keskinlik onu kızgın bir sincap gibi yapıyordu.

Arland'ın keskin sesi kulaklığına konuştu. "Destek yolda."

Habercisi çınlayarak gelen bir mesajı duyurdu. Maud ona dokundu. Onu Krahr Hanesi'nin resmi hizmetkârı yapan bir sözleşme. Kaydırdı, doğru kelimeleri arıyordu.

... askeri hizmet, Mareşal tarafından gerekli görüldüğü şekilde yerine getirilecektir...

Onu yeni işe almış ve ona Saray'ın herhangi bir şövalyesiyle aynı yetkiyi vermişti.

"Kabul et," dedi.

Güncellenmiş arması zırhla etkileşime girdiğinde baş dönmesi ona çarptı. Bu sadece bir an sürdü. Arland armayı ona vermeden önce Ev'in arayüzünü armaya yüklemiş olmalıydı ve şimdi aktif hale gelmişti.

Tepesi kırmızıyla parladı. Sapından çıkan üçüncü bir dal, sol gözünün üzerinde bir perde oluşturdu. Üzerinde Krahr Hanesi'nin simgesi uzak köşede loş bir şekilde parlıyordu. Onun yanında başka bir simge, küçük bir afiş bekliyordu.

Bu adam için. Bu adam için Ilemina'ya katlanabilirdi. O buna değerdı.

Maud açıklığa doğru yürüdü. Göz merceğı, başının üzerinde soluk harflerle ismini gösteren lees'i işaretledi. Nuan Tooki. Tachi Ke'Lek'ti.

"İşte, bir insan geliyor!" diye ilan etti siyah saçlı bir vampir. Göz merceği onu bir isimle işaretledi. Lord Kurr. Artık bir hizmetli olduğuna göre, dahili dosyalar parmaklarının ucundaydı.

Nuan Tooki onun arkasına saklandı, pençelerini önlüğünün ceplerine soktu ve sol elinde bir avuç ok, sağ elinde de küçük bir hançerle çıktı. Her ikisinde de monomoleküler kenar vardı, muhtemelen zehirliydi.

Ke'Lek'in rengi hafifçe koyulaştı, ama sadece bir gölge, zar zor algılanabilen bir yeşil.

Suykon gülümsedi.

Maud tachi'nin önüne geçti, afiş simgesine baktı ve onu etkinleştirmek için kasıtlı olarak göz kırptı.

Arma bir çan gibi çaldı. Sol omzunda parlak kırmızı bir kıvılcım yanıp sönererek Krahr Hanesi'nin sancağının holografik bir görüntüsünü yansıttı. Kanlı kılıcını kavradı ve kırmızı ışık içinden geçip silahı hazırlarken elinde vınladı.

Afiş biraz daha parlak bir şekilde parladı.

"Peki burada neyimiz var?" Suykon sordu. "Çok sevimli, değil mi?"

Söyleyeceği herhangi bir şey, onları kışkırttığını iddia etmeleri için onlara bir fırsat verecekti. Herhangi bir kelime hakaret olarak sunulacak ve şiddet için bir bahane olarak kullanılacaktı. O sadece hiçbir şey söylemedi.

"Dilsiz misin, insan?"

Maud bekledi.

Suykon'un gözleri kısıldı. "Lord Kurr."

"Evet?" diye sordu siyah saçlı şövalye.

"Sanırım hanımefendimizin başı dertte. Şu iki yabancı tarafından tehdit ediliyor. Gidip onu kurtarmalısınız."

Tachi ilerledi.

Maud pankartı tekrar çalıştırdı. Arması yere kırmızı bir çizgi yansıttı ve önceden yazılmış uyarıyı göz merceğine fırlattı. Okudu. "Sizler Ev'in misafirlerisiniz"

Krahr Hanesi'nin bir şövalyesinin huzurunda. Krahr Hanesi'nin diğer misafirlerine yönelik herhangi bir şiddet derhal cezalandırılacaktır. Bu çizgiyi geçerseniz ölürsünüz."

Ke'Lek hayal kırıklığı içinde ağzını tıkladı ve geri adım attı. Hat her iki yönde de kesiliyordu.

Lord Kurr kıkırdadı.

Göz merceği onu taradı ve zırhının sol tarafındaki uzun, hafif parlak bir çizgiyi vurguladı. Yakın zamanda yapılmış bir yama işi ve pek de iyi bir yama değil. Zırh yamamak bilim olduğu kadar bir sanattı ve hafif bir dokunuş gerektiriyordu. Aletleri çok sert kullanmıştı. Ne yaptığını bilen birinin tamir etmesine izin vermeliydi ama zırh bakımı bir gurur meselesiydi. Küçük bir hedefti, bir inçin dörtte birinden daha az genişlikteydi. Göz merceği olmadan kaçırabilirdi.

"Bu alacağınız tek uyarı."

"Benim güzel kızım," diye kükredi Kurr, devasa bir kanlı kılıç çıkararak. "Seni kurtaracağım."

Sabırsızlanıyorum.

Kurr suçladı.

Adamın ayağı çizgiyi geçtiği anda, kadın tek dizinin üzerine çöktü. Adamın kılıcı omzunun üzerinden kayarak zırhına çarptı. Kılıcını zırha sapladı ve bükte. Zırh duyulabilir bir çatırtıyla kırıldı. Nano iplikler büzüşerek kendilerini parçaladı.

Kılıcını kurtardı, ayağa kalktı ve Kurr'un açıkta kalan tarafına bir tekme savurdu. Darbe onu çizginin üzerinden geriye savurdu. Tökezledi ve yan tarafını tutarak iki büklüm oldu. Parmaklarının arasından kan damlıyordu. Göğüs zırhının yarısı aşağı sarkmış, nanoteller yeniden bağlanmaya çalıştıkça sürünüyor ve yer değiştiriyordu.

Bir an için herkes duruşunu unuttu ve öylece bakakaldı. Kurr'u zırhından çıkarmıştı. Aşağılanma mutlaktı.

Bilgi istemi göz merceğinde tekrar parladı.

"Krahr Hanesi'nin bir şövalyesinin huzurunda Krahr Hanesi'nin misafirlerisiniz. Krahr Hanesi'nin diğer misafirlerine yönelik herhangi bir şiddet derhal cezalandırılacaktır. Bu çizgiyi geçerseniz ölürsünüz."

Kurr kılıcını kavradı. "O kaltağı öldüreceğim." "Kurr!" Suykon havladı. Kurr suçladı.

Gökyüzünden bir gölge düştü. Geri çekilmek için ancak fırsat bulabildi. Devasa bir erkek vampir tam savaş zırhı içinde önüne indi, geniş sırtı görüşünü engelliyordu. Gri saçları kısacık kesilmişti.

Yeni vampir kan çekicini savurdu. Tüyleri diken diken eden bir vınlamayla havayı yırttı ve yerine oturdu.

Maud görmeye çalışarak yana doğru hamle yaptı.

Kurr yirmi adım ötede, kış üstü yatmış, nefes almaya çalışıyordu. Diğer iki vampir onun yanında diz çökmüş, armasını harekete geçirmek için çabalıyordu. Sadece Suykon ayakta kalmıştı.

Yeni vampir ağzını açarak dişlerini gösterdi ve başını öne eğerek saldırmaya hazır bir boğa gibi tehditkâr bir ses çıkardı. Vampir standartlarına göre bile dev gibiydi. Göz merceği onu işaretleyerek adını belirledi.

Maud gözlerini kırptırdı.

"Özür dileriz Lord Konsorsiyum," dedi Suykon. "Kötü bir niyetimiz yoktu. Durumu açıkça yanlış yorumlamışız."

Lord Otubar çenesini açtı ve derin bir sesle şöyle dedi. "Git buradan."

İki şövalye Kurr'u bir çocuk gibi kucaklarına aldılar ve dördü birlikte patikadan aşağı doğru yola koyuldular.

Lord Otubar lees ve tachi'ye döndü. "Yanınızda bir refakatçi olmadan burada ne işiniz vardı?"

Nuan Tooki başını eğdi, kuyruğunu kabarttı ve küçük pençe ellerini birbirine kenetledi, neredeyse ölümcül derecede sevimli görünüyordu. "Lütfen bizi affedin Lord Konsorsiyum. Hepsi benim hatam. Kaybolmuştum. Bu cesur tachi beni kurtarmaya geldi ve sonra bu kötü vampirler gelip bizi tehdit etti. Siz onlar gibi değilsiniz. Siz iyi bir vampirsiniz. Ben çok

Korkmuş ve çaresizdik ve siz bizi kurtardınız. Çok üzgünüm."

"Odana geri dön."

"Teşekkür ederim."

Lösler koşarak uzaklaştı. Ke'Lek onlara baktı, bir an tereddüt etti ve patikadan aşağıya doğru onları takip etti.

"Dağılabilirsiniz," dedi Lord Otubar.

Beyni ne olduğunu anlamaya vakit bulamadan bacakları Maud'u patikadan aşağı taşıdı.

"Leydim," diye seslendi Otubar arkasından.

Durdu ve onunla yüzleşmek için döndü. "Lord Consort?" "İyi vuruş," dedi.

Maud orak balkonda oturuyordu. Odasında önünde bir ekran vardı ve o da ekrana düğün partisinin dosyalarını karıştırmıyor, bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Yeni statüsü ona daha detaylı dosyalara erişim sağlıyordu ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde onları okuyordu. Ek bilgi zenginliği beyninin uğuldamasına neden oluyordu. Berbat bir ruh hali içindeydi.

R zg r saçlarını karıştırdı. Maud başını kaldırdı ve bakışları uzaktaki mesalara takıldı. Yüksekte olmayı seviyordu ama nefes kesici manzara onu tedirginliğinden kurtaramamıştı. Kozor ve Serak bir şeyler planlıyorlardı ama ne? Krahr'ın binlerce savaşçısı varken onların sadece iki yüz savaşçısı vardı.

Aşırı hevesli sağdıç ve onun ciyaklayan eskortuyla karşılaştıktan sonra Arland'ı bulmaya çalışmıştı ama gidebileceği hiçbir yerde yoktu. Habercisine bir mesaj göndermişti ama cevap vermemişti.

şımartılmıştı. Son birkaç haftadır her an onun emrindeydi. Sadece adını söylemesi yeterliydi ve o da yardıma hazır bir şekilde oradaydı. şimdi onunla konuşmak istiyordu ve o ulaşılmazdı.

O bir Marshal. Onun m saitliğini hafife alıyordum.

Maud onu  zledi. Bu onu yiyip bitirdi.

Belki de sıkılmıştır.

Bu kesin bir olasılıktı. Sadece kısa süreli bir karasevda olabilirdi. Onu kurtarmış, kahraman olmuştu ve han kuşatma altındayken bu heyecan vericiydi ama şimdi normal hayat geri dönmüş ve yenilik kaybolmuştu. Belki de o bir seyahat romantizmiydi.

Arland'ın annesiyle yüzleştiği kayıt kafasında tekrar oynadı. Hayır. Onu seviyordu.

Arland'a sürekli erişebilmenin tek yolu onunla evlenmektir. Evlilik özünde buydu; sevdiğin kişiyle, onun vermeye razı olduğu kadar çok zaman geçirme hakkı.

Ekranı zil çalarak ön kapıda birinin olduğunu haber verdi. Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Ekranı dokundu ve adam oradaydı. Sanki içinde bir akrep bulmuş gibi sandalyeden fırladı ve odanın içinden kapıya doğru koştu. Kendini sabitlemek için derin bir nefes aldı.

"Aç."

Kapı yana kaydı. Arland ona baktı. Sıradan bir gözlemciye göre iyi görünüyordu ama Arland onun yüzünü incelemek için çok fazla zaman harcamıştı. Gözlerindeki mesafeyi gördü ve bu onu ürpertti. Bir şeyler olmuştu. Çılgınca olasılıkları gözden geçirdi. Evi utandırmış mıydı? Bir şekilde onun duygularını mı incitmişti? Mesajını okumuş ve bu onu kızdırmış mıydı?

"Annem damadın şerefine düzenlenen pikniğe katılmanızı rica ediyor leydim."

"Onur duydum lordum. Silahlar?"

"İzin verilmiyor."

"Kızımı kontrol etmek için bana bir dakika izin verin."

"Gerek yok. Leydi Helen ve çocukların geri kalanı göl kıyısına götürüldü."

Ve Leydi Helen onu kontrol etmemiştir. Bu gece konuşmaları gerekecekti.

Adam kenara çekilerek kadının geçmesine izin verdi. Yan yana yürüdüler.

"Lord Kurr?" diye sordu.

"O yaşıyor. Zar zor."

"Gücendirdiysem özür dilerim."

"Sen yapmadın. Davranışınız örnek teşkil ediyordu. Olağanüstü bir özdenetim sergilediniz leydim. Krahr Hanesi sizin hizmetinizden yararlandığı için çok şanslı."

Hayır, mesajını okumamıştı.

Bir kuleye çıkan uzun bir geçide girdiler ve bu geçit de sol taraflarında yükselen başka bir küçük mesa'ya geçişi sağlıyordu. Habercisine göre piknik orada yapılıyordu. Haberci olmasaydı bile, yeşil çimenlerin üzerine yayılmış vampir kümeleri bunu ele verirdi. Mesa'ya ulaştıklarında herkesin içinde olacaktı ve özel bir konuşma şansına veda etmek zorunda kalacaktı. Bunu hemen açıklığa kavuşturmalıydı.

"Bir sorun mu var lordum?" "Her şey yolunda," dedi.

Tamam, tahammül edebileceği tek şey buydu. "O zaman neden bir buz sarkıtını taklit ediyorsun?"

Ona ters ters baktı. Kadın da onun bakışlarına karşılık verdi. Mesa'dan izlendiklerinden oldukça emindi ama umurunda değildi.

Adamın gözlerindeki bakış onu etkiledi ve kendine rağmen İngilizce konuşmaya başladı. "Dilini bir kedi mi kaptı?"

Yüzü buz tutmuştu. "Hayır. Aslanlar ağzımı yaralamadı. Sizinle karmaşık bir ilişkimiz var leydim. Bu karmaşıklığa rağmen, toplum içinde emir komuta zincirindeki yerinize uygun davranmalısınız."

"Rütbe mi alıyorsun?"

"Evet."

Güldü ve yürüdü. Neredeyse kuleye varmışlardı.

"Leydim." Sesine kusursuz bir komut duygusu sinmişti. "Mesajlarınızı okumalısınız, Lord Marshal."

Adam "Maud!" diye hırlamadan önce üç adım daha atmayı başarmıştı.

Maud ayağının üzerinde döndü. "Bir sorun mu var?"

Adam onun üzerine yürüdü. "İstifa ettin. Neden?"

"Ne demek neden?" Acı verecek kadar açıktı.

Belki de gerçekten tereddütleri vardı.

"En azından yüz yüze söyleme nezaketini göstermeliydin," sesi sessiz ve buz gibiydi.

"Denedim ama meşguldün. Mesaj benim tek seçeneğimdi."

"Ne zaman?" diye sordu, gözleri

kararmıştı. "Anlamıyorum."

Artık kesinlikle bir izleyici kitleleri vardı. Sesleri o kadar uzağa gitmiyordu ama çimenlikteki hemen herkes onlara doğru bakıyordu.

Kelimeleri zorla çıkardı. "Ne zaman gidiyorsun?"

Bu söz ona battı. "Gitmemi mi istiyorsun?"

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun? Çünkü ben komiklik göremiyorum. Sana Krahr Evi'nde bir yer verdim. Sen bunu yüzüme vuruyorsun. Bunun tek bir anlamı olabilir. Gidiyorsun."

Kadının kendisinden ve Meclis'ten ayrılmak istediği için istifa ettiğini düşünüyordu. Ona güvenerek ve Meclis'te bir pozisyon vererek onurlandırmıştı ve onun bunu yüzüne vurduğunu düşünüyordu.

Oh, seni aptal.

Arland devam etti. "Karhari'de neredeyse Betin Cagnat'la evleniyordun. Görüşmeler yapıyordun, sözleşmeler hazırlanıyordu ve benim teklifimi düşünmedin bile."

Bu bilgiyi ne zaman öğrendiğini merak ediyorum.

"Sana kararını beklemekten memnun olduğumu söyledim. Ancak geçmişinizden bir başkasına karşı bir şeyler hissediyorsanız, bunu bana söylemeniz adil olacaktır."

Oh. Dün gece Renouard'la konuştuğu için tereddüt ettiğini düşündü. Maud neredeyse gülecekti.

"Krahr'ın bir şövalyesi olmak size kararınızı vermeniz için zaman tanıyacaktı. Bu koşullar altında mevcut olan en iyi seçenek buydu."

"Bu yüzden mi bana teklif ettin?" diye sordu, sesini yumuşak tutarak.

"Hayır. Bunu size teklif ettim çünkü müdahale edecek herhangi bir otoriteniz olmadan tehlikeli bir durumdaydınız. Ama sen kabul ettikten sonra en iyi çözüm bu gibi geldi."

Elinden geldiğince onu yakınında tutmaya çalışıyordu. Ayrılacağından endişe ediyor olmalıydı ve ona Şirket içi bir pozisyon teklif ederek kalmasını sağlamaya çalışıyordu.

Arland'ın arkasında, Şövalye Ruin elinde bir tabletle kapıdan çıktı. Arland'ı gördü ve koşmaya başlayarak onlara doğru ilerledi.

"Şimdi de gidiyorsun," diye çıkıştı Arland. "Sadece nedenini bilmek istiyorum. Bende eksik bulduğun şey ne? Neymiş o?"

"İşin bitti mi?" diye sordu.

"Lord Arland!" Şövalye Ruin seslendi. "Lord Soren'den acil bir mesajım var."

"Bir cevabı hak ediyorum. Elbette, bana bu kadarını verebilirsiniz."

"Emir Yazısı, Yedinci Bölüm."

Kaşlarını çattı. "Aralarında üç rütbeden fazla fark olan şövalyeler arasında dostluk yasağı mı? Bunun konuyla ne ilgisi var?"

Ona yaklaştı, elini kaldırdı ve hafifçe alnına vurdu.

Genç şövalye onlara ulaştı ve Arland'a bir tablet fırlattı.

Maud arkasını döndü ve uzaklaştı.

"Maud, bekle!"

Ses tonundaki değişiklik sonunda anladığını gösteriyordu.

H ı z l a n d ı . Onun peşinden koşamazdı. Aşağıdaki seyircilere aptal gibi görünürdü.

"Çek şu iğrenç tableti suratımdan! Maud, bekle!"

Kuleye girer girmez merdivenlerden aşağı koşmaya başladı. Şövalye Ruin'den kurtulur kurtulmaz, aklındaki kardeşlik ilişkisinin tam olarak ne olduğunu sormak için peşine düşecekti ve bu konuşmayı kulede yapmak istemiyordu. Nuan Cee'nin böceklerinden temizlendikten sonra kendi odasında ya da onun odasında yapmak istiyordu. Olabildiğince hızlı bir şekilde o çimenliğe inmesi gerekiyordu.

MAUD KULEDEN GÜNEŞ IŞIĞINA ÇIKTI. DOĞRUDAN

Önündeki taş patika, ağaçlarla çevrili geniş ve açık bir çimenliğe açılıyordu. Küçük grupları ağırlamak için yerleştirilmiş taş bankların ve küçük masaların bulunduğu yere doğru ilerledi ve çimenliği net bir şekilde görebildi. Bankların çoğı doluydu; tam zırhlı vampirler uzanıyor, büyük tabaklarda sunulan parmak yiyecekleri atıştırıyor ve içeceklerini içiyorlardı. Hava yanmış et, taze ekmek ve bal kokuyordu. Her oturma alanında, oturanların bağılılıklarını ilan eden bir pankart asılıydı. Tam önünde, bir hilal şeklinde yayılmış olan koltukların çoğunda Krahr Hanesi oturuyordu; siyah ve kırmızı flamaların oluşturduğu çizgi tanıdık ve neredeyse misafirperverdi. Kozor Hanesi sağa doğru kıvrılmıştı, renkleri kırmızı ve yeşildi. Serak Hanesi sol tarafta sıralanmıştı. Mavi ve sarı renkli sancakları rüzgârda dalgalanıyordu.

Çimenlikte, biri kırmızı ve siyah, diğeri Kozor ve Serak'tan oluşan iki takım antreman silahlarıyla çarpışıyordu. Krim, diye fark etti Maud, Kutsal Anokrasi'nin en sevdiği spor. Takımlardan biri yaklaşık elli metre genişliğinde bir daire çizmişti. Çemberin ortasında on beş ayak uzunluğunda, yaklaşık on sekiz santim genişliğinde bir sütun beyaz bir bayrağı destekliyordu. Savunmacılar kendilerini sütunun etrafına yerleştirip onu korurken, saldırganlar da sütunu aşp bayrağı ele geçirmeye çalışıyordu. Karmaşık bir oyun değildi, ama ne

Karmaşıklık eksikliğini, katıksız vahşetle fazlasıyla telafi etti. Bu kez Krahr savunmadaydı. Herkes tam zırh giyiyor, pratik silahlar taşıyor ve sensörlerle donatılmış kafa bantları takıyordu. Kafa bantları zırhtan gelen girdileri analiz ediyor ve giyen kişi ölecek kadar hasar aldığı anda yanıp sönüyordu.

"Leydi Maud!" diye seslendi tanıdık bir ses.

Şuna bakın. Yaltaklanmamayı başardı. "Leydi Ilemına?"

Krahr Hanesi'nin Önderi onun sağındaki masada oturuyordu. Lord Konsorsiyum, yanındaki sandalyede vampir şövalyeliğinin sarsılmaz bir dağı gibi yükseliyordu.

"Bize katılın," dedi Leydi Ilemına. Bu bir ricaya benzemiyordu.

Harika, tam da istediği şey, müstakbel kayınvalidesinin yanında sergilenmek.

Arkasından kulenin kapısı kayarak açıldı ve Arland patikaya adım attı.

Bir kez daha düşündüm de, Leydi Ilemına'ya katılmak harika bir fikirdi. Maud yürüdü ve Ilemına'nın sol tarafına oturdu. Göz ucuyla Arland'ın patikadan onlara doğru geldiğini gördü.

Evet, evet. İstediyin kadar takip et. Annesi ve üvey babasının önünde herhangi bir arkadaşlıktan söz etmesine imkân yoktu. Onu alt etmişti. Garip bir nedenden ötürü, bu ona kendini gülünç derecede başarılı hissettirdi.

Çimenlikte, Karat liderliğindeki Krahr Hanesi sütunun etrafında yoğun bir vücut halkası oluşturdu. Kozor ve Serak Haneleri güçlerini ayırarak karşı taraflardan saldırmaya hazırlandılar. Kozor'un tarafında Maud'un gözüne tanıdık bir sarı yeşil çarptı. Seveline onların saldırısına liderlik ediyordu.

"Pincher saldırısını kullanıyorlar," dedi Ilemına.

"Kötü düşünülmüş gibi görünüyor," dedi Lord Otubar. "Etkili bir şekilde yarmak için yeterli sayıda değiller ve o da geldiklerini biliyor. Çok kaba."

Manevra acı verici bir şekilde bariz görünüyordu. Karat güçlerini dengelemek için kaydırıyordu ama bunu yavaşça yapıyor, diğer ayakkabının düşmesini bekliyordu.

Arland oraya doğru yürüdü. Tek boş koltuk Otubar'ın yanında idi. Arland koltuğu aldı, onun yanına taşdı ve oturdu.

"Fikir?" Ilemına ona sordu.

Sahayı inceledi. "Ne Kozor'un ne de Serak'ın şu ana kadarki taktiklerinde doğrudan saldırıyı tercih ettiklerini gösteren bir şey yok."

Otubar, "Bu bir hile," dedi.

"Asıl soru, bununla nereye varacakları?" Ilemına mırıldandı. "Karşılaştırmalı analizi bitirdin mi?"

Arland yüzünü buruşturdu. "Kesin bir sonuca varmak için yeterli veri yoktu. Bilinen korsan saldırılarından elde ettiğimiz veriler, aziz misafirlerimizin bilinen taktik modelleriyle uyumlu. Ancak benzerlik kanıt değildir."

"Peki ya lees verileri?" Otubar sordu.

"Nuan Cee oyalanıyor," dedi Arland.

"Belki de onu paylaşmaya ikna etmek için bir şeyler yapılabilir." Leydi Ilemına Maud'a baktı.

Sanki zaten Ev'in bir parçasıymış gibi onun önünde konuşuyorlardı ve dahası, ondan tavsiye istiyorlardı. Masadaki herkesin onun Krahr Hanesi'ne katılmasını kaçınılmaz bir sonuç olarak görmesinden gurur mu duymalıydı yoksa üzölmeli miydi emin değildi.

"Bana takas edecek bir şey verin," dedi. "Löslerin parayı her şeyden çok sevdiği yaygın bir yanlış kanıdır. Bu tam olarak doğru değil. Pazarlığı severler; iyi bir anlaşma yapmayı severler. Daha azıyla daha fazlasını elde etmek toplumlarının temelidir. İzin verin onlara karşı konulmaz bulacakları bir şey götüreyim."

"Pazarlık yapmayı tatsız buluyorum." Ilemına kaşlarını çattı. "Çoğunlukla bu konuda berbat olduğum için. Adil bir fiyatı tercih ederim, ki bunu

herhangi bir müzakere olmaksızın ödeme yapacaktır."

"Ve bunun için zayıfladığınızı düşünüyorlar." Maud omuz silkti.

Bir lees ile pazarlık yaptığınızda, size teklif ettikleri ilk fiyat her zaman uçuk olurdu. Bu bir testti ve üç seçeneğiniz vardı: Birincisi, fiyatı ödeyebilir ve onların torunları tarafından aptal olarak tanınabilirdiniz; ikincisi, çekip gidebilir ve bir iş ortağı ya da müttefik olamayacak kadar katı olarak değerlendirilebilirdiniz; ve üçüncüsü, pazarlık yapabilirdiniz. Sadece üçüncü seçenek saygı görürdü.

Çimenlikte Serak Hanesi, Karat'ın sol kanadına saldırdı. Düzenini, iki ucu Serak ve Kozor'a bakacak şekilde kaba bir oval halka şeklinde değiştirmişti. Karat ortada, sütunun yanında duruyordu, alıştırma kılıcı elinde hazırdu.

Serak'ın saldırısı Krahr'a darbe indirdi ama sol kanat dayandı. Sağ tarafta, yaklaşık yirmi beş metre ötede Kozor, Seveline'in mızrağın ucu olduğu bir kama oluşturmuştu. Hemen arkasındaki iki vampir şövalye, her biri neredeyse Otubar kadar büyük olan, eski bir destanın yapımından fırlamış gibi görünüyordu.

Kama hücum etti. Şövalyeler, öfkeli bir gergedan sürüsü gibi hızlanarak ileri atıldılar.

"Durun!" Karat'ın sesi çınladı. Savunmacılar, durdurulamaz bir güçle karşılaşmak üzere olan hareketsiz bir cismin en iyi taklidini yaparak kendilerini hazırladılar.

Şimdi plan daha anlamlı hale gelmişti. Eğer Serak olmasaydı, Karat'ın kuvvetleri dağılabilir, şövalyelerinin çoğu işgalci kitlesini yanlardan keserken, çembere girerken hücumu yavaşlatmak için ortada sadece birkaç savunmacı bırakabilirdi. Maud bu manevrayı daha önce de görmüştü. Doğru yapıldığında, hücumun kinetik enerjisini bir sünger gibi emiyordu. Ama Serak arkasındayken Karat'ın manevra yapma şansı yoktu. Sırtındaki sabit baskı ona tek bir seçenek bırakmıştı: tutunmak.

Kozor neredeyse üzerlerine geliyordu. Maud nefesini tuttu, sanki savunma hattındaymış gibi kendini hazırladı.

Kama hafifçe ayrıldı, Seveline sıraların arasından arkaya doğru kaydı. Kamanın son sırası onun ayaklarını yerden kesip yukarı kaldırdı. Seveline, Kozor şövalyelerinin zırhlı omuzları ve sırtları arasından geçip sıçradı. Bir an için uçtu, zayıf formu mavi gökyüzüne karşı siluet oluşturdu, güneş ışığı zırhından parlıyordu, sonra çemberin içine indi. Karat sağa doğru kaçarak kıl payı yere düşmekten kurtuldu.

Seveline bir derviş gibi hızla dönerek ona saldırdı. Karat geri çekilerek kendi zırhlı hattının arkasına doğru blok yaptı. Seveline bir kasırgaydı. Saldırıları Karat'ın savunmasını bir telaş içinde delip geçti, o kadar hızlıydı ki Maud zar zor takip edebildi. Lanet olsun. Karat engelledi ve kaçtı ama gidecek hiçbir yeri yoktu. Kırmızı çizgiler zırhını kesiyor, Seveline'in alıştırma kılıcının darbeleri iz bırakıyordu.

Lanet olsun.

Karat'ın başlığı bembeyaz parladı. Seveline ölümcül bir yara almıştı. Karat küfretti ve kılıcını yere fırlattı. Seveline güldü ve Krahr'ın savunma hattının üzerine düştü.

"İlginç," dedi Otubar, Seveline'in şövalyeleri katletmesini arkadan izlerken.

"Lees'e ne sunabiliriz?" Ilemına kadehinden mavi şarabını yudumlarırken sesi rahatlamıştı.

"Ticaret istasyonunu istiyorlar," dedi

Maud. Ilemına gülümsedi. "Sadece bunu mu?"

"Bir ticaret istasyonu fikrinde haklılık payı var," dedi Arland, bakışları yıkılmakta olan Krahr hattına sabitlenmiş bir halde.

Otubar, onaylama ya da küçümseme olabilecek alçak bir ses çıkardı. Maud Lord Consort'u bunu anlayacak kadar iyi tanımiyordu.

Ilemına'nın kaşları kalktı. "Sen de mi?"

Otubar zorlukla algılanabilen bir omuz silkme hareketi yaptı.

Arland, "Filoyu Serak sistemine götürebiliriz ve ben de filolarını uzay çöplüğüne indirebilirim," dedi. "Hem sayı hem de kalibre olarak askeri üstünlüğümüz var.

gemilerimiz. Ancak sistemi sonsuza dek elimizde tutamayız. Leydi Maud bir vampir tarihi öğrencisidir. Söyleyin bize leydim, diğer evlerin topraklarını işgal etmek hakkında ne biliyoruz?"

Beni altına attıktan sonra üzerimden geçen o otobüs için teşekkür ederim. Çok güzeldi.

"Kutsal Anokrasi tarihinde hiç kimse bir partizan savaşı kazanmamıştır. Ne zaman başka bir Meclis işgal edilmeye çalışılsa, ya başarısız oldu ya da zayıf Meclis varlığını yitirdi."

"Serak ve Kozor'u da sayarsanız, iki gezegen arasında neredeyse bir milyon varlık var," dedi Arland. "Onların topraklarını işgal edemeyiz, bu yüzden tek çaremiz yok etmek olacaktır."

Arland'ın destroyeri Maud'un gözlerinin önünden geçti. Gezegenler ve uydulardaki savunma tesisleri gibi sabit hedeflerin uzay filolarına karşı hiçbir şansı yoktu. Sabit bir yörüngeyi takip ederlerdi ve kaçamazlardı. Bilgisayarlar hedefinizin tam konumunu hesaplayabildiğinde kinetik bir mermi ya da füze yağmuru fırlatmak çocuk oyuncağıydı. Krahr Hanesi arkasına yaslanıp yüzeyde canlı bir şey kalmayana kadar iki gezegeni bombalayabilirdi. Buz gibi bir iğne omurgasını deldi. Burada oturmuş bir milyon varlığın potansiyel ölümünü tartışıyorlardı. Bu soyut bir ahlak tartışması değildi; varsayımsal da değildi. Bunu gerçekten yapabilirlerdi. Önümüzdeki birkaç dakika içinde burada konuşulacak her şey, Kozor ve Serak çocuklarının bir sonraki neslinin büyüüp büyüemeyeceğini belirleyecekti.

Ilemina, "Bazıları bunu tek seçenek olarak görebilir," dedi. "Biz soykırıma tenezzül edecek bir Meclis değiliz. kendi türümüze karşı," dedi Arland.

Ilemina gülümsedi.

Seveline sütuna tırmanıyordu.

"Leydi Maud?" Ilemina sordu. "Herhangi bir fikriniz var mı?"

Maud şarabını yudumladı. Boğazı aniden kurumuştı. "Bana öyle geliyor ki Serak ve Kozor kendilerini ticaret gemilerini yağmalamakta bulduklarından beri para sıkıntısı çekiyorlar."

Otubar, "Uzak bir sistemde sıkışıp kaldılar ve ordularını genişletmek için hiçbir imkânları yok" dedi.

Seveline bayrağı sütunun tepesinden salladı.

Maud, "Dolayısıyla, onları yok etmekten elde edilecek çok az kazanç var," dedi. "Finansal olarak, bu bir kayıp. Yakıt ve mühimmat açısından bir servete mal olur. Askeri açıdan da bir kayıp. Krahr Hanesi hiçbir toprak, kaynak ya da stratejik avantaj elde edemez. Eğer bunu bir onur meselesi olarak kabul edersek, hiç şansı olmayan bir rakibe karşı kazanılan zaferde bu onurdan çok az şey vardır. Krahr Hanesi'nin zaten mükemmel olan itibarını arttıracak hiçbir şey yapmayacaktır."

Ilemina şarabına doğru kıkırdadı. "Ne iltifat ama Leydi Maud. Gemilerimize baskın düzenlediler. Memnuniyet sağlanmalı."

"Ve eminim ki Lord Arland onları öyle bir ezecektir ki, işi bittiğinde sistemdeki uzaya çıkmaya değer tek gemi kaçış kapsülleri olacaktır." Maud biraz daha şarap içti. "Bana öyle geliyor ki, saygıdeğer konuklarımızın korsanlık maceraları kamuoyunca öğrenilir öğrenilmez ticaretin yönü değişecektir. İki sistem de ana gelir kaynakları olmadan kuruyup çürüyecek. Ticaretin bir yere gitmesi gerekecek."

"Sarenbar'a gidecek," dedi Arland. "Ya da buraya gelebilir. Bir ticaret istasyonu aracılığıyla buraya getirmek, angajman koşullarını kontrol etmemizi sağlayacak ve diğer türlerden sevkiyatlar olarak dış ticaret limanlarını atlamak için bize eşsiz bir fırsat verecektir. Lees'i kilit bir role yerleştirmek istasyonun kârlılığını sağlayacaktır."

Maud, "Ve tachi kullanmak onun teknolojik üstünlüğünü garantileyecektir," diye ekledi.

"Yabancıların güvenli alanımıza girmesine izin veriyorsunuz." Ilemina'nın yüzü sertleşti.

Arland onunla yüzleşti. "Eninde sonunda galaksinin geri kalanıyla istila ve savaş dışında yollarla etkileşime girmemiz gerekecek. Herkesi öldüremeyiz, Anne."

Otubar boğazını temizledi. "Bir ziyaretçimiz var." Damat Tellis masaya doğru yürüyordu.

"Adımlarında biraz çalım var," diye gözlemledi Ilemina. "Bu konuda bir şeyler yaparsın, değıl mi canım?"

Otubar ve Arland hep bir ağızdan,
"Evet," dediler. Maud kendini destekledi.

TELLIS ON BEş SANTIM KADAR YAKINIMDA DURDU.

Çocukken babasının ona verdiğı ilk derslerden biri, vampirler için geleneklerin önemiyle ilgiliydi. Saldırgan ve yırtıcı bir tür olan vampirler en ufak bir provokasyonda savaşırdı ve etkileşimlerinin sıkı bir şekilde düzenlenmesi gerekirdi. Tüm bu kurallar ve törenler kimsenin gelişigüzel bir şekilde rencide edilmemesini sağılıyordu. Bir vampirin gücenmek için gelenekleri aktif olarak görmezden gelmesi gerekirdi ve bunu yaptıklarında da bu her zaman kasıtlı olurdu.

İki potansiyel düşman arasındaki uygun mesafe yaklaşık beş fitti, gerekirse ikisinin de silah çekmesine yetecek kadar. Müttefikler biraz daha yakın, üç buçuk fit, sadece kol mesafesinin dışında dururlardı. Arkadaşlar dokunma mesafesinde dururdu ve aile üyeleri genellikle sadece birkaç santimlik kişisel alana izin verirdi.

Tellis masaya sürtünecek kadar yaklaşmıştı, bu da onu Ilemina ve Otubar'a üç buçuk adım, Maud'a ise sadece iki adım mesafede tutuyordu. Uzanıp ona dokunabilirdi ve gülümsüyordu. Vampirler dişlerini böyle gösterdiklerinde bunun tek bir nedeni vardı: etkilemek. Bu, dişlerinin tüm ihtişamını sergileyen bir yırtıcı hayvanın sırtışıydı.

Ayrıca hangi açıdan bakarsanız bakın bariz bir hakaretti. Ya onu Krahr Hanesi'ne ait görmüyordu ve bu nedenle temel nezaket kurallarına layık değildi ya da kasıtlı olarak bir başkasının nişanlısına aşırı yakınlık gösteriyordu. İnsanlarda bunun karşılığı, başka bir adamla nişanlanmasını kutlayan bir kadına kolunu dolamak ve bunu yaparken sırtlamak olurdu. Tellis ona bakıp bu gece boş olup olmadığını sorsaydı, bu konuda daha açık olamazdı.

Maud göz ucuyla Arland'ın yüzünü görebiliyordu. Yüz ifadesi tamamen rahatlamıştı. Aslında onu hiç bu kadar sakin görmemişti. Rüya gibi bir gülümsemeden kıl payı uzakta görünüyordu.

Oh, kahretsin.

"Mükemmel bir oyun," dedi Tellis, "En derin övgülerimizi sunarız."

Lord Otubar gülümsedi. İnsan çocuklarına kâbus gördürmek için yeterliydi. "İlginç taktikler."

"Evet," dedi Leydi Ilemına. "Kozor Hanesi ve Serak Hanesi'nin zihinlerine dair bu bilgilendirici bakıştan oldukça keyif aldık. Gerçekten de iki Hane arasındaki işbirliği takdire şayan. Sence de öyle değil mi, Arland?"

"Hepimiz için bir örnek," dedi Arland.

Tellis'in kaşları hafifçe kalktı. Aptal değildi ve ellerini fazla oynadıklarını, amaçladıklarından daha fazlasını açığa vurduklarını fark etmişti. Şimdi iki seçeneği vardı: Zarif bir şekilde geri çekilebilir ya da yoluna devam edebilirdi. Erkek bir vampir şövalye olduğu için cesurca ikincisini seçti ve bir koçbaşının tüm inceliğiyle kendini saldırıya attı.

"Örneklerden bahsetmişken, hepimiz Lord Arland'ın Karhari'deki maceralarına hayranlık duyuyorduk."

Maud şarabını içti ve daha başlamadan bir irkilmeyi öldürdü.

Tellis hâlâ gülümsüyordu. "Kaç saldırganı alt ettiniz? Dört müydü, beş miydi? Hatırlayamıyorum."

"Biraz meşguldüm ve onları saydıracak vaktim olmadı. Gerçek bir savaşta işler biraz telaşlı olur." Arland

hala kendi özel Zen bulutunda yüzüyordu.

"Bize bir gösteri yapmak ister misiniz, Lord Marshal? Korkarım oyun istediğimiz kadar uzun sürmedi. Hâlâ biraz egzersize ihtiyacımız var. Tabii sizin için sakıncası yoksa."

Bunu öylesine söylemedi. Görünüşe göre Krahr Hanesi o kadar zayıftı ki Tellis ter bile dökmemişti.

Arland sıkılmış görünüyordu. "Şarabımı henüz bitirmedim. Eğer bir gösteriye katılmak için zaman ayırırsam, döndüğümde ılık olacak."

Tellis gözlerini kırptırdı. Maud gülümsemesini gizledi. Evet, az önce şarabının ısınmasının senden daha önemli olduğunu söyledi. Tellis'in Arland'ı harekete geçirmek için tüm edepli davranışlarını bir kenara bırakması gerekecekti.

"Elbette, Lord Mareşal isteksiz insan gelininin peşinde koşmaktan yorgun düşmüşse, Hanedanının onurunu kurtarmak için bunu tamamen anlarım. Hepimiz sizin asil arayışınızdan keyif aldık, ancak leydinin sizi eksik bulduğuna inanıyorum." Tellis Maud'a baktı ve gülümsedi.

Evet, bu işe yarar.

Arland içini çekti ve ayağa kalktı, sanki biri ondan iyi bir filmin ortasında çöpü çıkarmasını istemiş gibi zor durumda görünüyordu.

"Şarabını tazeleyeceğim canım," dedi Ilemine. "Git ve biraz eğlen."

Arland Tellis'e döndü. "Madem ısrar ediyorsun. Tam zırh, hazır silahlar, ilk vuruş?"

Tellis'in sırtışı tamamen kaybolmadı ama kesinlikle azaldı. Normal şartlar altında vampir silahları Dünya silahlarıyla aynı sınırlamalara sahipti. Daha fazla dayanıklılık sağlayan gelişmiş bir alaşımdan yapılmışlardı ve vampir metal ustaları silah yapımını bir sanat haline getirmişlerdi ama biri büyük bir ağacı vampir kılıcıyla kesmeye kalkarsa, ağaçtan önce kılıç kırılırdı. Bir silahı astarlamak onu rathan rhun, yani parlayan kanla doldururdu. Babası bile tam olarak ne olduğunu bilmiyordu.

rathan rhun'du. Kırmızı ve parıltılıydı ve silahın içinden akarak, tıpkı adından da anlaşılacağı gibi metalin içine yayılan bir vınlama çıkarıyordu. Bir kan silahının hazırlandığını bir kez duyduğunuzda, onu asla unutmazdınız. Güçlü bir vampir şövalye tarafından kullanılan bir kan gürzü bir telefon direğini devirebilirdi.

Kanlı silahlar pratik yapmak için kullanılmazdı. Arland az önce savaş koşulları altında, savaşçıların devam edemeyecek duruma geldiklerinde dışarıda kaldıkları bir dövüş önermişti.

"Hazırlanmış silahlar mı? Tellis sordu.

"Egzersiz isteyen sendin." Arland Tellis'e baktı. "Lordum Yol Köşkü'ndeki dövüşün bir gösteri maçı olduğu izlenimine mi kapıldın? Doğru bir gösteri istemiştiniz. Ben de isteğinizi yerine getirdim."

Tellis ağzını açtı ve tıklayarak kapattı.

Arland başını kaldırdı ve "Konuklarımıza silahlarını getirin!" diye bağırdı.

T Maud onun aptalca olduğuna karar verdi. Aslında bu, Arland'ın yaptığını gördüğü en aptalca şeylerden biriydi ve o da

hiçbir şekilde aptal bir adam değildi.

Arland, Tellis'e katılmak için öne çıkan iki Serak şövalyesine baktı. İkisi de tecrübeli bir güvenle kendilerine bakıyordu. Daha önce savaşmışlar, kazanmışlardı ve Arland'ın varlığını ya da ününü özellikle korkutucu bulmuyorlardı. Kısacası, hazır görünüyorlardı ve Maud bundan hiç hoşlanmamıştı.

Arland sesini yükseltti. "Serak Hanesi'nin sunduğu tek cesur şövalyeler bunlar mı?"

Ne yapıyor bu?

Kollarını açarak etrafına bakındı. "Başka kimse yok mu?"

Kozor Hanesi tarafındaki masalarından iki şövalye daha ayağa kalktı: Onda ve saldıran bir boğayı tek yumrukta yere serecekmiş gibi görünen kır saçlı bir erkek şövalye. Harika, sadece harika.

"Beşe kadar çıktık," dedi Arland. "Harika."

Maud bardağını kaptı ve içti.

"Yol Locası bana yedi kişi önerdi, ama iki kudretli Evinizin bulabildiği en iyi beş cesur ruhsa, idare ederim."

Ne oldu? Şarap yanlış yöne gitti ve boğuldu.

İkisi Serak'tan, ikisi Kozor'dan olmak üzere dört şövalye daha ayağa kalktı.

Arland, "Bu daha doğru," diye açıkladı.

Dokuz rakip. Delirmişti. Tek açıklaması buydu.

Silah rafları çimenlik alana getiriliyordu. Şövalyeler kendilerini silahlandırdı. Hazırlanan kanlı silahların keskin vınlaması sessizliği böldü. Arland gürzünü kaldırdı. Bakışları kesişti ve ona sırtıttı.

"Delirmiş," diye mırıldandı. "Nexus,"

dedi Otubar.

Ona baktı. "Anlamıyorum, Lordum."

"Bu kalenin inşa edildiği günlerden bu yana oldukça ilerledik," dedi Ilemine. "Bugünlerde Haneler arasındaki çatışmalara uzayda karar veriliyor. Kara savaşları çok az. Kozor ya da Serak'ın gerçek anlamda bir savaşa katıldığından şüpheliyim."

"Nexus hava savaşlarına izin vermez," dedi Otubar.

"Nexus'ta toprak için savaşılır ve santim santim kazanılır, kanla sulanır ve cesetlerle döllenir."

"Oğlumu Nexus'a göndermek zorunda kalacağımı yirmi yıl önce biliyordum." Ilemına gülümsedi. "Babası ve ben onun sağ salım dönmesi için elimizden gelen her şeyi yaptık. Bu onun en iyi yaptığı şey. Ona güvenin."

Genç bir şövalye Arland'a doğru koştu ve yaklaşık on sekiz inç genişliğinde, sentetik zırhla aynı koyu renkli alaşımdan yapılmış yuvarlak bir kalkan uzattı. Bir tarafında yarım ay şeklinde bir girinti açılmıştı, sadece bir kolu hapsedecek kadar büyüktü. Onun tokasını kullanmayı planlıyordu.

Dina'nın hanında yaptıkları alıştırma seanslarından birinde ona toka ve kılıç tekniğini göstermişti. Adam Dünya'da kılıç dövüşü hakkında sorular sormuş ve Dina da onunla birlikte birkaç farklı stilin üzerinden geçmişti. O zamanlar tokayla alay etmişti. Vampir kalkanlarının modası geçmişti. Sentetik zırhlar hantallaştırmadan üstün koruma sağlıyordu ve hâlâ kullanılan tek kalkanlar devasa boyutlardaydı ve bombardıman sırasında kullanıcıyı korumak için tasarlanmışlardı. Vampirler ya çift el kullanırlardı ya da güç ve dayanıklılıklarından en iyi şekilde yararlanan devasa iki elli silahları tercih ederlerdi. Saldırmak varken neden savunasın ki? Kız Arland'ı birkaç kez bıçakladıktan sonra Arland fikrini değiştirmişti. Buraya gelirken uzayda geçirdikleri tüm zaman boyunca tokalarla dövüşmüşlerdi.

Arland sol eliyle tokayı kavradı. Kalkan vınlayarak hazırlandı. Üzerinde kırmızı damarlar vardı ve Arland tokayı çevirdiğinde Maud onun kırmızı renkli kenarını gördü. Jilet keskinliğindeydi.

Aww. Onun bir vampir versiyonunu yapmıştı.

Çift kılıç taşıyan Tellis güldü. "Lordum, doğru düzgün bir kalkan alamayacak kadar fakir misiniz, yoksa bu küçük oyuncağın sizi koruyacağını düşünecek kadar aptal mı?"

"Her şeyin zamanı var," dedi Arland. "Bekle, sana göstereceğim." Ilemına öne doğru eğildi, Arland'a odaklandı. "Bir kalkan.

İlginç. Ama neden bu kadar küçük?"

Otubar yüzünü buruşturdu. "Çünkü çok canlı."

Dokuz vampir yayılıp Arland'ı çevreledi. Birdenbire anladı. Dokuz kişi oldukları ve Arland'ın etrafında kaba bir daire şeklinde dizildikleri için, her bir şövalyenin sadece kırk derecelik bir açıyla çalışması gerekiyordu. Savaş için ideal mesafe, silahınızın uzunluğu artı bir adım kadardı. Eğer ideal mesafede kalsalardı, neredeyse birbirlerine değeceklerdi. Çalışmak için alana ihtiyaçları vardı, bu yüzden içgüdüsel olarak geri çekilip kendilerine alan açtılar, ama şimdi Arland'dan o kadar uzaktaydılar ki, saldırılarını başlatmadan önce duyurabilirlerdi. Arland'ın tepki vermek için fazlasıyla zamanı vardı ve bir seferde sadece iki ya da üç kişi ona doğru gelebilirdi, yoksa birbirlerinin yoluna çıkacaklardı.

Şövalyeler de bunun farkındaydı ama herhangi bir strateji planlayacak zamanları yoktu. Orada öylece dikildikçe korktukları daha da belli oluyordu ve Arland'ı küçük düşürme planları suya düşüyordu.

"Bugün!" Arland böğürdü.

Solundaki yaşlı şövalye saldırdı, iki elli devasa kılıcı havada vahşi bir kavis çiziyordu. Arland kaçtı. Vampirin momentumu onu Arland'ın yanından geçirdi ve Arland gürzünü diğer adamın miğferinin arkasına indirdi. Darbenin gücü şövalyeyi yere düşürdü. Yuvarlandı ve hareketsiz kaldı.

Onda ve sağındaki sarışın şövalye aynı anda hücumla geçti ve çarpıştı. Daha zayıf, kızıl saçlı bir şövalye kılıcını savurarak Arland'ın üzerine atıldı. Tokalarla ilgili tuhaf bir şey vardı: Vücuda yakın tutulduklarında çok az koruma sağlardı ama kol uzunluğunda tutulduklarında sadece büyük bir kısmınızı korumakla kalmaz, rakibinizin görüş açısını da sıfıra indirirlerdi. Arland darbenin tokadan sıyrılarak sağına yönelmesine izin verdi ve gürzünü şövalyenin açıkta kalan sağ omzuna bir çekiç gibi indirdi. Zırh darbenin gücünü tam olarak ememediği için kemikler çatırdadı. Kızıl saçlı vampir kılıcını düşürdü ama

Arland, kendisine arkadan saldıran Tellis'i karşılamak için dönmeğe başlamıştı bile.

Tellis'in sol kılıcı Arland'ın gürzüyle buluştu, sağ kılıcı tokadan sıyrılarak Tellis'i bir saniyeliğine açıkta bıraktı ve Arland karnına şiddetli bir ön tekme indirdi. Tellis geriye doğru tökezledi.

Geniş omuzlu bir kadın şövalye soldan Arland'a doğru atılırken, uzun boylu bir erkek şövalye de sağdan saldırdı. Arland geri adım attı ve kadın şövalye erkeğe çarptı, ikisi de bir yığın halinde yere yığıldı. Arland gürzüyle kadının sırtına vurdu. Kadın çığlık attı ve altında çırpınan şövalyenin üzerinden yuvarlandı. Şövalye ayağa kalkmaya çalıştı ve yüzünü tokayla kapladı.

Onda çekicini Arland'ın sırtına indirdi. Darbeyi hissetmiş olmalıydı ama kaçmanın bir yolu olmadığı için omuzlarını kamburlaştırdı ve darbeyi aldı. Onda onun yere düşmesini bekliyor olmalıydı çünkü yarım saniye boyunca ona baktı. Maud deneyimlerinden Arland'a yarım saniye vermenin ölümcül bir hata olduğunu biliyordu. Etrafında döndü ve tüm ağırlığını yatay bir vuruşun arkasına verdi. Topuzu Onda'nın kaburgalarına saplandı. Darbe onu ayaklarından savurdu. Neredeyse komikti - bir an oradaydı, çekicini sallıyordu ve sonra gitmiş, çimlerin üzerinde bir yerde yatıyordu.

Hâlâ ayakta olan altı şövalye saldırdı. Arland metodik bir hassasiyetle üzerlerinden geçti, uzuvları ezdi, kemikleri parçaladı, tokasını eklemlerine sapladı. Üzerine çullandılar ve o da artık hareket edemez hale gelene kadar onları teker teker kırdı. Bu soğuk, kontrollü bir öfkeydi, dizginlenmiş ve katliama kanalize edilmişti.

Sonunda sadece Tellis ve Arland ayakta kaldı. Arland'ın sol şakağındaki kesik kanıyordu. Zırhında oyuklar ve çukurlar vardı. Çenesinin sağ tarafı şişmişti. Maud hararetle aldığı tüm darbeleri hatırlamaya çalıştı. İyi olup olmadığını ya da o lanet zırhın içinde kanaması olup olmadığını anlamamanın hiçbir yolu yoktu.

Tellis maraton koşmuş gibi nefes alıyordu. Sol yanağında bir çürük vardı. Sol ön kolunun üzerindeki zırh bütünlüğünü kaybetmiş, matlaşmıştı.

Arland siperini bıraktı ve saldırdı. Topuzu havada ısıık çaldı. Tellis sağ kılıcıyla darbeyi engelledi ve sol kılıcını sapladı. Bıçak Arland'ın sağ omzunun bir kıl kadar üstünü kesti. Arland ileri atıldı ve Tellis'e yumruk attı. Yıkıcı bir sol çaprazdı. Tellis tökezledi ve Arland gürzünü Tellis'in sol koluna savurdu. Damat geri çekildi. Arland tekrar savurdu ve Tellis dans ederek uzaklaştı.

Savaş alanında daireler çiziyorlardı; Tellis hızlı ve çevik, Arland ise saldırıya geçmiş bir tank gibi durdurulamazdı.

Tam bir daire çizdiler.

Tellis geri çekilmeye devam etti. Arland onu takip ediyordu ama diğer şövalye ona yaklaşmasına asla izin vermedi.

Arland durdu ve bekledi. Tellis de durdu.

Çimenlik sessizdi.

Arland bir adım öne çıktı. Tellis bir adım geri attı.

Otubar seslendi, "Bu bir dans değil. Ya dövüşün ya da sahayı terk edin."

Tellis çimlerin üzerinde yatan sekiz cesede baktı. Bazıları inliyor, bazıları ise kıpırdamadan yatıyordu. Gözleri geniş ve cam gibiydi. Maud bu bakışı daha önce de görmüştü. Kendi ölümünü görmüş birinin bakışydı bu. Tellis buranın gerçek bir savaş alanı olmadığını unutmuştu. Hayatta kalma dürtüsü onu ele geçirmişti. Gidecek hiçbir yeri yoktu. Geride onursuzluk vardı; ileride ise Arland, acı ve ölüm. Bu yüzden, çimlerin üzerindeki cesetler gibi, Tellis de hareketsiz kaldı.

Arland devasa omuzlarını silkti, gürzünü indirdi, Tellis'e sırtını döndü ve sahayı terk etti. Maud tuttuğunu bilmediği bir nefes verdi.

Masanın yanında durdu, dövülmüş ve kan sıçramış bir halde ona baktı. Bir iğne düşse duyabilirdiniz.

"Konuşmamızı bitirmedik leydim."

Tartışmaya fazlasıyla hazırды. Dokuz şövalyenin seni dövmesine neden izin verdin? ve Ne düşünüyordun? gibi konuları içerecekti. Eğer iç kanaması varsa, zarif bir çıkış yapmasının tek yolu buydu. Onu buradan ve o zırhtan çıkarmak zorundaydı.

Maud her bakışın farkında olarak ayağa kalktı. "O halde lordum, tartışmamızı özel olarak yürütebilmemiz için odanıza çekilmenizi öneririm."

"Memnun olurum." Arland elini patikaya doğru uzattı.

Maud başını Ilemına ve Otubar'a doğru eğdi. "Özür dilerim."

Ilemına ona el salladı. "Hiçbir şey düşünme canım."

Maud patikada ilerlemeye başladı, Arland'ın sadece bir adım gerisinde olduğunun farkındaydı.

"Ahh, genç aşk," Ilemına'nın sesi ona doğru süzüldü. "Sıhhiyemiz nerede?"

KULEYE VARDIKLARINDA VE KAPI KAPANDIĞINDA

Arland arkalarında sallanıp duvara yaslandı. "Sen tam bir aptalsın," diye fısıldadı sıkıdığı ellerinin arasından. Dişler.

Arland gülümsedi. "Olabilir. Ama ben kazandım."

Ugh. Adamın ne kadar kötü yaralandığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen o da ne kadar kötü yaralandığını bilmiyordu. Onu zırhtan çıkarmaları gerekiyordu. Onu burada çıkarabilirdi. Her Ev arması acil tıbbi müdahale için gerekli temel malzemeleri içerirdi. Ama armayı şimdi çıkarır ve uygularsa, bu kulede hareketsiz kalması gerekecekti. Merdivenleri tırmanmaları, köprüyü geçmeleri ve ya onun odasına ya da kendi odasına gitmeleri gerekiyordu.

bunu Kozor ve Serak izlerken yapmak. Herhangi bir zayıflık gösterisi Arland'ın zaferini sulandırırđı.

Attığı dayağın değeri Kozor ve Serak'ın aşağılanmasında değildi. Korku ve belirsizlikti. Hem Kozor Hanesi hem de Serak dövüşe ne bekleyeceklerinden oldukça emin bir şekilde gelmişlerdi. Araştırmalarını yapmışlar, Loca'daki dövüşü izlemişler ve Arland'ın üştün bir dövüşçü olmasını bekliyorlardı. Yenilmez olmasını beklemiyorlardı. Eğer sağlık görevlileri tarafından sahadan çıkarılırsa ya da topallayarak uzaklaşırsa, bunu ölçebilirlerdi. "Dokuz şövalyeyle onu neredeyse yeniyorduk; on şövalyeyle onu öldürebiliriz!" Ama o onları ezmiş ve hiçbir şey olmamış gibi çekip gitmişti. şimdi kaç şövalye gerekeceğini bilmiyorlardı ve Krahr Hanesi'nin kaç Arlands çıkarabileceğini de bilmiyorlardı. Göremedikleri ve bilmedikleri şeylerden korkuyorlardı. Arland zarar görmez görünmek zorundaydı.

Omzunu onun kolunun altına kaydırđı. Adam ona yaslandı. Adamın ağırlığı kızın üzerine çöktü ve kızın dizleri neredeyse bükölüyordu. Çok kötüydü. Elinde olsa ona bu kadar ağırlık vermezdi. Son demlerini yaşıyor olmalıydı.

Arland dişlerini gösterdi, yüzü asıktı.

"Merdivenler." "Teker teker, lordum."

Merdivenlerden sendeleyerek çıktılar.

"'The Road Lodge bana yedi teklif etti,' diye homurdandı en iyi Arland sesiyle.

"Bu doğru."

"O farklıydı. Lodge'daki dövüş, haydutlara ve modası geçmiş zırhlı pisliklere karşı bir kavgaydı. Onları öldürebilirdiniz. Karşınızda en iyi durumda, iyi zırhlar giymiş dokuz şövalye vardı ve düğünü mahvetmeden hiçbirini öldüremezdiniz. Bunu kim yapar?"

"Tabii, böyle söyleyince kulağa pek akıllıca gelmiyor. Ama ben kazandım."

Sahanlıkta durakladılar. Nefesi kesik kesik çıkıyordu.

"Üşüyor musun yoksa uykulu musun?"

diye sordu. "Kanamam yok."

"Bunu bilmiyoruz, değil mi?" "Ben bilirdim."

"Kapa çeneni."

Ona sırtıttı. "Ne?"

"Daha önce olduğumuz gibiyiz. Handa."

Onun yüzüne baktı. "Cehenneme kadar dövülmüş ve merdivenlerde kanlar içinde mi?"

"Hayır. Yine benimle konuşuyorsun. Gerçekten benimle konuşuyorsun. Geldiğinden beri çok... mesafeliydin. Böyle olduğumuz zamanları seviyorum."

İkinci basamakları çıkmaya başladılar.

"Her hafta dokuz şövalyeyle savaşmak zorunda kalsaydım..." "Sakın söyleme," diye uyardı onu.

"...benimle konuşmaya devam etmen için..."

"Seni merdivenlerden aşağı atacağım, Arland.

Ciddiyim." "Hayır, atmayacaksın. Benden hoşlanıyorsun. Etkilendin."

Gözlerini devirdi. "Yardım almadan bir kat merdiveni çıkamayacağınızı mı? Evet lordum, çok etkileyici."

Homurdandı ve sallandı. Bir an için son basamakta sendelediler, bir ileri bir geri savruldular ve kadın dengelerini kaybedeceklerini sandı ama öne doğru eğildiler ve son basamağı da aştılar.

"Söylediğim gibi," dedi Arland, yüzünü ter kaplamıştı, "beni azarlamandan zevk almak için her hafta dokuz şövalyeyle dövüşmek zorunda kalsaydım, bunu seve seve yapardım."

"Sen bir aptalsın. Kız kardeşimi ve mükemmel bir hanı terk ettim ve bir aptal için galaksinin yarısını dolaştım."

Kapı önlerinde kayarak açıldı. Önlerinde güneş ışığıyla dolu ve inanılmaz uzunlukta bir koridor uzanıyordu. Her adımda çimenlikteki vampirler tarafından izleneceklerdi.

Arland tekrar homurdandı, nazikçe ondan uzaklaştı ve kendi başına ayağa kalktı.

"Bunu yapabilirsin," dedi ve kolunu dirseğinin kıvrımına doğru kaydırıldı.

Yavaş bir gezintiye çıkmış gibi yan yana gün ışığına doğru yürüdüler.

"Düşersen beni yakalamaya çalışma," diye uyardı. "O kadar da ağır değilsin."

"Evet, öyleyim."

Gezinmeye devam ettiler. Her seferinde bir adım. Bir adım.

Bir tane

daha.

Bir

başkası.

"Dokuz olmak zorunda mıydı? Beş olamaz mıydı?" Cevabı biliyordu ama konuşmak onun dikkatini dağıtacaktı.

"Lodge'da olduğundan daha fazla olmalıydı. Yedi kişiyi tekrar yenmek o kadar heyecan verici olmazdı. Bunu zaten yaptım."

"Beni umutsuzluğa düşürüyorsunuz lordum. Kafanızda hiç sağduyu yok mu? Hiç mi yok?"

Ona göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. "Hayır, şimdi olmaz." Maud içini çekti. "Anlaşıldı."

"Benimle kalmalısın. Burada. Sen ve Helen. Beni bırakma. Gitmeni istemiyorum."

Kalbi hızlandı.

"Benimle evlen ya da evlenme, bana vermek istediğin şeyi alacağım. Sakın gitme."

İşte oradaydı. Çıktı ve söyledi. Üstüne gitti. Ona bir cevap vermek zorundaydı ve bu sefer bu bir belki olamazdı. "Lord Arland?"

Sessizce iç çekti, sesi teslim olmuş gibiydi. "Evet, leydim?"

"Hiçbir yere gitmiyorum, seni aptal. Sen benimsin. Ama bir açıklama yapmak istediğin için yine rastgele dokuz şövalyeyle dövüşmeye karar verirsen, yemin ederim, seni orada kanlar içinde bırakır ve çeker giderim."

"Hayır, yapmayacaksın. Bir dahaki sefere yardım

edebilirsin."

Kadın küfretti ve adam güldü.

KORIDORDAKI ÇATALDAN YIRMI ADIM ÖTEDE HER İKİ

Arland'ın habercisi çaldı. Ona baktı ve devam etti. Artık neredeyse onu taşıyordu. Ünite tekrar tekrar çaldı.

"Soren," dedi Arland ona.

Koridorun ikiye ayrıldığı noktaya ulaştılar. Bir seçenekleri vardı, ya onun odası ya da onunki. Soren'in muhtemelen Arland'ın odasına öncelikli erişim sağlayan doğrudan bir kanalı vardı. Arland'ın odasına giderlerse huzur bulamayacaklardı.

"Lord Soren'in kamaram için geçersiz kılma kodu var mı?" diye sordu.

"Hayır."

Kadın sağa, odasına döndü ve adam da onunla birlikte gitti. Koridorun son elli metresi tam bir işkenceydi. Dizleri titriyor ve sırtı zorlanmaktan yanıyordu.

Kapı fısıldayarak açıldı. Tökezleyerek içeri girdiler ve kapı arkalarından kapandı. Adamın tüm ağırlığı kadına çarptı. Yüzü kararmış ve neredeyse yumuşamıştı. İşi bitmişti.

"Banyo," diye mırıldandı. "Seni banyoya götürmeliyiz."

Yüzü sarsıldı ve saf iradenin verdiği güçle sendeleyerek banyoya doğru yürüdü.

Eşiği geçtiklerinde "Medbed!" diye emretti.

Duvardan bir raf fırladı ve Arland'ı yarı kaldırıp yarı indirdi. Sırt üstü yere düştü, sarı saçları yatağın üzerinde dalgalanıyordu. Sağ bacağı kenardan sarkıyordu. Maud onu rafa doğru kaldırdı.

Arland göğsüne vurdu. Sentetik zırh dikişleri boyunca çatladı ve parçaları düştü. Maud göğüs zırhının parçalarını çekip çıkardı ve yere düşürdü.

"İlk yardım çantası!"

Duvarдан bir tepsi kayarak çıktı ve vampirlerin her zamanki uyarıcı, antibiyotik, yara kapatıcı ve anesteziк çeşitlerini sundu. Üzerindeki son parçayı da aldı. Arland efsanevi bir vampir kahramanı gibi yapılydı. Geniş omuzları, yontulmuş bir göğsü ve dolgun bir karnı olduğunu söylemek ona haksızlık olurdu. İri yapılydı. Bunun için daha iyi bir kelime yoktu. Sert, güçlü kaslar devasa gövdesini kaplıyordu. Ona baktığınızda, fiziksel formda saf bir güç görüyordunuz. Büyük, atletik bir insan erkeğı onun yanında kırılğan bir genç gibi görünürdü.

Tüm bu kasların bir bedeli vardı. Dayanıklıydı ve yıkıcı güç patlamaları yapabiliyordu ama kız kardeşinin erkek arkadaşı Sean gibi saatlerce koşamıyordu. Sean, bir alfa türü kurt adam olarak neredeyse sınırsız bir hıza ve dayanıklılığa sahipti. Arland ise yerinde durmak için tasarlanmıştı. Ve o da tam olarak bunu yapmıştı. Sol tarafı tamamen çürük içindeydi. Sağ pazusu iki yerden kanıyordu, bir şey zırhı delmişti. Sağ kalçası künt kuvvet travmasının sonucu olarak koyu kırmızıya dönmüştü. Sırtından da darbe almıştı ama bununla daha sonra ilgilenecekti.

Maud tepsideп pürüzsüz bir besin kartuşu aldı, pratik bir kolaylıkla enjektöre yerleştirdi, sol kolundaki bir damarı buldu ve ateşledi. Vampirler insanlardan daha hızlı iyileşirdi ama bunu yapmak için çok fazla yakıtа ihtiyaç duyarlardı.

"Tarayıcı."

Duvarдан mekanik bir uzantı kaydı ve birbirinden yaklaşık sekiz inç uzaklıkta iki ucu vardı. Onu öne doğru çekti ve çatalları Arland'ın sol tarafındaki çürüğün üzerine yatay olarak yerleştirdi. Çatalların arasında bir ekran parıldadı ve ona Arland'ın kemiklerinin siyah ve gümüş renkli görüntüsünü gösterdi. İki kılcal kırık. Harika değil ama korkunç da değil. Hayati organları delen kırık kaburgalar bulmayı umuyordu. Eğer insan olsaydı, öyle olurdu.

Maud tarayıcıyı sağ koluna götürdü. Kolu delen her neyse ana kan damarlarını ıskalamıştı. Bu da

Kanama çoktan yavaşlamıştı.

Sırada sağ kalçası vardı.

"Biraz sola ve aşağıya," dedi, sesi kısıktı. "Yap tutmak içinde Zihin o I var a bütün Tepsi . sakınleştiriciler."

"Bu da güzel olurdu."

Ağrı kesicilerin, yaralarının boyutunu değerlendirmeyi bitirene kadar beklemesi gerekecekti.

Kalçasında kas ezilmesi, çürük kemik ve hematoma vardı. Kan birikintisi yaralı dokuyu doyururken bir yumru oluşmuştu. Çok acıyordu, bu da topallamasına neden oluyordu ama ölümcül değildi.

Onun omuzlarını kavradı. "Oturmanı istiyorum."

Dik oturdu. Tarayıcıyı sırtında gezdirdi. Darbeyi sol kürek kemiğinden almıştı. Kürek kemiği kırılmış. Hay aksi.

"Sol kolunu kaldır."

Arland kolunu birkaç santim yana doğru kaldırdı ve durdu. "Hayır."

"Nefes almak acıtıyor mu?"

"Daha kötülerini de yaşadım."

"Bir doktora ihtiyacın var." "Ben iyiyim."

İnsan, vampir, kurt adam, fark etmezdi. Eğer erkek ve ağır yaralıysalar, hepsi de "yürüyüp kurtulabileceklerini" düşünüyordu.

"Derin bir nefes alın lordum."

Arland kuru bir sesle, "'Lordum'a geri döndük," dedi.

Doğru. Yanlış yönlendirme işe yaradığında harika bir stratejiydi. Maud gülümsedi ve elini onun sırtına vurdu. Arland keskin bir nefes alarak öne doğru sarsıldı.

Tepsiden ağır bir ağrı kesici kartuşu çıkardı.

"Hayır," dedi. "Sakinleştirici almak istemiyorum. Beni yavaşlatacak ve uykumu getirecek. Kestirmek için zamanım yok."

"Kürek kemiğın kırılmış ve iki kaburgan çatlamış. Kolunu tam olarak kullanamıyorsun ve aldığın her nefes sana işkence gibi geliyor. Bir kemik örücüyle kaliteli zaman geçirmeye ihtiyacın var."

"Maud," dedi.

"Hayır. Sen ergen değilsin. İkimiz de sedasyona ve bir doktor ziyaretine ihtiyacın olduğunu biliyoruz. Bu görüşmeyi neden yapıyoruz ki-"

Sol koluyla uzandı ve bileğini parmaklarının arasına alarak onu kendine yaklaştırdı. Birden yüz yüze geldiler ve adam ona bakıyordu. Gözleri çok maviydi.

Geri çekilmek kolay olurdu. Karhari'de paniğe kapılıp hayatta kalmasını sağlayan bir parçası onu temkinli olması konusunda uyarmıştı. Ama dikkatli ve ihtiyatlı olmaktan o kadar yorulmuştu ki. İçinden kavurucu bir sarıv gibi vahşi bir şey geçti.

Onu öptü.

Dudakları onunkiler üzerinde sıcaktı ve kadın ağzını açıp onu içeri aldı. Adamın tadı tam da hayal ettiği gibiydi, ateşli ve erkeksiydi ve onu sanki önemli olan tek şey kendisiymiş gibi öptü. Önce şefkatle başladı, sonra sanki ikisi de doyamıyormuş gibi açlığa dönüştü. Tüm vücudu ihtiyaçla sarsılıyordu. Adam onu kıyafetlerini çıkarıp üzerine tırmanmaktan ve onu teninde hissetmekten başka bir şey düşünemeyinceye kadar öptü.

Ayrıldılar. Adamın gözleri kararmıştı. Onun yüzünde çıplak bir şehvet gördü ve bu onu heyecanlandırdı.

"Görünüşe göre sol kolumu hâlâ kullanabiliyorum," dedi.

"Öyle," dedi ve yatıştırıcı kartuşunu boşalttı sırtına.

MAUD, H A B E R C İ S İ N D E N YANSIYAN EKRANA BAKTI.

Sağlık görevlisi cevap vermedi, ki bu alışılmadık bir durum değildi. Sağlık görevlileri genellikle meşgul oldukları için doğrudan çağrılarını görmezden gelirlerdi.

Arland'ın çimenlikte yaptığı el işi, sağlık personelinin meşgul olacağını garanti ediyordu. Ama Maud onu doğrudan aradıktan sonra medikali de denemiş ve cevap alamamıştı. Böyle bir şey olmadı. Medward'da her zaman birileri olurdu.

Arland'ı oraya götürmenin bir yolunu bulmalıydı. Onu yalnız bırakmak bir seçenek değildi. Sakinleştirici verilmişti ve gözlem altında tutulması gerekiyordu. Ayrıca, yaralarının tedavi edilmesi gerekiyordu. Hayati tehlikesi yoktu ama acildi.

Medyayı tekrar aradı. Cevap yok. Ne oluyor be?

Soren'i deneyebilirdi. Arland amcasını görmezden geliyordu ama huzur içinde uyuduğu için Soren, Arland'ın kaçındığı görevlerle onu rahatsız edemezdi. Lord Soren'i denedi.

Cevap yok.

Karnına soğuk bir ağırlık çöktü ve yuvarlandı. Bir şeyler yanılttı. Kötü bir şey olmuştu ya da oluyordu.

Helen.

Maud hızlı bir emir verdi. "Helen, öncelikli geçersiz kılma." Ebeveyn geçersiz kılma Helen her ne yapıyorsa onu delip geçecekti. Bir videoyu ya da başka bir aramayı kesecek ve sessizlik ayarının yerine geçecekti.

Cevap yok.

Panik onu buz gibi bir telaşla vurdu. Korku dalgasının üzerinde sörf yapmak için mantığını kullandı. Ya kimse çağrılarına cevap vermiyordu ya da habercisi engellenmişti. Eğer biri çağrılarını engelliyorsa, bu tek bir anlama geliyordu. Bir saldırı geliyordu.

Normalde sakinleştirici olan bir kapı zili duyularını harekete geçirdi. Maud kılıcını kınından çıkarıp hazırladı. Kanlı kılıç çığlık attı.

Başka bir çan sesi.

"Göster bana," diye emretti.

Kapının üzerinde bir ekran yanarak koridoru ve Karat'ı tek başına gösterdi. Karat'ın yüzü her zamankinden daha solgundu, ifadesi gergin, gözleri odaklanmıştı. Sadece Krahr Hanesi onun birimini bozacak kadar güce ve kaynağa sahipti. Onların iletişim ağındaydı. Diğer vampir hanelerinin kalenin bu kısmına erişimleri yoktu ve hanelerin iletişim ağına sızıp onu izole edebilecek kapasiteleri de yoktu.

O ve Karat arkadaşılar. Krahr Hanesi ona sırt çevirseydi, tam olarak onu gönderirlerdi.

"Ses," dedi Maud. Ses simgesi ekranın köşesinde yanıp söndü. "Evet?"

"Kapıyı aç," dedi Karat.

"Şu anda rahatsızım. Bekleyebilir mi?" "Bu acil bir durum."

Tabii ki öyle. "Ne tür bir acil durum?"

"Maud, bunun için vaktimiz yok." Karat elini kapıya dayadı. "Komut geçersiz kılınsın."

Kapı kayarak açıldı. Maud geri çekildi, Karat ve Arland'ın arasına girerek kendine çalışabileceği bir alan açtı.

"Kaldır şunu!" Karat elini salladı. "Benimle gelmek zorundasın. Helen zehirlendi."

Maud koştu.

İki kelime duymuştu: zehirlenmiş ve medward. Başka bir şey beklemedi. Sadece koştu. Koridorlar uçup gidiyor, kapılar birbiri ardına yanıp sönüyordu. Ciğerlerindeki hava ateşe dönmuştu ama o bunu fark etmemişti bile. Karat onu kovaladı ama çok geride kalmıştı.

Medward ileride belirdi. Ön odada insanlar vardı, Ilemına, Otubar, Soren, ama hayalet de olabilirlerdi. Önemli olan tek şey kapıya ulaşmaktı. Onların yanından geçip triyaj odasına daldı.

Maud her şeyi bir anda gördü, görüntü bir saniyeden kısa bir süre içinde zihnine kazındı: Helen bir ilaç yatağında yatıyordu, küçük ve solgundu; üzerinde gezinen bir düzine metal kol; gelişmiş bir serumun örümcek ağı; ve yanında oturan doktor, yüzü asıktı.

Yatağa doğru hücum etti ve sonra Karat onun üstündeydi, tüm gücüyle onu geri çekiyordu ve doktor önündeydi, kollarını uzatmış bir şeyler söylüyordu. Karat'ı sürükleyerek ilerlemek için mücadele etti ve doktor ona çarptı, onu geri itti, sesi ısrarcıydı.

Sonunda, kelimeler nüfuz etti. "...dokunmayın..."

Durmak zorundaydı. Vücudunun zihnine yetişmesi birkaç saniye daha sürdü. Maud ırpınmayı bıraktı.

"...şimdilik stabil," dedi sağlık görevlisi.

Ağzı sonunda çalıştı. "Ne oldu?"

Karat onu nazikçe ama sertçe ön odaya geri itti. "Burada olmaz."

"Onu görmem gerek."

"Dur," dedi doktor. "Kendine bir bak."

Maud bakışlarını Helen'dan ayırdı ve zırhına baktı. Arland'ın kanıyla lekelenmişti. Adamın kolunu yıkamış ve yaraları kapatmıştı ama Arland onu öptüğünde kanın bir kısmı ona bulaşmış olmalıydı.

"Onu stabilize ettim," dedi sağlık görevlisi. "Bir sürü mikrop taşıyorsun ve her yerin kan içinde. Oraya girerek ona yardım edemezsin. Sadece ona zarar verebilirsin."

Maud uzaklaşmak zorunda kaldı. İçindeki her şey odaya geri dönmek için çılgık atıyordu, sanki yatağa doğru yürümek sihirli bir şekilde her şeyi düzeltecek ve Helen oturup "Merhaba anne" diyecekti. Ama öyle olmadı.

Gerçek gibi görünmüyordu. Bir rüya gibi, bir kâbus gibi hissediyordu ve umutsuzca uyanmak istiyordu. Bunu geri almak istiyordu. Keşke her şeyi normale döndürmek için basabileceği bir düğme olsaydı.

"Benimle gel," dedi Karat.

Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Maud döndü ve ön odaya doğru yürüdü. Doktor ve Karat da onu takip etti.

"Ne oldu?" Maud tekrar sordu. Sesi tuhaftı, sanki başka birinden geliyor gibiydi.

"Helen diğer çocuklarla birlikte göldeydi," dedi Soren. "Böcekler de oradaydı ve kendilerine ayrılan alanda yüzüyorlardı. Bir süre sonra refakatçiler, mola vermeleri, ısınmaları ve bir şeyler atıştırmaları için çocukları sudan çıkardılar. Çocuklar yemeklerini yediler ve avla ve koş oyunu oynamaya karar verdiler."

Avla ve kaç, ebelemenin vampir versiyonuydu. Helen buna bayılırdı.

"Helen tachi'ye doğru koştu," diye devam etti

Soren. "Sonra içlerinden biri onu ısırıldı!"

İlemina hırladı.

"Helen yere yığıldı," dedi Soren. "Acilen buraya, medward'a götürüldü. Tachi yakalandı ve geri kalanlar odalarına hapsedildi. Onu sorgulamaya çalıştık ama konuşmayı reddediyor. Hiçbiri bizimle konuşmuyor ve Helen'in hayatta kalıp kalmayacağını öğrenene kadar ona zarar vermemiz söz konusu değil."

Bu "eğer" Maud'a bir balyoz gibi indi. Yere çökmek, yumruklarını sıkmak ve çığlık atmak istedi. Ama hiç zamanı yoktu.

"Bir çocuğu ısırıldı." Ilemına'nın yüzü korkunçtu. Dişlerini gösterdi, gözleri alev alev yanıyordu. İlkel bir hırıltı dudaklarını titretti. Öfkenin kişileşmiş haline bakmak gibiydi. "Her birini katledeceğim. Gezegenlerini yok edeceğim. Torunları bir vampirin geldiğini gördüklerinde titreyecekler."

Başka biri söylese, tribünlere oynuyormuş gibi görünürdü. Ama Ilemına her kelimesinde ciddiydi. Otubar karşılık olarak hırladı. Karat kanlı kılıcını kavradı. Tüm oda şiddetten kıl payı kurtulmuştu. Savaşlar böyle başlardı.

"Durum bundan daha karmaşık," dedi doktor. "Tachi zehri hakkında verilerimiz var, ancak sisteminde tachi hakkında bildiklerimizle uyuşmayan sentetik bir bileşik var."

Keskin, sivri parçalar Maud'un kafasında bir araya geldi. Vampirler çocuklara değer verirdi. Bundan daha büyük bir hazine olamazdı. Helen'i de el üstünde tutuyorlardı. Onu kendilerinden biri olarak görüyorlardı. Ve sonra bir böcek onu ısırıldı, sanki bir avmış gibi. İlkel bir tepkiyi, Mukama'nın, vampir çocuklarını yiyen istilacıların kolektif ırksal hafızasını uyandırmıştı.

"Tachi şimdi nerede?" diye sordu.

"Koridorun karşısında," dedi Soren ona. "Ona zarar veremezsiniz Leydi Maud. Kızınızın iyileşmesinin anahtarı onda olabilir."

"Onunla konuşmam gerek." Bu sözlerin içine çelik gibi gömüldü.

"Benimle gel." Soren odadan çıktı ve koridora, medward'ın karşısındaki kapıya doğru yürüdü.

Maud onu takip etti, Ilemına, Otubar, Karat ve doktorun hemen arkasında olduğunu biliyordu. Kapı kayarak açıldı ve küçük bir hücre ortaya çıktı. İçeride erkek bir tachi, esaret kıyafetiyle bağlı bir şekilde yerde oturuyordu. Sert polimerden yapılmış ve ağır olan bu giysi onu deli gömleği gibi sarıyordu. Dış iskeleti zar zor görülebilen griye dönüşmüştü.

Maud odaya girdi, onun önünde diz çöktü ve tutsaklık giysisinin kilidini açtı. Elbise düştü ve Maud onun üzerinde tam boyuna kadar yükseldi.

Ayağa fırladı ve başını eğdi. "Çocuğumu kurtardığınız için teşekkür ederim."

Tachi parlak çivit mavisine döndü. "Bir şey değil, hancının kızı."

"BİRİ BANA BUNU AÇIKLASA İYİ OLUR," DIYE HOMURDANDI İLEMINA.

"Tachi zehri çoğu tür için ölümcül değildir." Maud kenara çekilerek tachi'ye kanatlarını açması için yer verdi. "Avı askıya almak içindir, tazeliğini korumak için yaşam fonksiyonlarını yavaşlatır."

Karat yüzünü buruşturdu.

"Helen'i öldürmek isteseydi, kafasını keserdi," diye devam etti Maud. "Onu ısırıldığını söylediğin anda bunun bir saldırı olmadığını anladım."

Ilemına bakışlarını tachi'ye çevirdi. "Neden bir şey söylemedin?"

Tachi çivit rengi uzantılarını açtı. Bu hareket, Galyalı bir omuz silkme hareketiyle kollarını açan bir insana o kadar çok benziyordu ki, sanki "Bunların hiçbirisi benim hatam değil; ben batırmadım, sen batırdın. Bununla başa çık."

Ilemına Maud'a döndü. "Bu ne anlama geliyor?"

"Demek ki sizin aceleci ve şiddetli tepkiler vermeye eğilimli yabancı düşmanı bir tür olduğunuzu düşünüyor, bu yüzden kendini açıklamanın bir anlamı olmadığını gördü. Zaten ona inanmazdınız."

Ilemina'nın gözleri kısıldı. Bakışlarıyla tachi'yi deldi geçti.

"Bunu senin için kolaylaştıramam," dedi. Ilemina dişlerini gösterdi. "Beni dene."

Tachi Maud'a döndü ve Akit lehçesine geçti. "Çocuğu benim öldürdüğümü düşünüyorlar; kraliçe kızgın. Şimdi çocuğu kurtardığımı biliyorlar; o kızgın. Bu türü anlayamıyorum. Kendilerini yok etmeden yıldızlararası uygarlığa ulaşmayı nasıl başardılar?"

"Lütfen bana kızıma ne olduğunu söyleyebilir misiniz?" Maud sesindeki çaresizliği saklamaya bile çalışmadı.

Tachi'nin rengi bir an için açıldı. "Evet, elbette." Özür dileyen bir hareketle kollarını kavuşturdu. "Kısa düşünceler kullanacağım. Banyo yapıyorduk. Çocuklar koşuyor ve heyecanlı sesler çıkarıyorlardı. Çocuğunuz bize doğru koştu. Diğer çocuklar gibi korkmuyordu. Onu yakalayamadılar. Çok yakın koştu ve neredeyse bana çarpıyordu. Sonra tegahımı rahatsız ettiği için özür diledi."

Maud, Helen'a tachi adabı hakkında bir başlangıç dersi vermişti. Şimdiye kadar bunların hiçbirinin işe yaradığından haberi yoktu.

"O çok kibar bir çocuk," dedi tachi. "Konuştuk. Bir şey boynuna, sol tarafına çarptı. Yere düştü. Onu yakaladım. Derisinde ıslak bir leke gördüm. Yanlış kokuyordu. Gözleri kafasının içinde geriye doğru yuvarlandı. Harekete geçmem gerektiğini biliyordum. Zehrin yayılmasını önlemek için onu ısırdım."

"Ona çarptığında ne tarafa bakıyordu?" Soren sordu.

"Oyuna yeniden katılmak için bana sırtını dönüyordu. Yüzü diğer çocuklara dönüktü. Göl sağında, kale ise solundaydı."

Otubar, "Bir keskin nişancı blöften ateş etti," dedi.

Karat yüzünü buruşturarak dişlerini gösterdi. "Oyun alanının batı ucundan göle kadar açık bir görüş hattı var. Krim maçıyla dikkatimizi dağıttılar, sonra Arland'ı kavgaya kışkırttılar ve biz izlerken Helen'i vurdular."

"Video yayını çek," diye emretti Ilemına. Karat koşarak uzaklaştı.

Tüm bunlardan çıkarılacak sonuçlar vardı ama şu anda hiçbirinin önemi yoktu. "Zehri tanıdın mı?" Maud sordu.

"Hayır," dedi tachi. "Yine olsa yine bilirdim. Güçlü kokuyordu."

Vampir doktor onu teşhis edemedi ve tachi de bunu bilmiyordu. Tachi koması sonsuza dek sürmeyecekti. Her an bozulabilirdi. Hemen bir şeyler yapmalıydı, yoksa Helen ölecekti. Başvurabileceği tek bir yer vardı.

"Takas edecek bir şeyim yok."

Herkes durdu ve ona baktı. Yüksek sesle konuştuğunu fark etti.

O daha açıklama yapamadan, yarı giyinik bir Arland köşeyi döndü ve bir şekilde aynı anda hem kızgın hem de şaşkın görünmeyi başardı. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Soren gözlerini kırıştırdı. "Neden zırhın yok?" "Maud?" Arland ona doğru yaklaştı.

Başını kaldırıp ona baktı, kafasındaki yetersiz eşyalarının listesini hararetle karıştırıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Helen zehirlendi ve takas edecek hiçbir şeyim yok."

"Biri bana bunu açıklayabilir mi?" Ilemına talep etti.

Arland'ın gözlerinde anlayış parladı. "Ama takas edecek şeylerim var. Ya benimle ticaret yapacaklar ya da kafalarını koparacağım."

"Kim?" Ilemına hırladı.

"Annene her şeyi açıkla," diye gürledi Otubar.

"Vakit yok." Arland Maud'un elini tuttu ve onu koridora doğru çekti. Arkalarında sinirlenmiş bir Başöğretmenin sesi havayı salladı. Arland hızlandı.

"Nasıl hâlâ yürüyebiliyorsun?" Maud sıkılarak konuştu. "Güçlendirici. Sen zırhımı çıkarmadan önce etkinleştirdim. I planları vardı. Hiçbiri sakinleştirici içermiyordu."

"Krahr'lı Arland Roburtar Gabrian!" Ilemine kükredi. "Derhal dur!"

Arland onu görmezden geldi. Koridordaki dönemece varmak üzereydiler.

Arland aniden fren yaptı ve ardından akıntılar tüm boşluğu doldurdu, peçeleri dönüyor, mücevherleri parlıyor, kuyrukları ve kulakları seğiriyordu. Maud, akıntı kalabalığının ortasında Nuan Cee'yi gördü ve ona doğru uzandı. "Helen..."

Nuan Cee onun ellerini tüylü pençelerinin arasına aldı. "Biliyorum."

Süzüntülerin geri kalanı hızla yanlarından geçerek bir dalga gibi üzerlerine çöktü ve koridordan aşağı yuvarlanarak Ilemine, Otubar ve Soren'in etrafından ayrıldı.

"Takas edecek bir şeyim yok," dedi.

Nuan Cee'nin turkuaz gözleri parladı. Keskin ve düzgün dişlerini göstererek sırıttı. "Eminim bir anlaşmaya varabiliriz."

"Medward'ımdan defol, haşarat!" diye bağırdı doktor.

"Kendini üzme." Nuan Cee Maud'un ellerini okşadı. Bir grup asalak, doktoru hastaneden çıkarırken. "Artık her şey yoluna girecek."

MAud, Lord Soren'in çalışma odasındaki büyük boy sandalyeye yığıldı. Kendini ıslak bir çamaşır parçası gibi sıkılmış hissediyordu.

kurutucuya girmek üzereydi. Bir saat boyunca Helen'i tedavi eden Nuan Cee nihayet meditasyon odasından çıktığında Maud kendini saçlarını yolmaya hazır hissediyordu. Tehlikenin geçtiğini, Helen'in birkaç saat içinde ayağa kalkacağını ve endişelenmeye gerek olmadığını açıklamıştı.

Maud'un kızını görmesine ve Helen'in sıcak alnını öpmesine izin verilmişti ama sonra öfkeli vampir doktor herkesi dışarı atmıştı. Tekrar revire dönmek, yatağın yanında oturup en ufak bir iyileşme belirtisi olup olmadığını izlemek istiyordu ama bu hiçbir işe yaramayacaktı ve Ilemine kardeşinin çalışma odasında bulunmasını rica etmişti.

Krahr Hanesi'nin Başrahibi, Lord Soren'in masasının yanındaki sandalyede oturmuş, asık suratlı görünüyordu. Otubar karısının sağında, Arland ise Maud'un solunda oturuyordu. Zırhını giymişti ve güçlendiricisi onu uyanık tutuyordu ama gözlerindeki hafif ateşli ifadeden bir çarpışmanın yaklaşmakta olduğunu anlayabiliyordu. Karat odanın diğer ucundaki yerini aldı. Soren, sanki bir kale duvarıymış ve kuşatma için toplanan bir istilacı sürüsünü izliyormuş gibi devasa masasının arkasında oturarak her şeye başkanlık ediyordu. Ancak bu kez istilacılar onlara kalenin önündeki bir alandan değil, devasa bir binadan

bakıyordu.

Mesa'daki olayların kaydının oynatıldığı ekran.

Maud ekrandan en uzak sandalyeyi seçmişti, belki yirmi adım uzaktaydı. Kilometrelerce uzakmış gibi geliyordu. Odada Krahr'lar vardı, büyük ev değil ama onu yöneten küçük çekirdek aile. O aslında buraya ait değildi.

Arland, "Yani elimizde kullanılabilir bir görüntü yok," dedi.

Karat kaşlarını çattı. Parmakları elindeki tabletin üzerinde dans ediyordu. Kayıt krim oyununun ötesine yakınlaşarak mesa'nın kenarındaki uzak figürleri gösterdi. Görüntü hızlandı ve şövalyeler etrafta dolanırken figürler hafif komik bir dansla sarsıldı.

Karat, "Hem Kozor hem de Serak üyelerinin oyun alanının kenarında olduklarını ve Helen'e ateş etme fırsatına sahip olduklarını biliyoruz," dedi. "Hiçbirinin üzerinde silah olmadığını biliyoruz, bu yüzden silahı yerinde monte etmiş olmalılar. Birbirlerini nasıl sıkıştırdıklarını görüyor musunuz? Küçük bir uzay aracı da yapabilirlerdi ve bizim bundan haberimiz olmazdı."

Otubar, "Gözetim sistemini geliştirmeliyiz," dedi.

Soren yüzünü buruşturdu. "Her birine kişisel bir drone atamak ister misiniz?"

Otubar, "Gereken buysa," dedi.

"Misafirperverliğin tüm kurallarını çiğnemiş oluruz," dedi Soren. "Bizi korkaklık ve paranoyaklıkla suçlarlar ve düğünü imkânsız hale getirdiğimizi iddia ederler. Zaten gözetimimiz altındaki bir çocuğu koruyamadık ve diğer misafirlerimizle bu... ushivim arasında bir çatışmayı önlemek için neredeyse çok geç kaldık."

Karat sarsıldı. "Baba!"

Maud gözlerini kırptırdı. Şövalye Çavuş'un kullanmasını beklediği onca kelime arasında, hastalıklı haşaratın kanlı ishali anlamına gelen küfür listenin en sonundaydı.

Otubar'ın ağzının kenarları birkaç milimetre yükseldi. Lord Konsolos'un gülümsemeye en çok yaklaştığını gördüğü andı bu.

Karat, "Bu planlı ve önceden tasarlanmış bir olaydı," dedi. "Belirttiğim gibi, silahı parçalar halinde getirmiş, olay yerinde birleştirmiş, onu vurmuş ve sonra da parçalarına ayırmış olmalılar. Mesa'nın tepesinde ve sahilin aşağısında tüm o bölgeyi taradık. Eğer herhangi bir parçasını düşürmüş olsalardı, taramalarımız onu bulurdu. Her biri küçük bir parçasını taşımış olmalı. Bu akıllıca."

"Hedef değiştirdiler," dedi Arland. "Krim maçından sonra Mareşal'i ortaya çıkarmak için son bir çaba olarak beni öldürmeyi planlamış olmalılar ama başarısız olma ihtimaline de izin verdiler. Bu yüzden, maçı kazanıp uzaklaştığımda Helen'i vurdular."

Maud ona döndü. "Neden o? O sadece bir çocuk."

"O değil," dedi Ilemına. "Helen'i sizi hedef almak için kullandılar. Eğer tachi çocuğu gerçekten yaralamış olsaydı, yine de bizim adımıza onlarla pazarlık eder miydin?"

"Eğer hayatta kalırsa, evet," dedi Maud. "Ama eğer ölürse, benim için her şey biter."

"Peki Helen onlardan biri tarafından yaralanmış olsaydı tachi ve lees ne yapardı?" Ilemına sordu.

"Tahliye edeceklerdir," dedi Maud. "Her iki heyet de büyük bir saldırıya karşı koyacak sayıya sahip değil ve her iki taraf da sizi kışkırtmak istemiyor. Ticaret istasyonunu ve uzayınıza erişimi istiyorlar. Eğer varlıkları bir sorun haline gelir ya da herhangi bir rahatsızlığa neden olursa, sizi kızdırma riskine girmektense kendilerini durumdan uzaklaştıracaklardır. Düğünün bitmesini bekleyecek ve diğer konuklar gittikten sonra müzakerelere devam edeceklerdir."

"Şimdi anlıyor musun?" Ilemına öne doğru eğildi ve ellerini Soren'in masasına dayadı. "Tachi ve lees'in anahtarı sensin. Senin müdahalen olmasaydı tachi çoktan gitmiş olabilirdi ve parayı her şeyden çok seven Nuan Cee senin üzerine kendi çocuğuymuşsun gibi titriyor. Tebrikler. Yüksek değerli bir hedef olmak için yeterince fark yarattın."

"Evet," diye onayladı Soren. "Kozor ve Serak sırf seni ortadan kaldırmak için bir çocuğa saldırmaya tenezzül ettiler. Eğer bu, lees ve tachi'den kaçmak anlamına geliyorsa, bu utanca katlanmaya hazırlar."

Otubar öne doğru eğildi. "Sonuçlar araçları haklı çıkarır."

"Ama yine neden konusuna döndük," dedi Karat. "Lees ve tachi'nin planlarına ne gibi bir zararı olabilir?" Maud'a döndü.

Harika. "Bilmiyorum."

"Bu bana şunu hatırlattı," dedi Ilemına. "Helen'i bir lees zehirlemiş olabilir mi? Onu yaralayıp sonra da cömertçe tedavisini sağlayacak kadar sinsiler. Bu Maud'u onlara borçlu bırakır."

Maud başını salladı.

Otubar, "Bunun söylenmesi gerekiyordu," dedi.

"Hayır," dedi Arland. "Kontrol ettiğim ilk şey buydu. Hiçbiri oyun alanının ya da gölün yakınında değildi. Donanımları sofistike ve onları neredeyse görünmez kılabiliyor ama bozucularını çalışırken gördüm ve Nuan Cee de bunu biliyor. Bozucu bir maa yayıcıya dayanıyor ve neyi tarayacağınızı bildiğinizde onu bulmak zor değil. Kalenin etrafında dolaşmak ve samimi videolarımızı kaydetmek için gizliliği kullanıyorlardı ama çocuğu zehirlemekle hiçbir ilgileri yoktu. Zaten bu onlar için çok ağır olurdu."

"Neden?" Karat sordu.

"Lösler denge arar," dedi Arland. "İyi bir pazarlık, uğruna çabalayabilecekleri en büyük onurdur. Bir çocuğu kurtarmak ve ebeveyninden bir iyilik almak denge ihtiyacını karşılar. Bir çocuğu kurtarmak için ona zarar vermek ve sonra da bu iyiliği tahsil etmek dengeli bir işlem değildir."

Maud neredeyse ikiye katlanıyordu. Ona bir sırtış fırlattı. "O haklı mı?" Ilemına sordu.

"Evet. Lee'ler zeki olmakla gurur duyarlar. Helen'e zarar vererek bize tuzak kurmak Nuan Cee'nin klanının kurallarına aykırı olur." Maud derin bir nefes aldı. "Yine de ona bir borcum var."

İyilik. Para toplayacak, yani benden bir şey isteyecek ve ben de reddedemeyeceğim. Artık bir güvenlik riskiyim."

Ilemina elini salladı. "Eh."

Soren, "Eğer bunu bilmiyorsak güvenlik riski oluşturuyorsunuz," dedi.

Arland sandalyesinde arkasına yaslandı. "Lees ve tachi'nin ortak noktası nedir? Kozor ve Serak neden onların gitmesini istiyor?"

Maud iç çekti. "İki tür daha farklı olamazdı. Leeler klanlar halinde yaşar, tachi'ler ise monarşidir. Leeler zenginliği ödüllendirir, tachi bilgi peşindedir. Leeler gizlice pusuya yatan yırtıcılardır, tachi ise hedeflerine saldırır. Leeler kişisel başarıyı teşvik eder ve bireysel takdir kazanmak için çabalar, tachi ise bir bütün olarak kazanır veya kaybeder. Pek ortak noktaları yoktur. İkisi de omnivor türler. İkisi de bir ticaret istasyonu ve Krahr ile bir ittifakla ilgileniyor. İkisi de uzay gemileriyle geldi..."

"Savaş istasyonu," dedi

Karat. Herkes ona baktı.

Yumruğunu babasının masasına vurdu. "Pislikler. Savaş istasyonunu istiyorlar."

Arland dik oturdu. "Savaş istasyonunda sınırlı personel ve merkezi bir kontrol noktası var. Hanelerinin seçkinlerinden oluşan iki yüz düğün davetlisi gerçek bir tehdit oluşturacaktır."

Karat başını salladı. "Savaş istasyonunun kontrolünü ele geçirdiklerinde gezegeni toza çevirebilirler. Filomuzun tüm gücü bile yeterli olmayabilir."

"Filoyla yüzleşmek zorunda değiller," diye homurdandı

Otubar. "O haklı," dedi Arland. "Eğer filonun kontrolünü ele geçirirlerse

sistemi temizlerken gezegeni rehin tutabilirler."

Maud gözlerini kırıştırdı. "O şeye gerçekten bir warp sürücüsü mü taktınız?"

"Elbette yaptık," diye tersledi Ilemına. "Düşmanın olduğu yere taşıyamadığın bir silahın ne faydası var?"

"Bu cesur bir plan," dedi Soren. "Eğer bunu başarırlarsa, dokunulmaz olacaklar. Sadece övünme hakları bile onlara büyük masada bir koltuk garanti eder."

"Yine de bizden almak zorunda kalacaklar," diye hatırlattı Karat ona. "İstasyona girebilmelerinin tek yolu düğün nimetinden geçiyor."

Geleneklere göre, evlenmek üzere olan çift ev sahiplerinden küçük bir iyilik isteyebilirdi. Bu nimeti reddetmek kabalığın doruk noktasıydı.

"Düğünün istasyonda yapılmasını talep edecekler," diye devam etti Karat. "Biz bu talebi reddedeceğiz. Sorun çözüldü."

"Hangi gerekçeyle?" Ilemına sordu.

"Bir şeylerin peşinde olduklarını bildiğimiz için."

Soren iç geçirdi. "Demek onur konuklarımızı arkamızdan iş çevirmekle suçlamak istiyorsunuz. Hangi kanıtla? Temelsiz iddialarınızı destekleyecek herhangi bir kanıtınız var mı?"

Karat ağzını açtı ve kapattı.

Babası başını salladı. "Sessizlik çok şey anlatıyor. Elimizde kanıt yok, sadece tahminler, çıkarımlar ve şüpheler var. Dahası, geldiklerinde savaş istasyonunu gezmelerine zaten izin vermiştik. Onları gözlem güvertesinde şarap ve hamur işi yemeye davet ettik diye şimdi buranın yasak, bitmemiş ya da gizli olduğunu iddia edemeyiz."

Elbette rakip Evleri savaş istasyonunu gezmeye davet edeceklerdir. Yeni süper harika silahımıza bakın. Krahr'ın kudretini görün. Biz en büyüğüz ve asla kıyaslayamazsınız. Ugh.

"Eğer lütfu vermeyi reddedersek," diye devam etti Soren, "bunu herhangi bir açıklama yapmadan yapmak zorunda kalırız. En iyi ihtimalle nezaketsiz ve görgüsüz olarak görülürüz. En kötü ihtimalle de ürkek ve korkak. Tüm gücümüzle ve gezegenimiz sadece bir mekik uçuşu u z a k t a y k e n , iki gezegene karşı nasıl bu kadar temkinli olabiliriz?"

Yüz düğün davetlisi mi? Biz tuzağa düşmeyi reddetsek bile, onlar yaralayıcı bir darbe vururlar."

O haklıydı. İtibar her şeydi. Planı durdurmak yeterli değildi. Krahr Hanesi bunu onlara itibar kazandıracak bir şekilde yapmalıydı.

"Planlarında daha fazlası olmalı," dedi Arland. "Riski en aza indirmek için bazı planlar, bazı hileler. Kazanabileceklerini düşünmelerini sağlayan bilmediğimiz bir şey var. Ve uzaylıları bir joker olarak görüyorlar."

"Hem Lees hem de Tachi'nin yörüngede savaş gemileri var," dedi Maud. "İkisinin arasında çok fazla ateş gücü var. Tachi'ler teknolojik üstünlüğe sahipler, Lees'ler ise kirli savaşıyor ve nesiller boyu kin besliyorlar."

Ilemina dişlerini gösterdi. "Korsanlar uzaylıların yardımımıza geleceğinden korkuyor. Bu nasıl bir dünya ki başka bir evden gelen bir vampir benim düşmanım, böcekler ve Tüccarlar ise müttefikim oluyor?"

Soren Maud'a döndü. "Bize yardım edecekler mi?"

"Söylemesi zor," dedi Maud. "Ben evet diyorum. Eğer onlara ticaret istasyonu sözü verirsiniz, o zaman kesinlikle."

Ilemina Soren'e, "Düşündüğünüz plan askeri bir ittifak gerektiriyor," dedi. "Bunu gerçekten istiyor musun? Bir Ev ile başka bir türün diğer Evlere karşı ittifakı daha önce hiç yapılmadı. Bu Anokrasi'nin geri kalanı tarafından nasıl karşılanır?"

"Evimizin sonu nasıl karşılanacak leydim?" Soren sordu.

Maud derin bir nefes aldı. "Anokrasi'nin geri kalanı bu ittifakın diğer evler misafirperverlik kurallarını çiğnemediği önce mi yoksa sonra mı kurulduğunu bilmek zorunda değil."

Ilemina ona doğru döndü.

Maud onun bakışlarına karşılık verdi. "Kozor ve Serak düğünün savaş istasyonunda yapılmasını talep edecekler. Varlıkları sayesinde Krahr Hanesi'nin onur konukları olan lees ve tachi de söz konusu düğüne davet edilecek. Eğer düğün sırasında

töreninde diğer Haneler bir ihanet eyleminde bulunup ev sahiplerine saldırırsa, lees ve tachi'nin ortak bir tehdide karşı kendilerini savunmaları son derece doğal olacaktır. Böyle bir savaş sırasında Krahr Hanesi'nin kudretinden etkilenip ittifak arayışına girerlerse, onları kim suçlayabilir ki? Ve onların cesaretinden etkilenen Krahr Hanesi, misafirlerin yaşadığı tehlikeyi telafi etmekten başka bir sebep olmasa bile, böyle bir ittifakı kabul etme onuruna sahip olmaz mıydı? Ne de olsa, uzaylıların bile onları değersiz bulduğu kadar derin bir onursuzluk içinde boğulan Hanelerin yanında kim durabilir ki?"

Odayı bir sessizlik kapladı.

Ilemina Soren'e "Taslağı hazırla," dedi. "Maud, taslağı hazırladıktan sonra uzaylılara götür. Eğer kabul ederlerse, ticaret istasyonu için müzakereleri bizzat başlatacağımı söyle."

Otubar'ın kaşları bir kıl kadar kalktı.

Ilemina dişlerini gösterdi. "Kozor ve Serak onlara karşı temkinli, bu yüzden onları kullanacağım. 'Düşmanımın korktuğu kişi benim kalkanımdır.'"

MAud koridorda aceleyle ilerledi. Lees ve Tachi ile toplantıya on dakikadan az bir süre kalmıştı ama habercisi Helen'in uyandığını haber veren bir sinyal göndermişti. Maud neredeyse koşar adımlarla kaleye doğru ilerledi. Mantık ona her şeyin yolunda gideceğini söylüyordu ama duyguları mantığının önüne geçmişti ve duyguları ona medward'a ulaşana kadar geçecek sürede bir şeylerin fena halde ters gideceğini haykırıyordu. Kapıya ulaştığında neredeyse panik içindeydi.

Kapı fısıldayarak açıldı.

Maud bir anda odayı en ince ayrıntısına kadar gördü: yatak, beyaz aletler, duvara yansıtılmış mavi göstergeler, kenarda duran doktor ve yatakta dimdik duran Helen.

"Anne!" Helen tek bir sıçrayışta üç metreyi geçti.

Maud onu yakaladı ve sarıldı, tüm kalbiyle bunun gerçek olmasını ve kızının kollarının arasından kaybolup hastane yatağına geri dönmemesini umuyordu.

Doktor "Tamamen iyileşti," dedi. "Habercisine bir izleme rutini yükledim ve sizinle senkronize ettim. Eğer durumu kötüye giderse, ki bunu beklemiyorum, ünitesi sarı renkte yanıp sönecek ve siz de bir uyarı alacaksınız. Böyle bir durumda onu derhal görmek istiyorum."

"Anlaşıldı." Maud Helen'in alnına bir öpücük kondurdu ve kızının saçlarının tanıdık kokusunu içine çekti. Her şey yoluna girecek, o iyi, her şey yolunda, o yaşıyor, ölmüyor... "Her şey için teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi doktor. "Çok az şey yaptım. Tek yapabildiğim onu bir süre daha hayatta tutmaktı. Eninde sonunda kayıp gidecekti. Lees ile konuşacak mısınız?"

"Evet." Hâlâ Helen'e sıkıca sarılmıştı ve onu bırakmak istemiyordu.

"O panzehirin tarifini istiyorum."

"Denerim ama leesler sırlarını hazine gibi saklarlar. Sadece eşit ya da daha değerli bir şey karşılığında takas yaparlar."

Sihhiye bir süre duvara baktı ve ünitesine dokundu. Yuvarlak seramik bir kule zeminden kayarak açıldı ve içinden şeftali renginde bir parıltıyla aydınlatılmış bir çekirdek ve etrafında halkalar halinde dizilmiş tüpler, şişeler ve ampuller ortaya çıktı. Kulenin içindekiler mücevher gibi parlıyordu; bazıları kehribar rengi sıvıyla doluydu, diğerleri ise parlayan sisler ya da gökkuşağı renklerinde göz kamaştırıcı küçük taşlar içeriyordu. Vampir teknolojisinin sık sık yaptığı gibi tuhaf bir şekilde zarif ve güzeldi. Doktor yeşil sisle dolu bükülmüş bir şişeyi aldı ve ona uzattı.

"Bir iyi niyet jesti."

"Neymiş o?"

"Nexus çatışması sırasında geliştirdiğimiz biyolojik bir silah. Lösleri kısırlaştırıyor."

Hiçbir şey yokmuş gibi raftan türlerin sonunu getiren bir toksin çıkardı. Ve orada farklı şekil ve boyutlarda düzinelerce daha vardı. O parlak şişelerden biriyle kaç türü daha kısırlaştırabilirlerdi? Az önce onun Pandora'nın kutusuna piknik sepetinden sandviç alır gibi uzanmasını izlemişti.

Kadının tepkisi yüzünden okunuyor olmalıydı çünkü doktor omuz silkti. "Hiç kullanılmadı. "Hiç kullanılmadı.

savaş kurallarına aykırı. Ayrıca, kötü bir silah. Düşmanı öldürmez. Yenilgiye uğrayan birinin misilleme olarak kullanabileceği bir şey ve biz kaybetmeyiz."

"Bunun için bir taşıma çantasına ihtiyacım var," dedi.

"Neden? Şişe normal yollarla kırılmaz ve hava geçirmez şekilde kapatılmıştır."

Maud gülümsedi. "Etkileyici bir ambalaj olmadan birine öylece korkunç bir kötülük veremezsiniz. Kadifeyle dolu bir sandığa ya da ayrıntılı bir şifreli kilidi olan yüksek teknolojili bir kasa konteynerine ihtiyacımız var. Onu önemli ve yasakmış gibi gösterecek bir şey."

Doktorun gözleri parladı. "Bende tam da aradığınız şey var."

LEES VE TACHI İLE BULUŞMA

Maven'in Bahçeleri, Mareşal Kulesi'nin yanında yükselen küçük bir tepenin zirvesinde yer alıyordu. Yemyeşil yeşilliklerle çevrili küçük bir taş meydandan oluşan bahçeler, aynı anda hem çok özel hem de tamamen açık bir alandı; sadece kuleyi kalenin geri kalanına bağlayan köprülerden birinden kulenin etrafında kıvrılan uzun, kapalı bir geçitle erişilebiliyordu. Ağaçlar ve çalılar meydana dışarıdan gelen gözlemcilerden gizliyordu ve dik bir inişin tam kenarındaki konumu dışarıdan gözetlemeyi imkansız kılıyordu. Ancak kulenin duvarlarına monte edilmiş olan kameralar ve kuleler olup biten her şeyi mükemmel bir şekilde görebiliyordu.

Plazanın içinden bakıldığında bahçeler sakin ve davetkâr görünüyordu. Yaşlı ağaçların altındaki çiçek tarhlarından mavi, turkuaz ve pembe çiçekler yükseliyordu. Orada burada, bazıları vampirler için, bazıları da diğer bedenler düşünülerek yapılmış pelüş mobilyalar oturup düşünmek için rahat yerler sunuyordu.

Meydanın ortasında komşu mesa'nın on ayak yüksekliğinde bir kopyası yükseliyordu. Su, dağın tepesinden, dar bir kumsal ve ayak boyunda ağaçlarla tamamlanmış, gölü andıran bir havzaya akıyordu. Şelalenin rahatlatıcı sesi, bahçelerin çevresi boyunca yerleştirilen sönümleyicilere bir ses perdesi daha ekledi.

Helen gölün sığ kenarına doğru sığıyor, kollarını bir dağa kafa tutmak üzere olan bir dev gibi sallıyordu. Maud, eğer bir karış su olsaydı, kızının onun içinde olacağını düşündü. Bunların hiçbirisi gerçek gibi görünmüyordu. Sadece birkaç saat önce Helen ölüyordu ve şimdi hiç zehirlenmemiş gibi görünüyordu. Her şey çok hızlı geliyordu ve Maud kendini toparlamaya çalışıyordu.

Maud, solunda beliren Otubar'ın farkında olarak koltuğunda kayma dürtüsüyle savaştı. Hâlâ yasal bir statüsü yoktu ve müzakerelerin başarıya ulaşması için biraz yetki alması gerekiyordu. Bu toplantı için yedek olarak Arland'ı tercih ederdi ama Arland güçlendiricisinin etkisiyle uyuyordu ve Otubar'ın fazlasıyla otoriteye sahip olduğunu kabul etmek zorundaydı. Lord Konsolos sessiz bir tehdit yansıtıyordu. Sessizliğe vurgu yapıyordu. Konuşmadı, havadan sudan konuşmadı, soru sormadı. Sadece suçluları kanlı bir pelteye çevirmeye hazır efsanevi bir vampir kalesi gibi yükseliyordu.

Bunu berbat edemezdi.

Lees ve tachi aynı anda geldiler, her heyetin başında bir vampir şövalye yan tünelden geçiyordu. Nuan Cee her zamanki ipek önlüğünü giymişti, Maud'un onu dükkânında giyerken gördüğü türden bir önlük ve gümüş mavisi kürküyle uyumlu beyaz ve mavi deniz kabuklarından oluşan bir kolye. Önemli toplantılar için giydiği mücevherli takım değildi bu. Arkasındaki iki lees yürürken aşağı yukarı zıplıyor, kabarık ve heyecanlı iki yavru gibi görünüyorlardı.

Tachi kraliçesi Tüccar'ın yanında zarif ve cüssesine rağmen görünüşte ağırlıksız bir şekilde yürüyordu. Dış iskeleti Akdeniz'in suları gibi neşeli, güzel bir masmaviydi. Maud nötr bir gri bekliyordu. A

hoş bir sürpriz. Kraliçeyi takip eden iki tachi de renklerini gösterdi; biri koyu lavanta, diğeri ise tanıdık bir yeşil. Ke'Lek.

Güzel. Tachi'ler anlayışlı bir ruh halinde.

Maud ayağa kalktı ve eğildi. "Güneşin ve havanın hanımı. Büyük Tüccar. Hoş geldiniz."

Nuan Cee pençe ellerini cömertçe salladı. "Gerek yok, gerek yok. Burada hepimiz dostuz."

Dil'ki başını salladı. "Seni iyi gördüğüme sevindim, Hancı Maud. Ve çocuğunu da."

"Lütfen," diye mırıldandı Maud ve dört sandalyeli bir masayı işaret etti. İki tipik vampir koltuklarıydı, büyük, sağlam, basit ama işlevsel çizgileri vardı. Maud'un sağındaki üçüncü sandalye yumuşak yastıklarla dolu bir divandı. Maud'un solundaki dördüncü sandalye ise pelüş, dolgulu kapağı, sırtında ve yanlarında yuvarlak çıkıntıları olan bir mantara benziyordu. Krahr Hanesi'nin fabrikatör amirini bir tane üretmeye ikna etmek Maud'un yarım saat boyunca çizim ve açıklama yapmasını gerektirmişti. Gövde ile kapak arasındaki orantının bir ya da iki santim eksik olup olmadığından hâlâ emin değildi ama doğru görünüyordu ve yapabileceğinin en iyisi buydu.

Kraliçe sandalyeyi gördü. Maud nefesini tuttu.

Kraliyet ailesinin üzerinde daha derin bir renk parıltısı yuvarlandı ve sandalyeye tüneyerek körelmiş uzantılarını çıkıntılara kilitledi. Nuan Cee, Romalı bir asilzade gibi divanın üzerine yayıldı.

Tachi korumaları ayrıldı. Ke'Lek kraliçenin arkasında kalırken, diğer tachi çeşmeye yöneldi. Nuan Cee'nin akrabaları tachi'yi Helen'in su sıçrattığı yere kadar takip etti. Bunun önemi Maud'un gözünden kaçmamıştı. Eğer Nuan Cee'ye ya da tachi kraliçesine bir şey olursa, Helen öncelikli hedef olacaktı. Bu düşünce onu rahatsız etmeliydi ama o bunu sakın bir şekilde karşıladı. Ya çok fazla şey oldu ve ben artık aşılandım ya da yüksek riskli pazarlıklara alıştım.

Bir vampir hizmetkâr, yeşil şarap ve kırmızı baharatlı meyve suyu sürahilerini, fırınlanmış atıştırmalık tabakları ve ustaca düzenlenmiş meyve ve sebze dilimleri ile birlikte teslim etti ve geri çekildi. Garip bir çay partisi gibi hissetti. Burada aydınlanmış avcılarının kraliçesine ve acımasız suikastçılardan oluşan bir klanın liderine kozmik kurabiyeler ve şarap ikram ediyordu. Yıldızlararası bir ittifak dışında tehlikede olan pek bir şey yoktu. Whee!

Maud biraz meyve suyu yudumladı. Bunu çok dikkatli yapması gerekiyordu. Eğer ikisinden birine parmağını uzatırsa, kolunun tamamını ısıırıp koparabilirlerdi. Şimdiki zaman gibisi yoktu.

"Yıldızlararası yolculuktan sonra dinlendin mi?" diye sordu. "Gezegende olmayı her zaman rahatlatıcı bulmuşumdur." Her ikisinin de son iki haftadır gezegende olduğu düşünülürse, en iyi açılış değildi ama idare ederdi.

Tachi kraliçesi ona baktı. "Bu gezegen oldukça güzel."

"Gezegende olmaktan çok keyif alıyorum," dedi Nuan Cee. "Ancak, ne kadar üzücü olsa da, insan hedeflerine ulaşmak için uzay yolculuğunun tatsızlığına katlanmak zorunda."

Şimdiye kadar çok iyi. "Uzay ticaret denizcilerinin bunu nasıl yaptığını merak ediyorum. Uzun yolculuklar, pahalı kargolar ve bazı kadrarlarda korsanlar olduğunu duydum."

Nuan Cee'nin gözleri hafifçe kısıldı. "Evet. İnsan kâr uğruna fedakârlık yapmak zorunda kalıyor."

"Ya da bilimsel başarı." Tachi kraliçesi uzun pençesiyle bir kurabiyeyi mızrakladı. "Bilgi arayışı, emeğin yakıtı olmadan ilerleyemez."

"Fırsatçı varlıkların başkalarının emeğinden para kazanmaya çalışması her zaman can sıkıcıdır." Maud bardağının içindekileri inceledi. "Bazıları o kadar ileri gidiyor ki, ev sahiplerinin kalelerini istila etmeyi ve onları kendi kaleleri olarak görmeyi planlıyorlar."

Dil'ki, "Bu hem adaletsiz hem de yağmacı bir davranış," dedi. "Böyle bir eyleme tanık olursak, elbette müdahale etmek zorunda kalırız."

"Gerçekten de öyle," dedi Nuan Cee. "Ama bir de göz önünde bulundurulması gereken kişisel maliyetler var. Bu

tür yardımlar genellikle trajediyle sonuçlanır

teklif edenler için."

Gözlerini bile kırpmadılar. Hem lees hem de tachi, Kozor ve Serak'ın ne planladığını biliyor ya da bundan şüpheleniyordu. Ve Nuan Cee doğrudan şahdamarına saldırmıştı. "Sana yardım edersek hepimiz ölebiliriz." Evet, doğru. Kelimelerini dikkatli seçmesi gerekecekti.

Maud gülümsedi. "Zenginlik ve bilginin cesur arayışçıları için güvenli bir liman, korunaklı bir sığınak sağlanırsa, belki de bundan tam olarak yararlanmak için yeni rotalar çizilebilir ve herkes için büyük kazançlar trajedinin acısını hafifletebilir."

Nuan Cee daha dik oturdu. "Eğer böyle bir liman ortaya çıkarsa, bundan yararlanmamak aptallık olur."

Maud bardağıyla oynuyormuş gibi yaptı. İlemina neyin vaat edilebileceği konusunda çok netti.

"Uzayda güvenli bir limanın üç önemli uygulaması vardır. Birincisi, bilimsel araştırma için bir üs, birden fazla türün bulgularını paylaşmak üzere rahat ve güvenli bir şekilde bir araya gelebileceği doğal bir toplanma yeridir. İkincisi, bir nakliye ve ikmal merkezidir; kargonun alınıp satılabileceği ve taşınabileceği, yorgun denizcilerin yolculuklarına devam etmeden önce dinlenebileceği bir limandır. Üçüncüsü, saldırıları püskürtmek ve içeridekileri barındırmak için donatılmış askeri bir tesis. Kutsal Anokrasi'nin ve özellikle de Krahr Hanesi'nin askeri gücü eşsizdir. Keşke bu diğer rolleri yerine getirecek uygun ortaklar bulunabilseydi." Maud iç çekti. "Elbette, böyle bir işbirliği ancak demirden ittifaklar üzerinde anlaşmaya varılırsa, mali ve diğer yükümlülükler belirlenir ve ilgili herkes tarafından eşit şekilde üstlenilirse ve ancak kendiliğinden bir karşılıklı işbirliği örneği meydana geldikten sonra mümkün olabilir."

Kraliçenin rengi koyulaştı. "Her türden eşit bir katkı ancak adil olur. Böyle bir yerin gerçekten etkili olabilmesi için ileri teknoloji ve modern inşaat gerekir."

"Ve elbette, uzay ticaretinin özelliklerini yakından tanıyan bir ortaktan yeterli miktarda sermaye gelmesini gerektirecektir." Nuan Cee hızlı bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi.

"Bu tür planlar yazılı hale getirilirse, tabii ki gizlice, karşılıklı fayda yolunda ilerleme kaydedilebilir." İşte, her şeyi ortaya koydu. Savaş istasyonunu elimizde tutmamıza yardım edin, biz de askeri ittifakları kabul etmeniz koşuluyla ticaret istasyonu için kolları sıvayalım.

Nuan Cee Otubar'a döndü. "Mareşal aynı fikirde mi?"

Oh, kahretsın.

Otubar gözlerini Tüccar'a dikti. "Burada onunla birlikte duruyorum, değil mi?"

Maud anlaşılmayı imzalamak zorundaydı. Plazanın diğer ucunda bekleyen hizmetkâra başıyla işaret etti. Kadın ağacın arkasında kayboldu ve kocaman metal bir sandıkla geri döndü. Kare şeklinde ve güçlendirilmişti, bir el bombası patlamasını zapt edecek kadar sağlam görünüyordu. Hizmetli sandığı zorlanarak taşıdı, Nuan Cee'nin yanına yere koydu ve geri çekildi.

"Krahr Hanesi'nden bir iyi niyet jesti," diye duyurdu Maud. "Helen'i kurtardığımız için minnettarız ve Nuan Klanı'nın panzehiri gelecekte kullanmak üzere bizimle paylaşacağını umuyoruz."

Toplantıdan önce programladığı habercisi kutuya bir sinyal gönderdi. Kutu bir çınlamayla yarıldı ve bir çiçeğin pistili gibi metal bir spire fırladı. Çiçeğin tepesi açıldı. Bir kaide üzerinde yeşil bir sis şişesi yukarı doğru kaydı.

"Nexus'un bir silahı," dedi Maud, "lees'i kısırlaştırmak için."

Nuan Cee geri çekildi.

Maud, "Krahr Hanesi, Nuan Klanı'nda istekli ve güvenilir bir ticaret ortağı bulduğuna göre artık böyle şeylere ihtiyaç duymuyor," dedi. "Kolayca taahhütte bulunmayız ve bir kez taahhütte bulunduk mu, arkasında tam olarak dururuz."

Nuan Cee, "Bağlılığınızın derinliği çok çarpıcı," dedi. "Bu uygun bir pazarlık. Panzehiri paylaşacağız."

Maud, "Bu bana ve Lord Consort'a büyük sevinç veriyor," dedi.

Lordum Konsorsiyum öngörülen hepsi . ve
NEŞE . a kaynayan gök gürültüsü
bulutu.

Herkes içkisini yudumladı.

Kraliyet tachi'si ayağa kalktı. "Bu çok aydınlatıcı bir toplantı oldu, Krahr Hanesi'nden Maud. Yapacak çok planımız var."

Maud köprünün uzunluğunu adımlarıyla ölçerek aşağı doğru yürüdü. Sabahın erken saatleriydi ve Gökyüzü hafif bulutluydu, güneş düzensiz bulutlarla kovalamaca oynuyordu. Helen onun yanında esnedi ve gözlerini ovuşturdu.

Maud dün gece lees ve tachi ile yaptığı konuşmayı Soren ve Karat'a rapor etmişti. Lord Eş'in Ilemına'ya her şeyi eksiksiz bir şekilde anlatacağından hiç şüphesi yoktu. Soren onun değerlendirmesine katılıyordu -Serak ve Kozor savaş istasyonunu hedef alıyorlardı ve her iki uzaylı türünün de yoldan çekilmesini istiyorlardı, ancak bunu tam olarak nasıl yapmayı planladıkları kimsenin tahmin edemeyeceği bir şeydi.

Daha sonra Arland'ı kontrol etmek için kamarasına döndü. Kapısı kilitliydi ve haberci mesajına yanıt vermedi. Bu onu çılgına çevirdi. Her biri onun uykusunda savunmasız bir şekilde ölmesini içeren çılgın senaryolar hayal edip duruyordu. Sonunda teslim oldu ve onu kontrol etmek için özel geçidi kullandı. Yatağında uyuyordu, göğsü yumuşak ve sabit bir ritimle inip kalkıyordu. Ona sarılmak için yanına yatmayı düşündü ama bunun ürkütücü olacağına karar verdi ve süitine geri döndü. Arland'a hiçbir şey olmayacaktı; doktorun verdiği ilaçlardan oluşan bir kokteyl yaralarını onarıırken o da güçlendiricinin etkisinden kurtulacaktı.

Çok fazla yaralanma vardı. Bir gün ya da daha fazla uykuda kalması gayet makuldü.

Maud hareket etmeye devam etti. Ferahlatıcı bir rüzgâr saçlarını çekerek kısa telleri yüzüne savurdu. Karhari'ye sürgün edilmesi onu şok etmişti. O zamana kadar Melizard'ın entrikalarına alışmıştı. Her zaman sorun yaratıyordu ama o sevilen ve şımartılan küçük oğuldu. Günahları ne kadar ağır olursa olsun, her zaman affedilirdi. O zaman hariç.

Maud eski kayınvalidesinin yüzünü gördüğü andan itibaren en kötüsünü beklemeyi öğrenmişti ve hayal gücü de buna uyuyordu. Eğer Melizard geciktiyse, bunun nedeni ölmüş olmasıydı. Helen tanımadığı bir meyveden yerse, kesinlikle zehirliydi ve muhtemelen ölecekti. Maud yolda yabancılarla karşılaşırca, bunlar onu öldürmek için gönderilmiş suikastçilerdi. Ve Karhari onu defalarca haklı çıkarmış, paranoyasını beslemişti.

Şimdi Arland da ölümünü hayal ettiği insanlar listesine katılmıştı. Listede sadece dört isim vardı: Helen, Dina, Maud ve şimdi de Arland. Dün gece sürekli uyanıyor, Helen'i kontrol ediyor ve uykuya daldığında rüyasında Arland ölüyor, o da sarsılarak uyanıyordu. Birkaç kez kalkıp kafese kapatılmış bir kedi gibi balkonunda dolaştı.

Keşke bu sabah onu görebilseydi; ona dokunabilseydi ve vücudunun sıcaklığını hissedebilseydi, bu ona hayatta olduğuna dair güven verebilirdi. Tam da bunu yapmayı planlayarak yatağından kalkmıştı. Bunun yerine, Karat güneş doğar doğmaz odasına dalmış, Ilemine'nin ona ihtiyacı olduğunu söylemiş ve çekip gitmişti.

Maud ve Helen, Müdür'ün kulesine giden kemerli girişten geçtiler.

"Bugün ne yapıyoruz anne?"

"Bugün ava çıkıyoruz," dedi Maud.

Uyumaktan vazgeçtikten sonra dün gece geç saatlerde günün programını gözden geçirmişti. Özlerinde, vampirler

çoğunlukla etobur yırtıcılardı ve avlanmak kanlarında vardı. Öldürmeyi, yakaladıklarını pişirmeyi ve yemeyi severlerdi.

İnsanlar da bu ilkel anıların bazılarını muhafaza etmişlerdi. Ne kadar uygarlaşırlarsa uygarlaşınsınlar ya da yemek pişirme sanatı ne kadar gelişirse gelişsin, hiçbir şey ateşte kavrulmuş bir parça etin yerini tutamazdı.

Kutsal Anokrasi o kadar da medeni değildi. Herhangi bir bahane üretme ya da yırtıcı geçmişleriyle aralarına mesafe koyma zahmetine girmediler. Bir vampir hanesi toprak talep eder etmez iki şey yapıyorlardı. Bir vala ağacı diktiler ve avlanma alanlarını belirlediler.

Krahr Hanesi'nin büyük bir av koruma alanı vardı. Bugün, öğlen vakti, oradan geçeceklerdi. Avı kaçırmak düşünülemezdi. Maçları kaçırmak, resmi bir yemeği atlamak, hatta düğün törenine geç kalmak yanına kâr kalabilirdi ama bu sonuncusu yeni evlilere yapılan hakaretin telafisini gerektirecekti. Ancak avı kaçırsa, ev sahiplerine büyük bir hakaret etmiş olurdu. Çocuklar bile binekten düşmeyecek kadar büyür büyümez ava getirilirdi.

"Ne tür bir av?" Helen sordu.

"Babanla birlikte seni Kirtin Evi'ne götürdüğümüz ve bazof avına çıktığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Sürgündeki nadir parlak anlardan biriydi bu. Melizard istikrarlı bir Hanede iş bulmuş ve iki ay boyunca normal Anokrasi hayatının kısa bir tadına varmışlardı. Sonra Kirtin Mareşalini yumrukladı ve her şey sona erdi.

Helen'in gözleri parladı. "Ava ben de gelebilir miyim?" "Evet."

Maud, sıradan bir Dünyalı kadına beş yaşındaki kızını huysuz bir uzaylı bineğine bindireceğini ve bilinmeyen ama kesinlikle tehlikeli bir canavarı avlamak için katil vampirlerden oluşan büyük bir sürüye katılmasına izin vereceğini söyleseydi, kadının

Helen'i ondan hemen alırdı. Bazı insanların okul aile birliği toplantıları vardı, onunsa avları.

Helen bundan zevk alacaktı ve Maud onun mutlu olmasını istiyordu. Ayrıca, zehirlenmeden sonra, herhangi bir saldırganı parçalara ayırmaya hazır bir koruma ordusu olmadan kızının gözünün önünden ayrılmasına izin vermesi söz konusu bile olamazdı.

Ilemina'nın istediği şey muhtemelen avdan önce gerçekleşecekti.

Müdürün çalışma odasına ulaştılar. Kapı geri çekilmişti, kapı aralığı Ilemina'yı masasının üzerine eğilmiş bir şekilde çerçevesliyordu. Yaşlı vampir kadın derin düşüncelere dalmış gibiydi, ifadesi odaklanmış ve sertti.

Maud'u bir dehşet duygusu sardı. Şimdi ne olacaktı?

Kapı aralığında durdu. "Leydim?"

Ilemina başını kaldırdı. "İçeri gel."

Maud, Helen'i de yanında getirerek odaya girdi.

Kapı arkalarından kayarak kapandı. Kapana kısıldılar.

Ilemina ağır bakışlarını ona dikti. "Leydi Onda ve Leydi Seveline sizi gelin yemeğine davet ettiler."

Wassail uzun süredir devam eden bir vampir geleneğiydi. Büyük adına rağmen, temelde bir brunch'tı, yiyecek açısından hafif ama içecek açısından ağırdı, bu da vampirler için kafein anlamına geliyordu. Ortalama bir vampir bir şişe viski içip tamamen ayık kalabilirdi, ama Maud onların bir espresso içip, on dakika önce tanıştıkları bir yabancıya sonsuz aşklarını ve bağlılıklarını ilan ederken, geveledikleri sözcükler ve sarkan kollarla vıcık vıcık bir karmaşaya dönüştüklerini görmüştü.

Wassail, kafeinli bir içecekten doldurulmuş büyük bir panç kasesi içerirdi ve her konuğa bu kaseden servis edilerek ev sahibine kadeh kaldırılırdı. Düğünden önce yaygındı; aslında gelenek hem gelin hem de damat için birkaç wassail içilmesini öngörüyordu. Maud daha önce bunlardan birkaçına katılmış ve her seferinde çok komik bir deneyim yaşadığını kanıtlamıştı. Kaçınılmaz olarak birisi ona içki içmek için meydan okumuş, bu da onların masanın altına girmesi ve Maud'un tamamen ayık bir halde acilen bir tuvalet aramasıyla sonuçlanmıştı.

Ilemina'nın yüzünde çok az mizah vardı. Kıyamet vaat ediyordu.

Kesinlikle kıyamet.

"Davet alarm için bir neden mi?" Maud sordu.

"Krahr Hanesi'nin hiçbir kadın üyesi davetiye almadı. Bu bir aile içkisi. Dışarıdan gelen tek kişi sizsiniz."

Kozor Hanesi'nin şövalyeleri tarafından izole edilecek ve çevrelenecekti. Krahr Hanesi misafirlerinin mahremiyetine saygı göstermekle yükümlüydü. Eğer bir şey olursa, desteğin zamanında ya da hiç gelmeyeceğinin garantisi yoktu. Daveti reddetmek hem kabalık hem de korkaklık olurdu ve Onda ile Seveline buna güveniyordu.

"Bu bir tuzak." Kelimeler düz çıktı.

Ilemina başını salladı. "Seni kışkırtacaklar. Ne bildiğinizi görmek için sizi test etmeye çalışacaklar. Bunu başaramazlarsa, seni küçük düşürmeye çalışacaklar."

"Arland'a güveniyorlar. Bana yeterince hakaret ederlerse ve ben de ağlayarak ona koşarsam, bu konuda bir şeyler yapma onuruna sahip olacaktır. Gittikçe cesaretleniyorlar."

Ilemina'nın bakışları doğrudan ve soğuktu. Maud, Arland'ın yüzündeki bu ifadeyi, kendini dünyayı yok eden bir çiçeğe atmadan hemen önce görmüştü. Ilemina kararını vermişti. Ne Kozor ne de Serak bu gezegenden zarar görmeden çıkamayacaktı. Bu Maud'u iliklerine kadar ürpertti.

"Maven görevini istiyor musun?" Ilemina sordu.

Düşünmesine bile gerek yoktu. "Evet."

Ilemina duvarda parlayan ekrana döndü. Bir kayıt çalmaya başladı. Ekranda Seveline bir grup otrokarın üzerine atılıyordu. Beş Horde savaşçısının her biri Seveline'den daha iriydi. Maud daha önce Umut Kıran Sürü'yle savaşmıştı; isimlerini fazlasıyla hak etmişlerdi. Seveline onların arasında dans etti, uzuvları kesti, bedenleri kesti, zarif, ölümcül, durdurulamaz... Vampir şövalyenin dudaklarında ısıltılı bir gülümseme belirdi. Sarı saçları kanla boyanmıştı. Kendini katliama kaptırmış bir çılgına benziyordu ama tamamen savaşa odaklanmış bir savaşçı gibi hareket ediyordu.

vücudunun kontrolü. Akışkan. Kesin. Farkında. Altında bir yazı parlıyordu.

Seveline Kozor
57 doğrulanmış ölüm

Kahretsin.

Ekranda, Seveline tek bir vuruşla bir savaşçının kafasını kesti ve güldü. Rakiplerinin her birinin her zaman nerede olduğunu biliyor, hareketlerini onlar yapmadan önce tahmin ediyor gibiydi.

Ilemina sesini çelik gibi sertleştirdi. "Bu baloya gideceksin ve onuruna ve haysiyetine yapılan her saldırıya katlanacaksın. Hiçbir koşul altında kılıcını çekmeyeceksin. Beni anlıyor musun, Maven?"

"Evet, Başöğretmen."

"PEKİ, İNSANLARIN EVCİL HAYVAN OLARAK TUTULMASI ALIŞILAGELMİŞ BİR ŞEY Mİ?"

Seveline sordu.

Maud kahvesini yudumladı. Krahr Hanesi tarafından geline hediye edilen hakiki Dünya kahvesiydi ve yerel bir şurupla tatlandırılarak içecek olmaktan çıkarılıp tatlı haline getirilmişti. Gelin tarafı, Maud'un kahveye krema döktüğünü gördüklerinde neredeyse akıllarını kaybedeceklerdi.

Hem Onda'nın hem de Seveline'in kendisine baktıklarının acı bir şekilde farkındaydı. Sorular oturduğu anda başlamış ve giderek daha da çirkinleşmişti. Sonuncusu bir hakaretti. Eğer bir vampir olsaydı, şimdiye kadar çoktan kanı akmış olurdu.

Kötü bir plan değildi. Onu izole etmek. Sarhoş etmek. İlk yumruğu atana kadar ona hakaret et, sonra da öldür. Muhtemelen suçu üstlerinden atmak için bunu kaydediyorlardı. Maud içeri girdiğinde odayı zihinsel olarak taramıştı.

Durum değişmemişti. Bir kulede, yuvarlak bir odadaydılar. Sekiz masa, her birinde dört vampir. Kendini koruyabilirdi ama kimse o kadar iyi değildi. İlemina haklıydı. Eğer kılıcımı ekersem, buradan canlı ıkamam.

En iyi savunması kalın kafalıymış gibi davranmaktı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi.

Seveline bir i geçirdi. Onda öne doğru eğildi ve kestane rengi saçlarını yolundan çekti. "Bu mantıklı bir soru. Sen toplumumuzun bir yesi değilsin. Hiçbir hakkınız yok, hiçbir amacınız yok ve Krahr Hanesi'ne hiçbir fayda sağlamıyorsunuz."

Seveline, "Marshal için cinsel eğlence dışında," diye ekledi.

"Başka bir deyişle, tıpkı bir köpek gibi, bir teselli kaynağı olarak yanınızda tutuluyorsunuz."

"Bu doğru değil," dedi Seveline. "Köpekler bir amaca hizmet eder.

Sizi davetsiz misafirlere karşı uyarır ve gvenliğinize katkıda bulunurlar."

"Pekala, o zaman köpek değil." Onda kolunu salladı. "Bir kuş. Güzel, süslü bir kuş."

Maud kaşlarını kaldırdı. "Yani diyorsunuz ki, ben güzel bir kuş gibi Mareşal'in cinsel eğlencesi için mi buradayım? Kozor Hanesi yelerinin evcil kuşlarıyla çiftleşme alışkanlıkları var mı? Bu kadar egzotik zevkleriniz olduğunu bilmiyordum."

İki kadın gözlerini kırptıştırdı, bir an için raydan ıktılar.

Seveline Ata Vampiri'ne geçti. "Onun boynunu sıkacağım."

Gelin gülümseyerek süzülmek için o anı seçti. Yavaşça döndü, bir elini Seveline'ın omzuna koydu ve hâlâ gülümseyerek, "Bunu yaparsan gözüne bıçağı bizzat ben saplarım. Basit bir işin var - bu kaltağı kışkırtmak. Ne kadar zor olabilir ki? Av başlamak üzere. İşe koyulun."

İlginç.

Kavaline Maud'a parlak bir gülümseme sundu. "Eğleniyor musun? Bu ikisi seni rahatsız etmiyor, değil mi?"

Ata Vampiri dilinde cevap vermenin cazibesi neredeyse çok fazlaydı. "Hiç de değil. Onlar nezaketin ruhu oldular."

Onda anevrizma geçirmek üzereymiş gibi görünüyordu. Gelinin gülümsemesi keskinleşti.

"Bunu duyduğuma çok sevindim."

Uçup gitti.

"Yani, bir yatak cambazı olmaktan memnun musun?" Onda sordu. "Bu kızınıza nasıl yansıyacak? Yoksa örnek alarak öğrenmesini mi bekliyorsunuz?"

"Ne güzel bir soru," dedi Seveline. "Belki de onun için çoktan bir müşteri seçmişsinizdir?"

Amatörler.

"Ne kadar rahatsız edici bir düşünce," dedi Maud. "Bir çocukla cinsel temasta bulunmak yasaktır. Bu çocuğa inanılmaz derecede zarar verir. Kozor Hanesi'nde buna müsamaha gösterilmesine şaşırdım. Bu çok eğitici bir konuşmaya dönüşüyor. Kuşlar, çocuklar... Halkınız için yasak olan bir şey var mı?"

Onda griye döndü, öfkeyle titriyordu.

Seveline ters ters baktı. "Biz çocuklarla seks yapmayız!" Diğer masalardaki vampirler dönüp onlara baktı. "O zaman sadece kuşlar mı?" Maud sordu.

Seveline kahve sürahisini aldı, ayağa fırladı ve içindekileri Maud'a fırlattı. Kaçmak için zaman yoktu. Kahve ancak ılıktı ama onu tamamen ıslattı.

Onda'nın gözleri fincan tabağı kadar büyüktü. Oda sessizliğe gömüldü.

Seveline gözlerini dikmiş ona bakıyordu, gözlerinde beklenti vardı. Maud arkasına baktı. Hâlâ senin hamlen, sürtük.

Seveline çenesini açtı. "Korkak."

Maud masanın altında tırnaklarını avucuna batırdı. Zihninde masayı ters çevirdi, kılıcını kavradı ve bıçağını Seveline'in karnına sapladı.

Bir an geçti. Bir an daha.

Yapışkan kahve boynundan aşağı kayarak saçlarından damladı.

Bir tane daha.

Seveline yüzünü buruşturarak dişlerini gösterdi, topuğunun üzerinde döndü ve tepinerek uzaklaştı. Kapı arkasından tıslayarak kapandı.

Maud kıpırdamadan oturdu. İşler hâlâ kötüye gidebilirdi. Eğer şimdi üzerine gelirlerse, en iyi seçeneği pencereden atlamak olacaktı. Aşağıdaki çıkıntıya otuz metrelik bir düşüş olacaktı ama hayatta kalabilirdi.

Kavaline ağzını açtı. Her bir çift göz onu izledi.

"Leydim, çok üzgünüz. Ona ne oldu bilmiyorum."

"Belli ki," dedi Maud, ses tonu kuruydu, "bazı insanlar kahve içmeyi beceremiyor."

Toplulukta hafif bir kahkaha dalgası yayıldı. Gelin, "Çok nazıksınız," dedi.

Oh, hiçbir fikrin yok. "Size yalvarıyorum, hiçbir şey düşünmeyin."

Lütfen beni bağışlayın, şimdi üstümü değiştirmeliyim." "Seni tutmayı hayal bile edemeyiz." Dene ve pişman ol.

MAUD, UZUN ASANSÖR HIZLANIRKEN DIŞLERİNİ SIKTI.

Dağın kalbine oyulmuş bir kuyudan aşağıya doğru. Saçındaki yapışkan kahve lekesini çıkarmak sonsuza kadar sürmüştü. Zırhından çıkarmak daha da uzun sürmüştü. Herhangi bir kozmetik ürün uygulayacak ya da kendini herhangi bir şekilde gösterecek zamanı olmamıştı.

Yüzüne makyaj yapmayı hiç sevmezdi ama göz farı ve maskarayı her zaman sevmişti. Sürgündeyken maskara ulaşılmaz bir lüks ve çoğu zaman da bir engel haline gelmişti. Sizden iki kat büyük bir rakibi öldürmek için ter dökerken rimelin gözlerinize akması

tam olarak kazanan bir strateji değildi. Ama Maud otele varır varmaz Dina onu makyaj malzemelerini toplamaya davet etti. Maud bu gezegene indiğinden beri her gün göz farı, rimel ve hafif bir ruj sürmüştü. Şimdi yüzü çıplaktı, saçları ıslaktı, çünkü onları kurutmak için üç dakika harcamaya cesaret edemiyordu ve hâlâ, her nasılsa, o lanet kahve kokuyordu.

Maud ayağını yere vurdu. Asansör daha hızlı inmeyi reddetti.

Avda bu şekilde görünmek niyetinde değildi. Daha önce katıldığı avlara bakılırsa, bu neredeyse törensel bir etkinlik olacaktı. Alay halinde giderken herkes en iyi şekilde görünecekti. Zırhlar parlatılmış, silahlar hazır, saçlar şekillendirilmiş. Sonunda avladıkları şeyin izini bulduklarında, vurucular ilerler ve öldürmek için yaklaşırlardı. Vurucular önceden belirlenmişti. Seçilmek bir onurdu ve bu av için vurucuların damat, gelin, muhtemelen Arland, Otubar, Ilemina veya Karat olacağından emindi. Krahr Hanesi'nden kim seçilirse seçilsin, sadece gelin ve damadın öldürülmesini sağlamak için orada olacaktı. Herkes alkışlar ve olayı kaydederdi, böylece daha sonra aile ve arkadaşlara gösterilebilirdi. Ardından tüm parti geri döner ve evlerine giderdi.

Tek yapması gereken ahırlara zamanında varmak, alayın ortasında ata binmek, hoşbeş etmek ve iyi görünmek, sonra stratejik bir anda hayranlığını ifade etmek ve geri dönmekti. Bunu bile başaramadı. En az on dakika geç kalmıştı. Daha çok on beş. Tabii zamanında yola çıkmış olsalardı.

Maud ayağını tekrar yere vurdu. Asansör yumuşak bir fısıltıyla ilerlemeye devam etti. Helen'den gelen mesajı tekrar kontrol etti. Kızının heyecanlı yüzü, habercisinden yansıyarak gözünün önüne geldi. "Acele et anne. Ava çıkıyoruz."

Ilemina'dan bir mesaj geldi. "Çocuğunuz yanımda." Kulağa hiç de uğursuz gelmiyordu. Maud iç çekti. Lanet olası vampirler.

Asansör sonunda durdu. Kapılar ayrıldı ve geniş açık kapılara açılan bir tünele açıldı. Gün ışığı kapı aralığını dolduruyordu. Maud koşmaya başladı ve gün ışığına çıktı.

Önünde tamamen düz ve yassı taşlarla döşenmiş geniş bir patika uzanıyor ve bir kapıya açılıyordu. Yolun her iki yanında, devasa çitlerle korunmuş büyük ağiller sıralanıyordu. Her ağil sırasının arkasında büyük bir ahır vardı.

Ağiller boştu.

Vampirlerin tercih ettiğı iri kemikli devasa binekler olan vihrler gitmişti.

Arkasını döndü ve yan taraftaki Ahır Şefini gördü. Orta yaşlı, iri yarı, kırışmış, kızıla çalan saçlarından oluşan bir yelesi olan adam kaşlarını çatmış, habercisinde bir şeyi kontrol ediyordu. Grimsi tenli ve simsiyah saçlı daha genç bir erkek vampir, uzun süredir acı çeken bir ifadeyle onun yanında duruyordu. Maud onlara doğru yürüdü.

"Selamlar," dedi Maud. "Av partisi nerede?" Ahır

Sorumlusu başını kaldırıp bakmadı. "Gitti."

"Nereye gitti?"

Durdu ve ona düz bir bakış attı. "Avlanıyorum."

"Hangi yönde?"

"Kuzey."

"Bir bineğre ihtiyacım var."

Vampir dünyasının geveze Cathy'si ona bir bakış daha attı. "Bende hiç yok."

"Benim için bir vihr tutman gerekiyordu." "Biri onu aldı. Avlanmak için. Kuzeyden."

Maud iradesinin son rezervlerini topladı ve sesini sakın tuttu. "Binebileceğim başka binekleriniz var mı?"

"Hayır."

Tamam. "Burada hiç binek hayvanınız var mı? Hızlı koşabilen herhangi bir şey?"

Genç seyis ona baktı. "Savoklarımız var. Ama o lanet şeylere binemezsiniz." Ahır Şefi'ne baktı. "Onlara neden sahibiz ki?"

"Nexus'tan sonra Horde'dan hediye," dedi Ahır Sorumlusu.

Maud'un kalbi hızlandı. Umut Kıran Horde'un otrokarları eyer üzerinde yaşardı. Bineklere hazine gibi değer verirlerdi. Muhteşemden daha azını hediye etmezlerdi.

"Ben bir savok alacağım," dedi.

"Cehenneme kadar yolun var," diye hırladı Ahır Sahibi. "Seni atacaklar, çiğneyecekler, pençeleriyle karnını deşecekler ve kafanı koparacaklar. Ve sonra Şerif'ten bunun sonunu asla duymayacağım."

Bu kadar yeter. Bunu tartışacak zamanı yoktu. "Bana bir binek sağlamak için emir almıştın. Savokları getir yoksa kendim alırım."

"Tamam."

Ahır Sorumlusu habercisine parmaklarını şaklattı. Sol taraflarındaki ahırın en yakın kapısı açıldı. Metal çınladı ve üç savok dörtnala ağıla girdi. İki tane tipik pas kırmızısıydı ve biri beyazdı, bir albino. İnanılmaz derecede nadirdi. Güneş, postlarının kadifemsi kısa tüylerini yakalamıştı ve koşarken neredeyse parlıyorlardı. Eğer at olsalardı, cidagoları en az on sekiz el olurdu. Kaslı, dört sağlam ama zayıf bacaklarıyla çeviklik ve hızla hareket ederlerdi. Arka ayakları toynaklarla bitiyordu, ön ayaklarında ise kaynaşmış üç parmak ve yırtıcı kuşa benzeyen bir çiğneme pençesi vardı. Kalın, kısa boyunları, ayı köpeklerinin ve cehennem domuzlarının soyunun tükenmesinden bu yana Dünya'da görülmemiş güçlü çenelerle donanmış uzun kafaları destekliyordu.

Gürleyerek yanından geçip gittiler, beyaz erkek zümrüt yeşili gözleriyle ona hırçın bir bakış fırlattı ve koşturaya devam etti

Çit boyunca, dar ve uzun kuyruklarını arkalarında sallayarak çitin sınırlarını test ediyorlardı.

Nefesini kesmişlerdi. Ailesinin hanında büyüyen Maud yüzlerce otrokar bineği görmüştü ama hiçbirisi bu üçüne benzemiyordu.

Savoklar tekrar yanlarına geldi ve geçerken onlara dişlerini gösterdiler. Büyük erkek omzunu çitlere çarptı ve sıçradı. Dört nala ilerlediler.

"Sana söylemiştim," dedi Ahır Sorumlusu. "Binilemez."

Bu hayvanların değeri hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Otrokar standartlarına göre, bunlar paha biçilemezdi.

Vampirler, ezici fiziksel güçleriyle, orman bakımından zengin bir gezegende evrimleştiler. Onlar pusu kuran yırtıcılardı. Saklanır ve avlarının üzerine atılarak onu alt ederlerdi. İyi koşucular ya da iyi biniciler değillerdi ve binekleri, yarış atlarından çok boğalar ve gergedanlarla ortak yönleri olan devasa, sağlam vihrler amaçlarına mükemmel bir şekilde hizmet ediyordu. Sarsıcı ağırlıklarla yüklenebilir, saatlerce taşıyabilir ve sizi A noktasından B noktasına götürmeyi garanti ederlerdi. Bunu hızlı ya da zarif bir şekilde yapmazlardı ama sizi gitmeniz gereken yere götürürlerdi.

Otrokarların ana dünyası uçsuz bucaksız düzlüklerden oluşan bir yerdi. Otrokarlar zayıf ve sertti ve avlarını tüketmek için kilometrelerce koşabilirlerdi. Binekleri de onlar gibiydi; hızlı, çevik ve yorulmak bilmez. Her şeyi yerlerdi: ot, yemek artıkları, koşarak yere indirebilecekleri avlar ve vahşi oldukları kadar zekiydiler de.

Savoklar çitleri tekmeledi. Çıldırılmış gibiydiler. "En son ne zaman dışarı çıkmışlardı?"

Seyis, "Onları haftada bir dışarı salıyoruz," dedi.

Maud çılgılık atma dürtüsüne direndi. Çok zor direndi.

"Size eyer verdiler mi?" "Evet," dedi seyis.

"Bana bir tane getir. Beyaz olanla birlikte geleni."

"Hangisi olduğunu nasıl bileceğim?"

Birkaç acı dolu saniye boyunca gözlerini kapattı. "Beyaz işlemeli olan."

Seyis, Ahır Şefi'ne baktı. Yaşlı vampir omuz silkti. "Git getir."

Eyeri beklemedi. Savoklar ağılın uzak ucunda durmuşlardı. Maud ağır metal çite tırmandı.

"Hey!" Ahır Şefi kükredi.

Beyaz savok onu gördü ve saldırmaya hazırlanarak yeri eşeledi.

Maud nefes aldı ve iki parmağını ağzına soktu. Tiz bir ıslık havayı yararak geçti.

Savoks dondu kaldı.

Ahır Sorumlusu hantalca çitlere doğru ilerlemişti ve belli ki Maud'u tutup geri çekip çekmemeye karar vermeye çalışıyordu.

Dina Maud'a Nexus'ta barışı sağlamaktan bahsettiğinde, Han'ın karısı Hanım'dan ve çocuklarından söz etmişti. Onlar kuzeyliydi; savoklarını kuzey usulüyle eğiteceklerdi. Maud tekrar ıslık çalarak ses tonunu değiştirdi.

Savoklar ona doğru koştu. Seyis ona doğru hamle yaptı ama kız çitten ağıla atladı.

Beyaz savok ona ulaştı ve şaha kalkarak ön ayaklarıyla havayı pençeledi. Arkasında, Ahır Şefi küfretti.

"Çok güzel," dedi Maud savok'a. "Ne kadar keskin pençeler. Ne kadar güzel bir çocuk." Ne dediğini bilmiyordu ama ses tonunu tanıyor ve karşılık veriyordu.

Tekrar ıslık çaldı, yumuşak bir uluma sesi ve savoklar etrafında zıpladı, ağızlarıyla onu dürttü ve etkileyici keskin dişlerini gösterdi. Beyaz erkek, fareleri korkutup saklandıkları yerden çıkarmak için karda dans eden bir kurt gibi yerinde zıpladı.

"Çok iyi. Çok heybetli."

Kadın yine ıslık çaldı. Beyaz savok dizlerini büktü, başını öne eğdi ve bekledi. Kız onun sırtına atladı ve boynuna sarıldı. Ayağa fırladı ve baş döndürücü bir dörtnalla ağılın etrafında dönmeye başladı. Onun sırtında kalmak için tüm gücünü harcadı. Sonunda onu yavaşça tırısı kaldırdı.

Ahır sorumlusu ve yardımcısı, ellerinde geleneksel bir otrokar eyer, ağzı açık bir şekilde ona baktı. Savok'u biraz daha sürdürdü ve attan indi. "Eyer."

Seyis çitin arkasından ona uzattı. "Beyaz olanın bir adı var mı?"

"Attura."

Hayalet.

Mükemmel. Umalım da bir tane gibi uçabilsin.

Çok geç kalmıştı.

YEŞİL OVA ATTURA'NIN HIZLA GEÇTİĞİ GIBI UÇUP GİTTİ.

Çimen. Savok bir süredir koşmamıştı ve Maud onu serbest bıraktığı anda dörtnala koşmaya başladı. Ahırdan yola çıktıktan sonra birkaç mutlu nefes için Maud tüm endişesini bir kenara bıraktı ve kendini rüzgârın, hızın ve altındaki hayvanın gücünün verdiği heyecana kaptırdı. Attura koşuyordu, bunun saf neşesiyle besleniyordu. Maud da bu neşeyi hissetti ve onun özgürce koşma ihtiyacına kapılıp, bunu yapmasına izin verdi ve neşesine ortak oldu.

Yine de sonunda gerçeklik, etrafını saran ağır bir battaniye gibi geri geldi. Habercisini kontrol etti. Batıya çok fazla sapmışlar, solunda yükselen mesalara yaklaşmışlardı. Av partisi ovanın ortasından doğuya doğru ilerliyordu ve yaklaşık dört mil ilerideydi. İsteksizce eyerinde kımıldadı ve hafifçe ıslık çaldı. Attura yavaşlayarak kişnedi.

"Biliyorum, biliyorum." Bir dahaki sefere birkaç saat boş kaldığında Attura'yı geri getireceğine dair kendine söz verdi

ve kendi kendine kaçmasına izin verdiler. Ama şimdi yakalamaları gereken bir av partisi vardı.

Savok hızlı bir dörtnal yürüyüşüne geçti ki bu pek de doğru bir terim değildi. Dünya atlarının dörtnala yürüyüşü üç vuruşluk bir yürüyüşken, savok güçlü arka ayaklarıyla kendini ileri fırlattı ve ön ayaklarıyla yeri eşeledi. Bu daha çok bir kurdu ya da tazıyı andıran bir adımdı. Ama onun deparından bir kademe daha yavaştı, bu yüzden ona dörtnal dedi. Maud bineğini bir kesişme rotasında yönlendirdi ve kısa sürede rahat bir ritim buldular.

Habercisini tekrar kontrol etti. Avın hedefini itaatkâr bir şekilde yansıttı; koyu pas kırmızısı lekelerle işaretlenmiş koyu yeşil kürklü, gergedan büyüklüğünde, büyük, belli belirsiz bir kedigil. Krahr Hanesi Av Yöneticisi onu takip ediyordu ama ana av grubunun ve Maud'un nereden geleceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Vampirler alıştırma tekerlekleri olan avları sevmezlerdi.

Maud, Daesyn'in gerçekten de güzel bir gezegen olduğuna karar verdi. Ovanın zeminini turkuaz ve altın rengi parıltılarla yumuşak yeşil çimenler kaplıyordu. Mezalar her iki yanda yükseliyor, duvarlarının gri taşları yağmur ve güneşle aşınarak neredeyse beyaza dönüşüyordu. Gökyüzü zümrüt yeşili rengindeydi, altın rengi güneş parlıyordu ve rüzgâr kır çiçekleri kokuyordu. Tüm bunların içinde kendini kaybetmek ve sadece nefes almak çok kolaydı.

Solundaki mesa kavisli, çıkıntılı. Maud onu yuvarladı. İleride, uzun bir alay düzlükte tırıs gidiyordu; iri yarı atlar, her adımda yeri ezmeye çalışıyormuş gibi ileri doğru tepiniyorlardı, tıpkı büyük boy bronz Clydesdale'ler gibi. Nal seslerini duyamayacak kadar uzaktaydı ama zihni yine de sesleri algıladı. Boom. Bum. Boom. Oldukça hızlı hareket ediyorlardı. Avı görmüş olmalılar.

Habercisi çınladı, senkronize oldu ve partideki vampirleri tek tek etiketleyen stilize bir harita yansıttı. Öndeki sekiz kişi kırmızı üçgenlerle temsil ediliyordu,

Ardından daha büyük bir grup beyaz üçgen ve az miktarda yeşil daire geliyordu. Kırmızı öldürme ekibini, beyaz yetişkinleri, yeşil ise çocuklara ayrılmıştı.

"Etiket Helen."

Yeşil halkalar arasında bir tanesi sarıya döndü. Çocuk grubunun tam ortasıındaydı. Muhtemelen birkaç nöbetçi tarafından korunuyordu ve tamamen güvendedi. Yine de, dövüşler tahmin edilemezdi.

Gerçekten çok paranoyaklaşıyorum.

Sanki bir işaretmiş gibi, av partisi ayrıldı. Öndeki kırmızı grup uzaklaştı, yavaş vihr hızlandı. Beyaz grup sabit kalarak ilk rotalarında ilerlemeye devam etti.

Acele etmezse avı kaçıracaktı. Yakında evlenecek olan çifti, canavarı hakladıklarına şahit olmadan tebrik edemezdi.

Maud kısa ve sert bir ıslık çaldı ve Attura ileri atıldı.

Uzaklardan gelen bir kükreme havayı sarstı. Mezaların arasından devasa bir yaratık fırladı, öldürme ekibine doğru koşuyordu, yeşil kürkü çimenlerle bulanıklaşıyordu. Lanet olsun.

Öldürme ekibi canavarı kuşatmaya çalışarak yayıldı. Birkaç dakika içinde bitecekti.

Habercisi çığlık attı, alarm çığlığı onu delip geçti. Ana alayda bir şeyler oluyordu. Düzen bozuldu, görülemeyecek kadar kaotikti. Ekranında, yeşil dairelerden oluşan kütlenin içinde büyük kırmızı bir nokta belirdi.

Panik onu yumrukladı. Maud ağırlığını öne doğru vererek neredeyse Attura'nın boynuna yatıyordu. Canavar tüm gücüyle dörtmala koştu.

Tek tek atlılar alaydan her yöne doğru fırladı. Projeksiyona hızlıca bir göz attı. Şimdi üç kırmızı nokta vardı. Çocuklar kaçarken, yetişkinler merkezde toplanmış, onları kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

Tehdit. Helen'i işaret eden sarı daire güneybatıya yöneldi, peşinde bir başka yeşil daire vardı.

Maud ağırlığını sola kaydırды ve savok batıya doğru eğildi.

Vampir grubu dağıldı, bedenler uçtu ve boşluktan Maud bir yaratık gördü. Devasa, gri benekli, kir ve kırmızımsı kille lekelenmiş, iri yarı yaratık kükreyerek kocaman pullu kafasını bir o yana bir bu yana savurdu. Bir şövalyeyi yakaladı ve darbenin gücü onu bineğinden fırlattı. Öksüz vihr çığlık attı. Canavarın büyük çeneleri açıldı ve vihr'i sıkıştırdı. Yaratık savruldu ve vihr'in kanlı yarısı yere yığıldı.

Bu da neydi böyle? Bir ejderhaya benziyordu. Kocaman pullu bir ejderha.

Helen'a ulaşmak zorundaydı. Hemen Helen'a ulaşmalıydı. Başka bir ejderha, bu seferki eski bir kemik gibi soluk sarı, vampir kümesinden ayrıldı ve güneybatıya doğru hücum etti. Genç vihr üzerindeki iki atlı tehlikeden habersiz kaçmaya devam etti.

Çocukların peşinden gidiyor.

Maud çığlık attı. Helen'in başı döndü. Omzunun üzerinden baktı ve çığlık attı.

Maud, Attura ile sanki tek bir yaratıkmış gibi kaynaştı ve onun daha hızlı gitmesini istedi.

Vihr'ler can havliyle koşuyor, çocuklar eyerlerinde zıplıyordu ama yeterince hızlı değillerdi. Ejderha peşlerinden geldi, pençe pençe, koşan bir timsah gibi, çeneleri açık, salyalarıyla ıslanmış bir diş ormanı.

Kazanıyordu.

Daha hızlı. Daha hızlı!

Neredeyse varmışlardı. Neredeyse. Birkaç düzine metre. Ejderha kükreyerek saldırdı. Dişler. Kocaman dişler.

Bu bir rüya değildi. Kabuslarındaki canavar canlanmıştı ve kızını yutmaya çalışıyordu.

Küçük çocuğun vihr'i panik içinde çığlık atarak kaçtı ve tökezledi. Çocuk ve canavar yuvarlanarak

Çimen. Ejderha üzerlerinde belirdi. Maud her şeyi sanki ağır çekimde, acı verici bir netlikte gördü: Helen'in dehşete düşmüş yüzü, gözleri kocaman açılmış, elleri vihrin dizginlerinde; vihr dönüyor, onun sarsıntısına itaat ediyor; ve sonra yerde, çocukla ejderhanın arasındaydı.

Kızına 20 metre.

Maud'un etrafındaki havayı neredeyse sağır edecek kadar yüksek bir ses yırttı. Küçük bir klinik parçası ona bir hayvan gibi uluduğunu, kendini bir tehdit haline getirmeye çalıştığını söyledi.

Helen bıçaklarını çekti.

Ejderha ağzını açtı. Kafası aşağı daldı ve Helen gözden kayboldu.

Maud'un içinde bir şey kırıldı. Varlığının tam merkezinde, hancıların hanlarına bağlandıklarında güçlerini aldıkları yerde yaşayan, neredeyse unutulmuş bir şey. Hanı yoktu. Helen dışında hiçbir şeyi yoktu ve Helen ejderhanın ağzındaydı. Maud'un sahip olduğu her şey, iradesinin her damlası, gücünün her onsu, hepsi çaresizliğinin dar merceğinden yönlendirilen büyüye dönüştü. İçinden bir lazer ışını gibi yırtıldı ve onu gördü, siyah ve kırmızı ve buz gibi soğuk, basit bir amaca adanmıştı: Dur!

Zaman dondu. Ejderha durdu, kilitlendi ve hareketsiz kaldı; boynuna doğru ilerlemek üzere olan şişkinlik olduğu yerde durdu. Biri düşmüş, diğeri kaçmak üzere olan vihr, taş kesilmiş bir halde olduğu yerde duruyordu. Vampir çocuk çimlere yayılmış, kıpırdamadan duruyordu.

Aynı klinik ses ona bunun bir ad-hal büyüü olduğunu söyledi. Bunu yapamamalısın.

Ama elinde kılıcıyla sessizliğin içinde ilerliyordu ve Attura ejderhanın derisini yırtarken Maud da ejderhanın yanağında bir kesik açtı. Kan fışkırdı, kırmızı ve sıcak. Maud kolunu kesiğin içine soktu. Parmakları saç teline takıldı ve onu bir avuç tutup çekti. Hareket ettiremedi, bu yüzden ayaklarını dikti, kılıcını bıraktı ve her ikisini de

kollarını yaranın içine soktu. Elleri kumaşı buldu. Onu kavradı ve çekti.

Ağırlık ellerinin altından kaydı.

Açılan yarığın kenarları daha da genişledi.

Kızı tükürükle ıslanmış halde çimlere düştü.

O öldü mü? Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen.

Helen derin, ürpertici bir nefes aldı ve çığlık attı. Sihir paramparça oldu.

Ejderha acı içinde kükredi ve boynuna yapışmış olan Attura'ya doğru hamle yaptı. Savok uçtu, havada takla attı, bir kedi gibi dört ayak üzerine düştü ve geri saldırdı.

Daesyn'e geldiğinden beri peşini bırakmayan rüya içinde patladı, bir sabun köpüğü gibi patladı ve bir anda her şeyi hatırladı: ailesinin hanını, korkunç ejderhayı, kemiklerinde yankılanan derin, insanlık dışı sesi, **"Çocuğu bana ver."**

Arkasında iki çocuk vardı ve onlarla ejderha arasındaki tek şey oydu.

Maud saldırdı.

Köşeye sıkışmış bir annenin tüm vahşiliğiyle onu parçaladı. Bıçakladı, kesti, deldi, kanlı bıçağı öfkesinin vücut bulmuş haliydi. Hiç korku kalmamıştı. Helen'in yutulduğunu gördüğü o korkunç anda hepsini yakmıştı. Geriye sadece öfke ve buz gibi bir kararlılık kalmıştı.

Ejderha ona saldırdı ve o kaçtı. Ejderha onu bir hamleyle yakaladığında ayağa kalktı ve dişlerini vahşi bir hırıltıyla açarak geri döndü. Onu boğazından bıçakladı. Pençeleriyle onu sıkıştırmaya çalıştığında, pençelerini kesti. O bir kasırga değildi, o bir orman yangını değildi; o kesin, hesaplı ve soğuktu ve Attura canavarın etini parçalarken, ondan teker teker parçalar kopardı.

Ejderha şaha kalktı, kanayan bir enkazdı, bir gözü kanlı bir delikti, pençelerinin şekli bozulmuştu ve kükredi. Kadın aklını kaçırmış olmalı, çünkü o da kükredi. Ona doğru geldi, denedi

devasa ağırlığıyla onu tuzağa düşürmek için. Kanlı kılıcını tutup kendini saplamasına izin vermek gibi çılgınca bir fikre kapıldı, sonra bir şey ona yandan çarparak onu yoldan uzaklaştırdı. Ejderha yere çarptı ve Maud bir anlık akıl sağlığıyla ezileceğini fark etti.

Arland onu ayağa düşürdü. Topuzu vınladı ve ejderhaya saldırdı, yüzü bir öfke maskesiydi. Kız güldü ve tekrar katliamın içine daldı.

Birlikte kesip biçtiler ve ezdiler. Bir ara çocukların sakat ejderhanın bacaklarını bıçakladığını gördü. Sonunda, kumdan ayakları üzerinde bir dev gibi sallanmaya başladı. Geri çekildiler ve ejderha yere çakıldı. Kalan gözü de kapandı. Kımıldamadan yatıyordu.

Maud kılıcını kavradı, her şeyin bittiğinden emin değildi. Emin olmak zorundaydı. Yüzüne nişan alarak ilerlemeye başladı.

Arland kanlar arasından sıyrıldı, ejderhanın kafasına atladı ve topuzunu iki eliyle kavrayarak kaldırdı. Aynı anda vurdular. Kadın kılıcını ejderhanın kalan gözüne saplarken, Arland da art arda darbelerle kafatasını ezdi.

İkisi de kanlar içinde birbirlerine baktılar.

Helen dudakları titreyerek Maud'un bacağına sarıldı. Arland ejderhanın yıkık kafasından kayarak onları kendisine kenetledi.

Sesi gergin çıkmıştı. "İkinizi de kaybettiğimi sandım."

Maud başını kaldırdı ve kimin izlediğini ya da ne düşündüklerini umursamadan onu kanlar içinde öptü.

Maud, Arland'ın odasını kendi odalarına giden koridordan ayıran kapıyı çaldı.

Dün olsa tereddüt ederdi. Bugün duraksamadı bile.

Kapı açıldı. Arland diğer tarafta duruyordu, yalınayak ve zırhsızdı, bol siyah pantolon üzerine siyah bir gömlek giymişti. Saçları nemliydi ve gevşek bir at kuyruğu yapmıştı. Duştan yeni çıkmış olmalıydı. Öğleden sonra akşama dönmüştü ve gün batımının ışığı arkasındaki odayı mor, kırmızı ve koyu turkuaz renklere boyuyordu.

Bakışları kadına takıldı. Üzerinde fonari örümcek ipeğinden beyaz bir cübbe vardı, kumaşı o kadar ince ve hafifti ki neredeyse hiç hissetmiyordu. Geniş kolları bir bulut gibi kollarının üzerine düşüyordu. Cübbeyi belinden kemerle bağlamıştı ama o kadar geniş kesilmişti ki, hacimli eteği arkasındaki zemini süpürüyor, en ufak bir esintide ipeksi ipek fırıl fırıl dönüyordu. Işık onu doğru yakaladığında parıltıyor, neredeyse yarı saydam hale geliyordu.

Bornoz Dina'dan bir Noel hediyesiydi. Kız kardeşi hediyei ona uzatmış, gülümsemiş ve Maud'u yalnız bırakarak uzaklaşmıştı. Maud yaldızlı kutuyu açmış ve bakakalmıştı. O zamanlar bu inanılmaz bir lüks gibi görünmüştü. Karhari'de kendisi ve Helen için bir yıllık su parasını karşılayabilirdi.

Bornoza dokunmuş, narin kumaşını hissetmiş ve içinde bir şeyler kıpırdanmıştı; hayatta kalmak için ruhunun derinliklerine sakladığı nazik ve kırılgan bir şey, güzel kıyafetleri, çiçekleri ve banyoda uzun süre kalmayı seven bir parçası. Karhari'deki ilk gecesinde, saçlarını kesip koyu renk buklelerin arasında yerde tek başına oturup ağladığında sonsuza dek kaybettiğini düşündüğü bir şey. Şimdi o kısmı uyanmış, canı yanmış ve acıdan ve rahatlamadan tekrar ağlamıştı.

Şimdi saçlarının olmasını o kadar çok isterdi ki. Arland ağzını açtı.

Hiçbir şey çıkmadı. Sadece ona baktı. Kadının içinde heyecan verici bir tatmin duygusu kabardı.

Sessizlik uzadı.

"Arland?"

Ağzını kapattı ve tekrar açtı. "Helen nasıl?"

"Çok yorgun. Bütün kanı yıkadık ve uykuya daldı."

"Anlaşılabilir. Hayatı için savaşıyordu." Sesi kesildi.

"Arland?"

"Evet?"

"İçeri girebilir miyim?"

Gözlerini kırıştırdı ve kenara çekildi. "Görünüşe göre av sırasında bir yerlerde terbiyemi kaybetmişim. En derin özürlerimi sunarım."

Onu geçip odaya girdi.

Kapıyı kapattı ve ona döndü. "Herhangi bir yara aldınız mı?"

Kollarını onun boynuna doladı ve ayak parmaklarının üzerinde durdu.

Dudakları onunkilerle buluştu ve adam kıpırdamadan durdu.

Beni istemiyor mu?

Arland'ın kolları onu sardı. Onu döndürdü ve sırtı kapıya yaslandı. Sert parmakları yanağında kayarak tenini okşadı. Onun mavi gözlerine baktı ve nefesini tuttu. Adamın gözleri şehvet, ihtiyaç ve

Açlık, hepsi bir araya geldi ve yırtıcı bir beklentiyle keskinleşti.

Dudakları bir hırıltının başlangıcında titredi. Dişlerini göstererek genişçe gülümsedi ve ağzını onunkine doğru indirdi. İçgüdüleri panik içinde çığlık attı, eş mi yoksa av mı olduğundan emin değildi ama bunun için çok uzun süre beklemişti ve onunla yarı yolda buluştu.

Çarpışan iki kılıç gibi bir araya geldiler. Adamın ağzı kadınıninkine yapıştı ve kadın ona doğru açıldı, bağlanmak, onu hissetmek, tatmak için çaresizce... Adamın dili kadınınkinin üzerinde süzüldü. Nane ve sıcak baharat tadındaydı. Dişlerini kızın dudağına geçirdi.

Başı dönüyordu. Kendini hafif, güçlü ve arzulu hissediyordu... Onu daha derinden öptü, iri vücudu onunkini destekliyordu. Kadın dudağını ısırdı. Boğazının derinliklerinde bir hırıltı gürledi, ses yırtıcı bir uyarı ya da belki de bir mırıltı, emin değildi. Ağzının köşesini, dudaklarını, çenesini, boynunu öptü, teninde bir sıcaklık ve arzu çizgisi çizdi. Şimdi ihtiyaçtan titriyordu.

"Bunu çok uzun zamandır istiyordum,"

diye inledi. "Ben de öyle."

"Neden şimdi?"

Yine boynunu öpüyordu, dudaklarının her dokunuşu bir zevk patlamasıydı. Zar zor düşünebiliyordu ama yine de cevap verdi. "Bugün neredeyse ölüyorduk. Daha fazla bekleyemem. Dikkatli olmak istemiyorum, sonuçları ya da işlerin ters gitmesini düşünmek istemiyorum. Sadece seni istiyorum. Seni her şeyden çok istiyorum."

"Bana sahipsin."

"Her zaman mı?"

"Her zaman," diye söz verdi.

MAUD GERİNDİ, AYAĞINI ISITILMIŞ UZUNLUK BOYUNCA KAYDIRDI.

Arland'ın bacağından. Onu vücuduna daha sıkı çekti. Kızın başı göğsüne yaslandı.

"Neydi onlar? Yaratıklar."

"Benim neslimde Mukama'ya en yakın şey. Vampirlerin ana gezegeninde bizim gibi yırtıcı maymunlar vardı ama tam olarak biz değillerdi. Uzak bir akraba, daha az zeki, daha vahşi, daha gaddar."

"İlkel mi?"

"Evet. Mukona, bize saldıran yaratıklar, Mukama'nın ilkel kuzenleri. Yabani maymunlar bizim için neyse, onlar da Mukama için odur. Evrimin büyümeyen erken bir kolu. Ne de olsa Daesyn Mukama'nın doğduğu yer. Mukonalar ilkel bir zekaya, daha çok yırtıcı bir kurnazlığa sahipler ve gezegenin yüzeyinin derinliklerindeki mağaralarda yaşıyorlar. Gezegeni ele geçirdiğimizde onları yok edene kadar avlamıştık ya da biz öyle sanıyorduk. Görünüşe göre yanılmışız."

"Üç kişilerdi," dedi Maud. "Çiftleşmiş bir çift ve bir yavru mu?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen. Bugüne kadar hiç görmemiştim. Hikayeler duymuştum." Alçak sesle homurdandı. "Bu lanet düğün biter bitmez, mağaralara araştırma dronları göndermemiz gerekecek. Kaç tane olduklarını öğreneceğiz ve eğer kalan varsa, onları korumak için önlemler almamız gerekecek."

Başını kaldırdı ve ona baktı.

Ona gülümsedi. "Bugün efsane olduk. Bir Mukona öldürdük, Mukama'dan sonraki şey, kadim düşman, çocuk yiyenler, bizi neredeyse yok eden kozmik kasaplar. Bu haber duyulduğunda, her Ev bir Mukona avlamak için kapımıza dayanacak. Onlar gerçekten de muhteşem yaratıklar. Geleceklerini korumalı ve sayılarını kontrol etmeliyiz. Onları bu av için yüzeye neyin çıkardığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama her neyse tarihteki yerini garantiledi. En azından bu düğünden iyi bir şey çıkacak."

"Helen'dı," dedi Maud.

Kaşlarını çattı.

"Ben küçük bir kızken, bir Mukama bizim handa kalmaya gelmişti."

Arland yatakta sarsılarak doğruldu. "Yaşayan bir Mukama mı?" "Evet, birinin getirdiği ölü bir Mukama değildi.

onlarla birlikte. Hayır, hayattaydı ve bir oda istiyordu. Dışarıda bir yerdeler, Arland. Bir düşünsene. Onlar gemilerden oluşan bir donanmaya sahip yıldızlararası bir uygarlıktı. Gerçekten de hepsini ele geçirdiğini düşünmedin, değil mi?"

"Evet, öyle sayılır. Ne oldu?"

Maud iç çekti. "Çok küçüktüm, bu yüzden sadece ufak tefek şeyler hatırlıyorum. Çoğunu ağabeyim anlattı. Benden üç yaş büyük ve her şeyi görmüş. Sonrasında yıllarca kâbuslar görmüş. Han uzun süredir atıl durumdaydı ve ailem kısa bir süre önce hancı olmuştu. Misafirleri geri çevirecek durumda değillerdi ve Mukama geldiğinde sihirle dolup taşıyordu. Hanın umutsuzca beslenmeye ihtiyacı vardı ve ona bir oda vermek hanın gücünü geri kazanması için uzun bir yol kat edecektir."

"Anlıyorum," dedi. "Bu yüzden herkes bizi geri çevirdikten sonra kız kardeşiniz barış zirvemize ev sahipliği yapmayı kabul etti."

Maud başını salladı. "Ailem ona, kimseye zarar vermemesi şartıyla, diğer misafirlerden tamamen uzakta, ayrı bir çıkışı olan bir oda teklif etti. Güya o sırada bahçeye girmişim. Belki beş yaşındaydım. Hatırlamam gerekirdi ama hatırlamıyorum. Tek hatırladığım bir canavarın beni bahçede kovaladığı. Ve sonra dişler vardı. Gerçekten korkunç dişler."

Battaniyenin altında daha derine kaydılar. Arland tekrar onun yanına indi ve kolunu beline doladı.

"Hayatım için koşuyordum ve sonra babam önümdeki patikaya adım attı. Cübbesi siyahtı ve

Gözleri ve süpürgesi mavi ışıkla parlıyordu. Arkasından koştum ve koşmaya devam ettim, sonra o korkunç kükreme duyuldu. Annemle babam Mukama'yı zapt etmişti. Bu onların tüm gücünü ve hanın sahip olduğu her şeyi almıştı. Babam Mukama'yı neden şimdi öldürmemesi gerektiğini sorduğunda, yaratık ona kendine yardım edemeyeceğini söyledi. Sihirle dolu olduğumu ve beni yutmak için her şeyi yapabileceğini söyledi. Onlara bir servet teklif etti. Onlara her zaman daha fazla çocuk yapabileceklerini, ancak beni yemesine izin verilmesinin hayati önem taşıdığını söyledi."

Arland yemin etti.

"Bu konuda övgüler yağdırdı. Babam onu zapt edemeyeceklerinden endişelendi ve Hancılar Meclisi'ne başvurdu. Onlar da ad-hal'i gönderdiler ve ad-hal onu götürdü. İşte bu yüzden Mukama hanlardan men edildi."

"Neden bana hiç söylemediniz? Neden kimse bize söylemedi?"

Maud içini çekti. "Sana söylemedim çünkü unutmuştum. Bu gezegende her gece bununla ilgili kabuslar gördüm ama bastırılmış olmalıyım. Çok korkutucuydu. Tüm enerjimi ya yaralarınıza ilgilenmeye ya da kendimi sana atmamaya çalışarak harcadım."

Kaşları yukarı kalktı.

"Kutsal Anokrasi'ye neden kimsenin söylemediğine gelince, vampirler Dünya'nın hanlarına gelen binlerce türden sadece biri. Tarafsızlığımızı koruyoruz ve misafirlerimizin sırlarını saklıyoruz."

Maud kaşlarını çattı. "Çocukların nesi var? Mukama ve akrabaları kontrol edilemez bir şekilde onlara çekilmiş görünüyorlar. Bunca zamandır bir vampir dünyasında hayatta kalan üç yaratık sırf kızımı yemek için saklandıkları yerden çıktılar. Neden şimdi?"

"Bilmiyorum," dedi Arland. "Ama öğreneceğiz."

Rahat bir sessizlik içinde birlikte uzandılar. Maud bunun tadını çıkardı. Sıcak, güvenli ve...

"Bana bir şey söyle. Sana doğru koşarken Mukona'nın hareketin ortasında donup kaldığına yemin edebilirim. Sen miydin?"

İnledi ve yorganı başının üzerine çekti.

Arland battanileri geri sıyırdı. "Bu bir cevap değil."

"Bendim."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum."

Bakışlarıyla onu kısırdı. "Bana Tony'yi hatırlattı. Ad-hal Tony'yi. Kız kardeşinin hanında savaşa girip saldıran Draziri'yi dondurduğu zaman."

Gözlerini ona dikti. "Neden bu kadar dikkatli olmak zorundasın?"

"Bir ömür boyu eğitim ve birkaç anlık korku," dedi Arland. "Sevdiğin kadının ve kızının canlı canlı yenmek üzere olduğunu gördüğünde, bu hislerini biraz keskinleştiriyor. Neden bir ad-hal büyüüne sahipsin?"

"Keşke size söyleyebilseydim. Bunu daha önce hiç yapmadım. Ad-hallerin nasıl yapıldığını ya da eğitildiğini kimse bilmiyor. Bir çocuk ad-hal olmak üzere seçildiğinde ve ailesi de buna rıza gösterdiğinde, bir süreliğine uzak bir yere götürülüyor. Bazen birkaç ay, bazen bir yıl. Yaşınız ne kadar büyükse, eğitim o kadar uzun sürer. Aileleriyle bile bu konuda konuşmazlar. Bazen Tony gibi geri dönüyorlar, bazen de dönmemeyi tercih ediyorlar."

"Ad-hal çok mu değerli? Nadir bulunurlar mı?" "Evet," dedi.

Yüz ifadesi sertleşti.

"Ad-hal'in buraya gelip beni ya da Helen'i götürmeye çalışması ihtimaline karşı bir savaş planı mı hazırlıyorsun?" diye sordu.

"Seni götüremezler. Sen Krahr Hanesi'nin Maven'ısın. Kimse seni götürmeye gelemmez. Hanemizin tamamını öldürmek zorunda kalırlar. Kendin de söyledin, sayıları az. Eğer denerlerse, sayıları çok daha az olacaktır."

Sahte bir ürperti verdi. "Çok kana susamış."

Dişlerini ona doğru gösterdi.

"İşler öyle yürümüyor," diye açıkladı. "Bir ad-hal olmak tamamen gönüllülük esasına dayanıyor. Eğer Dünya'ya geri döner ve yeni zaman dondurma yeteneğimi gösterirsem, bunu yapabileceğimi varsayıyorum, çünkü nasıl yaptığımı bilmiyorum ve tekrar yapmaya çalışıyorum ama başarılı olamadım, Hancı Meclisi bana bazı sorular sormak isteyebilir. Ama ben bir hancı değilim. Anlaşmayı bozmadığım sürece üzerimde hiçbir yetkileri yok. Ama düşünce tarzınız hoşuma gitti lordum."

Arland onun omzunu öptü. "Bu harika bir haber."

Öpüşmeler konuşmayı sürdürmeyi zorlaştırıyordu. "Mhm. Annenin beni Maven yaptığını ne zaman öğrendin?"

"Beni olaydan sonra bilgilendirdi." Adam onun boynuna sokuldu. "Maven olmayı seviyor musun?"

"Bunu düşünüyorum. Ne yapıyorsun?"

"Yaralarımın bakıma ihtiyacı olmadığına göre, kendini bana atmanı sağlayabilir miyim diye bakıyorum."

"Şimdiden mi?"

"Bir şövalye her zaman duruma ayak uydurur leydim."

ÜÇÜ DE ONUN ÇORAK EVİNDE KAHVALTI EDİYORLARDI.

balkon. O ve Arland masada oturmuş, nane çayı ve et, peynir ve meyve tabağının tadını çıkarırken, Helen tabağını alıp taş duvarın üzerine bağdaş kurmuş, aşağıdaki baş döndürücü düşüşü düşünüyordu. Helen ağırlığını her kaydırıldığında, Maud harekete geçme ve onu kenardan geri çekme dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyordu.

"Çocuk tamamen korkusuz," dedi Arland sessizce.

"Karhari düzdü," dedi Maud. "Tehlikeyi anladığından ya da görmezden geldiğinden emin değilim."

Arland sesini yükseltti. "Helen, sakın düşme." "Düşmeyeceğim."

Arland tekrar Maud'a baktı.

Elbette, bu her şeyi çözer. Gülümsemesini gizledi ve naneli çayını içti.

"Sizin için bir hediyem var." Arland küçük bir tableti masaya doğru itti.

Tablette, yıpranması biraz daha kötü ama yine de etkileyici bir gemi ekranda belirdi. Yamalıydı, onarılmıştı ve açıkça yara almıştı ama geminin savaş hasarlı doğası onu daha da heybetli kılıyor gibiydi. Yaşlanmış bir savaşçı gibiydi, hırpalanmış ama eğilmemişti.

"Star Arrow mu? Renouard'ın gemisi mi?" Arland başıyla onayladı. "Korsan."

"Ne olmuş ona?"

"Onun öldürülmesini ister misin?" Kadın gözlerini kırptırdı.

"Size hakaret etti. Ondan hoşlanmıyor gibisin, bu yüzden onu takip etmesi için bir fırkateyn gönderdim. Son yarım döngüdür onu izliyoruz ve onu ve gemisini kozmik toza dönüştürecek kadar ateş gücümüz var."

"Bakalım doğru anlamış mıyım? Bir korsan ve köle tüccarının benimle konuşma şeklinden hoşlanmadınız, bu yüzden onu takip etmesi ve onu ve mürettebatını öldürmesi için bir fırkateyn mi gönderdiniz?"

"Ondan gerçekten hoşlanmıyor gibiydin."

Uzun bir süre ona baktı ve sonra parmaklarıyla saymaya başladı. "Yakıt maliyeti, tehlike tazminatı, uzayın derinliklerine gönderilen tüm mürettebat..."

"Bu adam bir tehdit ve galaksi onsuz daha iyi olur."

Gözlerini kısarak ona baktı. "Renouard'ı kıskanıyor musun?"

"Artık değil. Sen burada benimlesin ve o da Malpin Çeyreği'nde bir yerlerde, bir süpernovayı taklit etmek üzere." Arland çayını yudumladı.

Güldü. "Size ondan bahsetmemi ister misiniz?" "Eğer istersen."

"Bir buçuk yıl önce bir Road Lodge'da tanıştık. O bir kaçakçı, ara sıra köle tüccarı ve fırsat korsanı. Hangi Ev'de olduğunu bilmiyorum ama evlilik dışı doğduğunu ve bunun bir soruna yol açtığını biliyorum. Kime sorduğunuza bağlı olarak, ya kovuldu ya da kendi özgür iradesiyle ayrıldı, ancak son yirmi yıldır korsanlık yapıyor. Melizard öldükten sonra onunla tekrar karşılaştım. Gezegenden ayrılmak için çaresizdim ve bana geçit teklif etti."

"Hangi fiyata?"

Maud başını salladı. "İnsan ya da vampir, fark etmez. Onunla yatıp yatmadığımı bilmek istiyorsun." Onu bu kadar rahatsız etmesi oldukça sevimliydi.

"Asla sormaya cüret etmem." Arland'ın yüzü çok dikkatli bir şekilde nötrdü. Biraz daha ilgisiz görünseydi, taş duvarın içinde kaybolup gidecekti.

"Renouard ile hiç seks yapmadım. İlk başta ima etti, sonra bana bunun için geçiş ücreti teklif etti, ama onu çekici bulmuş olsaydım bile, ki bulmadım, ona asla güvenmedim. Sıkılana kadar sizi becerecek, sonra da hızlı bir şekilde para kazanmak için sizi en yüksek teklifi verene satacak bir tip. Tek başıma olsaydım bile onu kabul etmezdim. Helen'dan ben sorumluydum. İşimi şansa bırakmak istemedim. Onu şimdi vurmak hiçbir amaca hizmet etmez."

"Patlamasını izlemek eğlenceli olabilir." Arland ona görkemli dişlerini göstererek genişçe gülümsedi.

Maud gözlerini devirdi. "Sende kalsın. O aptal değil. Yirmi yıldır korsanlık yapıyor; hayatta kalmayı başarmış biri. Pek çok yaratık tanıyor. Ayrıca kibirli ve Kutsal Anokrasi'den nefret ediyor, bu da onu tahmin edilebilir kılıyor. Değerli bir kaynak olabilir. Alternatif olarak, gemisine saldırabilir, onu zincire vurabilir, buraya sürükleyip karanlık bir deliğe saklayabilir ve melankoli krizine girdiğinizde gidip onu bir sopayla dürtebilirsiniz. Bu seni neşelendirecektir."

"Ben melankoli yapmam." Arland daha dik oturdu. "Ben Krahr Hanesi'nin Lord Mareşaliyim. Hüzünlenecek vaktim yok."

Maud omuz silkti. "İşte cevabın bu o zaman."

Arland tableti geri aldı ve çok bilinçli bir şekilde bir şeyler yazdı.

"Fırkateyni geri çağırdım. Adam pisliğin teki ama bu konuşmadan sonra onu parçalara ayırmak yakışık almaz. Küçüklük görüntüsünden kaçınmalıyım."

"Bir dahaki sefere biri bana kötü davrandığında ne olacak?"

Filoyu tekrar karıştıracak mısınız?"

"Ben hallederim. Sadece iş bitene kadar sana söylemeyeceğim."

Güldü. "Onurumu savunmak için yardıma ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?"

Arland arkasına yaslandı ve onun kamarasına baktı.

"Ne yapıyorsun?" Maud sordu.

"Cevap vermeden önce kılıcının nerede olduğunu kontrol ediyorum."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve tekrar güldü. Kahvaltıda en son ne zaman bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu. Bunu her gün yaşayabilirsin, dedi küçük bir ses ona. Tıpkı bunun gibi, üçü birlikte korsan avcılığı hakkında şakalar yapıyor ve Helen'i kurtarmaları gerekip gerekmediğini izliyorlardı.

"Sence bu balkon için biraz bitki alabilir miyim?"

Arland tütsülenmiş etini çiğnemeyi yarıda bıraktı. "Bitki istiyor musunuz? Bir liste yap. Gün batımından önce getirtirim."

"Teşekkür ederim. Biraz çiçeğe ihtiyacı var," dedi.

"İstemene bile gerek yok. İstedğin her şey, eğer benim gücüm dahilindeyse, senindir. Ayrıca, Maven olarak isteğe bağlı bir harcama hesabınız ve bunu dilediğiniz gibi kullanma yetkiniz var."

Maud kaşığıyla oynadı. "Ne alacağımı bile bilmiyorum..."

"Bir kedi alabilir miyim?" Helen sordu. İkisi birden ona döndüler.

"Annem çiçek alırsa, ben de bir kedi alabilir miyim?"

Arland utanmış görünüyordu. "Bizim gerçekten kediciklerimiz yok.

Bir rassa yavrusuna mı yoksa bir goren yavrusuna mı razı olursunuz?" Helen habercisini kontrol etti.

"Evet!"

"Kahvaltıyı bitirdiğimizde kulübeye gideriz.

Eğer annen onaylarsa."

Akıllı adam. "Onaylıyorum," dedi Maud.

Habercileri aynı anda çaldı. Maud kısa, tek cümlelik mesajı okudu ve midesi yana doğru sürünmeye çalıştı.

Mutlu çift savaş istasyonunda evlenmek istiyor. -
Karat.

M Aud, Arland'ı Krahr Hanesi'nin karargâhına kadar takip etti. Büyük oda hareketlilikle çalkalanıyordu. Masalar ve ekranlar yerden fışkırıyordu, her istasyon Krahr Hanesi'nin seçkinleri için bir odak noktasıydı ve aralarında bir düzine şövalye ve hizmetli sağa sola koşuşturuyordu. Duvarlarda parlayan ekranlar veri ve görüntülerle yanıp sönüyordu. Sol tarafta bir **g r u p** hizmetli Ilemina'yı çevrelemişti ve aynı şekilde Lord Soren'i kalabalık bir grup karşıladı.

"Lord Marshal!" Şövalye Ruin yüzünde kararlı bir ifadeyle telaşın içinden çıktı. Anlayabildiği kadarıyla Şövalye Ruin'in hayattaki görevi, Arland'ın olması gereken zamanda olması gereken yerde olmasını sağlamaktı, böylece Şövalye Ruin'in her zaman uzun ve ayrıntılı bir listesi olan acil meselelerle ilgilenebilirdi. İçinden bir ses, kızıl saçlı şövalyenin onu başarısı için daimi bir tehdit olarak gördüğünü söylüyordu.

Arland sola, kendi masası olması gereken yere doğru yöneldi, Ruin de onu takip ediyor ve acilen alçak sesle konuşuyordu. Birkaç şövalye kalabalığın arasından sıyrıldı ve aç köpekbalkları gibi Arland'a yaklaştı.

Maud durdu ve etrafındaki kontrollü kaosu inceledi. Düğün alanının tamamının, olayların nihayet sona ereceği savaş istasyonuna taşınması gerekiyordu. Kutlamanın taşınmasının lojistiği bile tek başına

bir kedi yavrusu verdiler ama düğüne kimlerin katılacağını seçmek tamamen yeni bir boyut kattı. Gezegen tarafında Krahr Hanesi'nin ezici bir sayısal üstünlüğü vardı. Yarısı düğün "konukları" tarafından kullanılan sınırlı bir kapasiteye sahip uzayda, her katılımcı sayılıydı.

Eldiven fırlatıldı, savaş bayrağı açıldı ve dişler gösterildi. Krahr Hanesi meydan okumaya hazırды.

Melizard en çılgın rüyalarında bile bunu hayal etmişti. Hareketli ve savaşa hazırlanan, gelişen bir Ev. Seslerin uğultusu, iletişim uyarılarının çanları, koşan ayak seslerinin hızlı ritmi... Monitörlerde havalanan uzay araçları. Savaş zırhı içindeki şövalyeler. Salonu doyuran, teninde cızırdayan elektriksel bir heyecan. Eski kocası bunu tanrıların nektarıymış gibi içebilirdi. Melizard bunun bir parçası olma şansı için kelimenin tam anlamıyla canını verirdi. Bir keresinde ona yanlış evde doğmuş gibi hissettiğini söylemişti. Şimdiye kadar bunu hiç anlamamıştı. Ervan Hanesi bunu asla sağlayamazdı, bu ölçekte değil. Kafasında gördüğü şey bu olmalıydı.

Boğulmuş gibi hissetmiş olmalı.

Hayaletinin yanında, ince, yarı saydam bir gölge gibi durduğunu hayal etti ve o tanıdık acı hissini bekledi. Ama gelmedi.

Ben hayatıma devam ettim.

Özgürdü. Sonunda. Tüm anıları ve acı dersleri hâlâ oradaydı ama artık etkisini yitirmişti. Şimdiki zaman artık çok daha önemliydi.

Etrafındaki herkes meşguldü. Kendini işe yarar hale getirmeliydi. En azından küçük de olsa bir katkıda bulunabilirdi. Bir yerlerde birilerinin onun yardımına ihtiyacı olabilirdi...

Genç bir vampir şövalye kayarak önünde durdu. Eğer Melizard'ın hayaletinde biraz olsun öz olsaydı, onu parçalayıp geçerci. Uzun boyluydu, koyu gri bir teni ve yüzünü örten mavi-siyah saçları vardı. Elinde

Ellerinde bir tablet, dudaklarına doğru kıvrılmış bir iletişim cihazı ve sol gözünün üzerine yansıtılmış ikincil bir ekran.

"Leydi Maven."

Maud kenara çekilmek için hamle yaptı ve adımının ortasında dondu kaldı. O Maven'dı.

"Evet?"

"Ben Leydi Lisoun. Emir subayınızım. Sandalyeler konusunda ne yapmalıyız?"

"Peki ya sandalyeler?" Ne sandalyesi? Adjutant?

Leydi Lisoun derin bir nefes aldı. Kelimeler hızlı bir şekilde ağzından döküldü. "Savaş istasyonu ziyafet salonu sandalyeleri."

Maud bekledi.

"Bunlar sojourn tarzı sandalyeler."

Sojourn tarzı sandalyelerin sağlam bir sırtı vardı. Tachi'lerin sojourn sandalyelerine oturması mümkün değildi. Körelmiş uzantıları engel olurdu.

"Masanız bu tarafta." Lisoun kalabalığın arasından kendine yol açmaya başladı.

Maud onun yanına yürüdü. "Farklı sandalyeleri değiştirebilir miyiz?"

"Hayır leydim. Onlar bir birimin parçası, bir masa ve sekiz sandalye."

"Masaya mı bağlılar?" "Evet, leydim."

"Kimin parlak fikriydi bu?"

"Bilmiyorum leydim. **S a k l a m a** kolaylığı için istifleniyorlar."

"En azından boyları ayarlanabilir mi?" Aslanlar da vampir boyutundaki sandalyelere oturamazdı.

"Bilmiyorum." Lisoun etrafı insanlarla çevrili bir masanın önünde fren yaparak durdu. "Öğreneceğim."

Bu tutucular kalabalıklaşma ve masa gördüm Maud ve üzerlerine çullandılar. Herkes aynı anda konuştu.

"Teker teker!" Maud havladı.

Tanıdık görünümlü bir hizmetli - onu nerede görmüştü? Ah, ziyafet salonu. Burnunun dibine bir tablet fırlattı. Üzerinde özenle düzenlenmiş bir meyve ve sebze tabağı parlıyordu. "Onay için menü!"

Maud düzenlemeye baktı. "Kavlanın hepsini çıkar, tachi'nin alerjisi var. Balın da kavla içermediğinden emin olun." Parmaklarını tablette sallayarak resimler arasında gezindi. "Hayır. Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Tikk igi tabaklarının bir deseni olması gerekir. Bir sürü güzel meyveyi rastgele bir tabağa koyamazsınız. Tat ya da renk açısından bir ilerleme olmalı, ideal olarak her ikisi de. Dairesel bir düzenleme kenarda ekşi meyvelerle başlayıp merkeze doğru giderek daha tatlı hale gelecektir. Ya da mor meyvelerle başlayıp sarıya doğru bir spektrumda ilerlersiniz. Bu gelişigüzel bir karmaşa. Bunu geri götürün, bana güncellenmiş bir menü getirin."

Tableti aldı ve koşturaya başladı.

"Sandalyeler ayarlanabilir değil!" Lisoun bildirdi.

"Bana bir istasyon mühendisi bulun." Maud kalabalığa baktı. "Sıradaki!"

Konstana kendini Maud'un görüş alanına soktu. Komünal'den beri birbirlerini görmemişlerdi. Kızıl saçlı şövalyenin kolu hiç kırılma belirtisi göstermiyordu.

"Ben sizin güvenlik şefinizim," dedi.

Bir güvenlik şefi varmış. Hah. "Kaç kişiyiz?"

"Üç manga, toplam altmış şövalye, ama sadece altı tanesini almama izin veriyorlar. Altı vampirle otuz sekiz uzaylıyı güvence altına almamı bekliyorlar."

Maud kaşlarını kaldırdı. "Bu bir sorun mu?"

Konstana alay etti. "Tabii ki hayır. Ama savaş istasyonuna nasıl geldiklerini bilmem gerekiyor. Onları biz mi taşıyoruz yoksa onlar kendilerini mi taşıyorlar? Ve eğer kendi kendilerini taşıyorlarsa, onlara izin verecek miyiz?"

yanaşıyorlar mı yoksa kendi mekikleriyle mi yoksa bizimkilerle mi geliyorlar?"

"Şövalye Çavuş ne diyor?" "Sana sormamı söyledi."

Teşekkürler Lord Soren. "Savaş İstasyonu Güvenlik Şefi'ni bağlayın ve yönetmelik dışı bir mekiğin oraya yanaşıp yanaşamayacağını öğrenin. Bulduklarınızı bana bildirin."

Lisoun çemberin içine doğru ilerledi. Maud'un kolunu kavradı ve onu yarı yönlendirerek, yarı iterek masasının yanındaki podyumun arkasına götürdü; burada büyük bir ekran ona geniş bir salonda duran sert görünümlü bir kadın vampir sundu. Pürüzsüz siyah zemin yarıldı, parlak oniks bir mekanizma spiral çizerek içinden çıktı ve sekiz adet sojourn tarzı sandalyenin çevrelediği yuvarlak bir masaya dönüştü. Sandalyeler büyük, dikdörtgen ve blok şeklindeydi. En kötü senaryo.

"Bu sandalyelerin arkalıkları ne kadar geniş?" Maud sordu.

Mühendis, Maud'un implantının yardımsever bir şekilde yirmi sekiz inç çevirdiği "Yirmi lot," diye bildirdi. Doğru.

"Sandalyenin arkasına bir delik açmanı istiyorum. koltuk hizasında, yirmi dört inç genişliğinde ve sekiz inç yüksekliğinde."

Mühendis ona inanamayarak baktı. "An-alaşım sandalyelere zarar vermemi mi istiyorsunuz?"

"Evet." Lisoun'a baktı. "Oturma planına ihtiyacım var."

Yan ekranda bir şema belirdi. Oh evren, "Bu yanlış," dedi Lisoun'a. "Kraliyet ailesini salonun arka tarafına koyamayız."

"Lord Soren dedi ki..."

"Lord Soren'e geri dönün ve ona Tachi Koruyucuları ile savaşmak isteyip istemediğini sorun. Leydi Dil'ki sadece bir bilim insanı değil, kraliyet ailesinin bir üyesi. O ve Nuan Cee önde oturmalı. Bunun üzerinde yeniden çalışılması gerekiyor."

Lisoun havalandı.

"Bu sandalyeler bir işlev ve dayanıklılık harikası," diye homurdandı mühendis. "An-alaşım neredeyse

yok edilemez."

"Ben..." Maud habercisini kontrol etti. "Otuz sekiz uzaylı, bunların yirmi ikisi bu sandalyelere oturamayacak kadar küçük ve diğerlerinin de oturmalarını engelleyen körelmiş uzantıları var."

"Bu sandalyeler uzaylılar için tasarlanmadı!"

"Şimdi bazılarını yerleştirmek zorundalar, bu yüzden yıkılmaz sandalyeleri yok etmenin bir yolunu bulun. Güncellenmiş bir oturma planı göndereceğim. 'Tachi' işaretli her sandalyede bir delik olmalı. 'Lees' işaretli her sandalyenin boyu 1,5 metreye ayarlanmalı."

Mühendis dişlerini gösterdi. "Kimin yetkisiyle?"

"Benim yetkimle. Ben Maven'im. Buna bir meydan okuma olarak bakın."

Mühendis ağzını açtı.

Maud sesine çelik yükledi. "Bu uzaylılar galaksiye gittiklerinde, evrene vampir mühendisliğinin seçkinlerinin uygun oturma yeri gibi önemsiz bir sorunu çözemediğini söylemek yerine Krahr Hanesi'nin misafirperverliğini övecekler. Kendimizi utandırmayacağız. Yeterince açık olabildim mi?"

"Evet, leydim."

"Görüyorum ki rolüne alışıyorsun," dedi tanıdık bir ses.

Maud başını ekrandan kaldırdı. "Lord Erast?"

Kâtip başıyla onayladı ve ona bir tablet uzattı. "Başrahip gerekli düzenlemeleri yapmanızı istiyor. Belgeyi mümkün olan en kısa sürede söz konusu taraflara ulaştırmak istiyor."

Maud tableti kaldırdı. Bir tarayıcının yeşil kıvılcımı ona doğru parladı. İçindekiler ona kilitlenmişti. Ekran canlandı.

Karşılıklı İşbirliği Anlaşması.

Aşağıdaki Maddeler, Nuan Klanı ve Tachi Himayesi'nin katılımını ve gönüllü katılımını ana hatlarıyla belirtmektedir...

Olamaz. "Bu işe yaramayacak."

"Nesi var bunun?" diye sordu Kâtip.

"Katılım yazıyor."

"Katılım mükemmel bir kelime."

"Lös ile uğraşıyoruz. Şeytanla anlaşma yapmak gibi bir şey..." Eski destanlar hakkındaki bilgisiyle boğuşarak bir referans aradı. "Kurnaz Yarlas."

Lord Erast kaşlarını kaldırdı.

"Eğer herhangi bir boşluk bırakırsak, alternatif bir yoruma dair herhangi bir ipucu bırakırsak, bir uzay kruvazörünü içinden geçirirler. Bunu çok basit hale getirmeliyiz. Kısa, net cümleler. Hiçbir belirsizlik olmamalı yoksa Leydi Ilemine'ya neden artık istasyonun ve gezegenin yarısının lees'lere ait olduğunu açıklamak zorunda kalırız. Bu kapsamlı bir düzenleme gerektirecek."

Toplananlara baktı. Altı vampir. Bunları makul bir sayıya indirebilirse, tüm dikkatini makaleleri düzenlemeye verebilirdi.

"Acil ihtiyacı olan herkes bir adım öne çıksın.

Sorunları bekleyebilecek olan herkes bu akşam beni görsün."

Önündeki altı vampir hep birlikte bir adım öne çıktı.

Uzun bir gün olacaktı.

MAUD SUBAY SALONUNUN ORTASINDA DURDU VE ŞUNLARI IZLEDİ giriş töreni büyük bir ekranda gösteriliyordu. Beş yüz kişiyi ağırlayabilecek genişlikte bir alan olan ziyafet salonu, aynı parlak siyahtan yapılmış masa ve sandalyelerden oluşan rozetlerle noktalanmış, pürüzsüz oniks siyahı zeminden oluşan geniş bir alana yayılmıştı. Krahr Hanesi'nin kıpkırmızı sancakları duvarlar boyunca uzanıyor, üzerlerindeki altın rengi kediye benzeyen yırtıcı hayvan, topluluğa kimin evinde yemek yemek üzere olduklarını hatırlatmak için hırılıyordu.

Devasa savaş istasyonunun patlama kalkanları indirilmişti ve salonun uzak tarafı tamamen pencereydi, gezegenin turkuaz ve mavi küresi yavaşça sağa doğru yükselirken, ötesinde parıldayan evren vardı. Öteden ışıltılı yıldızlar göz kırpmıyor, Krahr Ana Dünya Filosu bir güç ve kudret gösterisiyle konuklara sergileniyordu.

Ortada, pencerelerin fon oluşturduğu bir kürsü yükseltilmişti ve ortasında küçük bir vala ağacı, budaklı siyah dallarını uzatmış, kırmızı yaprakları kozmosa karşı parlıyordu, aynı anda hem kırılğan hem de yılmazdı, en ufak bir şans verildiğinde yeşeren yaşamın gücünün bir kanıtı gibiydi.

Hem Kozor hem de Serak çoktan oturmuş, masaların ortasını kaplamışlardı. Yeni kesilmiş sandalyelerdeki lees ve tachi de yerlerini almıştı; tachi solda, lees sağda, her iki heyetin başkanları kürsüye en yakın yerdeydi. Krahr Hanesi'nin yüz yirmi şövalyesi masaların arka sıralarında yer alacaktı. Otuz sekiz yabancınn da eklenmesiyle sayıları yüz elli sekize ulaşıyordu. Kozor ya da Serak sıkıştırıldıklarını fark etseler bile ellerinden bir şey gelmezdi.

Sadece birkaç saat önce her iki grupta da daha ayrıntılı olarak neler beklenmesi gerektiği hakkında konuşmuştu.

"Biz üzerimize düşeni yapacağız. Ama Krahr neden diğer Haneleri ezmek için daha fazla sayı getirmiyor?" Dil'ki ona Maven Bahçeleri'nde gezinirken sormuştu. "Bu can kaybını önleyecektir."

"Bu yüzle ilgili," demişti Nuan Cee, pençesini ağzının üzerine götürerek. "İnsan onu asla kaybetmemeli."

"Bu bir meydan okuma," diye açıklamıştı Maud. "Kozor ve Serak eski destanlara layık, inanılmaz bir başarı elde etmeyi umuyorlar. Krahr'ın yanıtı da aynı derecede kahramanca olmalı. Her türlü sayı avantajını reddedecekler. Bu sadece kazanmakla ilgili değil. İhtimallere karşı kazanmakla ilgili. Bu düğünün her anı kaydedilecek."

"Krahr'ın vampirleri gerçekten de kendilerinin bu kadar iyi olduklarına inanıyorlar mı?" Dil'ki sormuştu.

"Evet," demişti Maud ona.

Kraliçe şimdi sessizce oturuyordu, türünün şeffaf örtüleri ve parlayan mücevherleriyle giyinmişti. Savaşçıları etrafında bekliyordu, hepsi de doygun ve eşit renkteydi. Olacaklara rağmen tachi'ler rahattı.

Salonun diğer tarafında, Nuan Klanı, en güzel altın ve mücevherleri içinde, hepsi de yumuşak ipek önlükler giymiş, dünyayı umursamadan sohbet ediyor ve kıkırdıyorlardı.

Haberci Ilemına ve Otubar'ı anons etti. Ev sahipleri geleneğe uygun olarak salona en son girdiler ve Ilemına ile Otubar masalarına doğru yürüdüler; Ilemına süslü zırhı içinde zarif bir şekilde, Otubar ise kötü bir ruh hali içindeki iri yarı bir krahr gibi yanında yürürken, Haberci unvanlarını haykırdı: Yüce Yırtıcı, Katil, Yok Edici, Çapulcu, Avcı...

Maud tüm kalbiyle Helen'e tekrar sarılabilmeyi diledi. Onu gezegende bıraktı. Savaş istasyonu bir çocuk için uygun bir yer değildi, özellikle de işler beklendiği gibi giderse. En iyi yaptığı şeyi yapmak zorundaydı: hayatta kalmak. Tehdidi ortadan kaldırmak ve kızına, müstakbel kocasına ve yeni evine geri dönmek.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Arland yaklaştı. Onu görmek yerine varlığını hissetti ve döndü. Adam, onu daha da devasa gösteren kıpkırmızı bir pelerin ve tam bir syn- zırhı içinde onun üzerinde yükseliyordu. Kanlı gürzü kalçasında duruyordu. Uzun sarı saçlarını yüzünden çekip ensesinde toplamıştı ve yüz hatları granitten oyulmuş gibi görünüyordu, mavi gözleri sert ve soğuktu. Kelimenin tam anlamıyla bir Mareşal, korku salmak için yaratılmıştı.

Kolunu ona doğru uzattı. "Hazır mısın, aşkım?"

"Evet." Elini bileğine koydu, parmakları bir tüy kadar hafifti.

Ziyafet salonuna giden uzun ve dar koridora adım adım ilerleyerek girdiler.

Herald'ın mikrofonla güçlendirilmiş sesi, odanın içinde gürleyerek unvanlarını okudu.

"Arland Rotburtar Gabrian, Kord'un oğlu, Ilemine'nin oğlu, 28th Krah'rın Varisi, Hanesinin Lord Mareşali. Bloodmace, Kemik Kırıcı, Nexus'un Yağmacısı, Dünya Katilinin Yok Edicisi. Öldürme sayısı iki yüz yirmi dört."

Maud onların cilalı duvarlardaki yansımasını yakaladı. İçinde Arland'ın yanında siyah bir zırh giymiş ve kanlı bir kılıç taşıyan tuhaf bir kadın süzülüyordu; Maven'in dar, kızıl kuşağı sol omzuna dolanmış, köprücük kemiğinin üzerinden geçip sağ omzunun üzerinden sarkarak arkasından yere iniyordu. Zarif ve güçlüydü ve bir vampir prensin yanında oraya aitmiş gibi yürüyordu.

İçinden baş döndürücü, elektrikli bir beklenti geçti. Bir dövüşe doğru yürüyorlardı. Sonunda, tüm bu baskıya bir son. Öyle ya da böyle, karar verilecekti. Dudakları bir gülümsemeye dönüşme tehlikesi geçirdi ve yüzüne kibirli, soğuk bir maske geçirdi. Bugün o Külkedisi'ydi ve kılıcı da camdan ayakkabısı olacaktı.

"Matilda Rose, Gerard'ın kızı, Helen'in kızı, Demille'in Leydisi ve Varisi, Krah'r Hanesi'nin Maven'ı."

Koridor sona erdi ve ziyafet salonuna girdiler. Salonun tamamı onları izliyordu.

"Kızıl Maud, Sariv, Bilge Kişi."

Onda ve Seveline'in oturduğu masaya yaklaşıyorlardı. İki kadın da hançer gibi ona bakıyordu.

"Öldürme sayısı 60 ve 8."

Seveline'in yüzündeki bir kas sarsıldı. Bu doğru, kıymetlim. Senin için geliyorum.

Arland onu gelin ve damadın ailelerinin oturduğu masanın hemen arkasındaki masalarına götürdü. İki çift bu mutlu olay için daha bu sabah gelmişlerdi.

Yüzünü düz tutarak yerine oturdu. Arkalarında, Haberci bir sonraki konuğu anons ediyordu.

"Alvina, Soren'in kızı, Alamide'nin kızı, Leydi Renadra, Karat, Krahr Komutanı..."

Maud hafif naneli içkisini yudumladı ve salonun doluşunu izledi. Sonunda herkes yerine oturmuştu.

On iki vampir kadın salona girerek iki sıra halinde ilerledi. Her biri kukuletalı uzun beyaz bir cübbe giymiş, çanlar ve altın ipliklerle süslenmiş bir vala ağacı dalı taşıyordu. Dudaklarından alçak bir ilahi yükseldi, melodik bir şarkı salonda süzülüyordu. Güzel ve zamansız, insanın ruhunun derinliklerine ulaşıyor ve içinde saklı olan o savunmasız yeri buluyordu. Maud'un etrafını sardı ve aniden ailesini, Dina'yı, Klaus'u ve Helen'i özledi. Hepsini yanına toplamak ve onlara tutunmak istedi çünkü hayat kısa ve geçiciydi.

Alay kürsüye girmeden hemen önce ikiye ayrıldı; kadınlar ana kat boyunca ilerleyerek yükseltilmiş platformun etrafını sardılar ve sanki nöbet tutuyormuş gibi dallarını dik tuttular. On iki vampir şövalye zırhlarını çıkarmış, sade siyah tunikler, uyumlu siyah pantolonlar giymiş ve uzun siyah çizmeler giymiş olarak odaya girdi. Her biri basit siyah bir kılıç taşıyordu. Erkeklerden ikinci bir ilahi yükseldi, kadınların şarkısına katıldı, ilkinin etrafında büyüyen ikiz bir sarmaşık gibi melodiyi derinleştirdi. Şarkı artık her yerdeydi, duvarlardan yankılanıyor, kendi üzerine geri dönüyor ve Maud onu içine çekti.

İkinci sütun ikiye ayrıldı ve erkekler kadınların arasında pozisyon aldılar, her biri kılıcını düz bir şekilde yere dayadı.

Şarkı değişti, güç ve hız kazandı.

Bir Savaş Papazı odaya girdi. Uzun boyluydu, teni griydi ve hafif mavi bir tonu vardı. Griye çalan siyah saçları düzinelerce uzun örgü halinde omuzlarına dökülüyordu. Taze kan rengindeki cübbesi, her biri yaklaşık sekiz inç genişliğinde şeritlere ayrılmıştı ve o

İleriye doğru yürürken, mistik bir büyücünün cübbesi gibi hareket ediyor ve yer değiştiriyorlardı. Kırmızı bir kordonla sarılmış ve altın çanlarla süslenmiş süslü bir mızrak taşıyordu. Üzerinden büyük bir portakal büyüklüğünde, parlayan iki sarı küre sarkıyordu.

Şarkı aniden neşe ve zafer dolu bir şekilde patladı.

Papazın arkasında gelin ve damat, ikisi de zırhlarını çıkarmış bir halde, birlikte odaya girdiler. Gelinin elbisesi yerleri süpürüyordu, uzun, şeffaf ve beyazdı. Damat ise koyu renk pantolon ve yumuşak çizmelerin üzerine süslü gümüş bir çiftetelli giymişti. Tüm mücevherlerini çıkarmışlardı. Saçları gevşek bir şekilde yüzlerinden geriye doğru taranmıştı.

Bu, vampirlerin toplum içinde savunmasız kalmalarına izin verdikleri nadir anlardan biriydi. Maud kendi düğünü sırasında bunun önemini tam olarak kavrayamamıştı ama şimdi anlıyordu. Mihraba olduğunuz gibi geliyordunuz, müstakbel eşinizden hiçbir şey saklamıyordunuz.

Arland uzandı ve onun elini sıktı. Kız ona gülümsedi.

Papaz kürsüye çıktı. Çift de onu takip etti ve üçü de vala ağacının önünde yerlerini aldı. Papaz mızrağı kaldırdı ve ucunu yere dokundurdu.

İlahi sona erdi.

Papaz ağzını açtı.

Odada bir alarm çaldı.

Duvarın ortasında açılan bir ekran, savaş istasyonunun köprüsünde erkek bir vampir şövalyeyi gösteriyordu.

Arland ayağa kalktı. "Rapor ver."

Şövalye sakın bir sesle, "Sisteme birden fazla tanımlanamayan geminin girdiğini görüyoruz," dedi. "Saldırı altındayız."

ZİYAFET SALONU TAMAMEN SESSİZLİĞE GÖMÜLMÜŞTÜ. NE ZAMAN KI Duvara yansıtılan devasa ekranda, geçitten sistemin derinliklerine doğru yarışan üç ticaret mavnası, itiraz eden motorlarının her bir hız damlasını sıkarak gösteriliyordu. Arkalarında, bir korsan filosu kızgın bir eşek arısı sürüsü gibi kabarıyordu. Tek bir mavna tüm saldırganları şişkin gövdesine sığdırabilirdi ama korsan gemileri tonaj eksikliklerini manevra kabiliyetleri ve silahlarıyla telafi ediyorlardı. Hiçbir gemi birbirine benzemiyordu ama sadece mürettebatın hayal gücü ve fizik kurallarıyla sınırlı olan bu gemilerin hepsi kinetik toplardan füze bataryalarına kadar gövdelerine yerleştirebilecekleri her türlü silahla donatılmıştı. Yaralı bir balınayı parçalamaya hazır barakudalar gibi hantal tüccarların peşine düştüler.

Arland, salondaki herkesin onun hamlesini yapmasını beklediğinden habersizmiş gibi yüzünde bir ifade olmadan kovalamacayı izledi.

Köprüdeki subay, "Mavnalardan bir imdat çağrısı alıyoruz," diye rapor verdi. "Yardı mı mız için yalvarıyorlar lordum."

"Bağla," dedi Arland.

Gizli hoparlörlerden cızırtılı, parazit dolu bir imdat çağrısı çaldı, acı çeken varlıkların çığlıkları, acil, çaresiz bir kadın sesi tarafından öncülük edildi, "...arka iticiler kayboldu... gövde bütünlüğü tehlikeye girdi... acil yardım talep ediyoruz. Merhametinize sığınıyoruz..."

Arama kesildi.

Damadın babası, "Krahr Hanesi boş durup bu korsanlığa izin mi verecek?" diye sordu. Sesi salonda gümbür gümbür yankılandı.

Maud, Ilemına'ya baktı. Arland'ın annesi şarabını yudumlar ken tamamen ilgisiz görünüyordu.

"Lord Marshal!" diye seslendi gelin. Gözyaşları yanaklarını boyamıştı. "Lütfen. Bu rezaletin düğünümü lekelemesine izin vermeyin."

Arland geline döndü, endişesi yüzünden okunuyordu. "Endişelenmeyin leydim. Size söz veriyorum ki

Bu günü mahvedecek hiçbir şey yok."

Arland ekrana döndü. "Bana birincil kameradan Eradicator."

Ekranda beyaz bir ışık yandı ve yeni bir görüntü belirdi; karanlık evrende bir kıvılcım sürüsü siluet halinde belirdi ve sonra sanki sihirli bir değnek değmiş gibi iki yanda ve yukarıda, ekranı çerçeveleyen devasa zarif gemiler belirdi: Savaş istasyonu ile gelen istilacılar arasında düzen içinde bekleyen House Krahr donanması. Eğer mavnalar öndeki Krahr gemisinin atış alanına ulaşabilirlerse güvende olacaklardı.

"Lord Harrendar," dedi Arland.

Sol alt köşede mavi-siyah yeleli, orta yaşlı bir vampirin görüntüsü belirdi. "Lord Marshal." Lord Harrendar'ın sesi bir şekilde vampire dönüşmüş bir aslana benziyordu.

"Önde gelen korsan gemileri mavnalara ne kadar yakın?"

"Kırk saniye içinde atış menziline ulaşmalarını bekliyoruz." Arland bekledi.

Ziyafet salonundaki bölünme artık çok açıldı. Krahr Hanesi'nin üyeleri gergin bir sessizlik içinde beklerken, düğün davetlileri neredeyse çılgına dönmüş gibiydi, sanki kendilerini zar zor zapt edebiliyorlardı. Maud bulunduğu yerden damadın annesini net bir şekilde görebiliyordu ve kadın patlamaya hazır görünüyordu. Onun yanında gelinin annesi parmaklarını masaya vuruyor, sanki zırhı çok sıkıymış gibi görünüyordu.

Saniyeler geçiyor.

"Bir şeyler yap," diye homurdandı gelinin babası.

Arland onu görmezden geldi. Maud'un kalbi küt küt atıyordu. Kendini içkisine uzanmaya ve yavaş yavaş ölçülü yudumlar almaya zorladı. Salondaki gerilim o kadar yoğundu ki, onu kesip bir tabakta dilim dilim servis edebilirdiniz.

"Açılış yayılım ateşini başlattılar," diye bildirdi Lord Harrendar.

"Füzeler mi?"

"Hayır, lordum. Uzun menzilli kinetik bombardıman."

Maud'un uzay savaşları konusunda çok az deneyimi vardı ama habercisi ona kinetik bombardımanın taş ya da metal gibi madde parçalarını hedefe doğru fırlatmak anlamına geldiğini söylemişti. Kinetik bombardıman öncelikle sabit hedeflere karşı kullanılırdı, çünkü kaçamazlardı.

"Hasar mı?" Arland sordu.

"Hafif," diye bildirdi Harrendar, sesi keskindi.

"Tabii ki füze kullanmıyorlar," diye tersledi damadın annesi. "Belli ki kargoyu istiyorlar, sizin bölgenize kadar kovalayacak kadar umutsuzlar. Eğer siz bir şey yapmazsanız, biz yapacağız."

Gelinin babası, "Krahr Hanesi'nin temsil ettiği şey bu mu?" diye sordu.

Arland, "Zahmet etmeyin lordum ve leydim," dedi. "Durum kontrolümüz altında."

"O tüccarların korsanlar tarafından katledilmesine izin vereceksin," diye homurdandı damat.

"İkinci yaylım ateşi," diye rapor verdi Harrendar. "Hasar az. Mavnalar dış sinyali geçti. Hâlâ büyük ölçüde sağlamlar."

Arland, "Bana göreceli konumu göster," dedi.

Ekranda bir projeksiyon belirdi. Korsanlar şimdi mavnaların etrafında kümelenmiş, üç büyük gemiyi yutmak üzere olan gevşek bir bulut oluşturmuyorlardı.

"Hız mı?"

".4 ışık hızı," diye rapor verdi

Harrendar. "Ateşleme çözümü

Revelation'ı başlatın." "Nihayet," diye

mırıldandı damat.

"Evet lordum." Harrendar bazı insanlara kâbuslar yaşatacak neşeli bir sırıtışla dişlerini gösterdi.

Ekran Eradikatör'den görüntüye geri döndü. İşkenceli bir an boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra

tüm donanma aynı anda bir füze salvosu püskürttü. Füzeler parlak yeşil renkte parladı ve yok oldu.

"Üçte çarpışma," diye başladı Harrendar. "İki. Bir."

Ekranda beyaz bir ışık patladı. Maud gözlerini kör edici parlaltıya karşı kapattı. Gözlerini açtığı anda patlama kaybolmuştu ve ekranın sol yarısında uzun menzilli projeksiyon parlıyordu.

Mavnalar artık yoktu. Korsan filosunun önde gelen üçte birlik kısmı ortadan kaybolmuştu. Onların yerine uzaya savrulan enkaz parçaları uzayı yerel bir asteroit alanına dönüştürdü. Sürünün merkezindeki gemiler kaçış manevraları yapmaya başladılar.

Salonu şaşkın bir sessizlik kapladı.

"Tam isabet," diye bağırdı Harrendar sessizliğin içinde.

"Mükemmel iş, amiral," dedi Arland. "Saha sizindir."

Harrendar sıırttı. Krahır Hanesi donanması kalan korsanlara doğru hızlandı.

Arland döndü. Bakışları salonu taradı ve Kozor ile Serak'ın seçkinlerinin beklediğı masaya yerleşti. "Savaş istasyonunu ele geçirmek için yaptığınız saçma komplodan haberdar olduğumda, bir şey aklıma kurcalayıp durdu. Filomuz sistemde ve siz de çoğı korsan gibi korkaksınız. Onurlu bir savaştan çekiniyorsunuz. Filomuzu etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulmalıydınız."

Bir iğne düşse duyarsınız.

"Birkaç gün önce bir korsana rastladım. Kendi hanesi tarafından sürgün edilmiş ve öfkeyle yanıp tutuşan bir düzenbaz ve hayduttu. Onu öldürmeyi planlıyordum ama nişanlım bana bir düzenbazın bile faydalı olabileceğini hatırlattı. Kendime sordum, bir zamanlar Şövalye Kaptanı olan ve şimdi Kutsal Anokrasi'nin düşmanı olan bu korsanı kim yararlı bulabilirdi? Bu yüzden haberleşme subayına rüşvet verdim ve sonra dinledim, cüzi bir miktar karşılığında bana tüm savaş planınızı anlattı. Patlayıcı yüklü üç mavna, filomuza ulaşır ulaşmaz patlayacaktı ve korsanlar

kaosu savaş istasyonunu ele geçirmek için kullanırken geriye ne kaldı. Lordlarım ve leydilerim, lütfen hayatlarınızdan geriye kalan bu birkaç değerli saniyeyi, her şeyin nerede yanlış gittiğini düşünmek ve ölümün eşiğinden geçmeye hazırlanmak için kullanın. Düşünmeniz için size bir şans daha verilmeyecek."

Bu onun işaretiydi. Maud ayağa kalktı, Seveline ve Onda'ya döndü ve Ata Vampiri dilinde, "Hepsini anladınız mı yoksa sizin için geri kalmış anlamsız dilinize çevirmemi mi istiyorsunuz?" dedi.

Bir an için hiçbir şey kımıldamadı. Sonra Seveline masanın üzerine sıçradı ve kanlı kılıcı çığlıklar atarak ona saldırdı.

ZIRHLI VAMPIRLERİN ZIPLAMASIYLA ZİYAFET SALONU PATLADI.

ayağa kalktılar. Maud, Seveline'in kılıcını uzaktaki birine salladığını bir an için fark etti. Maud'un içgüdüleri çığlık attı ve sarsılarak yoldan çekildi, döndü ve gelinin babasını gördü, kocaman ve öfkeli, oturduğu yerden ona doğru hamle yapıyordu. Kız kaçmıştı ama yeterince hızlı değildi. Çelik parmakları kızın sağ omzunu kavradı. Onu kendine doğru çekti ve dişlerini göstererek kükredi.

Sol eliyle masadan bir çatal aldı, adamın ağzının çatısına sapladı ve çevirdi. Çatal ikiye ayrıldı. Ağızından kan aktı.

Vampir onu ayaklarından çekip masaya çarptı ve elleriyle omuzlarını sabitledi. Çarpmanın etkisi kızın içinde yankılanarak kemiklerini titretti. Eğer şimdi kurtulmazsa, zırhlı olsun ya da olmasın onu ezecekti. Maud kılıcını bıraktı, sol elini adamın sağ bileğine kilitledi ve sağ avucunu dirseğine sapladı. Darbenin gücü ve sol dirseğindeki ani baskı onu sola doğru itti ve zırhlı dizini mide bulandırıcı bir çıtırtıyla adamın açıkta kalan yüzüne indirdi.

Yüzü kan içinde, burnu kırılmış, gözleri çılgına dönmüş bir halde kızın üzerine çıktı ve kanlı topuzunu kalçasından söktü.

Maud sola yuvarlandı.

Topuz masaya sert bir sesle çarptı ve sekti.

Mühendis haklıydı. Bunlar gerçekten iyi masalar.

Maud kılıcını yerden alıp hazırladı ve sağa doğru hamle yaparak masayı aralarına aldı. Gelinin babası bir şeyler homurdandı, kana bulanmış saf öfke dolu bir ses çıkardı.

"Kelimelerini kullan."

Yüzü öfkeyle buruştu. Masanın üzerine atladı. Altına atladı, masanın pürüzsüz dar tabanına tutundu ve momentumunu kullanarak cam gibi kaygan zeminde masanın etrafında salınarak çömeldi.

Gelinin babası masadan aşağıya sıçradı. Atlayışına mesafe koymaya çalışmıştı ama iri ve ağırdı ve yere güm diye çarptı. Bir an için tüm ağırlığı ayaklarının arkasına bindi.

Maud saldırdı. Kanlı bıçağı sağ ayak bileğinin arkasını öptü, kenarı sanki orada değilmiş gibi parçalı zırhı kesti. Kadın durmadı. Onun yerine omzunu adamın kalçasının arkasına sapladı.

Büyük vampir devrilmiş bir ağaç gibi yere düştü. Sırtına tırmandı ve bıçağını boynunun arkasına, zırhının yakasının hemen üstüne sapladı. Adam bir kez sarsıldı ve hareketsiz kaldı.

Maud doğruldu.

Etrafında savaş tüm şiddetiyle sürüyordu. Vampirler çarpışıyor, kanlı silahlar feryat ediyor ve kanlı sis havayı dolduruyordu. Kükremeler, çığlıklar ve silahların çarpışma sesleri salonu dolduruyordu ve bu gürültü onu neredeyse sağır ediyordu.

Solunda, Arland iki saldırganı parçaladı. En sağda, Ilemine ve Otubar, saldırganlar yaralıların ve ölenlerin cesetleri üzerinden üzerlerine gelirken sırt sırta vererek öfkelenildi.

Sol tarafta, dış iskeletleri neredeyse siyah görünecek kadar renge doymuş olan tachi'ler kraliyetlerinin etrafında koruyucu bir halka oluşturdu ve yaklaşan herkesi doğradı. Kürsüdeki Savaş Papazı, üzerine yığılan gelin görevlilerini şişledi. Çoğu zırhsızdı ama şansı bire yirmiydi. Karat, sayıca üstün olan din adamına yardım etmek için metodik bir şekilde kürsüye doğru ilerliyordu.

Yardım etmeliyim.

"Anne!"

Aman Tanrım.

Maud arkasını döndü. Helen ona doğru koştu, sarı saçları uçuşarak savaşçıların arasından sıyrıldı.

Nasıl? Buraya nasıl geldi? Burada ne işi var?

Gezegende olması gerekiyordu.

Bacakları hareket etmeye başlamıştı bile. Maud hızla ileri atıldı.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Helen bir masanın altına daldı, dizlerinin üzerine çöktü ve sürünerek ilerledi, Maud'un görüş alanından kayboldu.

"Dur! Kımıldama!"

Yoluna bir vampir çıktı, zırhı Kozor renkleriyle işaretlenmişti. Maud onu karnından bıçakladı, kılıcını zırhın içine müstakil bir hassasiyetle sapladı. Vampir inledi, Maud kılıcını çekti ve ilerlemeye devam etti. Masaya ulaşmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Başka bir şövalye ona doğru hamle yaptı. Maud kıl payı geriye doğru eğildi. Kılıç havada ıslık çalarak yüzünü havalandırdı. Kılıcı tutan elin bağlı olduğu bileği kavradı, yukarı kaldırdı, kılıcını açıkta kalan koltuk altına sapladı, serbest bıraktı, bedeni iterek yoldan çekti ve ilerlemeye devam etti. Neredeyse varmıştı.

Hırlayan ve dövüşe kilitlenmiş iki şövalye görüşünü engelledi. Durdu. Birbirlerine girdiler ve sağa doğru ilerlediler.

Onda masanın yanında durmuş, zırhlı bir eliyle Helen'i boğazından tutuyordu.

Dünya gıcırdayarak durdu. Maud buz kesti.

Helen, Kozorlu kadının elinden çaresiz bir kedi yavrusu gibi kurtuldu. Yüzü maviye dönüyordu.

Onda genişçe gülümsedi ve Maud'a döndü.

Helen ellerini kaldırdı ve iki hançerini de Onda'nın yüzüne sapladı. Vampir kadın çığlık attı. Yanlarındaki masada bir parıltı belirdi ve Nuan Cee'ye dönüştü. Tüccar Onda'nın harap olmuş yüzüne bir avuç soluk toz fırlattı, Onda yere yığılırken Helen'ı yakaladı ve masanın üstünden hızla geçerek daha büyük zırhlı savaşçıların üzerinden havada yürüyormuş gibi çevik bir şekilde sıçradı. Göz açıp kapayıncaya kadar leşlerin arasına indi.

"Bırakın beni!" Helen hırladı ve tekmeledi ama lees onun etrafını sardı, saçlarını okşadı ve cıvıl cıvıl sesler çıkardı.

Maud titreyen bir nefes verdi, o kadar çok basınç uyguladı ki acı gibi geldi, sonra bir şey yanını yaktı. Acının etkisinden kurtulup arkasını döndü.

Seveline ona sıırttı. "Ben de bunu bekliyordum."

Maud'un bir tarafı yanıyordu. Zırh kanın çoğunu içeride tutuyordu ve kan onu sıırıslıklam etmişti, o kadar sıcaktı ki haşlanma hissi veriyordu. Zorla esnedi. "Getir onu, kaltak."

Seveline klasik bir baş üstü vuruşuyla saldırdı. Sürtük hızlıydı. Maud sola kaçtı. Seveline darbeyi tersine çevirerek yukarı doğru bir kesik attı. Kanlı bıçak Maud'un göğüs zırhını sıyırdı. Zırh dayandı. Maud geriye doğru dans etti.

"Koşmak mı?" Seveline alay etti.

"Kendini iyi hissetmeni istiyorum." "Öyle mi?"

"Çok korkuyorsun, beni arkamdan bıçakladın, bu yüzden özgüvenini artırmaya çalışıyorum."

Seveline dişlerini gösterdi.

Maud hızla saldırdı. Seveline savuşturdu. Maud bıçağının diğer kadının kılıcından kaymasına izin verdi ve Seveline'in boğazını hedefleyerek hamle yaptı. Vampir kadın geri çekildi ve öfkeli bir karşı saldırı başlattı. Birbirleriyle çarpıştılar.

İkisi de tam olarak kendini vermiyor, kılıçları takip edilemeyecek kadar hızlı buluşup ayrılıyordu.

Seveline eğildi ve Maud'un kılıcı başının üzerinden ıslık çalarak geçti. Vampir kadın neredeyse çömelmişken hamle yaptı. Maud kılıcı kenara savurdu ve tekme attı ama ıskaladı. Birbirlerinden ayrıldılar.

Ter Seveline'ın saç çizgisini ıslattı. Maud hiç kıpırdamadan durdu ve nefesini tutmaya çalıştı. Artık her tarafı acıdan sıırılsıklam olmuştu. Her hareket, hatta derin nefesler bile canını yakıyordu. Seveline'la dövüşmek her şeyini gerektiriyordu ve tamamen içgüdüsel olarak saldırmış ve savuşturmuştu. Ne kadar çok kan kaybederse o kadar yavaşlayacaktı. Zaman onun tarafında değildi.

Seveline saldırdı. Maud darbeyi savuşturdu. Darbenin gücü kolundan omzuna doğru ilerledi ve eklem yerine saplandı. Seveline taktik değiştirmiş, daha güçlü olmasına güveniyordu. Darbeler Maud'un üzerine yağıyordu, büyük, geniş ve hızlı. Dans ederek kaçtı ve eğildi. Sırtı bir masaya değdi. Seveline onu köşeye sıkıştırmıştı. Maud'un içinde bir alarm dalgası patladı.

Bunu atlatacağım.

Vampir kılıcını iki eliyle kavradı ve bir balyozun tüm inceliğiyle indirdi. Maud kılıcını aşağı doğru eğerek Seveline'ın kılıcını tam doğru yerden yakaladı ve aşağı doğru yönlendirerek yoldan çıkardı. Momentum Seveline'ı öne doğru savurdu ve dengesini bozdu. Yüzü tamamen açıktı ve Maud ona bir yumruk indirdi.

Seveline tökezleyerek geri döndü.

Dünya hafif bir bulanıklık kazandı. Çok fazla kan kaybediyordu. Buna hemen bir son vermeliydi, yoksa Helen'la geçireceği zaman, Arland'la geçireceği akşamlar ve Dina'yla geçireceği tatiller olmayacaktı.

"Beni yenemezsin," dedi Maud. "Yeterince iyi değilsin."

Seveline hırladı ve ileri doğru yürüdü. Maud onun gözlerini gördü. Cinayet orada yanıyordu, sıcak ve kör ediciydi. Çarpıştılar

Tekrar, bu sefer soğuk ve acımasız. Maud bıçağını Seveline'in gardını aşarak sapladı. Vampirin kalçasının hemen üstünden ısırıldı, zırhı ve eti deldi. Seveline ona elinin tersiyle vurdu. Darbe Maud'un kafatasında çınladı. Dünya korkunç bir saniyeliğine karardı.

Her nasılsa, karanlıkta bile Seveline'in geldiğini biliyordu. Maud körlemesine bir hamle yaptı. Kılıcı dirençle karşılaştı ve tüm ağırlığını savurarak ileri atıldı. Görüşü netleşti. Seveline'in tekmesini yere inmeden hemen önce bir anlığına yakaladı.

Sağ tarafında acı çiçekleri açtı, çarpmanın etkisiyle yana savruldu ve nefesi kesildi. Birdenbire yeterli hava kalmamıştı. Panik içinde yırtıldı. Maud ayağa fırladı ve bıçağını önünde tuttu.

Karşısındaki Seveline sol eliyle kılıcını kavramış, sağ kolu ise işe yaramaz bir şekilde yanında sallanıyordu. Etraflarındaki zemin kanla kayganlaşmıştı.

Seveline Maud'a kanlı dişlerini gösterdi.

"Geber." "Önce sen."

Seveline çığlık attı ve saldırdı. Dünya yavaşladı. Maud onun gelişini izledi, birbiri ardına güçlü adımlar atıyordu, yüzü öfkeyle çarpılmıştı, ağzı açıktı, dişleri görünüyordu, sarı yelesi arkasından akıyordu. Kendi kalbi büyük bir çanın gongu gibi atıyordu, sabit ve bir şekilde çok yavaş. Kalp atışı... bir başkası...

Maud itti. Seveline ona saldırdı ama çok yavaştı. Maud'un bıçağı göğsünü deldi.

Çok alçak. Kalbi ıskaladım. Şansımı kaçırdım.

Seveline hâlâ saplı olan kılıcını bıraktı ve ellerini Maud'un boğazına kilitledi. Maud'un ciğerlerindeki hava ateşe dönüştü. Görüşünde lekeler patladı. Tutuşunu kırmanın hiçbir yolu yoktu. Seveline çok güçlüydü. Maud iki eliyle kılıcının kabzasını kavradı ve hâlâ Seveline'in göğsüne gömülü olan bıçağı kas ve kemiklerin arasından yukarı doğru sürükledi.

Beni öldürmeyecek. Elleri boğazımdayken burada ölmeyeceğim.

Seveline çığlık atıyordu, yüksek sesle, çok yüksek sesle, Maud'un yüzüne kan tükürüyordu. Maud'un ciğerleri erimiş kurşuna döndü. Bıçağı daha da yukarı itti, canlı eti kesiyordu.

Işık azaldı, Seveline'in yüzü odaktan çıktı.

Maud son bir umutsuz sarsıntıyla bıçağı çevirdi. Boynunu sıkan eller düştü. Seveline geriye doğru tökezledi ve yere yığıldı, sarı saçları düşerken dalgalanıyordu. Maud dizlerinin üzerine çöktü. Midesi kasıldı ve kustu.

Ağzından kırmızı bir sıvı fışkırdı ve bunun şarap mı yoksa kan mı olduğunu bilmiyordu.

Ayağa kalk. Kalk, kalk, kalk.

Elleri ve dizleri üzerinde Seveline'a doğru süründü ve elini kılıcına kilitledi. Seveline'in ölü yüzü boş gözlerle ona bakıyordu. Maud kendini zorlayarak önce çömeldi, sonra ayağa kalktı. Kılıcını kavradı, ayağını Seveline'in göğsüne koydu ve silahı çekti.

Etraflarındaki savaş sona ermek üzereydi. Zırhı kanla lekelenmiş Arland'ın ona doğru yürüdüğünü gördü. Bakışları buluştu ve Maud aniden artık her şeyin yoluna gireceğini anladı.

MEDWARD'IN TAVANI TERTEMİZ VE BEMBEYAZDI. HER içindeki hücreler ağrıyordu, sanki tüm vücudu o kadar uzun ve yorucu bir cezadan geçmişti ki pes etmişti ve şimdi kendine acıyıp acı içinde kıvranıyordu.

Maud üstündeki beyazlığa gözlerini kırpıstırdı. Son iki yıldan pek çok farklı medward tavanı hatırlıyordu: Karhari'nin Doğu Platosu'nun kirli çamur-kahverengi taşı, Kurabi Kalesi'nin kalın metal plakaları

Kırık Kuyu'daki karanlıktan sarkan çok sayıda zincir... Birkaç kez böyle uyanmıştı, acı içinde ve emin değildi, hayatta olduğuna şaşırmıştı. Bu tavan açık ara en temiz olanıydı.

Yine hayatta kaldım.

Bilincini kaybettiğini hatırlamıyordu. Arland ona doğru geliyordu, her tarafı kan içindeydi ve ardından yumuşak bir karanlık çöktü.

Yan tarafta sessiz sesler mırıldanıyordu. Maud onlara odaklandı ve biçimsiz gürültü kelimelere dönüştü.

"...ya uyanmazsa?" Helen.

"Uyanacak." Arland. "Yaraları ciddi ama hayati tehlikesi yok."

"Ama ya yapmazsa?"

Maud başını çevirdi. Arland aynı medikal karyolada yatıyordu. Helen ayaklarının dibinde oturuyordu, sarı saçları yüzüne dökülmüştü. Maud'un dudaklarında bir gülümseme belirdi. İşte ikiniz de buradasınız.

"Yalan söyleme alışkanlığım var mı?" Sesine çelikten bir dokunuş karıştı.

"Hayır, Lord Arland."

"Annen uyanacak. Ona ne söyleyeceğini düşündün mü?"

"Bana söyleyeceği hiçbir şey beni daha az kızdırmayacak," dedi Maud. "Bunun yansımaları olacak. Büyük yankılar."

Helen hasta yatağından uçtu ve onları ayıran beş metre atladi. Maud'un bacaklarını yoldan çekmek için zor bir şans oldu. Helen kendini Maud'un üzerine attı, küçük kolları Maud'un boynuna dolandı. "Anne!"

Maud kızına sarıldı. "Başın çok büyük belada."

Helen, okşanmayı bekleyen bir kedi yavrusu gibi yüzünü Maud'un omzuna dayadı.

Arland onlara bakıyordu. Gözleri masmaviydi.

Maud ona doğru uzandı ama kolu kısa düştü.

"Bekle." Medcot'unun yan tarafındaki kontrollerle oynadı. Onunkine doğru kaydı. İki yatak birbirine değdi. Arland ona doğru ilerledi ve kolunu uzattı. Kadın, protesto çığlıkları atan kaslarına aldırmadan kolunun altından kaydı ve Arland'ın göğsüne yerleşti. Adam onu öptü. Kızın içinden, boynundan ayaklarına kadar sıcak bir elektrik akımı geçti. Maud usulca güldü. Birbirlerine doğru gerildiler, vücutları birbirine değiyordu. Maud Helen'i kendine doğru çekti. Arland onun yanında iç çekti, sesi tamamen memnun geliyordu.

"Savaş istasyonuna nasıl girdin?" Maud sordu. Helen hiçbir şey söylemedi.

"Devam et," dedi Arland. "Anlat ona."

Helen battaniyeyi başının üzerine çekti ve altına girdi.

Maud Arland'a baktı.

"Nakil aracına doğru yürüdü ve gardiyanlara kendini tanıttı," dedi. "Ona orada ne yaptığını sorduklarında, 'Annem Maven ve beni bekliyor' dedi."

Maud teatral bir şekilde şok olmuş bir nefes aldı.

"Helen! Yalan söyledin!"

Helen kendini küçültmeye çalışarak bir topun içine kıvrıldı. "Ve kimse bunu doğrulamayı düşünmedi mi?"

Maud sordu

Sessizce.

"Hayır. Onlara bir çocuğun savaş istasyonuna giden araca binmesine neden izin verdiklerini sorduğumda, çok inandırıcı olduğunu ve kendine güvenen bir havası olduğunu söylediler. Gizlice girmeye çalışmamış ya da izin istememiş, onlara doğru yürümüş ve sanki göreve hazırmış gibi gözlerinin içine bakmış, bu da görünüşe göre savaşta sertleşmiş şövalyeleri emirlere uyduğuna ve tam olarak olması gereken yerde olduğuna ikna etmiş. Tüm demir kaplı güvenlik önlemlerimiz beş yaşındaki bir çocuk tarafından alt edildi," dedi Arland, ses tonu kuruydu. "Hiç memnun değilim."

Bu saf Melizard'dı. Bir göz kırpma ve gülümsemeyle herkesi her şeye ikna edebilirdi.

"Ne düşünüyordun ki?" Maud kızını kendine doğru çekti. Helen kısık bir sesle, "Yardım ediyordum," dedi. "Cezalandırıldım mı?"

"Evet," dedi Maud ona. "Fırçanla fırçalayabileceğin kadar geniş bir zemin bulur bulmaz."

"Umurumda değil," dedi Helen. "Yardım ettim. Sen ölmedin."

Maud içini çekti ve kızının alnına bir öpücük kondurdu. "Seninle ne yapacağız?"

"Komuta eğitimi," dedi Arland. "Yeterince büyür büyümeyiz, yaklaşık iki yıl içinde, belki daha erken. Liderlik edeceği insanlar için sorumluluk almayı öğrenmesi gerekiyor, yoksa ergenliğe ulaştığında hepimizin başı büyük belaya girecek."

"Şu anda bunu düşünemem." Maud titredi.

Arland kolunu ona daha sıkı sardı. Vücudunun sıcaklığı onu ısıttı. Sonsuza kadar böyle kalabilirdi.

"Seni seviyorum, Arland," diye fısıldadı. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dedi ona. "Ben de seni tüm kalbimle seviyorum."

Bana sahip olacak mısın?"

"Yapacağım." Dudaklarını onunkilerle birleştirdi.

"Tek seferde dokuz şövalyeyi alt eden kibirli bir aptal olmama rağmen mi?"

"Yine de. Sen benimsin. Tamamen benimsin." Ona sıırttı.

Medward'ın kapıları açıldı ve Ilemına ile Otubar içeri girdi.

"Uyanmışsın," diye duyurdu Ilemına. "Güzel."

Maud başını battaniyenin altına gömmek için güçlü bir istek duydu. Arland kısık bir hırıltı çıkardı.

"Ona söyledin mi?" Ilemına sordu.

"Hayır, söylemek üzereydim anne."

"Peki, ona söylerim." Ilemına Maud'a gülümsedi. "Biz kazandık. Korsan filosunun yarısından fazlasını yok ettik. Geri kalan korkaklar kaçtı. Yedi gemi ele geçirdik ve birkaç düzine kaçış kapsülü aldık, hepsinin mürettebatı

Kozor ve Serak'ın. İki yüz düğün davetlisinden sadece altmış sekizi hayatta kaldı. Bu büyük bir zaferdi." Kocasına döndü. "Eee? Çocuğa bir şey söyle."

Otubar Arland'ı sert bir bakışla süzdü. "İyi iş çıkardın."

Arland battaniyenin altına saklanmanın onun da aklına gelmiş gibi görünüyordu ve bu fikrin yararlarını ciddi ciddi düşünüyordu.

"Hayatta kalanları küçük gruplara ayırıp Karhari'ye gönderiyoruz," dedi Ilemına. "Gezegenin etrafında birkaç bırakma noktamız var, bu yüzden yeniden bir araya gelme şansları çok az olacak."

"Peki ya Kozor ve Serak Evleri?" Maud sordu. "Şimdi kim sorumlu olacak?"

Ilemına alay etti. "Krahr Hanesi, küçük hanelerin önemsiz siyasi çekişmeleriyle ilgilenmez. Size kimin sorumlu olmayacağını söyleyebilirim: Krahr'ın gücünü test etmeyi düşünen aptallar. Karhari'ye gidip eski liderlerinden geriye kalanları geri almak istiyorlarsa, bu onların sorumluluğudur. Bunu yapmak için acele etmeyeceklerine dair bir his var içimde. Önemli değil; daha önemli şeylere geçelim. Anladığım kadarıyla oğlum size evlenme teklif etmiş?"

"Anne," diye hırladı

Arland. "Evet," dedi

Maud.

"Kabul ettin mi?"

"Evet."

Ilemına dişlerini göstererek gülümsedi. "Mükemmel. Elimizde ikinizin istasyondaki savaştan etkileyici kayıtları var, çok fazla kan ve kopmuş uzuvlar var. Şu anda üzerinde çalışıyorlar. Düğün duyurusuna ekleyeceğiz. Bir ay sonra diyelim mi? Valalar tam çiçek açmış olacak. Savaş istasyonunda evlenmek istemezsin, değil mi?"

Arland sol elini yüzüne götürdü. Hem

Ilemına hem de Otubar ona baktı.

"Ummm, hayır mı?" Maud kendini desteklemesi gerekip gerekmediğinden emin olamayarak, "Hayır," dedi. "Geleneksel bir düğünü tercih ederdim..."

"İşte benim kızım," dedi Ilemına. "Şimdi toparlan. Bugünün geri kalanını ikinize ayıracağım. Yarın Mareşal'in kayıplarımızı ve ele geçirdiğimiz varlıkları değerlendirmesi gerekecek ve Maven'in müzakere masasına geri dönmesi gerekecek çünkü uzaylılar anlaşma ve ticaret istasyonu planlarında düzenlemeler istiyorlar ve bizimle pazarlık yaparken onları öldürmeyeceğime güvenemezler."

Otubar uzandı ve Helen'i yataktan kaldırdı. "Benimle gel çocuğum. Seni başka silahlarla sınamanın vakti geldi."

"Eğer başarılı olursan sana pasta vereceğim," dedi Ilemına. Helen'in gözleri parladı. "Ne tür bir pasta?"

"Lezzetli türden," dedi Otubar ona. Onu bir papağan gibi iri omzuna koydu ve odadan dışarı taşıdı. Ilemına gülümseyerek gidişlerini izledi, onları takip etti ve kapıda durakladı.

"Bu arada," dedi, "ikiniz de iyileştikten sonra size söyleyecektim ama madem uyandınız, ben de söyleyebilirim. Bir insan sizi görmek için burada. Onu geri çevirecektim ama o bir Hakem, bu da bazı zorlukları beraberinde getiriyor. Adı Klaus. Senin kardeşin olduğunu söylüyor."

SON

AYRICA ILONA ANDREWS TARAFINDAN

Kate Daniels Serisi

SIHIR ISIRIR

SIHIR KANAR

SIHIR YAKAR SIHIR

VURUR SIHIR YAS

TUTAR SIHIR

KANAR SIHIR

DÜŞLER

SIHİRLİ ÖLÜMLER

GUNMETAL MAGIC

SIHİRLİ HEDİYELER

SIHIR YÜKSELİR

SIHIR BOZULUR

SIHIR ÇALAR SIHIR

DEĞİŞİR SIHIR

YILDIZLAR SIHIR

BAĞLAR

SIHİRLİ ÜÇGENLER

Demir Antlaşma

DEMİR VE BÜYÜ İSİMSİZ

DEMİR VE BÜYÜ #2

Gizli Miras Serisi

BENİM İÇİN YAN

BEYAZ SICAK

ORMAN ATEŞİ

ELMAS ATEŞİ

SAFİR ALEVLER

Innkeeper Chronicles Serisi

TEMİZ SÜPÜRME
BARIŞ İÇİNDE
SÜPÜRME TEK
BİR DÜŞÜŞ
SÜPÜRME
BIÇAĞIN SÜPÜRÜLMESİ

The Edge Serisi

ON THE EDGE
BAYOU MOON
FATE'S EDGE
STEEL'S EDGE

YAZAR HAKKINDA

Ilona Andrews, Gordon ve Ilona adlı karı-koca yazar ekibinin takma adıdır. Şu anda iki çocukları ve çok sayıda köpek ve kedileriyle birlikte Teksas'ta yaşamaktadırlar. Çift, Kate Daniels ve Kate Daniels World romanlarının yanı sıra The Edge ve Hidden Legacy serilerinin 1 numaralı New York Times ve USA Today çok satan yazarlarıdır. Ayrıca haftalık ücretsiz seri olarak yayınladıkları Innkeeper Chronicles serisini de yazmaktadırlar. Kitaplarının tam listesi, eğlenceli ekstralar ve Innkeeper bölümleri için lütfen <http://www.ilona-andrews.com/> adresindeki web sitelerini ziyaret edin.

[Kate Daniels hakkında
devamını oku The Edge
hakkında devamını oku](#)

[Ilona Andrews ekibinden daha fazla ücretsiz kurgu için buraya tıklayın...](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.